SAVAŞ VE ORDU KLAVUZU



WEŞANÊN
SERXWEBÛN 79

Savaş ve Ordu
Klavuzu

(Parti Merkez Okulunda bir grup ARGK komutan ve yöneticisi tarafından hazırlanmıştır.)

Savaş ve Ordu Klavuzu

WEŞANEN SERXWEBUN 79

Savaş ve Ordu Klavuzu
Weşanên Serxwebûn: 79

Birinci baskı: **Mart 1996**

İÇİNDEKİLER

SAVAŞ TARZIMIZI DÜZELTELİM VE SAVAŞI GELİŞTİRELİM 11

SAVAŞ-ORDU GERCEKLİĞİMİZİN MEVCUT ULUSLARARASI DURUMU VE BOLGESEL GUC MEVZİLENMESİ 33

SAVAŞ TARİHİ BOYUNCA TAKTİĞİN GELİŞİMİ YAŞANAN TIKANIKLIKLAR VE SONUÇLARI 45

YENİ DÖNEM ASKERİ- STRATEJİK VE TAKTİK GERÇEKLİK 69

ORDU ÖRGÜTLENMESİ 77

ORDU YAŞAMININ YÖNETMELİKLERE GÖRE DÜZENLENMESİ 139

ULUSAL KURTULUŞ SAVAŞIMIZDA KOMUTA **159**

GERİLLA SAVAŞI **183**

HAREKETLİ SAVAŞ **217**

HALKA YAKLAŞIM **255**

TC'NİN ÇELİK OPERASYONU VE OLASI SONUÇLARI **287**

ASKERİ VE TAKTİK HATTI DOĞRU KAVRAYALIM **315**

KOMUTA KİŞİLİĞİNE ULAŞALIM ZAFERİ KESİNLEŞTİRELİM **367**

Önsöz

"Silahtan dünyanın en nefret eden insanı benim..."

Bu sözler, silah aracıyla, ölümü onaylanmış Kürt ulusunu dirilten, ardından ulusallaştıran, özgürleştiren ve insanlaştıran PKK hareketinin önderi Başkan APO tarafından altı çizilerek vurgulanmıştır. Bir yandan nefret edilen, ama diğer taraftan zorunlu olarak kullanılan silah nedir, Kürdistan ulusal örgütlülüğü ve bağımsızlığı için?

Bu karşılaştırmanın doğru yapılması ve bilimsel yöntemin esas alınması durumunda, silahlı mücadeleyi kavramak sorunlarına kesin bir çözüm bulmak zor olmaz.

Silah, Kürdistan'da bir tarihin gidişatına hükmetmiştir. İlk uygarlığın doğuşunu gerçekleştirdiği Mezopotamya'nın Kürdistan adlı coğrafyasında yaşayan insanlık parçasına ruh vermiştir. Hiçbir şekilde insani, demokratik hak-hukuk ilkelerini tanımayan ve tam bir insanlık belası olan TC'yi çöküşün eşiğine getirmiştir. Başvurulan silahın ortaya çıkardığı değişimler sıralanmakla bitmez. Yeni insanı, yeni bir sanat ve kültürü ve Kürdistan dağlarında demokrasiyi yaratmış dersek, herhalde bunun tam açımlanmaması temelinde bütün her şeyi yerli yerinde izaha kavuşturur.

Burada asla gözardı edilmemesi ve kesinlikle kaydedilmesi gereken bir nokta; silahın nasıl kullanıldığıdır. Bu her şeyden çok daha önemlidir; çünkü silah dünyanın en tehlikeli araçlarından biridir. Silahlanmak ayrıdır, silahı kullanmak ayrıdır. Farklı süreçler ve koşullardır. Kürdistan'da silah

kullanılmıştır. Bu bakımdan sonuçlarının irdelenmesi kaçınılmaz bir yakıcılıktadır. Silah kullanıldığı zaman, etkisi anında olur. Patladığı ve hedefine isabet ettiği an ya kazanırsın, ya da kaybedersin. Belki, bu her şeyin sonu değil, ama varılmak istenen sona, o an ya hizmet eder, ya da zarar verir.

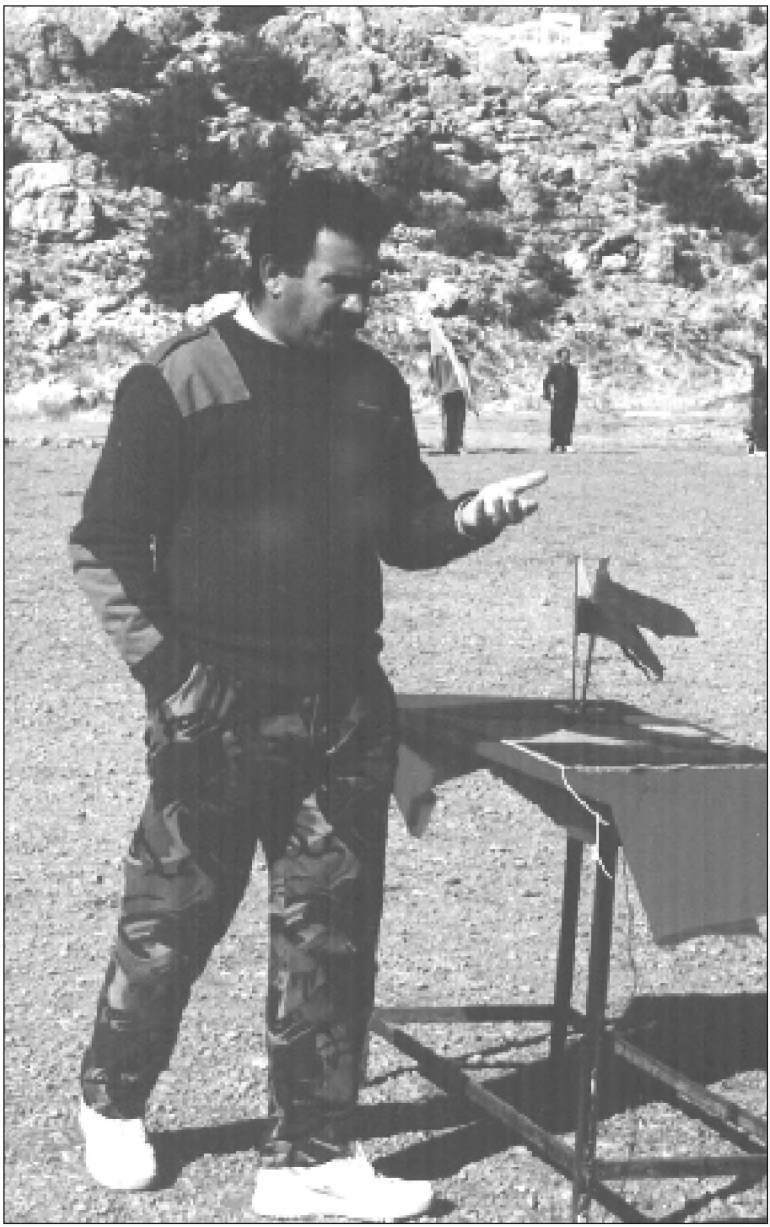
Kürdistan'da tarih boyunca birçok isyan gerçekleşti. Bütün isyanlar silahla donandı. Hiçbiri kazanmadı, hepsi yine silahlı ve kanlı bir şekilde ezilmekten kurtulamadı. Bu anlamda silah, politikanın şiddete dayalı bir yürütme biçimi olsa da, çok ciddi ve belirgin farkları vardır. Dolayısıyla silahta karar kılmak, bir insanın, bir örgütün, bir devletin anında ulaşabileceği kadar sıradan bir olay değildir. Bu noktaya gelinmişse, kazanımı büyük olacağı gibi kaybı da büyük olur. Silahı kullanan taraf için kesin bir son da olabilir. Kürdistan isyanlarında böyle bir sonla karşılaşıldı.

Bir de esas olarak 15 Ağustos 1984'te PKK önderliğinde sistemli ve kesintisiz bir şekilde başlatılan silahlı kurtuluş hareketi vardır. Gerilla tarzında yürütülen silahlı mücadele yenilmedi. Tersine hiç kimsenin hayalinde bile canlandıramadığı gelişmeyi, değişmeyi ortaya çıkardı. Hâlâ da birçokları tarafından anlaşılmadığı gibi bir mucizeyi, bir inanılmazı başardı. Hem de bütün bunların, katliam kültürüyle örgütlenen, Ortadoğu'nun en büyük, dünyanın ise sayılı ordularından olan Türk ordusuna karşı yaratılabildiğini hatırlatmak gerekiyor.

Hiç şüphesiz bu silah çıplak ya da gelişigüzel kullanılmadı. Yine kendiliğinden bir sürece terk edilmedi. Bunun bir hikayesi vardır. Dünü bugüne dönüştüren her şey bu hikayenin soluklarında gizlidir. Bu silahı kimler nasıl kullandı? Bu silahla kimler, nasıl kazandı veya nasıl kaybetti? Uzatılabilecek sorular zinciri, Weşanên Serxwebûn yayınları arasında çıkan ve kendi alanında ilk olan ***Savaş ve Ordu Klavuzu*** *kitabında cevaplarını önemli oranda buluyor. Savaş ve Ordu Klavuzu Parti Merkez Okulu'nda bir ARGK komutan ve yöneticisi tarafından hazırlanmıştır. Kitap teorik yanından çok pratik sonuçlarıyla*

ulusal kurtuluş savaşımızın tarihini belgelemekte önemli bir kaynaktır. Sadece belgelemekle sınırlı kalmıyor, aynı zamanda geçen mücadele sürecinden çıkarılması gereken sonuçlar ve önümüzdeki savaş süreçlerinde tutturulması gereken savaş tarzı konusunda da önemli perspektifler vermektedir. Ayrıca Parti Önderliği'nin savaş ve ordu gerçekliğimiz ve komuta konusundaki çeşitli değrlendirmelerini de kitapta bulmak mümkündür. ***Savaş ve Ordu Klavuzu****, belki silahlı mücadelenin bütün sorunlarını aydınlatacak kapsitede değil, ama bu zorlu maratonun önemli kesitlerini içeren bir kaynak ve klavuz özelliğine sahiptir.*

Weşanên Serxwebûn
Mart 1996



SAVAŞ TARZIMIZI DÜZELTELİM VE SAVAŞI GELİŞTİRELİM

1995 yılı umutları büyük olan, planı büyük olan, hazırlığı büyük olan, bizim için büyük bir ulusal kurtuluş yılıdır, baharıdır. 1995 yılının çok büyük çalışmasını bu geçen kış boyunca, burada yürüttük. Bu çalışmalar umudun çalışmaları, özgür yaşamdan vazgeçmemenin çalışmalarıdır. Geçen yıl, düşmanın "bitiriyoruz, son isyanı da bastırdık, bitireceğiz" dayatmasını yaptığı ve bunun için de tarihinin en güçlü baskı, şiddet, topyekün savaş yöntemlerini devreye sokarak bizi, yenilgiye götürmek istediği bir yıldı. Düşmanın hala da iddiası budur. Dikkat edilirse, bütün bunlar bizim etrafımızda cereyan ediyor. Bir yandan müthiş özgürlük umutları, özgürlük tutkuları, özgürlük çabaları, özgürlük savaşı; diğer yandan da müthiş bastırma, boşa çıkarma ve yenilgiye uğratma çabaları.

Sizler ne tarihten, ne de güncellikten anlıyorsunuz. Militan, savaşçı bunun bilinciyle, bunun sorumluluğuyla yeterince hareket etmiyor. Tamıtamına kendini sorumlu görmüyor, bilinçsiz bırakıyor. Bu da köleliği aşmamaktadır. Bunun etkilerinin çok güçlü olduğunu, dolayısıyla savaş tarzınızın da istediğimiz gibi gelişmemesinin temelinde bunun yattığını ortaya koyduk. Biz kış boyunca neden bu

kadar kendimizi çözümledik? Bilinç ve sorumluluk sorunlarını halletmek için. Şimdi biraz daha hakimiyetle söylüyoruz ki, her şey bir yana, böyle bilinçli, sorumlu olmak bir yana. Ya onu ya bunu esas alacağız. Karıştırarak, zayıf bırakarak bu işlere girişilmez. Yorgunuz da demeyeceğim, bu çabalarımızın sonuçlarını layıkıyla anlamamanızın bizde yarattığı bir öfke, bir rahatsızlık var. Yoksa çalışmaktan bıkmak, yorulmak düşünülemez. Ama buna bir türlü layık olamayışınız, kendinize bile anlam veremeyişiniz asıl bizi zorlayan etkendir. Benim yaşamı karşılayışım biraz farklıdır, bunu size biraz vermek istedik. Sizin, kendinize yakıştırdığınız bu yaşam, bizim ölçülere göre, yanılgılar ve yanlışlıklarla doludur; daha fazla da düşmana yarıyor. İçinde büyük iddia büyük umut yok. Çok bencilce, bönce geçiyor.

Yanılmayı imkansızlaştıracaksın ve kazanacaksın

Kendimi özlü değerlendirdiğimde, bütün kıymeti harbiyem; bir yaşam tarzı olarak bu düzeyi yakalamam ve sürekli geliştirmemdir. Ben en büyük savaşın bu olduğunu görüyorum. Bu elde silahlar (aslında onu düşünmüyor değiliz, yapmıyor da değiliz, nitekim belirleyici olan biziz de) fazla ilgimi çekmiyor. Asıl ilgimi çeken; bir kişiliğin kendi duruş şeklini, kendi pozisyonunu yaratmaktır, yakalayabilmektir. Bu sizde yok. Yani savaşçının kişiliği, savaşçının duruşu, savaşçının-militanın olaylara bakışı, olayları ele alışı, düzenleyişi yok. Nasıl ki köylü kazma, kürek alır, gider rastgele kazımaya başlar, iş yaptığını sanarsa, sizin ki de biraz öyledir. Silahı almışsınız omuza, nerede, nasıl vuracağınızı fazla öngörmeden, patlatıp duruyorsunuz. Şimdi benim buna da "en iyi tarzdır, iyi yapıyorlar" demem imkansızdır. Bana göre savaşçılık daha farklı bir şeydir. Ama siz çok köylüce, çok kendinizce bu işlere katılıyorsunuz. Bunu açmaya da çalıştık. Hatta "acaba ben anlatamıyor muyum, acaba anlatıklarım yeterince anlaşılır değil mi? Neden bu kadar inat ediyorlar, doğru-dürüst bir tartışmaya giremiyorlar?" dedim. Anlıyorum, eğitime biraz ihtiyaç var ama, burada gerçekten olağanüstü bir eğitim

verdik. Büyük tartışma gücünü sunduk. Aslında içinizde fazla tartışmaya gelecek adam da yok. Sözle mücadele yürütecek, onu gözetecek kişilik fazla yok. Bu olmadı mı pratik düzenleyiş de sağlam gelişmez.

Biz, şimdi bunun sıkıntılarını yaşıyoruz. Burada, bunu çözmeye çalıştık. Oturup ağlayacak değiliz ama, böyle fazla cevap vermemeyi de sinemize kolay oturtamayız. Hiçbir arkadaş "benim teorik gücüm fazla yok, ben bu işlerin altından kalkamam" dememelidir. Sorun o değil. Benden daha iyi yapabilirsiniz. Fakat sizi yanıltan, engelleyen, hayat şartları ve alışkanlıklarınızdır.

Yine söylüyorum, benim bütün kıymeti-harbiyem şu: Ben yaşamda yanılmam, benim yanılmam imkansızdır, ben burada kazanıyorum. Kendimi sizin gibi asla ne yorarım, ne de çalıştırırım. Benim politika yapma tarzım, ideolojiyi iyi ele alış tarzım; insana bakış ve yönetim tarzım vardır. Benim marifetim budur. Sizde bu yok. Çok kötü. Ben bir topluluğun içine gireceğim, bir toprak parçasının, bir kaya parçasının içine gireceğim de sizin gibi hareket edeceğim; bu düşünülemez. Bazı insanlarla ilişkilerim olacak da, bunlar böyle çözümsüz, bilmem karışık, ne idüğü belirsiz kalacaklar; bu düşünülemez. Kendinizi düşünün, nereye gidiyorsunuz, hangi ilişkileri devralıyorsunuz? İkinci gün hepinizde hastalık çıkıyor, çözümsüzlük gelişiyor.

Bunu aşmak zorundayız. Ben çok marifetli olduğumu da söylemiyorum. Ama bu işleri yürütecek kadar da yeterliyim. İdeolojik, siyasi gerçekliğimizin dışında kendi yetersizliğiyle hareket edenler, fazlasıyla ağırlık oluşturdular. Bazıları bunu hala çok kötü dayatıyorlar. Sizi bundan alıkoymak için çok değişik yöntemlere mi başvuralım? Hayır. En iyi yöntem iknadır, sözle anlaşmadır. Diğer yöntemler daha çok feodalizme ve burjuvaziye aittir. Feodal düzenin yöntemleri vardır. Sizler sıkça ona başvuruyorsunuz, ama ben sizin yöntemlerinize baş vursam bu örgüt biter.

Örgüt içinde alışkanlıklarınızla yaşamak size kolay geliyor, ama hepsi bitiricidir. Her şeyden önce bu gelişmeye inanmalısınız, kesin gelişmeye ihtiyacınızın olduğuna emin olmalısınız. Sizde çok erkenden iktidar olma hastalıkları boy veriyor. Benim bile cesaret

edemeyeceğim şekilde kendini iktidar sanma anlayışı sizde çok gelişmiştir. Yetersiz bilinç, olmayan pratik, bunun karikatürünü çıkarıyor ortaya. Bu da hemen hepinizi başarısız kılmıştır. Ne iktidar olmayı biliyorlar, ne iktidara varmayı biliyorlar, ama yanılgısını da çok kötü yaşıyorlar. Kendilerinin bile inanamayacağı durumlarla karşı karşıya geliyorlar. En çok da kaçıyorlar. "Biz adam olamayız, biz iktidar olamayız" diyorlar. Bu tip kaçış da kesin iflah etmez. Bunu aşmak gerek. Sizin yaşamınız, aslında devrimi genel anlamıyla da kavrayamamış. Bu konuda pratik yaklaşımlar daha tehlikeli. Ama yine de içine girmişsiniz, hem de ölümüne.

Biz bunu düzeltmek istiyoruz. Hevesleriniz, göze aldığınız fedakarlıklar, cesaretler iyidir. Bayağı da sevinçli ve coşkulusunuz. Ama her zaman söylediğim gibi onun tarzı, temposu, nasılı, ifadesi, bütünüyle başarıya götürebilecek olan biçimi konusunda deli gibisiniz, bundan yoksunsunuz. Bu kargaşanın böyle gelişmesine, gücümüzün doğru kullanılmamasına ben mi yol açıyorum? Hayır, benim her şeyim ortadadır. Bunu bozan kimdir? Ben her zaman şunu arzuladım: Biraz seviye kazanan, ciddi askeri, siyasi sorunları tartışmaya götürüp sonuç çıkarabilecek bir topluluk yaratmak. İşte ilk çocuk topluluklarını oluştururken de çabam buydu. Çocuklarla hareket düzenlemek, hücum düzenlemek, avcılık yapmak, bitki toplayıcılığı yapmak, benim için birer savaştı. Yılan avlamak, kartal avlamak o zamanki savaşımımdı. Bayağı da örgütlüydüm. Sizin savaşçılığınıza bakıyorum, bana yine o çocukluk dönemini hatırlatıyorsunuz. Benim düzenlemek istediğim savaşla, sizin buna katılımınız biraz çocuklara benziyor. Herhalde kusur bulamazsınız bende. "Neden bizi kattı" diyemezsiniz. Katmak, benim görevimdir. Ben buyum insanları bir yerlere çağrıyorum. Adına devrim, özgürlük, ne derseniz deyin kandırılarak gelmediniz. Öyle küçük teşvikler, küçük çıkarlar sunularak da gelmediniz. Belki bugün bile izah etmekte zorlandığınız, işte adını hep onur, şeref, yücelik, özgürlük, kurtuluş, vatanseverlik, tümüyle devrim diye tabir ettiğim bir kavram altında geldik. Dediğim gibi hiçbirisi bizim gibi bu kavramların peşine düşmedi, gereklerini yerine getirmek için kendini patlatmadı. Bunlar önemlidir ve biraz saygılı olmanız gerekiyor.

Düşünün yani, bize dayatılan hiç kabul edilemeyecek bir yönetim, hiç kabul edilemeyecek bir yaşamdır. Üzerimizde tehditler var. Alçaklar, şerefsizler, düşkünler, soytarılar, lanetliler cirit atıyorlar. Geçen gün bir programda seyrettim; bir TRT ekibi Urfa'ya gelmiş, "biz sonuna kadar Türk olarak şöyle şeyiz, insancılık bilmem şefkatliyiz" diyor. Yine "bize karşı direneni de böyle yerle bir ederiz" diyor. Bu bir anlayış, bir ideolojidir. Yayılma ideolojisi; şoven, faşist ideolojidir. Bizim insanımıza bakıyorsun, hepsi aval aval dinliyor, hatta alkışlıyor. Bu insan tipi namusuzun en büyüğüdür, bu insana ne yapmak gerekir. Ben her zaman söylüyorum bunlara, sokakta rastladığımda (eski zamanda kılıçlarla olurdu) tarardım hepsini. Tararım derken kaba anlamda kesip biçerim demiyorum, iki sözle hizaya getiririm. Önderlik tarzım budur. Bu insanlarla birliktesiniz, rahatlıkla onlarla uzlaşıp gidiyorsunuz. Benim için bu imkansızdır. Ne anlayışta, ne pratikte kolay kolay uzlaşmam. Zaten ben kendimi öyle örgütlemişim ki nereye gitsem safları ikiye yararım, bir kısmı ölümüne bağlanır, bir kısmı hedeftir. Yani nereye gitsem savaş vardır. Kişiliğim budur. Dikkat edin komutanın kişiliği de ayrıdır, böyle olmak zorunda. Gerçek bir komutan gittiği her yerde safları ikiye böler; bir bu tarafa, bir o tarafa. Cepheleri ikiye böler. Bir şu cephe, bir bu cephe. Yaşamı ikiye böler. Bir şöyle yaşam, bir böyle yaşam. Her şeyi ikiye böler; bir özel savaşa göre, bir devrimci savaşa göre. Dikkat edin. Beni görüp de hemen safa gelmeyen kalmayacağı gibi, tepkisi olan da düşmanlık edememezlik yapamaz. Neden ben böyleyim? Örgütçülük, politik gücüm bunu sağlamıştır. Siz saflarımız içinde bile hangi cephede olduğunuzu kestiremiyorsunuz. İrade felç, bakış çok muğlak. Ondan sonra da diyorsunuz "biz savaşçıyız, komutanız" Bu kavramlar doğru anlaşılmalı. Her şeyden önce kendinizle bu temelde uğraşmayı, bunu belli bir aşamaya getirmeyi bilmelisiniz.

Ben iki tür varım: Bir kurum olarak, bir de militan olarak

Bu savaşı yürütmeye yürüteceğiz, geliştirmeye geliştireceğiz. Ama sizler de biraz bunu geliştireceksiniz. Şimdi ben, sizi idare

edeyim, savaşımınızı da geliştireyim, ama her şeyin benimle olmayacağını da iyi anlamalısınız. Siz diyeceksiniz ki, "ya, ne kadar da anlıyoruz." Hayır. Kimse bizi anlamamıştır. Beni anlayan dört tane adamım olsaydı, her şey değişik yürürdü. İşte kongremizde başkanlık ve altı tane yardımcı oluşturuldu. Saygı duyuyorum bizim yardımcı arkadaşlara. Ama onlara ben yardımcı oluyorum, onların bana fazla yardımcı olacak güçleri yok. Yardımcı olabilmek kolay bir şey değildir. Şimdiye kadar sürüklediğim gibi bundan sonra da sürükleyeceğim. Yardımcı olabilmek büyük yetenek ister. Sürekli tekrarlıyorum, hala yardımcılarım anlayamıyorlar.

Neden böyledir? Bunu kendinize sormalısınız. Alışmışsınız benimle yürümeye, yaşamaya. Aile yaşamı, ahbap-çavuş ilişkileri gibi. Namus olayı gibi, "söyle ağam, öl de öleyim" tarzı. Hayır, bizim tarz açık. Arkadaşları küçümsemiyorum, bayağı güçlü yönleri de var. Benden bile güçlü yönleri var. Fakat önderlik tarzını yürütmeye güçleri yetmiyor. Yetmesi için dövüneceksiniz, çatlayacaksınız, kendinizi mutlaka yeterli kılacaksınız.

Bu militanlık için de geçerli. Sözümona komutanlık taslayanlar, ben bu kadar eleştireceğim, bu kadar yetersizliğin üzerinde duracağım ve hala da kendilerine "komutanım" diyecekler. Kendilerini böyle kabul ediyorlar. Dövecek, öldürecek değilim, ama fazla ciddiye alacağım bir komutan da böyle olamaz. Benim ölçülerim var. Yabana atılacak ölçüler de değildir bunlar. Hem tarihten, hem güncel gerçeklikten süzülmüş özelliklerdir. Başarısı kanıtlanmış tarzdır. "Ben komutanım, ben örgüt temsilcisiyim" diyeceksiniz, bu yanılgıdır.

Güçlenmeleri için bazılarına ben yirmi yıl sabrettim. Fuat'ın en eski arkadaşımız olduğunu size söyledim. Biraz kendine geliyor. Yardımcı olmaya da çalışıyor. Hassasiyetini gördünüz, duyarlılığını gördünüz, ama yine de çok yetersiz, çocuk gibi kaldığını gördünüz. Sanıyorum büyük oranda önderlik gerçeği için yaşamaya çalışıyor. Belki de ölüm onun için en kolayıydı, fakat yaşamı temsil gücü, mücadeleyi temsil gücü çok sınırlı. Nasıl yardımcı olacak? Gidemiyor da, kaçamıyor da, ucuz ölüm de yok. Gerisi artık adam gibi yüklenecek. Ben de kendimi öyle yapıyorum. Benim de devrime

yardımcılığım var, önderliğe yardımcı oluyorum. Yani ben iki tür varım: Bir kurum olarak, bir de onun militanı olarak. Ben ikisini de geliştiriyorum. Hem kurumu geliştiriyorum, hem de bir militan olarak yardımcı oluyorum.

Bu kavramları artık anlamalısınız. Şimdi bunları biraz kendinize yakıştırıyor musunuz? Aşiret usülü gelmişsiniz, aşiret üyesinin bilinci ne kadardır? Teorik-pratik, politik olarak dar, fazla kafayı çalıştıramıyor. Politik düzey çok geri, yani aşiret adamıdır. Geri toplumsal düzen ve kurumların içindeki tiptir. Bu kişilik, siyasi savaşı da, askeri savaşı da veremez. Çoğu bunu sorun yapıp bilince dahi çıkarmamıştır. Bizim savaşçıların büyük bir kısmı böyle: "Gel de bizi savaştır!" Şimdi bunları savaştırmak yürek ister. Ben bu mücadeleyi çok yüksek bir yaşam biçimi olarak kendime kabul ettirdiğim için yürütürüm, ama ölen siz olursunuz, rolünü oynamayacak olan sizler arada kalırsınız. Benim dengelerim var, benim kendimi ayarlamam var, benim kendimi planlamam var. Kolay kendimi kaybettirmem, kolay kendimi düşürtmem. Ama aynı şeyi siz kendiniz için söyleyemiyorsunuz? Sizin böyle sözleriniz bile yok. İçinizde kendini kolay yanıltmayacak kaç kişi var? Siz savaşımımızı anlamak istiyorsanız, o zaman lafazanlığa, ölüme gerek yok.

Kimse ucuz pratiklerle bu savaşı kazanacağını sanmasın. Büyük inat, cesaret, fedakarlık kadar büyük yetenek, taktik isteyen bir savaştır bu. Açıkça söylüyorum, kim kime ucuzca yaklaşıyorsa, yüzeysel ele alıyorsa yanılıyor. İlk günde de söyledim şimdi de söylüyorum. Yapamıyorsanız çekilin. Ben tamam, dediğim gibi size sonuna kadar öğretmeye de varım. Görüyorsunuz hiçbir kişi bu kadar tartışmacı olamadı. Neden? Sizi doğru ikna etmek için. İknayı sadece umutta, fedakarlıkta, güzel bir şeyle katılmada görme değil, onun tarzını, başarısını yakalama olmalıdır. Bunun için tartışıyoruz. Siz namus meselesi yapmışsınız, "böyle yaşamaktansa ben böyle direnerek ölmeyi tercih ederim" diyorsunuz. Bu bizim yaklaşımımız değildir. Biz bunu istemiyoruz, böyle diyen gitsin başka yerde ölsün. Bu ölüm bize zarar veriyor. Birçok savaşçıya hakim olan bu anlayıştır. En iyi niyetlisi, en fedakarı ölme çizgisini temsil ediyor.

Alışkanlık tutuculuktur, yaratıcılığın düşmanıdır

Ucuz yaşayanlar var: "Örgüt ne de olsa beni yaşatır." Hayır! Örgüt sizi yaşatmaz. Örgütün ilkeleri planları vardır. Biz bunu yaşama geçirmek için varız. Planlı, örgütün ilkelerine göre yeterli olan kaç militanımız var? Hepsi birbirlerini geriletme temelinde yaşıyor. Plan dahilinde değil, onun dışında anlaşıyor, uzlaşıyor. Neden bizde çok yüksek komutanlar çıkmadı? Çok belirleyici rol oynayacak savaşlar geliştiremedi? Şimdi ben bunları tartışmaya getiriyorum; arkadaşlarımız geliştirmek bile istemiyorlar. Savaşı henüz düşüncede netleştirmemişsiniz. Düşüncede savaşı halledemeyen pratikte nasıl halleder? İlişkileri en hazır ortamda bile doğru götüremiyorsunuz. Yarın en sıcak, en gergin savaşta doğru ilişki ve kararları, yönetimleri nasıl ortaya çıkaracaksınız?

Halkın başına geçiyorsunuz, "ben PKK'liyim" diyorsunuz. Hiçbiriniz gibi halkın üzerinde, "ben PKK'liyim" demedim. Buna nasıl cesaret ediyorsunuz, kendinize nasıl yakıştırıyorsunuz. Bunun çok büyük inceliği olmak zorunda.

Şikayet biçiminde rapor yazmayan tek bir kişi yok. Hayret ediyorum. Bu kadar yetersizliği nasıl kabul ediyorsunuz? Hiç sıkılma yok. Ben, şimdiye kadar yetersizlik anlamında, ne bir cümle yazdım, ne de kimseye bir şey söyledim. Büyük bir zevkle "her şeye yeterliyim" dedim. Bayılıyorum yeterli çalışmaya, yeterli olmaya. Siz ise şikayete, yetersizliğe bayılıyorsunuz. Büyük çelişki. Kimsiniz, nesiniz, nereden geliyorsunuz, soyunuz-sopunuz nedir, cinsiniz-cibiliyetiniz nedir, kültürünüz, bilinciniz nedir? Bunları fazla dikkate alarak konuşmuyorum. Ama çok temel ve herkes için geçerli, anlaşılır şeyler söylüyorum. Bunu ilk günde böyle anlayan olsaydı şimdi işler çok farklı olurdu. "Alışkanlıklar çok güçlüdür" denilebilir. En büyük tutuculuk alışkanlık gücüdür. Sigara alışkanlığını bile sizden kopartmak belki savaştan daha zor bir çabayı gerektirir. Diğer alışkanlıklarınız da öyle. Unutmayalım ki; alışkanlık hep tutuculuğa, gericiliğe gitmektedir. Alışkanlıklar yaratıcılığın düşmanıdır. Devrim de esas itibariyle yaratıcı faaliyet, alışkanlıkları

aşan harekettir. Neden yaratıcı olamıyorsunuz? Çünkü sizin köklü önyargılarınız, alışkanlıklarınız var. Bu bencilliktir. Buna kendine sevdalılık, kendini aşmama diyoruz. Onun için de yeniyi yakalayamazsınız. Düşünceye ihtiyaç duymazsınız. Alışkanlıkta düşünce yoktur, kendini yeniden yaratma yoktur. Dikkat edin, kaderci yaşama bağlı olanlar, birkaç alışkanlığın esiridirler. Bin yıldır öyle toplumlar var ki, hiçbir yaratıcı yetenekleri yoktur.

Şimdi yaşamı temsil edemiyorsunuz. Düşünmek, çok zor bir iştir. Yeni işler yapmak, yeni planlar, çabalar gerçekten zordur, ama bunu yapamayanların da artık bu koşullarda, hele savaş içinde hiç şansları yoktur. Onun için kolay ölüyorsunuz. Onun için çalışmalarınızda anormal kayıplar çıkıyor. Niye nedenlerini anlamıyorsunuz? Neden kendinizi sorumlu tutmuyorsunuz? Anlamadan, kendinizi sorumlu hissetmeden hiçbir çalışma yapma gereğini duymazsınız. İşte uzlaşma, örtbas etme, problem yaratma, bunalımı derinleştirme denilen şey de bu yüzdendir. "Yanıltırım kendimi, bastırırım etrafımı, bu işin içinden sıyrılırım" anlayışının kendisi en büyük tehlikedir. Alışmışsınız, "böyle gelmiş böyle gider!" Neden böyle gelmiş, böyle gitsin? Bir savaşım veriyorsunuz, ama bunun içinde hiç yüksek başarı umudu görüyor musunuz? Kendinize bu yaşamı yakıştırmışsınız, ama bu hiç insanın hoşuna gidiyor mu? Onun için yaratıcı olamıyorsunuz, onun için yeniyi yakalayamıyorsunuz.

Bunu da bir kader olarak değerlendirmeyin. "Böyle gelmiş, böyle gidecek" diyerek bizi kavrayamazsınız. Biz, devrimciyiz ve yaratıcılığı esas alıyoruz. Esas engel içtedir, dışta değil. Esas gelişme de içte olur, dışta değil. Belirleyici olan iç çelişkilerin çözülmesidir, dış çelişkilerin çözümü de ancak bununla mümkündür. TC'yi çözmek için kendi gericiliğimizi çözmek gerekir. TC'nin zorunu çözmek için kendi zorumuzu çözümleyip örgütlemek gerekiyor. Dayatılan özel savaşı çözümlemek için, kendi devrimci savaşımımızı çözmemiz, düzenlememiz gerekiyor.

Şimdi, bu soruları hiç kimse kendine soruyor mu? Zor bela bir araya getirdiğimiz olanakları alıp, inanılmaz bir biçimde vicdansızca, rastgele, sorumsuzca dağıtıp duruyor. Bana göre tek bir damla kan bile sizin döktüğünüz gibi dökülmeyecekti, korkmuyor musu-

nuz? Ben buna katılamıyorum. Bir fişek, bir silah bana göre hiç de sizin kullandığınız gibi kullanılmaz. Ben çok değişik kullanırım. Birkaç fişeğin patlatılması, mutlak düşmanın başında olmalı. Ama siz, yüzde doksanını boşa patlattınız. Bu çok açık. Enerjinizi boşa çarçur ettiniz. Fedakarlığınızın, cesaretinizin yüzde doksan beşi boşa gitti. Belki çok az gerekleri karşılandı.

Gücüm yapılacak eleştiriyi çoktan karşılamıştır

İşte bütün bunlar savaşın sorunlarıdır. Savaşın kişiliği, savaşın silahı, savaşın düzenidir. Başka türlü bu işleri geliştiremezsiniz. Bu kafayla, bu kişilikle siz savaş veremezsiniz. Size nasıl anlatayım kendimi, bu işin felsefesini? Bütün çözümlemeler bunun içindir. Her yaptığım günlük başlangıç bunun üzerinedir. Hiçbir çözümlemeyi dinlemeye yanaşmıyorsunuz. Ben öyle değilim; benim tarzımda insanlardan öğrenmek, çok büyük sorumluluk kadar, ilgiyledir. Yine kesin gereklerine göre yaşatırım. Kendimi böyle değerlere göre ayarlıyorum. Ciddiye almamazlık etmem. Benim sizin gibi bağlı olduğum önderlik yoktur. Ama sizin bin kat bağlı olduğunuz önderlik tarzından daha fazla bağlı olduğum insanlar vardır. Eğilimler, anlayışlar, tutumlar vardır. Zaten yanıltsam yaşayamam. Kendinizi benim yerime koyun ve düşünün. Hiç ciddiye almadığınız birçok şey var ve bir gün karşınızda "rap" diye durur, sizi aşar ve bitirir. Bütün dünya bize karşı durmaya çalışırken, hesap edememezlik edersem, sizin gibi inatçı, öfkeli, subjektif niyetlerle yaşamaya çalışırsam, ben böyle politika yapabilir miyim? Az engelle mi çarpışıyorum? Hayır. Engelleri sadece sopa, duvar olarak görmeyin, engel anlayıştır, engel ruhtur. Engel politikalardır, engel ruhu boğmadır, engel örgütsüzlüktür, engel her türlü anlayışsızlıktır. Duvar engelli nedir, hiçbir şeydir. Kaba engelleri biz engel olarak değerlendirmiyoruz. Ama hiçbirisine karşı da ne yanılgılı yaklaştık, ne de çarpışmada düşme gibi bir duruma yol açtık. Eskiden, orta çağda kılıç ustaları vardı. Ufak bir hata insanın canına mal olurdu. Bizde de öyledir. Bütün bu engellemelere karşı çok dikkatli olmasaydık, her gün

ölürdük, yenilirdik.

Sanırım anlamıyorsunuz. Anladığınızı varsayalım bir yere gittiğinizde (hatta burada birlikte yaşıyorsunuz), değil birlik sorumlusu-komutanı olmak, herhangi bir ortak yaşam düzeni içinde bile olamıyorsunuz. Dikkat edin tarzlar böyle birbirini boğucu, zorlayıcıdır. Herkes birbirini eleştiriyor, fakat birbirlerini düzenleme zayıftır. Bu kadar karmakarışık birbirine yönelenler hangi savaşı geliştirebilirler? "Söylediklerinizi doğru" diyeceksiniz; doğru da neden bu kadar bu doğruları (ki çoğu da böyle yetersizliğe işaret ediyor) kendiniz de yaşatmadınız? Militan sıçrayış yok, birkaç militan sıçrayış olsaydı bu durumlar olmazdı. Yine yönetimde sıçrayış yok, yapıda sıçrayış yok; herkes birbirine giriyor. Bu eski Kürt çözümsüzlüğüdür veya kölelerin kendilerini düzenleyememe, karmakarışık olanların kendilerini ifade etme şeklidir. Bunu kendiniz ortaya koydunuz. Neden biriniz kalkıp da bana "sen de böylesin" diyemiyor. Dikkat edin sizi bastırmıyoruz. Sanmıyorum ki, korktuğunuz için beni eleştirmiyorsunuz. Benim gücüm, yapacağınız her eleştiriyi çoktan karşılamıştır. Ne söyleseniz anında cevap verebilirim. Gücünüz bu anlamda yok. Her şey çok önceden düşünülmüş ve yapılmıştır. Neyi eleştireceksiniz? Eleştirilecek hiçbir şey yok. Bin defa cevap verebilirim. Hepinizi net ve rahatlıkla tatmin edebilirim. Birisi kalksın eleştirsin. Ben her zaman da teşvik ettim. Eleştiriyi yapacak kişi ciddi olsun, karşımda dayanabilsin; buna cevap verebilirim. Ama siz birbirinize o kadar yükleniyorsunuz, ama hiçbirinizin de sağlam cevabı yok. "Yaz duvara kalsın bahara" diyerek geçiştiriyorsunuz. Bu büyük bir yanlışlık ve yetmezliktir.

Benim yaşamım halkın yaşamıdır

Yaşamı seviyoruz; zaten yaşamı çok sevdiğimiz için bu çok büyük zorluklarla dolu savaşı veriyoruz. Yaşam sevinci büyük olmasaydı, bu savaş bu kadar büyük karşılanamazdı. Yaşamla savaş arasındaki bağlantı budur. Yaşamı sevmek isteyenlerin; bu yaşamı çoktan yaşamamaktan çıkaranların karşısına büyük bir savaşla çıkma görevleri vardır ki yaşama saygıyı kanıtlamış olsunlar. Ben biraz

böyle olduğuma inanıyorum. Ve istediğim gibi yaşamak için bu büyük mücadeleyi göze aldım. Bütün çabam keyfimce demeyeceğim, çünkü benim keyfim halkındır, insanlığındır. Kendime has keyfiliklerim yok. Toplumu dıştalayan, halkı dıştalayan en ufak bir keyfiyetim olmamıştır. Gücüm oranında halka bağlılık temelinde yaşamı esas aldım. Halkın önündeki engel benim önümdeki engeldir, benim önümdeki engel halkın önündeki engeldir. Bunu pratik kanıtlamıştır. Benim yaşamım kendi kimliğiyle, özgürlük tutkularıyla halkın yaşamıdır. Benim önümdeki engel, sadece ve sadece halkın önündeki düşman engelidir.

Yaşamı bu seviyeye getirmek, yaşama anlam vermek bir büyüklüktür. Böyle yaşayabilirseniz savaşın en temel koşulunu elde etmiş olursunuz. "Nasıl yaşamalı" sorusuna cevap veremediğiniz için, "nasıl savaşmalı" sorusuna da cevap veremiyorsunuz. Ondan sonra "kendimizi yere atarız" diyorsunuz. Ben bunu istemiyorum. Gidin kendinizi başka yerde atın. Ben bu savaşçılığı, daha doğrusu sizin savaşçılığınızı, taa yedi-on yaşında ailedeyken bıraktım. Siz, bana kırk yıl önceki aile içi kavgayı dayatıyorsunuz. Ben onları çözdüm, uzaklaştım. Farklı bir savaşı geliştirdim. Ne yapacağım sizin köylü tarzı, aile içi, aşiret içi yaşamınızın savaşımını? Metelik değer vermem. Ben ilk eylemimi bundan kurtulmak için yaptım. Önderlik diyorsunuz. "Şöyleyiz böyleyiz" diyorsunuz. "Bizim bu önder nasıl yaşadı acaba?" diye kendinize hiç sormuyorsunuz? Ben size epey veri de sundum. İnceleyin, sizin önderiniz kendini bugüne kadar nasıl getirmiş? Mutlaka birkaç noktayı öğrenin, temel süreçlere, temel dönemeçlere, temel aşamalara nasıl yaklaşmış? Gerçekten öğrenmeye çalışın.

Bir önderi, sıradan, ilgi çekici bir tip gibi ele alsanız da bu böyledir. Gazeteciler, bazen de ajanlar geliyor, onların ilgisi kadar bile incelseniz çok şey öğrenirsiniz. Nasıl yaşadığımı kim biliyor? Nasıl mücadele yaklaşımlarına sahibim, hassasiyetlerimle, planlarımla, ruhumla acaba nasılım? Hiç bunu kendinize sordunuz mu? "Hep beni anlayın" diyorsunuz. Hep partiye dayatıyorsunuz. Kör hastalıklarıyla, komalık hastalar gibi kendilerini atarlar. Siyasi, askeri açıdan durumunuz komalık kişilerin, acil servislere kendinlerini ta-

şıtması gibidir. Savaş yaşamına hükmetmeyen kişi böyle hareket etmez, böyle konuşmaz, böyle yol yürümez, hele sizin gibi hiç mi hiç kelimeleri kullanmaz, sizin gibi batmaz insana. Beni biraz ciddiye alıyorsanız anlamaya çalışmalısınız. Ben kendimi ahım-şahım ilan etmiyorum. Ben bu tarzla işi buraya kadar getirdim. Ciddiye alınması gerektiği de açık. Çünkü düşman beni çok ciddiye alıyor. Varını yoğunu benim için harcıyor. PKK'den çok benim peşimde; PKK'yi bir günde avlayacağını düşünüyor hala. "Ah o çocuklar; ah o bizim köleleri" nasıl kandırdı diyor. Sizler için yargısı bu. Düşmanın bütün derdi benim.

Ardımızdaki düşman canavardır, tazıdır, kartaldır

Eski arkadaşlar bizi biraz ciddiyetle anlarlardı. Yeni dönemin kadroları veya savaşçıları ise kendilerini dayatıyorlar. Farkında olmadan "sen bizi anla" diyorlar. Sizi anlıyorum, çözüyorum ama "daha fazla anla" diyorsunuz. Bebek gibi, meşhur bizim bebek teorisi. Abbas arkadaşa bu teoriyi daha önce söylemiştim. Önemli bir adım atacağı zaman, baktık ki yapması gereken iş yerine tali şeylerle uğraşıyor. O zaman, aklıma geldi. "Bu altına eden bebeğe benziyor" dedim. Hem pisliyor, hem de bağırıyor. Ardından teoriyi geliştirdik. Bu sizin şikayetleriniz, yetmezlikleriniz, işte böyle çınlayıp-çabalayıp sonuç vermeyişinizdir. Ardından sunduğunuz yaşam savaş bebekliği. Güç yetiremiyor, gerekeni yapamıyor ve sonra ya kendini birden ölü gibi yere atıyor, ya da bol bol ağlıyor. Durumunuz böyledir. Şikayet eden, kendini düzenlemeyen, mevzilendiremeyen hep ağlıyor, hep şikayet ediyor. Böyle olmayan kaç birlik komutanı var? Kaç birlik, bölge sorumlusu-yönetimi var? İşlere hakim olan kaç kişi var? Bebek değil de nedir bunlar? Hem de mama istiyorlar. "Beni besle, beni doyur, gel pisliğimi de temizle" diyorsunuz. Bu kadar eleştiri-özeleştiri nedir? Pisliğin büyüklüğünü gösterir. Yetmezlik, yanılgı ve yanlışlık, siyasi pislik, askeri pisliktir.

Yine benim bu konuda durumumu değerlendirelim. Hiç böyle eleştiri-özeleştirilerim yoktur. Sizinle hiç kıyaslanamaz bile. Ben en

büyük eleştiri-özeleştiriyi çoktan yapmışım. Çok az anladığınız veya anlamaya yanaşmadığınız buradan anlaşılıyor. Ağlamayacak kim, savaş bebeği olmayacak kim? Sizin bütün bu durumlarınıza rağmen yine "bunlar hep kahraman savaşçılardır" demek zorundayım. Öyle olmazsanız da, size inanmak zorundayım. Bu inançla götürüyorum. Yani kendinizi ne kadar dayatırsanız dayatın, ben size kahraman savaşçı gerçeğini dayattım. Kahraman savaşçı olacaksınız. Bu büyük özel savaşa karşı çok az olanakla, büyük halk savaşçısı olacaksınız. Önderlik budur. Mutlaka anlamalasınız.

Beni hiç yanlış anlamaya gerek yok. Ne iyi niyetlerimi, ne inadımı, ne eğilimlerimi hiç yanlış anlamaya gerek yok. Benim her şeyim bu konuda bir savaş yetkinliğidir. Yaşamın her cephesi benim için savaştır. Öyle bir an boşa gidecek nefesim bile yok.

Belki insanlar kolay anlayamaz, kolay ulaşamaz, ama mevcut düşmana göre de başka çare yok. Bu düşünceyi bile yetersiz görüyorum. Değerli dost hocamız İsmail Beşikçi, "bu kadar hızlı düşünmek ve çok hızlı yapmak" diyordu. Bunu fark etmiş. Düşmana cevap veriyorum. Çünkü hızlı düşünüp, hızlı yapamazsan düşman ulaşır ve yok eder seni.

Bütün Kürt isyanları neden ezildi? Çünkü düşünce, davranış çok ağır, belki de yok. Düşman hızlı düşünüyor, hızlı karar veriyor. Bir de işini hızlı yürütecek tekniğe sahip. Bunu neden anlamamazlık edeceksiniz? Savaş bir hız olayıdır. Kaba bir benzetme yaparsak; bir tavşan var, bir tazı var veya bir şahin var. Yine avlayacak bir yılan var veya bir canavar var, bir de ondan kaçmak isteyen insan var. Bunların başarılı olmaları için ne gerekli? Birinin hızının diğerini geçmesi gerekir. Bunun için kartal müthiş süzer, tazı müthiş kaçar. Bütün savaş sanatı da böyledir. Ardımızdaki düşman da canavardır, tazıdır, kartaldır. Eğer onun etkisinden kurtulmak istiyorsak hızımız onu aşmalıdır. Şimdi düşmanı zorluğa düşüren nedir? Benim hızımdır, tempomdur.

Tarhte hiç kimse böyle yapmadı ve hepsi kaybetti. Ben hızlı düşünüp hızlı yaptım ve kaybetmedim. Bu çok açık. Neden anlamayacaksınız? "Kafamız yok" diyebilirsiniz. Kafa var hem de omuzun üzerinde, iyi çalıştıracaksınız. "Yormak istemedim kendimi" diye-

ceksiniz. Çoğunuz "rahatlık" diyorsunuz. Ama karşındaki düşmanın durumunu takip et, nasıl saldırıyor, kendi sömürgesi içinde nasıl düşünüyor. Sen neden düşünmeyeceksin? Düşünmezsen hangi savaşı kazanmaktan bahsedebilirsin? Kendini büyük aldatanlar, büyük aptallar, büyük yanılgı sahipleri böyle ortaya çıkıyor. Bunları kendinize uygulayın. Düşmanın size dayattığı imhadır. "Biraz şeref, onur, kimlik, kişilik" dediniz, onu da size gösterdik. Düşman gerçekliğini inkar edemezsiniz. Düşman gerçekliğini bir tarafa iten komutan, hangi savaşçılığı yapabilir? "Düşmanı ya abarttık, ya da küçümsedik" diyorsunuz. Siz ne abarttınız, ne de küçümsediniz, düşünmediniz bile. Ufkunuza yerleştirmediniz bu düşmanı. Düşmanı bazen melek yerine koyma, bazen baba yerine koyma, bazen çok abartma, bazen de çok küçümseme var. Hepsi de yanlıştır. Düşman böyle ele alınamaz. Siz, kendinizi de anlamayı bilmiyorsunuz. Halk neden size gelmiyor? Ne kadar kaçırttınız, vurdunuz, dövdünüz, ne kadar yanlışlıklar yaptınız.

Parti gücünü, binbir emekle hazırladığımız gücü de doğru ele almadınız. Canınız sıkıldı, çar-çur ettiniz. Kendinizi tanıyamadınız. Yüzde yüz çok büyük bir bağlılıkla, dikkatle ele alınması gereken değerlerimizi ne tanıdınız, ne yaşamayı ne de savaşı düzenlemeyi bildiniz. Ondan sonra da, "ben savaşçıyım, ben komutanım" dediniz. Buna kimi inandırabilirsiniz? Dikkat edin, bütün bunları niçin söylüyorum? Siz bir kördüğüm gibi kendinizi dayatıyorsunuz. "Bu savaş ancak bu kadar olur; geliştirilemez, dönüştürülemez" tarzında bir yaşam sürdürüyorsunuz. Ben buna karşıyım. Çünkü tarzınızda yüzde yüz yenilgi var, ölüm var. Ben neden size alet olayım! Ben kendimdeyim, yaşamaya çalışıyorum. Hala yenilmedim

Kaç sefer yenilmişsiniz? Yenilmedik nereniz kaldı? Diri olan nereniz kaldı? Bu soruları size sormak gerekiyor. Yaşamın neresindesiniz? Bazı cevaplar vermek istedim ama kaçıyorsunuz. Dikkat edin! Bütün bu değerlendirmeler sizi savaş ve örgüt gerçeklerimizin esaslı noktalarına doğru yaklaştırmak içindir. Benim, insanlara saygım var. En temel hussuslarda gerçekleri anlatmazsam, saygıyı ifade edemem. Diğerleri gibi kandırabilirim. Akı kara, karayı ak gösterebilirim. Bu konuda benden üstünü yoktur. Diyalektiği kullana-

rak, kandıramayacağım tek bir insan bile yoktur. Ama onu yapmam, gerçekler çok zor da olsa benim için kavratmak esastır.

Bazı şeylere inanmalısınız ve iradenizi biraz ortaya koymalısınız, dürüst olabilmelisiniz. Fanatizmi, subjektif niyetlerle kendini dayatmayı artık bırakın. Yaşama biraz çırılçıplak bakmayı bilin Tüm olumlu-olumsuz, gerekli-gereksiz yanlarıyla görün. Çünkü başka türlü düzeltemezsiniz. Büyük körlükle, şaş gözle yaşama bakıyorsunuz. Tabii bunun da savaşla bağı vardır. Savaş derken neyi kastediyorum? Fuat arkadaşımız özeleştirisinde ortaya koydu. Ben savaş diyordum, o "mavzeri ver, ben karakola saldırayım" diyordu. Hala anlayış budur. Sen mavzerle nasıl karakola saldıracaksın? En iyi savaşçımızın felsefesi, hakim olan tarz budur. Hiç kimse "incelik vardır, biz dönüşüm sağlamışız" demesin. Ben erken yaşta bu savaştan kaçtım. Köyde ilk tabanca patladığında ödüm koptu! Ama diğer yandan değişik bir mücadele biçimine de girdim. Köylüler hala yerinde duruyor, silahlar hala öyle patlıyor. Savaşsız mıyım? Mücadelesiz miyim? Hayır! Çok iyi biliyorsunuz ki bu halk için tarihin en büyük savaşını ben hazırladım. Yani sizin tarzınızdan kaçarak halk savaşını hazırladım. O köylü tarzı, aile içi yaşamdan, savaştan ben kaçarım. İster bir korkak gibi değerlendirin, ister büyük bir usta gibi, nasıl değerlendirirseniz değerlendirin, benim savaş tarzım böyle gelişti. Neden anlamaktan kaçacaksınız? Unutmayın ki ben sizi savaşa gönderiyorum. Tepeden tırnağa her şeyinizi hazırlayan benim. Anlamazsanız kendinize yazık edersiniz.

Örneğin Abbas ve Fuat arkadaşlar bağlı olmaya çalışıyorlar. Yine Cuma arkadaşı da görüyorsunuz. Nefes nefese bizi teneffüs etmek istiyor. Ama hala ne kadar yetersiz olduklarını özeleştirilerinde bir kez daha gördünüz. Biraz bizi tanıdılar, fazla değil. Hata yapmayın, bizim bir komuta gücünde olduğumuza inanmalısınız, ama sandığınız gibi de değil. Bizi gerçek bir komuta gibi görseydiniz dağda böyle mi yapardınız? Siz tanımamışsınız başkomutanı! Peki başkomutanı tanımayan komutan olabilir mi? Dünyada hiç bunun başka bir örneğini görmüş müsünüz? Her kafadan bir sesin çıktığı, herkesin "ben komutanım" dediği yerde, kargaşa ve yenilgi çıkar ortaya. Ben yine de hizmet etmekte çok ustalaşmış bir insanım.

Komutanlık hevesleriniz var. İnsanların hevesini kırmamakta ben iddialıyım. Komutanlık, savaşçılık iyi bir hevestir. Besleyen benim. Zaten benim en büyük çabam da bu yönlü oldu. Çok sevdiğim bir meslek olduğu için, daha doğrusu yaşamın bununla kazanılacağını, temel çelişkinin bununla çözümleneceğini bildiğim için tüm enerjimi, gücümü bu savaş ve ordulaşma işine verdim.

Rahat yaşam sunsak ikinci gün düşersiniz

Tarihte hiç kimse bu kadar olanaksızlıklar içinde savaşı geliştirmiş midir? Bizim halk gerçeğini göz önüne getirelim; düşünmekten bile korkuyorum. Biz neden bu kadar hizmet sunduk? Neden bu kadar uzun süreli oldu? Sizin eksikliklerinizden. Eksikliklerinizi gidermeyi bilmiyorsunuz. En büyük ayıbı, savaşçılık, komutanlık adına yakıştırıyorsunuz kendinize. Her türlü yetersizlikleri, her türlü yanlışlıkları buram buram taşırıyorsunuz, dobra dobra dayatıyorsunuz. Ondan sonra da "gel temizle" diyorsunuz. Ben de çalışmak zorundayım. Sizin gibi komutanları taşımak için gücümü ortaya koymak zorundayım. Şu anda en temel sorun, komutayı düzeltmek ve doğruyu dayatmaktır. Gözümü bile açamıyorum. Dikkat edin, bu savaşın bana bağlı olarak gelişmesini ben istemiyorum. En rahatsız olduğum, en nefret ettiğim konu, "sen gidersen her şey gider" sözüdür. Bensiz olmalıydınız. Hatta ben hiç olmadan olmalıydınız. Öyle bir durum yaratmışsınız ki, ben olmazsam yirmi dört saat ölen ölene, kaçan kaçana, biten bitene. Bu ne kadar kötü bir durum. İnsan bir kişiye kendini böyle bağlar mı? Çok büyük bir tehlike. Bağlılıklarınız olmasın demiyorum, bağlılıklarınız kutsaldır ve tarih sürdükçe sürmelidir. Ama bu tek taraflı olmamalı. Ben yine rolümü oynarım ve oynayacağım da, ama sizin de kesin rolünüzü oynamanız gerekiyor. Buna ulaşmalısınız. Bu mümkündür.

Benim başardığımı siz fazlasıyla başarabilirsiniz. Size en büyük destek nedir? Bu durumu yaratabilmektir; bu durumu ortaya çıkarabilmektir. Bu en büyük destektir. İddialı olan için her şey vardır. Alın kullanın. Sizi parayla, bilmem kaba güçle, hazır gücün başına

koymakla besleyemeyiz. Hazır gücün başına koyarsak tembelleşirsiniz. Size rahat bir yaşam sunsak, ikinci gün düşersiniz. Zaten fazla olanağımız da yok. Sürekli üreten güç, sürekli mücadele eden güç. PKK budur. PKK'nin diyalektiği sürekli mücadele ve başarmaktır. Başka türlü PKK anlayışı, militanlık anlayışını kimse aklına getirmesin. Eğer bütün bu hususları ve kendinizi değil de söylediğimiz çerçeveyi biraz dikkate alsaydınız, bunun terbiyesi, bunun sağduyusu, bunun disiplini hakim olsaydı, her şeyi çok yüksek başarırdınız ve kazanırdık. Ama hala hanginizi düzelteyim diye kendime soruyorum. Neresini düzelteyim? Kendinizi çaresizliğe, düzensizliğe, muğlaklığa soktuğunuz için soruyorum. "Gel beni çöz, gel beni düzelt, gel beni rayına koy." Sürekli bunu dayatıyorsunuz. Adeta yetersizlik üzerinizden akıyor.

Bunlar sizin için hayati değerlendirmelerdir. Ben, yaklaşımların ana felsefesini, temel yaklaşım esaslarını veriyorum. Bunu esas alsanız pratik sorunları, savaş sorunlarını doğru ele alıp geliştirmekten geri kalmayız ve rahat başarırız. En önemlisi temel anlayışta yanlışlık var. Bunun için taktik gelişmedi, bunun için savaş sorunları ağırlaştı. Biz yeniden doğru yaklaşmayı bilmeliyiz. Her gün düşünüyorum, hangi savaş sorununa cevap vereyim? Halen olanlar, sıradan bir köylünün düşmeyeceği hatalardır. Her gün kaza, doğru çalışmama, doğru hareket tarzından, doğru mevzilenmekten uzak kalma! Bunlar bizi isyana sevk ediyor. Bir gün, iki gün dinle, bir yıl, iki yıl dinle ama bu kadar uzun süre insan nasıl dayanır? Neden böyle oluyor? "Biz düşünmeyiz, biz temel esaslara dikkat etmeyiz, dağdayız, kimse bizi görmez, ne yaparsak bize göredir" vb.'ne ilkelleşme, maymunlaşma derim. Maymundan geldik, maymuna geri gitmektir! Maymun iyi bir savaşçı olabilir mi? Çok ucuz insan takliti yapar. Savaşçılık, en gelişkin uygarlık aracıdır. Biz, onu geliştirecektik dağda. Dağ özgür savaşçının geliştirileceği yerdir. İlkelleşmenin, köylüleşmenin, maymunlaşmanın gelişeceği yer değildir. Savaş teorimize göre, tarihi, coğrafi, ulusal gerçekliğimize göre var olmamızın en temel nedenlerinden birisi dağdır.

Biz dağ halkıyız. Dağ halkının dağla diyalektik bir bağı vardır.

Ondan kopamaz. Onun gereklerine göre kalmışsa özgürdür. Yine özgürlüğü zorluyoruz. Bu da dağın gerçeğine göre oluyor. Yaşamı orada özgürleştirmeyi bileceksiniz. Kürt diyalektiğinin özü budur. Özgürleşmek istiyorsak, dağ iyi değerlendirilmelidir. Dağa taşınan parti gücünü, halkın durumunu, dağın kendisini ölçülü değerlendiren yoktur. En vurulmadık biçimde dağda vurulmalar oluyor. Savaşmayı bilmiyoruz. Yıllardır dağlar koruyor, yoksa bu kişiliğe kalsa hiçbir şey kurtulamazdı. Basit bir savaş kuralını, bir yanıltmayı, bir düşmanı önceden görmeyi bile akıl edemiyor. Kısacası savaşın çok önemli kuralları vardır. Bunları biliyorsunuz.

Mesele bilmek değildir, mesele onunla yaşamaktır. Sizin sorununuz bilmek değil, bile bile doğrulara ters yaşamaktır. Doğruların gereklerine göre değil de, yanlışın gereklerine göre yaşamaktır. Bu da pratiğinizi ortaya çıkarır. Köylü usülü böyle olur. "Biz köylüyüz, ancak böyle yaparız" tarzını uygularsan, böyle yaparsan düşman seni vurur. Neden deve kuşu gibi kafanı kuma gömüyorsunuz? Böyle savaşçıya böyle sonuç. Bu savaş tarzını gerçekten düzeltmeliyiz. Anlayışta, felsefede düzeltmeliyiz.

Ben savaş tartışmalarımızı geliştirirken, aynı zamanda uyguladım da. Eğer başarılı olmak istiyorsak, düşmanın kontrolü dışına çıkmayı halletmeliyiz. Sadece düşmanın kontrolü dışına çıkmak da değil, her adımda düşmanı yanıltmayı sağlamalıyız. Dikkat ederseniz, ben kendi savaşçılığımda iki şeyi başardım; öncelikle düşmanın ideolojik, siyasi, ulusal, kültürel kontrolü dışına çıktım. Önderlik yaşamını inceleyin, ilk yaptığı iş düşmanın dayattığı, sosyal, kültürel, siyasal, ideolojik etkilenmelerine set çekmesidir. Bunu başardı. Başardığı için de parti oldu. İkincisi düşmanı yanılttım. Benim yaşamımın ikinci ana özelliği budur. Bütün süreçlere bakın, düşmanı yanıltan bir yaşamdır. Büyük çıkışlarım vardır. İlkokuldan günümüze kadar. Esasta, düşmanın tam bildiği ve tedbir aldığı bir durum değildir. Hala da büyük yanılgı içindedir. Bunu benim kişiliğim sağlamıştır. Hem teorik, hem pratik tüm becerilerimde, kısacası kendi konumumda düşmanı yanılttım. Ankara'dan çıkışımı, size bir roman akıcılığı içinde anlattım. En değme romana taş çıkartacak bir romandır. Benim her anım böyledir.

Düşman on beklerken bir, bir beklerken on ortaya çıkacaksın

Önderliğin düşmanı yanıltma durumunu yakalayacaksınız. Sizde ideolojik, siyasi, kültürel açıdan düşmanın etkisi ve kontrolü çok gelişkindir. Zaten bu yüzden hep kaybediyorsunuz. Bunu aştığınız oranda başarılı olursunuz. Ama siz savaşın içinde düşmanın direkt ordusunu, emniyet kuvvetlerini yanıltmayı başarma şurada kalsın, kendinizi yanıltıyorsunuz. Bu da kaybetmektir. Bir savaşçının, bir komutanın başarılı olması, düşmanı yanıltmasından geçer. Tam tersine düşman sizi yanıltıyor. Savaş içerisinde neredesiniz, nasılsınız, ne yapacaksınız; düşman yüzde yüz biliyor. Bu ne demektir? Düşmanın yanılma payı yoktur. Yani yanıltmamışsınız. Gerilla savaşında da yanıltma olmazsa başarı da olmaz. Bunu nasıl sağlayacaksınız? Yoğuracaksın kendini ve sağlayacaksın. Bu mümkündür. Düşman sağdan beklerken soldan, kuzeyden beklerken güneyden vuracaksın. Kısacası on beklerken bir, bir beklerken on ortaya çıkacaksın. Mutlaka düşmanı yanıltacaksın, şaşırtacaksın; birinci şart budur. Ondan sonra diğer taktiklere sıra gelir. En çok cesaret, fedakarlık gerekir. Onlar da var. Çabalarınız zaten var. Çabada kusur yok. Temel anlayışı böyle oturtacaksınız.

Şimdi düşmanı takip edebilmek için, düşmanın nefesini ensenizde hissedeceksiniz, düşmansız bir an bile yaşamayacaksınız. Yalnız kaba anlamda değil, korkmak için değil, hiçe saymak için değil. Nedir, ne yapmak istiyor, nasıldır, nasıl vurmak istiyor? Buna cevap teeşkil edeceksiniz.

Sizde bu yönlü muazzam eksiklik var. İşte fanatizm, dogmatizm, subjektivizm: "Ben düşünmem, ben gözü kör savaşırım, hiç kafamı yormama gerek yok." Teke tek köylüce, düşmanla asla savaş olamaz. Her şeyi yap ama böyle savaşma! Bu bizim savaşımız değil; bu tarzı biz kabul edemeyiz. Bu savaşçılık tarzında yüzde yüz kaybetme var. Kimse sizi böyle istemiyor. Kendinizi bela etmeyin, hatta içimizde de yaşamayın. Kurbanlık koyun gibi geliyorsunuz. Gidin başka yerde satın kendinizi. Gerçekten bizimle birlikte savaşmak isteyenler, bu söylediğim hususlara dikkat etmek zorundadır.

Bizi aşiret örgütüne çevirmeyin. Sizin anlayışlarınızla örgüt yaşamının ne alakası var! Her türlü imkan var. Benim başardığımı sizler daha fazla başarabilirsiniz; çünkü yorulmamış, yıpranmamışsınız.

Biraz namuslu dürüst olacaksınız, biraz kafayı çalıştıracaksınız, ona göre adımlar atacaksınız ve bu işi başaracaksınız.

Şimdi dikkat edilirse değinilen hususlar çok basittir. Ama gerekleri yerine getirilmemiş. Peki bunu nasıl aşacağız? ABC'yi sökmeden üniversiteye atlanılır mı? Sizin tarzınız buna benziyor. Komutanlık gibi ancak üniversitelerde yoğunlaşılacak bir mesleği, siz ABC'yi sökmeden, "olur, hallettik" diyorsunuz. İşte sorun burada. Çok yaratıcı bir komutan olsa PKK'nin gücünü çok düşündüğü için, çok taşındığı için öyle bir savaş tarzı geliştirir ki, öyle bir hazırlık yapar ki, bir bakarsın bir yerde beşbin düşmanı götürür. Seçkin komutan biraz düşünmeli, artık böyle komutan gücü ortaya çıkmalıdır. Yani savaşta komuta sorunu diyorum. Basit bir savaş kuralını, bir yanıltmayı, bir düşmanı önceden görmeyi bile akıl edemiyor. Kısacası savaşın çok önemli kuralları vardır. Bunları biliyorsunuz. Yetkiyi eline geçir, rahatını örgütle! Komutan böyle olmaz; bu ihanet kadar çirkin bir durumdur.

Komutan, savaşı geliştirmenin tutukusudur. Daha büyük savaşmak istediği için komutan olmak ister. Bunda yeterli olmayanlar, derhal düşürülmeli. Yüksek azim ve iradesi olanlar komutanlık istemeli. Bir de başarı sözü. Biz üç ayda başarmak istiyoruz. "Verin bana şu kadar gücü, ben savaşı vermek istiyorum" diyen komutan istiyoruz.

Komuta sorununa da doğru yaklaşmalısınız. Ama şimdi kimin ne için komutanlık istediği belli değil. Ya rahatlığı içindir, ya da kariyerizmi içindir. Nitekim komutanlıkta temel ölçü "ben başarırım, ben geliştiririm", "bu kadar birlik isterim" yaklaşımıdır. İçimizde şimdiye kadar böyle bir komutan çıkmamıştır. Bunun için doğru yaklaşılmalı. Neden savaşı geliştirmiyorsunuz? Savaşı geliştirmeyen komutanları alaşağı etmeliyiz.

Bütün bunlar yakıcı sorunlardır. Daha buna benzer birçok soruyu kendinize sorabilirsiniz. Alanlar meselesi vardır. Ovada, şehirde yapılacak eylemler vardır. Yine dağın içinde yapılacak eylem vardır,

yine şehir baskınları vardır. Düşmanı dağın göbeğine çekip vereceğimiz savaşlar var. Yarı dağlık alanlarda, vadilerde yürüteceğimiz savaş vardır, yine tepede yürüteceğimiz savaş vardır. Bunların hepsini kurala bağlayabilmelisiniz. En azından komutanımız bu hususları yoğun bir biçimde düşünebilmelidir ki, savaşı geliştirsin. Komutan, yüksek tarzı ve tempoyu tutturan kişidir, sürükleyendir. Bunun için net bir çalışmayı yapabilir ve yapar. Düşünerek yapar, yaparken düşünür.

PKK Genel Başkanı Abdullah ÖCALAN

9 Mart 1995

SAVAŞ-ORDU GERCEKLİĞİMİZİN MEVCUT ULUSLARARASI DURUMU VE BOLGESEL GUC MEVZILENMESİ

Kürdistan'da sömürgeci güçlerle devrimci ulusal kurtuluşçu güçler arasında yaşanan şiddetli savaş, ülkemizi dünyanın en önemli çatışma alanlarından biri haline getirmiştir. Başkan APO önderliğinde, partimiz PKK öncülüğünde ordumuz ARGK tarafından yürütülen bu savaş, halkımız için tek yaşam yolu olurken, düşman cephesi için de günden güne bir yok olma anlamına gelmektedir. 15 Ağustos 1984 Atılımı'yla başlayan bu süreçte, inkar ve imha politikaları arasında sıkıştırılan bir halktan özgürlüğü için savaşan bir halka, tarihin en lanetli statüsünün dayatıldığı bir ülkeden halk iktidarlaşmasının yaratıldığı bir ülkeye ulaşılmıştır.

Kürdistan'daki devrimsel gelişmeler denge aşamasının izlerini taşımaktadır. Halkımız, devrimci iktidar organlarını hızla oluşturup yetkinleşirken, ordulaşmada sağlanan gelişmelerle Kürdistan'ın bütün stratejik alanlarının gerillaya kavuşturulması ve derinliğine-genişliğine yaygınlaştırılması, savaşın daha bir kökleşmesine yol açarken, adım adım ülkenin özgürleştirilmesi sürecine girilmiştir. Ulusal kurtuluş mücadelemizin bu gelişimi Parti Önderliği tarafından şöyle özetlenmektedir: *"Kürdistan somutu gibi hiç ciddiye alın-*

mayan, uluslararası ve hatta tarihsel arka planda olup-olmadığı hakkında kuşku duyulan, halkı da en köle, bilinçsiz ve kuralsız kullanılan bir gerçeklik zeminine dayanan bu hareket, günümüzün devrimsel gelişiminde neredeyse en başta güreşen bir hareket olma şansına da sahip olmaktadır."

Kürt halkını yeniden diriltmek ve Kürdistan'ı özgürleştirmek için verilen bu savaşta, karşı cephede, tarihin tanıdığı en büyük inkar ve imha politikasının yürütücüsü TC olmak üzere, bölge gerici sömürgeci devletleri ve emperyalizm yer almaktadır. Savaşımız bu nedenle halkımız için olduğu kadar, bölge halkları ve ilerici insanlık için de bir kurtuluş umududur. Üstelik Kürdistan'ın dünyanın en stratejik alanlarından olan Ortadoğu'nun merkezinde konumlanması, dost-düşman bütün güçlerin ilgisinin ülkemiz ve mücadelemiz üzerinde odaklanmasına neden olmaktadır. Kürdistan'ın stratejik konumu, devrimci savaşımızın gelişmesi, düşmanın, başta emperyalizmin önde gelen güçleri ABD ve Almanya olmak üzere, uluslararası gericiliğin desteğine sahip olması devrimimizin enternasyonalist karakterini de ortaya çıkarmaktadır. Parti Önderliği, Ekim 1993 tarihli çözümlemelerinde bu konuyla ilgili olarak şöyle bir belirleme yapmaktadır: *"Kürdistan'da zafer kazanacak bir devrim büyük uluslararasılaşmaya temellik edebilir. Zaten ideolojik-politik hattın da açıklığı, bu temelde hazırlanışı bunu hem mümkün kılıyor, hem de bir zorunluluk haline getiriyor."*

Devrimimizin bu karakteri, savaşımımızın bölge ve uluslararası güç mevzilenmesini sarsacak boyuta ulaşmasıyla birleşince, savaş ve ordu gerçekliğimizin uluslararası ve bölgesel durumdaki herhangi bir değişiklikle yakından ilişkili olduğu gerçeği de ortaya çıkmaktadır. Savaş ve ordu gerçekliğimizin ulaştığı aşamada uluslararası ve bölgesel durumu değerlendirdiğimizde şu tabloyla karşı karşıya kalmaktayız: Dünyamız 1980'li yılların sonundan itibaren, bir yandan reel sosyalizmin çöküşü üzerine, ABD emperyalizminin başını çektiği "yeni dünya düzeni" denilen sömürü ve baskı sisteminin yerleştirilme çabalarına tanık olurken, diğer yandan da ezilen ulus ve sınıfların hem "yeni dünya düzeni" hem de gelenekselleşmiş egemen politikalara karşı bir direnişine tanık olmaktadır. Kürdistan

halkı ise, 1980'li ve 1990'lı yıllarda hem Ortadoğu alanının "yeni dünya düzeni" denilen egemenlik sisteminin oturtulmaya çalışıldığı temel saha olması nedeniyle bu "yeni" sömürü ve baskı sistemine; hem de sömürgeci TC'nin geleneksel inkar, imha ve katliam politikalarına tanık olmuştur. Ancak partimiz PKK öncülüğünde yürütülen ulusal kurtuluş savaşımız, bu süreç içinde emperyalizmin ve onun desteğindeki TC'nin tüm çabalarını boşa çıkarıp, 1995 yılında da 5. Kongremizin zafer emriyle iktidarlaşma sürecini başlatmıştır. Gerek emperyalizmin "yeni dünya düzeni" politikasının, gerekse TC'nin inkar ve imha politikalarının önüne geçilmesi, iktidarlaşma-devletleşme sürecinin başlatılması, devrimci savaşımızın gelişmesi ile gerçekleşmiştir.

Bu gelişmelerin yaşandığı süreçte, uluslararası alanda ise Ekim Devrimi ile başlayan ve bugün "sosyalizmin ilkel ve vahşi dönemi" olarak adlandırdığımız aşamanın sona ermesiyle içine girilen belirsizlik hâlâ yaşanmaktadır. SSCB'nin çöküşüyle birlikte iki kutuplu dünya modelinin yıkılması ilk aşamada kapitalizmin bir zaferi olarak değerlendirilmişse de, ancak gerçeğin böyle olmadığı da kısa bir sürede açığa çıkmıştır. Yıkılan, kapitalizmle rekabet ederek gelişmek isteyen "reel sosyalizm"dir. Bu tür bir "sosyalizm" anlayışı ile kapitalizmin yarattığı sorunların çözümlenemeyeceği görülmüştür.

Kuşkusuz, reel sosyalizmin çözülmesi bilimsel sosyalizmin çözülmesi anlamına gelmediği gibi, sosyalizme gerçek bir çıkış yapma ortamını da sağlamıştır. Bu anlamda PKK'de gerçekleşen sosyalizm, bilimsel sosyalizmin çözümleyiciliğini kanıtladığı gibi, ezilen-sömürülen insanlığın da umudu haline gelmiştir.

Reel sosyalizmin çöküşüyle sorunsuz bir dünyanın yaratıldığı veya kapitalizmin mevcut sorunları çözebileceği iddia bile edilemez. Zaten kapitalist-emperyalist kamp da, çöken reel sosyalizm ile sona eren iki kutuplu dünya sisteminin yerine "yeni dünya düzeni" adının verdiği bir sistemi geçirerek sorunları çözmeye çalışmıştır.

Yeni dünya düzeni, iki kutuplu dünya modelinin sona ermesiyle ABD önderliğinin tek egemen güç olarak piyasaya çıkmasıdır. Sosyalizmin ve devrimler çağının sona erdiği, ezen-ezilen çelişkisinin

ortadan kalktığı, ulus ve devletlerin önemini yitirdiği, globalizm adı verilen küreselleşme politikalarının geçerli olduğu temelindeki görüş ve iddialarıyla, ideolojik olarak atağa kalkan "yeni dünya düzeni", askeri, siyasi ve ekonomik olarak da, SSCB'nin çöküşüyle doğan boşluğu doldurmaya çalışmıştır. İki kutuplu dünyada, emperyalizm ve reel sosyalizm tamamen süper güçlerin çıkarlarına bağlı olarak belli bir denge durumunda tutulan veya dondurulan devrimsel çıkışlar için bu boşluk en önemli bir fırsat haline gelmiştir.

"Yeni dünya düzeni"nin karşılaştığı ilk ciddi sorun, 1990 yılında Irak'ın Kuveyt'e saldırmasıyla başlayan Körfez krizi ve sonrasındaki savaş olmuştur. "Yeni dünya düzeni" politikası çerçevesinde başta Ortadoğu olmak üzere bütün dünyaya yeni bir düzen vermek isteyen emperyalizm, bölgeye yönelik müdahalesini Körfez Savaşı'yla yapmıştır. Bu savaşta askeri ve siyasi gücünü ortaya koyan emperyalizm, savaş sonrasında da güçten düşürülmüş bir Saddam ve işbirlikçi bir "Kürt Federe Devlet" modeliyle bölgeye yaklaşmıştır.

ABD önderlikli kapitalist-emperyalist kamp, bölgeyi, bir yandan Körfez Savaşı sonrası oluşan, Saddam yönetimindeki güçsüz bir Irak ve işbirlikçi Güney Kürdistan modeli temelindeki doğrudan müdahalesiyle, diğer yandan da TC-İsrail bağlantısıyla kontrol altında tutmaya çalışmıştır. Suriye ve İran ise emperyalizm tarafından "hizaya getirilmesi gereken ülkeler" olarak görülmüştür. Özellikle Suriye'nin bu girişime yönelik yaklaşımı oldukça dikkatli olmuştur. İran ise emperyalizm açısından hâlâ bölgede radikal bir güç olarak kabul edilmektedir. Bu açıdan da aralarında çelişkiler mevcuttur.

Görüldüğü gibi Ortadoğu sahası tarihsel önem ve konumunun yanısıra Körfez Savaşı sonrasındaki bu gelişmelerle de, yalnız bölge halkları açısından değil, dünyada söz sahibi olmak isteyen güçler açısından da ilgi merkezi olmayı sürdürmektedir. Özellikle Arap-İsrail barışı yönünde çeşitli adımlar atılmasıyla Filistin sorununun belli bir şekilde halledilmesi üzerine, Ortadoğu'ya yönelik bütün ilgiler, Kürdistan sorunu üzerine odaklanmıştır.

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi ulaştığı boyutla, bu açıdan büyük bir önem kazanmıştır. Ancak ABD ve yeni dünya düzenin

Avrupa'daki liderliğine soyunan Almanya başta olmak üzere, emperyalizm ve bölge gerici güçleri devrimimize yönelik saldırılarını daha da artırmışlardır.

Bu açıdan emperyalizmin en büyük girişimlerinden biri, Güney Kürdistan'da işbirlikçiler eliyle devrimimizin gelişimine karşı durmak olmuştur. "Kürt Federe Devleti" adındaki oluşum ile hem devrimin Kürdistan'ın doğu parçalarına doğru gelişimi engellenmek istenmiş, hem de bağımsızlıkçı, özgüce dayalı devrimsel gelişimin karşısına bir işbirlikçi model çıkarılmaya çalışılmıştır.

Hangi açıdan bakılırsa bakılsın "Kürt Federe Devleti" gelişen devrimci mücadelenin bir sonucu olarak gündeme getirilen ve devrimimize karşı kullanılmaya çalışılan bir olgudur. Nitekim bu çerçevede atılan en somut adım, 1992 yılında bu oluşumun resmiyet kazanmasından birkaç ay sonra emperyalizmin desteğinde TC ve işbirlikçi güçler tarafından yürütülen Güney Savaşı olmuştur. Ancak Parti Önderliği'nin yoğun çabaları ve gösterilen büyük direnişle hem bu girişim sonuçsuz kalmış, hem de işbirlikçi model boşa çıkarılmıştır. Partimiz mevcut durumda Güney'de gerçek bir halk federasyonu oluşumu için çabalarını yoğunlaştırmıştır.

Devrimimizin her geçen gün büyük gelişmeler katetmesi üzerine TC, başta Irak olmak üzere, bölgedeki sömürgeci güçlerle işbirliğini arttırmaktadır. Özellikle TC-İsrail işbirliği büyük önem kazanmaktadır. İsrail, TC'yi siyasi, askeri, ekonomik olarak bütün yönleriyle desteklemektedir. Hatta Parti Önderliği'nin belirttiği gibi *"İsrail, özellikle son onbeş yılda bize dayatılan özel savaşın arkasındaki temel destekleyici güçtür."* ABD'nin Türk özel savaşını bu denli desteklemesinde İsrail'in büyük bir rolü olduğunu görmek mümkündür.

Bugün ulusal kurtuluş mücadelemiz Kuzey Kürdistan'dan Güney'e yayılarak Ortadoğu'da belirleyici güç haline gelirken, diğer yandan da etkileri Kafkasya'ya kadar uzanmaktadır. Gerek Kafkasya ve çeşitli cumhuriyetlerde yaşayan Kürtler, gerekse Rusya'nın hâlâ büyük bir güç olarak uluslararası alanda etkili olması, Kafkasya, Rusya ve eski Sovyet cumhuriyetlerini ulusal kurtuluş mücadelesine karşı ilgili kılmaktadır. Bir de buna Azeri-Ermeni çelişkisi,



TC'nin "Türki cumhuriyetler" denilen eski Sovyet cumhuriyetlerine ilgisi ve bu açıdan İran ile rekabeti gibi hususlar eklenince, Ortadoğu'nun yanısıra bu alanda, devrimimizin etki alanına girmektedir.

Ulusal kurtuluş savaşımızın Kafkaslar'dan Ortadoğu'ya kadar uzanan etkisi karşısında Türk sömürgeciliği jeopolitik önemini pazarlayarak, kutuplar arasındaki dengeler üzerinde varlığını sürdürmeye çalışmıştır. Ancak SSCB'nin çöküşüyle birlikte iki kutuplu dünyanın sona ermesi, TC'nin elinden bu kozu da almıştır. TC'nin mevcut siyasi-askeri durumu da bu gerçeklik üzerine şekillenmiştir.

Ulusal kurtuluş mücadelemiz gelişen halk savaşıyla hem Kürdistan'da hem de uluslararası alanda oldukça güçlendirmiştir.

Düşman cephesinin mevcut siyasi-askeri durumu

Düşman cephesinin, Sovyetler'in çöküşüyle şekillenen mevcut siyasi-askeri konumuna değinmeden önce birtakım tarihsel özelliklerini ele almak gerekecektir

Öncelikle TC'nin yalnız adının cumhuriyet olduğu, kendisinin ise dünyadaki cumhuriyet örnekleriyle hiçbir ilgisinin olmadığı vurgulanmak gerekiyor. Yaptığı bir değerlendirmede Parti Önderliği; *"Öyle bir cumhuriyet ki, nevi şahsına münhasır, yani örneği olmayan cinstendir. Kaskatı kemalist cumhuriyet, belki de bir Hitler, bir Mussolini cumhuriyetinden çok daha halk düşmanı bir rejim olarak varlığını sürdürüyor. Fazlası da şudur: Kendini gizlemiş bir cumhuriyettir. En anti-demokratik cumhuriyet, en çapul kapitalizmiyle kendini yaşatmak isteyen cumhuriyet, bu anlamda en gerici cumhuriyettir. Doğarken kanlı, kendini büyütürken kanlı ve şimdi en kanlı cumhuriyettir"* demektedir.

Ortaya çıktığı andan itibaren bu cumhuriyet, halk ve Kürt düşmanlığı biçiminde şekillenmiştir. Bu özelliği ve anti-demokratik karakteri gereği sürekli darbelerle ayakta kalmış ve kendine özgü darbeci bir gelenek yaratmıştır. Temel niteliği hep aynı olan, değişmeyen TC, partimizin ortaya çıkışıyla birlikte en büyük çıkmazın içine

girmiştir. Partimizi yok etmek, halk hareketini bastırmak için başvurduğu 12 Eylül faşizmine, partimizin 15 Ağustos Atılımı'yla cevap vermesi TC'yi tam bir çıkmaza ve çaresizliğe itmiştir. Ulusal kurtuluş savaşımızın hızla gelişmesi TC'yi ekonomik ve siyasi olarak kadar derinden sarsmıştır. 1980'lerde hızla yükselen, Türk kapitalizmini biraz daha geliştirmek isteyen, bu açıdan da kemalizmin temel kurum ve kurallarını fazla dikkate almayan Özal, yeni girişimlerde bulunmuştur. Özellikle 1990'dan sonra emperyalizm başta Ortadoğu olmak üzere, bütün dünyada "yeni dünya düzeni" çerçevesinde müdahalelerde bulunurken, Özal da "yeni dünya düzeni" paralelinde arayışlar içine girmiştir. Parti Önderliği; *"Bizzat Özal'ın kendisi yeni bir cumhuriyet tartışması başlatıyor. Eski cumhuriyetin kapitalizme dar geldiği, aşılmadan ilerleme olmayacağını, biraz da Amerika'yı arkasına alarak ve Ortadoğu'daki gelişmeleri de hesaba katarak bunları söylüyor. Bir şeyi daha yapmak istiyor; cumhuriyet Kürt olayını hep ezmekle halledeceğini sanmıştır. Özal ise biraz reform yoluyla veya işte "özerklik de olabilir veya en azından karşı olmamalıyız. Ben karşıysam da, tartışması özgür olmalıdır' derken Özal'ın yeni arayışların içine girdiğini görmek mümkündür"* demektir.

Özal'ın, kemalizmi biraz aşması karşısında, tarihte de olduğu gibi tasfiye edilmiştir. Aslında Özal'ın politikası, emperyalizmin "yeni dünya düzeni" çerçevesinde Güney Kürdistan'da oluşturduğu işbirlikçi modelle paralellik göstermekteydi. Hatta Özal'ın 1990'ın başlarından beri içte de reformist bir Kürt partisi yaratma çabası içerisinde olduğu bilinmektedir. Bundan dolayı ilkin HEP'e yüklenmiş, HEP'in ulusal kurtuluş mücadelesinin rotasından ayrılamayacağını görünce de reformist Kürt grup ve kişilerle benzer arayışlar içerisine girmiştir. Özal'ın bu yönlü çabaları tasfiye edilinceye kadar sürmüştür.

Özal'ın cumhurbaşkanlığıyla birlikte 1991'den beri "Milli mutabakat" hükümeti olarak, içeride muhalefet eden veya edebilecek kesimleri, dışarıda ise Batı burjuvazisini susturmaya yönelik varlığını sürdüren SHP-DYP koalisyonu giderek kontrgerillanın tam bir emir kulu durumuna girdiler.

Güreş-İnönü-Demirel kliği (daha sonra Güreş-Çiller-Demirel kliği olacaktır), topyekün özel savaşın zirvesi anlamına geliyordu. 1991'in sonlarından itibaren uygulanan bu yöntem, Parti Genel Başkanlığı tarafından 5. Kongre'ye sunulan Politik Rapor'da şöyle tanımlamaktadır: *"Topyekün özel savaş demek, hiçbir savaş kuralına kendini bağlı hissetmeme, yalnız fiziki soykırım değil, hatta kültürel, sosyal, siyasal baskılar da değil, örneğin köylerin boşaltılması gibi coğrafi soykırım da yapan, uygarlık alanlarının tahribi, yine ne kadar tarihi kalıntı varsa onların da tasfiyesi, bunun yanında yeni tekniklerin devreye sokulmasıyla asimilasyonun görülmemiş boyutlarda sürdürülmesi vb. her türlü uygulamalar demektir. Özel savaşın kendini yaygınlaştırmada kullandığı teknik, eskiden cumhuriyetin başlarında otuz yılda yapılmayanı bir yılda gerçekleştirerek ömrünü uzatmaktır."*

1992 yılında Newroz katliamıyla halkı teslim almaya, Güney Savaşı'yla da gerillayı kuşatarak sınırlamaya çalışan özel savaş, özellikle 1993 yılında Parti Önderliği'nin ateşkes taktiği karşısında sıkıştı. Daha sonra da sistem başta Özal olmak üzere, kendi içinde tasfiyelere girişti. Böylece Güreş-Çiller-Demirel kliğinin önü tamamen temizlendi. Özal'ın tasfiyesi ile Güreş-Çiller-Demirel kliği hızla zirveye yükseldi. Aslında örtülü darbeyle Güreş-Türkeş gibi, sistemin uç unsurları, gücü ellerine almışlardı. Bu klik, 1994 yıllarına topyekün özel savaş yönetimiyle yüklendi.

Bu arada dikkat çekici bir nokta da, düşmanın özellikle 1993 ve 1994 yılları arasında birçok alanda gerillaya karşı benzer yöntemlere başvurmasıdır. Şafakta baskınlar, pusular gibi, aslında gerillanın kullanacağı yöntemler uygulanmıştır. Alan tutma taktiği adı altında, boşaltılan binlerce köyün arazisine büyük güçlerle operasyonlar düzenlemiştir. Özellikle 1994 yılı düşmanın özel savaşı tırmandırması açısından bir zirveydi. Ancak siyasi, ekonomik ve diplomatik açıdan ise düşman cephesi büyük bir yıpranma yaşadı. Türkiye kesiminde de çeşitli emekçi kesimlerin devlete karşı rahatsızlıklarını protestolar biçiminde yansıtması rejime tam çıkmazla karşı karşıya bıraktı. TC, ekonomi, diplomasi ve siyasi olarak tıkanan bir ülke haline gelmiştir. Parti Önderliği, düşman cephesinin durumu hak-

kında Politik Rapor'da şu belirlemeyi yapmaktadır: *"Düşman geçen yıl ve bu yıl bir saldırı dönemini yaşadı. Eğer özel savaş başarılı olsaydı, bu yıllarda başarılı olurdu. Özel savaş, ömrü sınırlı olan ve fazla uzun vadeye gelmeyen bir savaştır. Eğer düşman başarılı olsaydı 1994'te başarırdı; başaramadığı için muazzam bir yıpranma ve çözülüş sürecine girmiştir."*

MHP'nin yeniden güçlendirilmsi, hükümetin üçüncü ortağı, ya da gizli hükümet olması, gelişen savaşımız sonucunda ortaya çıkmıştır. Yine faşizmin bu kadar yükselmesi karşısında maskesi iyice düşen kemalist-burjuva sol geleneği tamamen iflas etmiş ve halktan tecriht olmuştur. MHP'nin faşist sürülerini toplumun üzerine salması, kontra saldırılarını düzenlemesi, özel ordu adı altında Türk ordu güçlerinin, faşist ideolojik gıdası olması, rejimin faşizan özünü ortaya çıkardığı da bir gerçekliktir. Bu, çözümsüzlükten kaynaklanan ve sonuçsuz olan çabalardan başka bir şey değildir.

Gelinen aşamada, Kürt sorununun PKK'siz çözümlenemeyeceği, PKK'siz çözümlerin de çözümsüzlükten başka bir anlam taşımayacağı kanıtlanmış bir gerçekliktir.

Karşı-devrim cephesinde yaşanan derin siyasal, sosyal, ekonomik ve kültürel krizin giderek derinleşmesi, Türkiye'de devrimci bir çıkışın zeminini de güçlendirmektedir. Toplumsal muhalefetin giderek ivme kazanması, demokratik taleplerin ve hak arayışlarının eylemliliklerle gündeme girmesi, hem devrimci dinamiklerin güçlülüğünü ortaya koymakta, hem de öncülük bazında bir çıkışa duyulan şiddetli ihtiyacı sergilemektedir.

Devrim cephesinin mevcut siyasi-askeri durumu

Devrimimiz, uzun süreli halk savaşı stratejisine dayamaktadır. Devrim güçlerinin aleyhine olan muazzam maddi güç dengesizliğin yanısıra, düşmanın en ufak bir ulusal-demokratik çıkış talebini dıştalaması, hem savaşın uzun sürece yayılmasını, hem de temel taktik olarak devrimci şiddeti içermesini zorunlu kılmıştır.

Bu temelde 15 Ağustos 1984'te Eruh ve Şemdinli baskınlarıyla

başlayan atılımımız bugün denge aşamasına ulaşmıştır. Ancak ordulaşma görevleri, kurtarılacak alanlarda kızıl iktidar süreçlerinin yaratılması gereken bu dönemde, mevcut taktik önderliğin yetmez ve eksikliklerinin olduğunu belirtmek mümkündür.

Taktik önderlik düzeyinde yaşanan bütün yetmezliklere rağmen, mevcut durum askeri ve siyasi olarak bir dönüm noktasını teşkil etmektedir. Parti Önderliği, içinde bulunulan aşamayı 5. Kongre'ye sunduğu Politik Rapor'da şöyle ifade etmektedir: *"Bütün bu değerlendirmeler bizi, önümüzdeki döneme bir iktidar olasılığı temelinde de yaklaşım göstermeye götürüyor. Önümüzdeki dönem Kürdistan'da ve dolayısıyla Türkiye'deki savaşın ya iktidar olma, ya da kaybetme keskinliğinde bir savaş olacaktır."*

Parti Önderliği'nin sürekliği dikkat çektiği bir başka husus da, 1990'dan sonra yaşanan gelişmelere taktik önderliğin doğru ve yetkin bir tarzda cevap verememesidir. Eğer cevap verilseydi iktidar sürecinin daha erken olacağı açıktı. Ancak yetmez ve yanılgılı taktik önderliğin böyle kapsamlı hedeflere ulaşmaktan çok, erken iktidar hastalığına yakalandığı görülmüştür.

Bu sapma ve yanılgılı yaklaşımlar Güney Savaşı'yla zirveye ulaştı. 1993'te Parti Önderliği'nin ateşkes taktiğiyle büyük fırsatlar yaratılmasına rağmen, bundan gerektiği gibi yararlanıldığı söylenemez. Düşman ise topyekün özel savaşı giderek zirveye ulaştırmıştır. Parti Önderliği, Politik Rapor'da bu durumu şöyle değerlendirmektedir: *"Özellikle 1994'ün en kapsamlı özel savaş yılı olduğu bellidir. Düşmanın bütün amacı serhildanları ortadan kaldırmak, halkı teslim almak veya katliamdı. Nitekim istediği sonuca tam ulaşmasa da bunu biraz yürüttü. Yine gerillayı tasfiye etmek, sıkıştırmak, imha etmek, gerisini de işlemez duruma getirmek için oldukça yüklendi. Fakat dilediği kadar başarıya ulaşamadı. Bu topyekün özel savaş dönemi 1994'ün sonlarında aşılacağa benziyor."*

1994'ün sonu ve 5. Kongre süreciyle yeni bir dönem başlatılmıştır. Düşman her ne kadar topyekün bir özel savaşı sürdürmek istese de, ekonomi, siyaset ve dış politikada yaşadığı tıkanıklıklar nedeniyle bunu başarması fazla mümkün değildir. Eğer taktik düzeyde yetmezliklere girilmezse, 1995 ve sonlarında düşmanın kesin bir

yenilgiye uğrayacağını belirtebiliriz. Başarı, gerillanın yaygınlaşması, halk ordulaşmasına dönüşmesi, yanardağ haline gelen kentlerde serhildanların örgütlenmesi ve kurtarılmış alanların devreye sokulmasıyla mümkündür. Parti Önderliği; *"Önemli ülke parçalarının denetimde olması kaçınılmazdır. Biz buraya kızıl iktidar alanları da diyebiliriz. Bu halk iktidarı için çok önemli bir aşamadır"* belirlemesinde bulunmaktadır.

Askeri açıdan bu gelişmelerin yanısıra, siyasi açıdan da içeride ve dışarıda yaşananlar devrim cephesinin görevlerinin yerine getirilmesi açısından uygundur. Uluslararası alandaki gelişmeler ve özellikle Ortadoğu alanında Arap-İsrail anlaşmasının gelişmesi TC'nin aleyhine olan bir durumdur.

Devrim cephesi önümüzdeki döneme askeri alanda da Zağroslar'dan Dicle suyunun batı ucuna, Van zozanlarından bütün Botan'a kadar uzanan sahada kurtarılmış alan yaratma; siyasi olarak ise kızıl iktidarlaşmayı sağlama görevi ve hazırlığıyla girmektedir. Parti Önderliği'nin bu konuda Politik Rapor'da yaptığı belirleme şöyledir: *"Siyasi, askeri savaşın düzeyi eğer bu çerçevede ilerletilirse, 5. Kongre düzeyimizin yükselen bir dönem olacağı rahatlıkla söylenebilir."* Öyleyse ordu ve savaş gerçekliğimiz de bu çerçevede kendini mevzilendirme göreviyle karşı karşıyadır.

Özellikle de içine girilen sürecin hassasiyeti bu mevzilendirmenin önemini hayati kılmaktadır. İçinde bulunduğumuz aşama ya kazanma ya da kaybetme keskinliğindedir. Bir üçüncü olasılıktan sözetmek mümkün değildir. Böyle hassas bir dönemde taktik önderliğe büyük sorumlulukların düştüğü açıktır. İçinde bulunduğumuz aşamanın, parti tarihinde, ordu ve savaş gerçekliğimizde geçmişte yoğunca yaşanan eksiklik ve yetmezlikleri kaldıramayacağı açıktır. Bu temelde geçmiş ordu ve savaş pratiğimizi bilince çıkarmanın tarihi olduğu kadar, güncel siyasi-askeri durum açısından büyük önemi vardır.

SAVAŞ TARİHİ BOYUNCA TAKTİĞİN GELİŞİMİ YAŞANAN TIKANIKLIKLAR VE SONUÇLARI

Ulusal kurtuluş savaş tarihimize baktığımızda, şimdiye kadar yaşanan büyük direnişler, kan ve emekle, köle koşulları yaşayan, bütünüyle yok olmanın eşiğine getirilmiş bir halkın dirilişi yaratılmış, yeniden inşasına geçilmiş ve bu temelde büyük kazanımlar ortaya çıkarılmıştır. Sosyalizm karakterli ulusal kurtuluş çizgisine olan büyük inanç, kararlılık, irade keskinliğiyle yürütülen bu savaş sayesinde, Kürt ulusu; saygınlık, kimlik ve onur kazanmıştır. Kürt ulusunun yeniden tarih sahnesine çıkışı ve yaşamı çağdaş ölçülerde şekillendirilmiştir ve halk iktidarı-devletleşmeye adım adım ilerlemektedir. TC ve emperyalistler, Kürdistan üzerinde yüzyıllardan beri katı bir şekilde sürdürülen işgal ve sömürgecilik statüsünün evrensel tarih açısından büyük bir özgürlük ve bağımsızlık yönünde parçalanmasının adeta cinneti içinde "artık her şey elden gitti" dercesine çaresiz çırpınışlar içine girmekten öte bir şey yapamamaktadırlar.

Açık ki bu büyük gelişme, tarihin o karanlık döneminde daha hiçbir şey ortada yokken, Başkan APO'nun derin bilinç ve öngörüyle ileri sürdüğü ve hemen herkesin (bütün kötülüklerin kaynağı gibi

saldırıya geçtiği silahlı mücadele), gerillanın, her şeye rağmen, adeta hiçbir şeye aldırış etmeden, ama bilimsellikten ve tarihsel sorumluluktan kaynaklanan önüne geçilmez bir inatla teorisini yapması ve ardından bunu, çok yönlü pratik hazırlıklarıyla birlikte adım adım hayata geçirmesi sayesinde yaratılmıştır. *"Her şeyi zorla elinden alınmış ve tamamen yok edilmek istenen bir halkın, kendi yaşam hakkı için zordan başka kullanacağı bir araç yoktur", "işgal veya sömürgecilik altındaki zayıf bir halkın güçlü düşmana karşı başarı şansı ancak gerilla savaşında yatar"* tespitleri ülkemiz Kürdistan'da tam ifadesini bulmuştur.

Ne var ki, bu gerçekliğe rağmen uzun yılları kapsayan silahlı mücadele tarihimizde savaşa hakkı tam verilmemiş, gelişme oldukça ağır seyretmiştir. Nesnel ve öznel koşullar oldukça elverişli olmasına rağmen, gerek tasfiyeci ve oportünist engeller, gerekse de yetmezlik, tecrübesizlik ve sapmalar yüzünden istenilen somut tarihsel sonuçlara zamanında ulaşılmamış, ileri gelişmeler yaratılmaktan uzak kalınmıştır. Gerilla sürecinde şimdiye kadar ortaya çıkan önemli fırsatlar değerlendirilmeyerek kaçırılmıştır. Oysa doğru ve yetkin bir yüklenme ile bu fırsatlar değerlendirilebilseydi, bugün elde edilen kazanımların çok ilerisine ulaşılmış olunacaktı. Kurtuluş büyük ölçüde sağlanmış olabileceği gibi, en azından sağlam kurtarılmış alanlar yaratılmış olacaktı. Bu gerçeği, 5. Kongre'ye sunulan Politik Rapor'da Parti Önderliği şöyle dile getirmektedir: *"Kader miydi bu? Savaş geliştirilemez miydi? Hayır, en doğrusu ve en yaşatılır biçimi mümkündür ama, işte keyfe göre hareket etme, başarı şansı olmayan tarzı esas alma, teslimiyete yatar gibi ölüme yatma, hiç savaşılmaması gereken noktada düşmanın dayattığı savaşa yatma, mutlak bir tarz dayatması gerekirken hiç orayı düşünmeme ve böylece kendi kendini yaşatma esas alındı. Bu olmaz, bununla bir yere varılmaz. Ordulaşmaymış, savaşın niteliğini geliştirmeymiş, bunlar gerçekleşmez. Nitekim bu tip anlayışların önünü bıraksak, tasfiyecilik bizi bir günde bitirir."* Nitekim tarihsel gerçekliği ve somut durumu derinden gören stratejik önderlik, devrime yoğun bir yüklenme, teorik-pratik, her açıdan gereklerini yerine getirmekle sürekli ileri hedefler çizmiş, ancak taktik önderlik bunlara

ulaşamamıştır. Daha 1978'lerde; bir parça özgür vatan hedefini gösteren bir slogan olarak devrim pratiğine girilmiş, 4. Kongre'de; alan kurtarma, iktidarlaşma ve büyük ordulaşma kararları alınmış, 1991-'lerde somut olarak **Botan-Behdinan Savaş Hükümeti** yakıcı bir şekilde gündeme girmiştir. Yine eyalet konferanslarında da bunlara paralel olarak kararlara alınmış, ancak belli çabalar gösterilmişse de, bunlar hâlâ hedef ve karar olarak önümüzde durmaktadırlar.

Yarı kurtarılmış alanlara bile, gecikmeli bir şekilde, ancak yakın süreçlerde ulaşılmışken, özellikle 1990'lı yıllarla birlikte gelişen büyük imkanlar değerlendirilemediği gibi, düşmanın bunu fırsat bilerek yüklenmesiyle tersi sonuçlara bile yol açılmıştır. Bu yıllarda yükselen ve giderek gelişen serhildanlara gereken karşılık verilmemiş, halka sahip çıkılmadığından dolayı, birçok kesimler ya çeteleşmiş, ya göç etmiş, ya katledilmiş, ya da birçok kesim kendisini devrimden geri tutmaya başlamıştır. Yine savaş içinde hiç de hak etmediğimiz aşırı düzeyde yersiz şahadetler yaşanmış, yoğun katılımlara rağmen bu, ordulaşmaya dönüştürülememiştir.

Oysa büyük gelişmelerin sağlanması, kapsamlı hedeflere ulaşmak için imkanlar oldukça mevcuttu. Partinin her şeye çözüm getiren ideolojisi ve politikası anı anına devrime hükmeden ve büyük tarihsel gelişmeleri yaratan stratejik önderlik, yine bir devrim için rahatlıkla yetecek olan binlerce eğitilmiş kadro ile her gün saflara akan ve bir insanda bitecek her türlü fedakarlık ve cesareti gösterebilecek binlerce savaşçı; eğer doğru yaklaşılırsa her istenildiği an kanını çekinmeden dökmek de dahil, kazanılmış büyük halk desteği, devrimin ihtiyaçlarından fazlasını karşılayabilecek olan maddi imkan, dış destek, uluslararası ilişkiler, yani her bakımdan imkanlar ve koşullar elverişli olmasına rağmen, istenilen devrimsel gelişme sağlanamamıştır.

Peki sorunun temelinde ne yatmaktadır? Açık ki, bunun tek doğru cevabı taktik sorunda yatmaktadır. Yıllardan beri, her türlü imkana rağmen parti taktiğinin savaş sahasında doğru ve yaratıcı bir şekilde uygulanamaması, bütün bu gerilik, fırsatların kaçırılması, kayıplar ve ileri hedeflere ulaşamamanın nedenini teşkil etmiştir. Taktik önderliğin kendisini stratejik önderliğe paralel bir şekilde geliş-

tiremeyişi, geri, yalpalanan ve tasfiyeci konumlara düşmesi; bu bağlamda ordulaşmanın geliştirilemeyişi ve her dönemin özgün savaş taktiklerinin doğru bir şekilde tespit edilip hayata geçirilemeyişi sonucu tıkanıklar ortaya çıkmıştır. Savaş sahasında yaşadığımız bu gerilik ve sorunlara karşılık, düşman her dönemde daha kapsamlı taktik ve stratejik yaklaşımlar içerisine girerek sonuç almaya çalışmış ve bunu gereğince karşılayıp zamanında aşamamamız yüzünden, partimizin ileri devrim hedeflerine ulaşmasının önüne geçebilmiştir.

Bütün bu sürecin gelişimini, 1984'lerden beri ele alıp değerlendirmek, yaşanan gerilik ve tıkanıklıkları görmek, buna yol açan savaş mantıklarını kavramak, düşmanın yaklaşımlarını ve taktik zincirini ve bunun karşısında durumumuzu incelemek, halkımız açısından kader belirleyici olan, düşmanın kendi deyimiyle de savaş açısından "final" özelliği taşıyan bu dönemde, sorunlarımıza doğru yaklaşım ve çözüm açısından gerekli olmaktadır.

1984 öncesi yıllar teorik tespitler sonucu pratik hazırlığı yapılan gerillanın ön aşaması olarak silahlı propaganda taktiklerinin hayata geçirilmesi gereken yıllardır. Bu amaçla partimiz yeterli ve artan sayıda eğitilmiş ve donatılmış kadroyu ülkeye aktarmıştır. Özellikle düşman, silahlı mücadele çıkışını pratik açıdan beklememekteydi. Bu nedenle eski stratejik ve taktik konumlanma içindeydi. Bu ise, özgürlük ve silahlı gerilla gruplarımız tarafından rahatlıkla darbe vurulup, başarı sağlanacak bir konumu ifade etmekteydi. Özellikle silahlı propagandanın esas hedeflerinden olan ajan, ihbarcı, işbirlikçi kesimlere yönelip sonuç almak hiç de zor değildir. Fakat dönemin yönetimi tarafından, koşullar her bakımdan uygun olmasına rağmen taktikler hayata geçirilmedi. Partinin dayatmalarına rağmen sürekli ertelendi. Düşman da, zarar verici olmayan gerilla gruplarımızla dolaylı bir uzlaşma içinde yaşadı. Kökeni aydın ertelemeciliği ve oportünizme dayanan mantık yapısı, taktiği uygulamamakla, erkenden yerine getirilmesi gereken görevleri geciktirdiği gibi, güçleri çürümeye terk etti. Ardından Parti Önderliği'nin müdahalesi ve toplantılar sonucu gecikmeli olarak 15 Ağustos Atılımı gündeme girdi. **Agit (Mahsum Korkmaz)** yoldaşın pratikte komutasını yap-

tığı 15 Ağustos Atılımı, düşmanın gafil avlanarak taktiğin iki yönünü, son derece keskin bir biçimde uygulamıştır. Böylece hem silahlı propaganda taktiğini kendi içinde barındırarak, o dönemin görevlerini topluca yerine getirerek sonuçlandırmış, hem de kapsam, tarz ve hedef bakımından gerilla taktiğini uygulayarak bu dönemi açmıştır.

Artık görev, oldukça başarılı bir şekilde hayata geçirilmiş olan bu taktiği hızla geliştirmek, düşmanı giderek yoğun bir yıpratmaya uğratmak ve yavaş yavaş yaygın gerillaya geçmekken; tutucu ve oportünist yönetim, savaşı geliştirmeyi göze alamadığı için, gelişmeler altında ezilmiştir. Oysa koşullar her bakımdan oldukça lehimizeydi. Düşman bir şaşkınlık içinde olup, kendisini toparlayamamış, taktiksel açıdan yeni bir düzene, konumlanmaya geçmemişti. Kitleler coşku içinde savaşma isteğine yönelmiş, gerillaya katılımlar hızlı bir şekilde ortaya çıkmıştır. Gerilla gruplarımızda savaşma isteği ve moral üst boyuttaydı. Bu ortamda Agit yoldaşın gerilla taktiğini uygulayıp, savaşı geliştirme yönündeki bütün istem ve dayatmalarına rağmen, geliştirmeyen, ancak geri de çekilmeyen taktiğin başını tutan dönemin yönetimi tarihi bir fırsatın kaçırılmasına neden olur.

Bu durumu gören düşman, giderek kendisini toparlar, kitlelere yönelir ve gerilla gruplarımıza, bir bütün olarak devrime yönelik karşı saldırıya geçer. Yaşanan taktik tıkanıklık içinde birçok yersiz şahadetler gündeme gelir. 1985 yılında düşman hazırlık yapıp, kapsamlı operasyonlara girişerek, Botan-Behdinan'ı adeta yeniden işgal eder. Bu temelde stratejik ve taktik konumlanmada hızlı bir şekilde değişikliğe gitme zorunluluğu duyar ve bunu hayata geçirir. Kitleleri zorla sindirme, muhbir-ajanlaştırma taktiğini hayata geçirir ve bundan büyük ölçüde sonuç alır. Devrimin geçici de olsa düşman lehine çevrildiği bu ortamda, kitlelerin yanısıra, saflarımızda da inançsızlık gelişir. Bu koşulların yanısıra, üst boyutunu Abdullah Ekinci yoldaşın intihar olayında gösterir.

Tarihi bir fırsat yakalanmış olduğu halde, gerillanın geliştirilmeyişinin böyle ağır sonuçlara yol açması, mücadele tarihimizde Hilvan-Siverek örneği ile bir benzerlik arzetmektedir. O dönemde de,

imkanları olduğu halde, silahlı propaganda tarzında başlatılan mücadele giderek başarılı bir gerilla taktiği uygulamasına geçmesi gerekirken, tecrübesizlik ve komuta yapısındaki geleneksel aşiret çatışmaları mantığı sonucu, köylü savaş tarzı ve mevziye çakılmanın girdabı içine girilmiş ve ağır sonuçlar ortaya çıkmıştır. Parti Önderliği, Politik Rapor'da Hilvan-Siverek örneğine ilişkin olarak şu belirlemeleri yapmaktadır: *"O zaman elyordamıyla bir gerilla birliğinin ana çalışma esaslarının neler olması gerektiğini sıraladım. Ve dedim ki; gerisini arkadaşlarımız tamamlar. Hâlâ dün gibi aklımda. Pratiğe gittiler, tam bir mevziye çakıldılar. Köylü savaşçılığı bile diyemeyeceğimiz bir tarzın içine düştüler. Bir Bucak'ı vurmaya çalıştılar, kendileri vuruldular. Siverek'ten ihaneti temizlemeye çalıştılar, neredeyse bütün partimiz yenilginin eşiğine getirildi."*

Hilvan-Siverek deneyiminde mevziye çakılma olurken, 1984-1985 döneminde tersi bir biçimde gerilla adına, vur-kaç taktiğine sığınarak eylemden ve taktik uygulamadan kaçış içine girilmiş, güçler eylemsiz, sınırın öte tarafında tutulmuş ve toplanmıştır.

Bu dönemde uyguladığımız temel taktik, pusu ve kısmen baskındır. 15 Ağustos Atılımı'ndan sonra düşman yeni bir taktik düzenlemeye giderek karakollarını tahkim etmesi sonucu, baskın eylemlerini gerçekleştirme ve sonuç alma pratiğine girilmiş ve bu, taktiğin tıkanmasının önemli bir nedenini oluşturmuştur. Örneğin Vietnam'da, düşmanın karakol vb. tahkim etmesine rağmen, Vietnamlı devrimciler yöntem ve teknik geliştirerek baskın eylemlerini gittikçe başarılı bir şekilde gerçekleştirmişlerdir. Ve gerilla taktiğine adım adım gelişme sağlatmışlardır. Bizde ise daha çok Agit yoldaş, pusu temelinde kalan taktiği zorlayarak aşma yönünde çaba göstermiş, bu nedenle **Mille Kerê** gibi bazı karakol kaldırma eylemlerine girişmiştir. Ancak gerek o dönem genelde taktiğin ve yönetimin içinde bulunduğu durum, gerekse de teknik ve tecrübe yetersizliği yüzünden bundan sonuç alınamamıştır. Sonuç alamayınca da, taktik geri bir düzeyde seyredip gitmiştir. Dersim'de **Vahap Çolak** yoldaşın çabalarıyla gerçekleştirilen **Çiçekli karakol baskını** ise, düşmanın gafil avlandığı bir eylem düzeyinde kalır, taktik açıdan fazla rol oynamaz. Bu dönemde düşmanın, uyguladığı temel taktik nokta operas-

yolarıdır.

1986 yılında düşman, tehlikenin boyutunu kavramış olarak yeni düzenlemelere gider. Agit ve **Erdal** yoldaşların komutasında, taktiği ve bu temelde savaşı geliştirmekte başarılı bahar çıkışları yapılır. Ancak bunun devamı Agit yoldaşın erken şahadeti nedeniyle fazla mümkün olmaz.

Bu dönemde düşman tedbirlerini giderek arttırır. Özellikle yeni bir siyasi politika olduğu gibi askeri bir taktik olarak da çetecilik ilk biçimleriyle gündeme sokulur ve giderek geliştirilir. Bunun yanısıra ve izlenen bütün bir yeni politikanın en önemli öğesi olarak, Kürdistan'da özelleştirilmeye gidilir. "Özel valilik, özel tim" vb, örgütlenmeye başlanır. "Özel tim"ler pratikte yeni ve etkin bir askeri taktik olarak mücadelemize karşı kullanılmaya başlanır. Yine hava taktiği olarak helikopterler giderek etkinleştirilmeye çalışılır. Aslında bütün bunlar yeni stratejik konumlanmalardır.

Şemdinli'de çeteciliğin ilk biçimlerine karşı geliştirilen silahsızlandırma taktiği ve bazı başarılı eylemler, genelde taktiğin önünün açılmasında başarılı bir çıkış olarak gündeme gelir. Bunun etkisiyle de Botan'da bu yönlü bazı gelişmeler sağlanır, ancak fazla geliştirilemez. Şemdinli'deki çıkış ise, Sarı Baran'ın tasfiyeciliği sonucu 15 Ağustos Atılımı'ndan sonra çakılıp kalır.

1987 ile başlayan yıllar, aslında birçok bakımdan lehimize gelişmelerin olması gereken dönemlerdir. 3. Kongre'nin büyük önaçıcılığı vardır. Taktikte yaşanan tıkanma didik didik edilerek kişiliklerdeki sorunlara kadar derince çözümlenmiştir. Yine askerlik yasası, ordulaşmayı ve dolayısıyla savaşı geliştirmenin aracı olarak ortaya çıkmıştır. Giderek silahlı güçlerin ARGK tarzında örgütlenmesine geçilmiştir. Ülkede, halkta ise kıpırdanma ve saflaşmalar giderek gelişmektedir. Sorun, taktikte tıkanmayı aşarak, ordulaşmayı ve savaşı geliştirmektir.

Bu hassasiyetle hareket eden Parti Önderliği, bir taraftan **Kör Cemal**'in temsilciliğinde ve kongre gerçekliği temelinde ülkeye Kuzey'den müdahale ederken, diğer taraftan taktiğin önünü açmak için, **Abdurrahman Motor** yoldaşın komutasında "Ana Birlik" örgütlenmesine giderek, Güney'den müdahaleye yönelir.

Çünkü Kör Cemal'in tasfiyeciliği çabuk açığa çıkar. Tıkanma aşılacağına, her şeyde feodal-komplocu mantık ve köylü savaş tarzı, tam da bu dönemde meşrulaştırılarak, bir "çare", bir taktik olarak gözükara bir şekilde savaş tarihimize sokulur. Ve ağır zararlara yol açan tam bir kördüğüm olayı yaşanır. Savaşta öne çıkan komuta ve savaşçı yapısının köylü kökenden gelmesi, Kör Cemal'in tam da aradığı sosyal zemini oluşturur. Bu nedenle savaşta feodal mantık, köylü savaş tarzı, aşiret kavgacılığı ve intikamcı bir tarz, bir taktik olarak dizginsizce uygulanır. Askerlik yasası, Şemdinli'den başlamak üzere, kısmen Botan'da da kaba ve kontrolsüz yöntemlerle uygulanması sonucu ağır tahribatlar yaşanır. Politikasızlık ve taktiksizlikten dolayı giderek gelişen çeteciliğe karşı taktik adına, salt ölçüsüz şiddete ve son derece plansız, örgütsüz en kaba köylü savaş tarzına, daha doğrusu tarzsızlığa dayalı yönelimler mücadeleye ağır zararlar ve ağır kayıplar verdirir. Bütün bunlar sonucu, ortama tam bir kördöğüş hakim olur. Savaşı geliştirme ve taktik tıkanıklığı aşma diye bir kaygı taşınmadığı gibi, adeta her şeye kariyer hırsı, bireycilik ve kendini kaybetmişlik yön verir. Savaşta cinayet olayı tam da bu dönemde açığa çıkar. Savaş ve silahlı güçler neredeyse tasfiyenin eşiğine getirilir.

Oysa bu dönemde kongre çözümleyiciliği temelinde doğru yaklaşımlar geliştirilseydi, yaygın gerilla düzenine geçilir ve savaş geliştirilirdi. Zaten bu nedenle hedef olarak "Bir parça özgür vatan" sloganı atılmıştır. Ama bırakalım bu sloganın gereklerini yerine getirmeyi, yaygın gerillayı geliştirmeyi, tarz ve teknik olarak var olan gerillanın da gerisine düşülmüştür. Sömürgeci ordu hedeflerine yaratıcı taktiklerle yöneleceğine, kolay hedef ve kolay başarı mantığıyla çete-sivil hedeflere kaba aşiret tarzı eylemcilikle yönelim olur.

Bu dönemde, Abdurrahman Motor yoldaşın komutasındaki Ana Birlik Mardin'den Botan'a kadar, etkin ve başarılı eylemliliklerle, çeteciliğin geriletilmesinde ve taktik açılımda ciddi bir rol oynar. Ancak bu yoldaşın şahadetinden sonra, Topal Metin'in elinde bu eylem çizgisi yozlaştırılarak, taktik tıkanıklık içinde bir döngüye yol açtığı gibi, savaşa ağır siyasi zararlar veren eylem hattına büründürülür. Ana Birlik kendi rolünü oynamaktan uzak bir şekilde avare

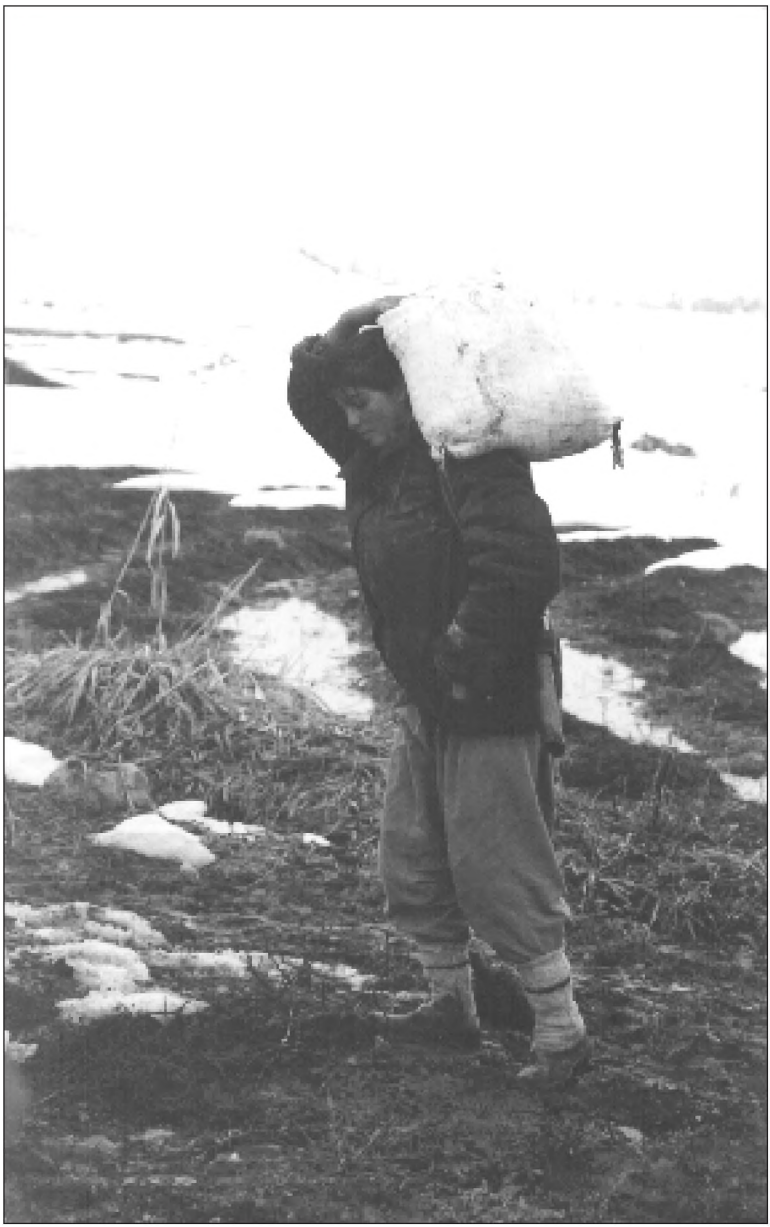
pratikçiliği yaşayarak, savaşın sırtında bir yük haline gelir.

Taktiğin içinde bulunduğu bu nitel duruma karşın, 1987 dönemi, Parti Önderliği'nin yoğun çabaları ve sorumlu komuta ve savaşçı yapımızın döktükleri şehit kanı ve emekleriyle nicel anlamda bir eylemlilik yılı olarak yaşanır. Bu, ilerisi için uygun bir gelişme zemini, güç, imkan ve tecrübe birikimi anlamını taşır.

1989'da da feodal-komplocu mantık ve köylü savaş tarzı bu süreçte de taktiğin başına musallat olur. Askerlik yasası ve gönüllü katılımlarla ordulaşma imkanları geniş bir şekilde ortaya çıkmaya başlamışken, bu değerlendirilmez. Askerlik yasasının çarpık uygulanması istenilen sonucu vermediği gibi, savaşımımıza ağır zararlar getirir. Askerlik yasasının bu şekilde uygulanmasına rağmen, yine de gönüllü katılımlarla birlikte ordulaşmada bir büyüme sağlanır.

Bu dönemde taktik alanda yine bir gerilik yaşanır. Hogır'ın şahsında ifadesini bulan feodal-komplocu mantık, kitlelere yaklaşım, askerlik yasasının uygulanması, parti öncülüğünün yitirilmesi vb. birçok açıdan savaş aleyhinde ağır sonuçlara yol açan uygulama ve yaklaşımların yanısıra taktikte sapma içine girilir. Güç büyümüş ve diğer imkanları geliştirmenin önünde hiçbir engel yok gibidir. Ama parti öncülüğünü inkar eden ve bu bağlamda savaşı saptırıp, yozlaştıran mantık; iktidar hırsıyla ortama katı bir feodal otorite, komuta tarzını ve kuralsızlıktan kaynağını alan, feodal-köylü savaş tarzını hakim kılar. Hedef ve teknik bakımından gerilla geliştirilmediği gibi, çeteciliği tasfiye adına ucuz, kolay ve saptırılmış eylemlilikler içerisine girilir. Büyüyen güçler, sömürgeci ordu hedeflerine karşı gerilla saldırı eylemliliğine yöneleceğine pasif savunma içinde tutulurlar. Pasif savunma, adeta dönemin kendiliğinden ortaya çıkan bir taktiği olur.

Bu duruma rağmen, kendini abartan feodal-komplocu anlayış, "taktikte aşama yaptırıyorum" adına karakol kaldırmalara bile yönelmezken, hareketli savaş teorisi yapılmaya başlanır. Bunun bir sapma olduğu açıktır. Çünkü o dönemde henüz hareketli savaşın koşulları gelişmediği gibi, yaygın gerillanın sağlıklı bir şekilde oturtulması gerekirdi. Ama güçler ve taktik hat buna göre düzenleneceğine, bir anlamda da hareketli savaş adına, büyük birlikler şek-



linde hantalca düzenlenen güçler, ister istemez pasif savunma içine düşerler.

Dönemin bütün bu olumsuzluklarına, savaş ve partileşme, parti açısından yaşanan ciddi tehlikeye karşı, Parti Önderliği büyük bir çaba ve sorumlulukla üst üste müdahaleler yapar. Bir yandan çözümleme ve talimatlarla savaş ve taktikte yaşanan olumsuzluklar giderilmeye çalışılırken, diğer yandan büyüme imkanı bulan güçlerin, savaşın geliştirilmesi için ülke çapında yeniden düzenlemesine gidilir. Aynı zamanda, sorunlara köklü çözümler getirmek için 4. Kongre hazırlıkları yapılmaya başlanır.

1989 dönemi, bu gelişim çizgisiyle birlikte, eskiye göre savaştaki doğal büyümenin sonucu, hareketli bir dönem olarak yaşanır. Özellikle yılın ilk yarısında genel bir eylemlilik yaşanır. Sürecin bütününde ise genelde eylemlilik ve çatışmalar bütünlüğü bazında bir yoğunluk ortaya çıkar.

Gelişmelere karşı tedbir almak ve taktik geliştirmek zorunluluğunu duyan düşman, ordulaşma ve taktik açıdan içinde bulunduğumuz zayıflık ve sapmayı farkederek, 1990 döneminde genel bir saldırıya yönelir. 1985 benzeri tarzda, arazinin her tarafına tekrardan konumlanır ve işgal eder. Bu aynı zamanda bir askeri stratejik yönelim anlamına da gelir. Ancak dönemi kapsayan geçici bir yönelimdir. Bu temelde dönem, bizim açımızdan daha çok savunma dönemi olarak yaşanır. Taktikteki taktiksizlik varlığını sürdürür.

1990 döneminde kitle serhildanlarının yükselmesiyle düşman, karşı politik ve taktik arayışlar içine girer. İleride görüleceği gibi, düşman bu konuda kendi açısından belli sonuçlara ulaşacağı halde, bizdeki taktik önderliğin bu konuda gereken ciddi arayışından bahsedemeyiz.

1991 sürecinde Parti Önderliği'nin kapsamlı çözümleme ve talimatlarıyla yine bu kaynaktan beslenen 4. Kongre'nin verdiği çözümleyici güç ve atılımcı ruh temelinde saldırıya geçen mücadelemiz olur. Doğru hedef seçimi de yerine oturmaya başlar. Karakollara imha temelinde bir sürece girilir. Başarılı **Mawan karakol eylemi** taktikte açılım sağlar. Yeni bir taktik aşama değildir bu, ama taktiğinin kendi içindeki bir eylem aşamasıdır. Yine de önemli bir baş-

langıçtır, taktiğin tıkanıklıktan kurtulması demektir. 1991'in ortalarında başlayan bu taktik çizgi, başarılı bir şekilde **Eriş-Çukurca, Bêspin, Avya (Botan), Taşdelen (Uludere), Deştan (Çukurca)**, yine 1992'nin ilk yarısındaki **Cudi atılımı** gibi eylemsel gelişmelerle, 1992'nin ilk yarısına kadar devam ettirilir. Bu, düşmana ezici darbelerin vurulması olduğu kadar, 4. Kongre'yle birlikte yaygın gerillanın da gelişmesi demektir. Çünkü bu dönemde katılımlar da hızla artmış ve güçler büyümüştür. Yine serhildanlar giderek gelişmektedir. Kısacası genel olarak açılıp serpilme söz konusudur. Düşman ise daha çok bir savunma psikozu ve bu yeni taktik açılımımıza cevap verme arayışı ve tedbirleri alma çabası içindedir.

Nitekim düşman giderek tedbir alır, karakollarını tahkim eder. Güç düzenlenmesini yeni saldırı taktiğimize göre yapar, ancak bunun karşısında bir taktik yenilenmeyi gerçekleştiremeyiz. Aslında bu savaş tarihimizin bütününe damgasını vuran bir özelliktir. Yani biz bir taktik geliştiriyoruz, başarılı sonuçlar da alıyoruz. Bunun arkasından düşman buna göre tedbir ve taktik geliştiriyor. Buna karşılık biz, ona göre yeni taktikler geliştireceğimize, taktik yaratıcılıktan uzak bir şekilde aynı taktikte çakılıp kalıyoruz. Bir nevi tıkanma olan bu taktikte ısrar edilince, ağır kayıplar, ister istemez gündeme geliyor. Bütün bir silahlı mücadele tarihinde savaşı geliştirememe, ortaya çıkan güç ve imkanları değerlendirememezin başlıca nedenlerinden biri de bu olur.

Mawan eylemiyle de denilebilir ki, 1985'lerden bu yana bir türlü geliştirilemeyen bir taktik gelişme ortaya çıkarılmıştır. Ama düşmanın buna karşı yeni taktik düzenlemeye gitmesi durumunda, var olanı aşıp yeni taktik atılımlar gerçekleştireceğimize, aynı biçimde karakol ve tepe eylemlerinde ısrar edilmiş ve bu ağır sonuçlar yaratmıştır. Özellikle askeri açıdan hangi mantıkla yapıldığı bile kolay kolay izah bulmayan ve erken iktidar hastalığının örneklerinden olan **Rubarok, Helena, Bezelê** eylemleri, adeta çılgınca diyebileceğimiz girişimler olarak, kaldıramayacağımız kayıplarla sonuçlanmıştır. Bu dönemde doğru temellerde yapılmayan ve bir anlamda kariyer hırsından kaynaklanan bir yarış, taktiğe hayat bulduracağına, aşama yaptıracağına, taktiği tamamen tanınmaz ve işlemez hale

getirmiştir.

Bu durumda 1992'yle birlikte alttan alta bir tıkanma gelişmeye başlamıştır. Özellikle doğan büyük ordulaşma fırsatı ve kitle serhildanı zemininde, oldukça elverişli koşulların doğduğu bir dönem olmasına rağmen, yaygın gerilla biraz geliştirilmiş, ama ilerletilememiştir. Özellikle esas alan olan Botan, bu konuda 1992'de, pasif savunma içinde rolünü oynamaktan çok uzak kalmıştır. Amed'de atılım gerçekleştirilerek gerilla oturtulur. Canlı bir eylemlilik süreci yaşanır. Bu, askeri stratejik ve taktik açıdan önemli bir başarıdır. Ancak bu atılım sağlam temellere oturtulamaz ve giderek yüzeysel kalır. Zafer sarhoşluğu ve abartma mantığı içinde, savaşın-gerillanın altyapısı, zemini iyice döşenip sağlamlaştırılmaz, genişliğine bir yayılma içine girilmez. Taktik, esas hedef olarak sömürgeci orduya yönelip etkili ve kapsamlı eylemler ve vuruşlarla kendini sınayıp çelikleştireceğine, birçok kurumda sonuç itibariyle sansasyonel çıkışlar düzeyinde seyreder. Nitekim bu geçici diyebileceğimiz sağlam temelden yoksun gelişme, Bingöl eylemlerinden sonra (1993), giderek temelsiz bir bina gibi çöker. Ayrıca bu gelişme içinde parti taktiği yerine, giderek geleneksel isyancı tarzın boy atıp gelişmesi oldukça tehlikeli bir durum arzeder. Boy atıp belli ölçüde geliştirilmiş olsa da, gerilla taktiğinin giderek geliştirilmediği yerde, yöre etkisinin bir sonucu olarak da, boşluğu geleneksel isyancılık doldurur. Nitekim Amed de savaş parti taktiği ile geleneksel isyancı tarz arasında seyreder ve son süreçte her taraftan darbelenen bir başaşağıya gidişi yaşanır.

Aslında, 1991-92 döneminde yaygın gerillayı (ve giderek hareketli savaşı) gerektiği düzeyde geliştiremeyişimizin en önemli nedenlerinden biri, ordulaşmayı geliştirememizdir. Oysa bu dönemde, ordulaşma açısından oldukça büyük bir patlama ortaya çıkmıştır. Ama bu, gerektiği gibi karşılanmamış, düzenlenmemiş ve hatta birçok kişi, komuta yapımızın kaldıramamasından dolayı geri gönderilmiştir. Sonuçta, bu yönlü bazı çabalar olsa ve sınırlı bazı adımlar atılsa da, büyük ordulaşma fırsatı değerlendirilememiştir. Parti Önderliği bu konuda; *"1990'daki kongrede de gerilla konusunda büyük iddia sahibiydik, büyük gerilla imkanları yakalamıştık*

ve kesin gerilla ordusuna ulaşabilirdik. 1992'ye geldiğimizde bu büyük gelişmeyi hem düşman farketmişti, hem de biz bununla her türlü sonuca ulaşabilecek imkana sahiptik. Ama yine değeri takdir edilmedi. Sorumsuz komuta yönetimi, intiharvari davranış, bir yandan en sağ ve haince işbirlikçi tarz, diğer yandan (ne kadar kahramanca da direnilse) bizi ordulaşma anlamında tasfiyenin eşiğine getirdi" demektedir.

1990 sonrası, savaşın ve ordulaşmanın geliştirilmesi için her bakımdan elverişli bir dönemdir. Adeta savaş tarihimizin bahar dönemidir. Özellikle 1991 ile başlayan Körfez Savaşı'nın sunduğu imkan ve fırsatlar, Güney Kürdistan'da ortaya çıkan yeni durum, eğer doğru değerlendirilebilseydi, devrim açısından büyük gelişmeler yaratılabilirdi. Güney'de halk ayaklanmasının ortaya çıkması, giderek burada otorite boşluğunun doğması ve akabinde boş bir alan haline gelmesi, hem Güney devrimini geliştirme ve burada bir iktidar gücü olma, alanlar üzerinde kalıcı yönetim, etkinlik kurma; hem de buraya dayanarak genelde ordulaşma ve savaşçı geliştirme açısından tarihi fırsatlar doğmuştu. Fakat Parti Önderliği'nin gelişmeyi derinden görerek, ısrarlı çabalarına ve çözümlemelerine rağmen, taktik önderlik hem fırsatları, hem de çözümlemeleri layıkıyla değerlendirmemiş, oldukça uzağında kalmıştır. Halbuki gelişmeler daha önceden görülüyordu. Bu nedenle, 4. Kongre'de birleşik askeri kuvvetler, Güney'de gerillanın geliştirilmesi, yine alan kurtarma, iktidara gitme gibi ciddi kararlar da alınmıştı. Ancak ne Kuzey'de, ne Güney'de bu gerçekleşebildi. Çünkü savaş, dönemin istediği düzeyde geliştirilemiyordu. Yukarıda da açıkladığımız taktikteki belli gelişme, bu gerçeği açık ki, hiç değiştirmez.

Nitekim 1991 döneminde, bütün bu gelişmelerden, yani Güney'deki gelişmelerden, Kuzey'deki serhildanlardan, bunlara paralel olarak taktikte yaptığımız belli gelişmelerden büyük ürküntüye kapılan düşman, askeri-stratejik anlamda harekete geçerek köklü tedbirlere yönelir.

Parti Önderliği, 1991-1992 yıllarında yaşanan büyük gelişmelere cevap veremeyen önderlik ile 1991 sonlarından itibaren yeni taktiklerle üzerimize yönelen düşmanın durumuna ilişkin olarak Politik

Rapor'da şu saptamaları yapar: *"1991-1992 yılları gerçekten neredeyse halk iktidar aygıtlarının bile kurulabileceği bir genişlemeye yol açtı. Ama bilinen ve çokça da eleştirilen yanlışlık, yetmezlik, derin yanılgılar ve gafletler nedeniyle biz bu şansı yeterince kullanamadık... Düşman ise yeni kabinesiyle, yeni özel savaş birlikleriyle ve taktikleriyle oldukça yüklendi. Lice, Şırnak katliamlarıyla başladı ve daha sonra bunu yaygınlaştırdı."*

Nitekim düşman 1991 döneminde, gelişmenin boy attığı alanlarda parçalı saldırılardan sonra, 1991-1992 kışında yeni bir taktikle ortaya çıkar. Hava tekniğini yenilemiş olarak, kobra ve uçaklarla taktik saldırı içine girer. Ve bizim gafil avlanmamız ortamında güçlerimize ağır kayıplar verdirilir. Bunun peşisıra kış ortasında kara güçlerini de harekete geçirerek, imhayı gerçekleştirmek ister. Ancak bunu başaramayınca vazgeçer. Ve hava düzeyinde kalan saldırılarla devam eder. Kış taktiği ve dolayısıyla hava taktiği, savaş tarihinde o zamana kadar yeni ortaya çıkan bir durumdu. Çünkü düşman artık kışın da etkin saldırılara yönelmeye başlamış ve savaşta etkin helikopterlerin yanısıra uçakları da devreye koymuştur. Ve bu taktik bizi uzun süre zorlamıştır.

Özel savaş, gerillaya yeni taktiklerle yönelimin yanısıra, gerillanın kaynağı olan ve en üst düzeyde halk desteği alarak yapılan serhildanlara da katliam ve şiddet temelinde yönelir. Diyarbakır'da Vedat Aydın'ın cenaze törenine yapılan saldırıyla belirginleşen bu yönelimden amaç, devrimin ikinci ayağı olarak serhildanları bastırmak ve bu bağlamda gerillayı halk desteğinden kopartarak yalnızlaştırmaktır. Türk özel savaşının, emperyalizmin Vietnam deneyimi olarak aldığı bu "bataklığı kurutma" stratejisi, giderek azgın bir şekilde uygulanır. Nihayet 1992 Newroz'unda bu doruğa çıkarak, Şırnak ve Cizre'deki katliamlarla sonuç alır. Ve serhildanlarda başaşağıya gidiş başlar. Aslında buna yol açan nedenlerden biri, belki de temel olanı, kitle kabarışına, serhildanlara gerillanın karşılık verememesi, buna hazırlıklı olamamasıdır. Bu nedenle denilebilir ki, serhildanlarda, halk yalnız kalır. Bu ise gerillanın kendisini yalnızlaştırmasıdır. Çünkü 1992 Newroz'undan sonra, görüldüğü gibi, serhildanlar geriye çekilir. Oysa serhildanlara gereken karşılık verile-

bilseydi, büyük bir devrimsel ve savaş gelişmesi ortaya çıkacaktı. Ama gerilla bundan çok uzaktı. Ve gerillanın bu zayıflığını açıktan gören özel savaş, önce serhildanları bastırır, bu temelde gerillayı yalnızlaşma sürecine sokarak, arkasından ikinci adım olarak dağa yönelim içine girer.

Güney Savaşı da, aynı zamanda bu stratejinin bir parçası olarak ortaya çıkar. Aslında Güney Savaşı, artık gelişme göstermeye başlayan gerillanın, bu gelişmesinin önüne geçme savaşıdır. Gerillanın birçok bakımdan kaynağı, geri cephesi durumunda olan ve yine güçlerin biriktiği alan olarak Güney'de gerillaya ezici darbeler vurma ve onu sınırlandırma amaçlıdır. Ordulaşma düzeninde bir dağınıklık içinde bulunmamız, yine 1992'nin ikinci yarısından itibaren taktiği geliştirememiz, taktik önderliğin sağcılığı yaşaması, düşmana güç ve cesaret vermiştir ve düşman bize yönelmiştir.

Güney Savaşı, taktik önderliğin durumunu gösteren ve onu sınayan belirgin örneklerden biri olmuştur. Gerek taktik, gerekse pratik bakımdan, düşmanın saldırısına hazırlıksız yakalanan taktik önderlik, kendisiyle birlikte partiyi de yenilgiyle karşı karşıya getirmiştir. Güç düzenlemesi, lojistik, hareket tarzı ve eylem taktiği açısından gereken hazırlıklar yapılmış, düşmana karşı yaygın gerillayı uygulayıp, bu savaştan partiyi yengi ile çıkaracağına, düz bir biçimde hat savunması ve mevziye çakılı bir savaşı yürüterek, düşmanın taktiğine düşülmüştür. Bu durumda tamamen zorlanarak, Kuzey cephesi savaştan vazgeçerek teslimiyet anlaşması içine girerken, orta cephe savaşta fazla varlık göstermez, Güney (Haftanin) cephesi ise tarihe iz bırakan, ama bağrında yenilgiyi taşıyan bir direniş savaşımı yürüttü. Bunların hepsi parti taktiğini uygulamamanın sonuçlarıdır.

Bize ağır kayıplara yol açan Güney Savaşı'ndan sonra taktik oldukça zorlanır. Güçler yıpranır, zorlanır. Belli bir moralsizlik ortaya çıkar. Parti Önderliği Politik Rapor'da Güney Savaşı'na ilişkin şu değerlendirmede bulunmaktadır: *"Burada biz beşbin kişilik bir orduyla TC'yi felakete uğratabilirdik. Sıradan bir gerillaya yönelmek, bu süreci düşmana çok daha pahalıya patlatabilirdi ve ayrıca binlerce savaşçı gücü koruduğu gibi, gelişmeyi kesintisiz sürdürebilir-*

di. Bunu diğer eyaletler de tırmandırabilirdi, halkı topyekün kazanmak da mümkündü. Ama dar yönetim, kendine sevdalanma, tarihi görevlerin farkında olmama, hatta yanlış siyasi hesaplar, yanlış kişilik oluşumları, komuta oluşumları, önderlik sevdalıları nedeniyle bu fırsatı değerlendiremediler ve sonuçta düşman hamle üstüne hamle yaptı."

1993 ile birlikte düşman, Güney Savaşı'ndan aldığı cesaretle ara vermeden, saldırı inisiyatifini elden bırakmadan, askeri stratejik düzeyde daha geniş, genel bir yönelimin hazırlıklarını yapar. Açık ki, buradaki amacı daha genel ve üst düzeyde bir sınırlandırma savaşını gerillaya karşı yürütmektir. Artık gerillayı tümden bitiremeyeceğini anlayan düşman, ABD'nin Vietnam'daki sınırlandırılmış savaş stratejisiyle gerillanın yayılmasını önlemeyi amaçlamıştır.

Tehlikeli gelişmenin farkına varan Parti Önderliği, güçlerimizin oldukça hazırlıksız ve aleyhte bir konum içinde bulunduklarını bildiğinden, savaşa nefes aldırmak için, dahiyane politikacılığıyla ateşkes taktiğini devreye koyar. Ve bunun mimarı Parti Önderliği'nin, devrimin içinde bulunduğu en tehlikeli anlarda tarihsel rolünü oynayarak durumu düzeltme örneklerinden yeni birisi olur.

Ne var ki, ateşkese sağ ve sol yaklaşımlar da ortaya çıkar. Aslında bizde, taktiği geliştirmeme, taktik tıkanıklıklar içine girme, dolayısıyla savaşın gelişmemesinin en önemli nedeni bütün bir silahlı mücadele tarihi boyunca, taktik önderlikle stratejik önderliğin bütünleşmemesi, taktik önderliğin, stratejik önderliği kavrayamaması, kavrayıp da onu savaş sahasında uygulamaması, talimat ve çözümlemelerini hayata geçirmemesidir. Eğer bu doğru bir şekilde yapılsaydı, savaş ve devrim şimdi çok daha farklı bir durumda olurdu. İşte ateşkes döneminde de bazı yaklaşımlar bunu ya taktik bir olay olarak değil de, siyasal bir çözümün başlangıcı olarak alıp rehavet içine girmişler, ya da silahlı mücadeleden geri adım atma olarak değerlendirip, bunun ruh hali ve rahatsızlığını yaşamışlardır.

Her ne kadar ateşkese sağ ve sol yaklaşımlar olmuş ve bu dönemi tam değerlendirmemeyi beraberinde getirmişse de, genelde bu dönemde güçlerimiz kendini toparlama, eğitme ve diğer pratik ha-



zırlıklarını yapma fırsatını bulmuşlar ve ancak bu temelde 1993'ün genel atılımını gerçekleştirmişlerdir.

1993 yılında ülke genelinde yapılan gerilla atılımı ile, Botan merkezli olarak yaygın gerilla ileri düzeyde hayata geçirilmiş ve taktikte gelişme sağlanmıştır. Yıllardan beri beklenen gelişme, gecikmeli de olsa bu dönemde ortaya çıkmış, yaygın gerilla büyük ölçüde oturtulmuştur. Botan'da bu gelişmeyle birlikte, düşman araziye sokulmayarak, gerilla denetim bölgeleri, yarı kurtarılmış sahalar giderek geliştirilmiştir. Aynı zamanda ordulaşma da büyüyerek gelişmiş, ileri bir düzey tutturulmuştur.

Serhat'ta yılın ilk yarısında eylemcilikte ve halk hareketinde bir çıkış, gelişme yaşanmış, Dersim'de belirli bir güç büyütmenin yanısıra, eylemliliği ve taktiği geliştirme yönünde çabalar hayat bulmuştur. Açık ki bütün bunlar yeni bir stratejik durumdur.

İşte bu nedenle düşman da hızla yeni tedbir ve taktik yönelimler içine girmiş, eskilerini de derinleştirmiştir. Gerillayı marjinalleştirmek için şiddetli biçimde halka yönelmiş, halkı katletme, göç ettirme, faili meçhul cinayetlerin arttırılması, Kürdistan'ın doğasından canlılarına kadar her şeyi yakıp-yıkma derinleştirilerek sürdürülmüştür. Kitlelere zorla çetecilik dayatılmış, çete olmayanlar göç ettirilmiştir. Stratejik alanlar boşaltılarak stratejik köyler uygulamasına yönelmiştir. Kısacası araziyi insansızlaştırma stratejisi hayata geçirilmiştir. Bütün bunlardan amaç, gerillayı dağda tek başına bırakarak yalnızlaştırma, gerillanın kitle ve lojistik desteğini koparmaktır. Bu amaçla düşman dışta da kendisi için diplomatik destek arayışını yoğunlaştırmıştır.

Gerillayı sınırlandırma amacının gereği olarak düşman askeri bakımdan da, kendi içinde askerlik süresini uzatmış, yeni bir örgütlenme olarak özel ordu kır kontrgerilla sistemini gerçekleştirmiş ve parçalı saldırılarını yoğunlaştırmıştır.

Düşman artık, savaşın geliştiği yerlerde eskinin nokta operasyonlarıyla sonuç almadığından, yani bu aşıldığından, bir taraftan daha kapsamlı operasyonları sistem olarak benimserken, aynı zamanda kır kontrgerillasını sızma, pusu vb. taktiklerini giderek geliştirmiş, yine hava saldırılarını daha da yoğunlaştırmıştır.

Bu durumda yapılması gereken, taktikte aşama yaparak hareketli savaşı geliştirmektir. Bu temelde kurtarılmış alanlara ve giderek parçalı iktidarlara ulaştırmaktır. Yoksa taktik tıkanıklık içine girilecek, savaş geliştirilmeyecektir. Artık yaygın gerilla gelişmiş ve bunun üste sıçratılması gerekir. Zaten düşman da durumun farkında olduğundan, buna fırsat vermemek için elini çabuk tutmaktadır. Aynı zamanda hedeflere ulaşma konusundaki zayıflıklarımızı, geri durumumuzu gördüğünden, halka ve gerillaya yönelimlerini giderek arttırmaktadır, bununla aynı zamanda ilerideki genel saldırı için bizi sınamaktadır.

Nitekim, biz taktikte aşama yapmayı tam başaramadık. Bu konuda hareketli savaşa geçmek için çaba da harcandı. Güç-birlik düzenlemelerine gidildi, yine güçlerin arazide konumlanması ve mevzilenme, koordine sistemi yapıldı. Bu savaş tarzının denemeleri belli ölçüde yapıldı ve başarılar da elde edildi. Ancak bunlar deneme düzeyinde kaldı. Hareketli savaşa geçilmedi. Çünkü buna ne komuta düzeyi, teori ve anlayış olarak hazırdı, ne ordulaşma düzeyi, ne de bu savaş tarzının altyapısı. Bu durum özellikle Botan'da ortaya çıktı. Mevcut durumuyla hareketli savaşa ve dolayısıyla alan kurtarıp parçalı iktidarlara geçmekten uzak bir durumdayız.

Bu durumda, ne gerilla duraksandı, ne de hareketli savaşa tam geçiş yapıldı. İkisinin arasında kalındı. Yani bir geçiş evresinde çakılıp kalma diyebileceğimiz bu olay, beraberinde taktikte zorlanmayı, belli bir taktik tıkanıklığı getirdi.

Bu durumdan yararlanan düşman, uzun bir süreden beri planlanan, 1993 baharında gündeme konulmak istenen, ancak ateşkes taktiğimizle önlenen, stratejik düzeydeki saldırısını, 1994 baharıyla birlikte gerçekleştirdi. 1993'te yapılanlar aslında bunun ön aşamalarıydı veya hazırlıklarıydı. Esas olarak bu genel saldırıya yönelim de, 1993 sonlarında Amed'de başladı. Burada sonuç alınca, kış döneminde Serhat'ı da kapsamına aldı. Serhat'ta bize ağır kayıplar verdirdi. Başarılı olduğunu görünce de, 1994 yılında genelleştirerek özellikle Botan-Behdinan'a yüklendi. Düşmanın genel saldırısı, sınırlandırılmış savaşın en kapsamlı biçimde uygulanmasıydı. Düşmanın bu stratejisi, özellikle "yıldırım operasyonlar" tarzında, sava-

şın-gerillanın geliştiği alanlara yüklenme ve yapabildiği kadar imha edip, genel itibariyle savaşı-gerillayı sıkışmış bir halde belli alanlar ve belli düzeylerde tutma amaçlıydı.

Düşman bu saldırılarında dağda gerillanın yanısıra, halka da kapsamlı bir şekilde yönelmiştir. 1993'te geliştirdiği katliam, göç ettirme, yakıp-yıkma vb. her şeye saldırı zirvedeydi. Bununla kapsamlı ve kesin bir biçimde gerillayla halkı birbirinden koparmak, gerillayı yalnızlaştırmak, dağda tam bir kuşatma içine almak ve bu temelde hem yapabildiği kadar imha etmek, hem de lojistik vb. destekten yoksun bırakarak açlık, soğuk vb. durumlarda ölüme terk etmek ya da teslimiyete zorlamaktı. Dönemin TC yetkilileri bunu bizzat açıklamışlardı. Bu, emperyalizmin tarihte sömürge ülke devrimlerine karşı kullandıkları "balığı sudan ayırma" taktiğinin bir çeşidiydi.

Düşman bütün bu strateji gereğince yüzbinlerce askeri güç, her türlü teknik, kır kontrgerillasından çeteciliğin etkin kullanılmasına, sızmadan pusuya kadar her türlü imkan ve taktiği kullanarak, kara ve hava harekatını en sonuç alıcı bir şekilde gerçekleştirmeye yöneldi.

1985 ve 1990'dan sonra üçüncü sefer uygulamaya konulan, yeniden işgal şeklindeki stratejinin ana taktiği ise, alan tutma, gerillayı coğrafyadan söküp atarak belli yerlerde toplama, sürme (örneğin Botan'da gerillayı ilk kademe olarak Bestler, ikinci kademe olarak Beytüşşebap-Haftanin hattında toplamak istiyordu), gerillaya araziyi kullandırtmamaktı. Daha sonra duruma göre, burada da kuşatmaya alarak yapabildiği kadar imha etme, darbe vurma veya en azından dar bir alana hapsetmekti. Bu taktik, yönelim ve 1994'teki genel saldırı 1985 ve 1990'ın saldırısından farklıdır. Örneğin 1985'teki saldırının amacı yeni yeni gelişen gerillayı, küçük gerilla gruplarını, arazinin her tarafını tutarak, nokta operasyonlarını ve pusularla tümden imha etmekken, 1994'deki saldırı ise, savaş güçlerimizin elindeki arazi parçalarını tekrar ele geçirmek, Kürdistan'da kaybetmiş olduğu hakimiyetini tekrar sağlamaya çalışmak ve gerillayı sınırlandırmaktı.

Bunun karşısında biz ne durumdaydık? Taktik konumumuz bir geçiş sürecinde olduğundan elverişsizlik arz ediyordu. Çünkü netlik

yoktu. Ne tam gerilla, ne de tam hareketli savaş uygulanabilecekti. Nitekim bu durum mücadelemizi zorladı. Serhat ve Dersim gibi yerlerde gerillayı iyi uygulayamadığımızdan dolayı ağır darbeler aldık.

Serhat'ta savaş, yönetimden kaynağını alan ve Zelê kökenli tam bir tasfiyeyi yaşarken, Dersim'de parti müdahalesiyle birlikte taktikte, daha çok Botan tarzının taşırılması temelinde, eylem çeşidini geliştirme yönünde bazı uygulama örnekleri ve eylemliliklerde bir artış görüldüyse de, söz konusu gerçeği değiştirmedi. Yine Behdinan'da erken hareketli savaş girişimleri yüzünden birçok gücümüz tasfiye oldu. Botan'da ise üçbin dolayında gücümüz olmasına rağmen, üçyüzün üzerinde kayıpla sonuçlanan bir direniş savaşı ya da bir savunma savaşı ortaya çıktı. Düşman bizi, en azından eski konumlanma tarzıyla alanlardan söktü, yeniden işgal harekatı gerçekleştirdi. Güçlerimiz en son Haftanin'de toplandı. Yani düşman bizi önüne kattı. Bize yönelik büyük imha darbesini vuramadı, ama biz de ona karşı gereken sonucu alamadık. Parti Önderliği'nin deyimiyle savaş "pat" kaldı.

Bizim en büyük yetmezliğimiz, taktikte gereken esnekliği göstermemekti. Sonuç alıcı bir hareketli savaşı o durumumuzla zaten uygulayamaz ve bu nedenle, düşmana karşı üstün gelip alan kurtarma olayını gerçekleştiremezdik. Ama daha doğru bir taktik yaklaşım yapılsa ve hazırlıklar yeterince olsaydı, alanlar da o biçimde düşmana bırakılmazdı.

Nitekim Parti Önderliği şunları belirtmektedir: *"İşte eski tarz operasyondur deyip ya geriye çekilme, ya da bunu başarmada mevziye yatırma ortaya çıktı. Tabii her ikisi de yanlıştı. Peki o alan tutma taktiğine karşı ne yapılacaktı? Dediğim gibi tarzda derinliğine ve genişliğine alan tutacaktık. Bu şekilde savaşı gerekirse orada göğüs göğüse karşılayabilirdik."*

Demek ki, taktik esneklik göstererek hızlı bir biçimde etkin, gizli ve hareketli bir gerillaya geçilseydi, güçleri alanlara mayın gibi döşeyip, düşmana, verilenden çok daha büyük kayıplar verdirilir ve her alan düşmana, cehennem yapılabilirdi. Ama biz, hat-tepe savunmaları veya çatışma tarzını uyguladık. Bir-iki gün içinde düşmanın

bastırmasıyla, üstte belirtilen gerilla düzenine geçmedik ve alanları terk ettik. Bırakalım öyle etkin bir gerilla düzenine geçmeyi, geri çekilmelerde bile gerilla tarzını uygulayamadığımızdan zorlandık ve kayıplar verdik. Bu da ortaya çıkardı ki, taktikte oldukça katı bir gerçekliği yaşıyoruz. Halk savaşlarında en önemli husus olan, gerilladan hareketli savaşa, hareketli savaştan gerillaya geçiş yeteneğinden uzak bir durumdayız.

Katılık veya askerlikte, dogmatikliğin kendini en belirgin gösterdiği alanlardan biri de Cudi oldu. "Operasyondur, buna karşı savaşıp, direnip düşmana ağır darbeler vuracağız. Alanı düşmana bırakmamamız gerekir" mantığıyla, düşmana karşı, hat-tepe savunması veya çatışmaların içine girilir. Aslında bu çok kör ve inisiyatifsiz bir mantıktır. Ne etkin gerilla sistemine geçilir, ne de zamanında ve gerektiği düzen içinde alan terk edilir. Ta ki dışarıdan müdahale edilene kadar.

Oysa, herhangi bir durumda gelişen operasyonun düzeyine göre taktik tutum belirlemek en doğru olanıdır. Eğer operasyon taciz ve zayıf bir operasyonsa eldeki güce göre, bu operasyon karşıtına dönüştürülerek, düşman perişan edilir. Büyük darbeler vurulur ya da imha geliştirilir. Ama operasyon kapsamlı ve bizim gücümüz bunu karşılamayacaksa bölükler düzeyinde ona belli darbeler vurulduktan sonra veya hiç zaman geçirmeden gizli gerilla düzenine geçilir. Ve görülmeyen bir şekilde etkin darbeler vurulur. En sonunda imha olmaktansa yer terk edilir.

Önemli bir taktik sorun olarak belirtelim ki, bu doğru tutum birçok zaman bizde hayata geçirilmemektedir. Ya bir tacizle operasyonun düzeyini bile anlamadan gerisin geriye kaçış veya alanı terk etme ortaya çıkmakta, ya da kapsamlı bir operasyon karşısında tutucu bir şekilde, kendini abartıp, düşmanı küçümseyerek eski tarzla, yani bölük, tabur gibi büyük birliklerle geleneksel açık çatışmalar, tepe ve hat savunmaları içine girilmektedir. Bu yaklaşımın belirgin yaşandığı 1994 döneminde, esnek bir tarzda, zamanında gerillaya geçilmemiş ve düşmanın lehine sonuçlar yaratılmıştır.

1994 döneminde, düşmanın genel saldırısı karşısında taktik yetmezlik, kökeni daha önce belirttiğimiz gibi 1993'e dayanan büyük

taktik tıkanıklıktan kaynaklanmıştır. Botan 1994'te operasyonlar içinde bunu aşma çabası içine girmiş, bunun için ikili bir yöntem seçmiştir. Birincisi; düşmanın denetimi altındaki alanlara bazı gerilla gruplarını sokmuştur. Ancak bu sonuç vermemiştir. İkincisi; eyaleti ikinci cepheye ayırarak, hareketli savaş düzeyindeki eylemlilikle, düşman saldırılarını karşılama, kırma ve onu imha etmeyi amaçlamıştır. Bu, bir hareketli savaş denemesidir. Ancak bu da başarılamamış ve Çiya Reşk olayında yılın en büyük kayıplarını yaşamamızla sonuçlanmıştır.

1993'te kökenini alan ve 1994'te belirginleşen taktikteki yetmezlik, tıkanıklık, savaş pratiğinde yol açtığı mevcut sonuçların yanısıra komuta düzeyinde trajik yansımasını bulmuştur. Doktor Baran'ın intiharından sonra, Serhat'ta Direj Ali ve Suat arkadaşların intiharvari çıkışı yaşanmıştır.

Yaşanan şahadetlere, geriliklere ve olumsuzluklara rağmen, 1994 dönemi, büyük bir direniş yılı olarak tarihe geçmiştir. Başta Parti Önderliği'nin savaştaki gün gün hakimiyeti ve komutası, savaş sahalarında yoldaşlarımızın ölümüne direniş, çaba ve emekleriyle, operasyonlar boşa çıkarılarak düşmanın büyük imha amacına ulaşmasını engellediği gibi, sömürgeci güçlere önemli darbeler vurularak çok sayıda kayıp verdirilmiştir.

En önemlisi de yeni dönem için, eğer doğru taktik yaklaşım gösterilirse, üzerinde büyük gelişmelerin sağlanacağı elverişli bir zemin ortaya çıkmıştır. Büyük bir operasyonlar zincirine sürüldükleri için, oldukça yıpranmış bir düşman gücünün böyle kapsamlı ve iddialı bir harekata giriştiği halde sonuç alamadığı iyice ortaya çıkar. Özel savaş gerçekliği, düşman cephesinde yaşanan moralsizlik, devrim cephesindeki gelişen moral, PKK'nin uluslararası alanda kanıtlanan gücü ve bu temelde sağlanan ve lehimize yeni savaş açısından edinilen büyük tecrübe, eskiye göre daha da yetkinleşen komuta düzeyi, yaygın gerilla ve hareketli savaşın doğru temellerde geliştirilmesi için daha da olgunlaşan koşullar, yeterli düzeydeki savaşçı güç, halk desteği, maddi imkan, yeni dönemde büyük hedeflere ulaşmak için gerekli zemini yaratmıştır.

YENİ DÖNEM ASKERİ- STRATEJİK VE TAKTİK GERÇEKLİK

15 Ağustos 1984 Atılımı'ndan 1994 sürecine kadar gelişen savaş gerçekliği dikkatle incelendiğinde, askeri anlamda her yıl değişen, inisiyatifin bazı dönemlerde bizde olduğu, bazı dönemlerde düşmanın eline geçtiği, dolayısıyla karşılıklı saldırılar, hamleler biçiminde yaşanan bir taktik gelişim söz konusudur. Bu gelişim süreci içerisinde partinin savaş çizgisi tam anlamıyla uygulanamamışsa da, önderliğin yoğun çabaları ile büyük kazanımlar gerçekleşmiştir.

1994 süreciyle birlikte ulusal kurtuluş mücadelemizde, tarihte ilk kez askeri anlamda savaşta bir denge aşamasının koşullarını yakaladık. Savaşta bir derinleşme, bir yayılma ortaya çıkmış ve taktik anlamda düşman başarısızlığı yaşamıştır. Düşman bu durumu iyi görmüş ve bu temelde askeri stratejisini, bunun taktik biçimini geliştirmeye, sonuç olarak kendi ordusunu buna göre düzenlemeye, mevzilendirmeye yönelmiştir.

Buna karşılık 1995 süreciyle başlayan dönemde, ulusal kurtuluş mücadelesinin her yönüyle bir atılım yapması için her türlü olanak ve fırsatlar mevcuttur. Mücadelenin yaratmış olduğu bu kazanımlarla partimizin çizdiği hedeflere doğru bir taktik yürüyüşü gerçek-

leştirerek ulaşmak mümkün ve zorunludur. Partimiz tarafından ulusal ve toplumsal bağımsızlık yolunda sürdürülen savaşımımızın ulaşmış olduğu bu aşamada, 5. Kongre gerçeği ışığında adım adım iktidar yürüyüşü başlatılmıştır. Önümüzdeki dönemde kurtarılmış alanlar veya başka bir deyişle **"kızıl iktidarlar", "kızıl bölgeler"** biçiminde ülkenin adım adım özgürleştirilmesi hedeflenmiştir. Partimiz, önümüzdeki savaş sürecinde başta Botan-Behdinan sahalarında olmak üzere, genel anlamda bütün ülke sahasında uygulanacak savaş taktiği olarak da "hareketli savaş" taktiğini belirlemiş ve bu temelde hazırlıklarına başlamıştır. Bunun yanısıra ülkemizin birçok sahasında uygulanacak savaş taktiğinin yaygın gerilla olacağı ve bu biçimde savaşın sürdürüleceği parti tarafından kararlı bir tarzda ortaya konulmuştur. Bugün ulusal kurtuluş mücadelesi açık ki, salt bir askeri çizgiyle sınırlı değil, bununla birlikte halkımızın sorunlarına çok kapsamlı çözümler üretmek zorunluluğu ile karşı karşıya bulunmaktadır. Bunun yolu da; halkın siyasi iktidarlaşmasının gerçekleşmesi için kurtarılmış alanlara çekilip üslendirilmesi, bunun için savunmasından, üslenmesine kadar ulusal iktidarlaşma için bütün koşulların yaratılıp işletilmesidir. 1995 ile birlikte sahip çıkılan görevler bunlar olmaktadır.

Bu gelişmeleri düşman iyi gördüğü için 1995'le birlikte başlayan sürece dayattığı ve ulaşmaya çalıştığı temel stratejik hedef; savaşı sınırlandırmaktır. Düşmanın, alanları işgal ederek alan tutma taktiğini uygulayarak, güçlerimizi zayıflatma, yıpratma, araziyi gerillaya kapatma, kitle ilişkilerini, yani desteklerini kurutma, bütün bu çerçevede yapabildiği kadar gerillayı boğma biçimindeki stratejisini 1994'te uygulamaya çalıştığı gibi, 1995 yılında da kendine göre daha sonuç alıcı bir tarzda uygulama çalışmaları söz konusudur. Özellikle Güney Kürdistan'daki "çelik operasyonu"yla "yıldırım harekat" tarzını uygulayarak, 1992 Güney Savaşın'daki gibi gerillanın mevziye çakılıp kalacağını düşünerek ani ve hızla sonuç almaya gitmek istemiştir. Bu tarzda büyük bir imhayı hedeflemiştir. Özellikle stratejik noktaları tutarak, güçlerimizi kuşatıp imha etmeyi hesaplamaktadır. Bu yöneliminde daha çok hassas noktalara yönelerek sonuç olmayı düşünmektedir.

Bununla birlikte düşmanın temel hedeflerinden biri de, saldırılarını salt Botan-Behdinan'la sınırlı tutmayarak, değişik cephelere de yaymaktadır. Dersim, Garzan ve Amed gibi iç eyaletlere yönelimi savaşı sınırlandırma temelinde yürütülüyor. Örneğin Dersim'e düşmanın yönelimi 1995 süreciyle birlikte Dersim güçlerimizin çıkışını engellemeyi ve bu tarzda onları sınırlandırmayı hedeflemektedir. Düşmanın askeri stratejisi bu biçimiyle açıklığa kavuşmaktadır.

Yine düşman eyaletler ve alanlar arasındaki bağlantıları koparmak için stratejik yerleri, temel geçiş hatlarını tutmaya, tuttuğu alanları derinleştirmeye çalışarak, eyaletler, alanlar arasındaki ilişkiyi koparmak, bir bütün olarak temel savaş sahalarımızı tecrite alarak, yalnızlaştırarak sonuç almak istemektedir. Örneğin Gabar, Hezil, Garzan'a geçiş noktalarını vb. daha sıkı tutmaya çalışabilir. Yine Behdinan'da bazı stratejik alanları tutarak bazı alanları da kendi içinde yalnızlaştırarak sonuca gitmeye çalışabilir.

1995 süreciyle birlikte düşman askeri anlamda düzenli ordu savaş esprisine göre hareket etmektedir. Ama bu savaş tarzı bilinen mekanikleşmiş ordu savaş tarzı değil, daha çok emperyalizmin ulusal kurtuluş savaş deneyimlerinin ürünü olan, gerilla ve hareketli savaş tarzımıza karşı geliştirmiş olduğu, içinde özgün yanları da barındıran bir ordu-savaş biçimidir. Zırhlı mekanize tank, kariyer vb. motorize birlikleriyle hava birliklerinin özgün bir tarzda kullanıldığı bu taktik biçimde, düşman güçlerini etkin harekete geçirmektedir. Bu hususları ayrıntılı olarak açmadan önce askeri stratejisini biraz daha açmaya çalışmak doğru olacaktır.

Düşmanın 1995'te izlediği askeri strateji savaşımızı Botan-Behdinan alanında boğmayı hedeflemektedir. 1994 yılında ülke içindeki savaş sahalarımıza yönelerek bu eyaletleri güçlü bir çıkış yapmalarını engellemeye çalıştı. Çünkü eyaletlerin etkin bir savaş yürütmeleri, düşmanın Botan-Behdinan sahasına yönelik saldırılarını olumsuz bir tarzda etkileyerek, onun gücünü birçok cepheden vurup zayıflattı. Bunun için düşman 1994 yılında Botan-Behdinan'a yönelirken, bu eyaletlerde de sonuç almaya çalıştı. 1995 yılında amacı Botan-Behdinan'ı önemli bir tasfiyeye uğratarak, savaş çizgimizi marjinal bir düzeye getirmek ve bununla birlikte yapabilirse gide-

rek bitirme politikalarını çok yönlü uygulayıp, tüm ülke genelinde bu biçimde bir sonuç almaya doğru gitmektir (tabii ki başarısızlığı durumunda, ortaya çıkabilecek siyasal boyutu ayrı bir husustur). Bu çerçevede yeni taktik yaklaşımlarımızı da gözeten, daha çok da hareketli savaş tarzına benzeyen bir tarzla yönelmek istemektedir.

Düşman taktik anlamda daha çok kuşatma tarzını esas alarak bölgeleri, mıntıkaları, bununla birlikte zayıf savaş birliklerini parça parça düşürmeye hedeflemektedir. Bu taktiği daha çok Botan-Behdinan'da uygulamaya çalışacaktır. Mevcut durumda Güney hattında yoğunlaşan güçlerimize yönelik olarak geliştirdiği saldırı harekatında bu tarzı uygulamaya çalışmaktadır. Birkaç alanı taciz ederek, uğraştırıp oyalayarak gücün bir kısmını savaş dışı, atıl bırakmaya ya da geniş kuşatmaya alarak işlevsiz bırakmaya çalışırken; birinci planda hedef olarak aldığı alanlara ve güçlere tam bir kuşatma ile en iyi darbeler vurup, daha sonra diğer alanlara sistemli yönelerek sonuc almak istiyor. Güçlerimizin kuşatmalık veya imhalık duruma düşmesi için düşman arazi üzerinde ilerleyip mevzilenecektir. Mevziye çakılmamız için, coğrafya üzerinde sistemlileştirilmiş bir düzenli ordu tarzında ilerlemeye çalışacaktır. Açık ki, düşmanın arazide düzenli ordu ilerleyişi ve kuşatma tarzını uygulamasında sonuç alması, ancak güçlerimizin mevzi savaşına düşme gafletini işlemeleri sonucu gerçekleşebilir.

Düşmanın diğer bir taktik tarzı; kuşatmayı çok geniş bir sahaya yayarak, giderek daraltma, alan tutma taktiğini uygulayarak gerilla güçlerimizin hareket ve manevra sahalarını, dolayısıyla savaş gücünü, yeteneklerini sınırlama şeklinde gelişecektir. Bu tarzdaki bir taktik yaklaşımla, aynı zamanda güçlerimizi çok kısa sürede yıpratarak ve zamanı kendi lehine kullanarak sonuç almayı amaçlamaktadır. Çünkü yıpranma, yorgun düşme ister istemez gerillayı hem güçlü ve etkin vuruş gücünden uzak tutar, hem de manevra yeteneğini ve dinamizmini olumsuz tarzda etkileyerek düşmanın saldırılarını önemli oranda besler duruma getirir.

Düşmanın 1995 yılında geliştirmek istediği diğer önemli bir taktik tarz da; etkin ateş gücü ve yoğunlaşmış savunmalı saldırı tarzıyla, hücum gücünü arttıran, güçlerimizi bölmeyi amaçlayan yarma

biçimindeki taktiktir. Tank, kariyer vd. saldırı amaçlı silahları kullanmasının altında yatan bu gerçektir. Örneğin bir tepeye veya birbirine bitişik birkaç tepede mevzilenmiş güçlerimize saldırırken kullanmak isteyeceği tarz; uçaksavar, obüs topu veya kobra helikopterlerinin etkili atışları altında, komando veya özel birliklerinin bir hatta (bu hat söz konusu silahların etkin biçimde kullanıldığı hat olmaktadır) yoğunlaştırarak, buraya saldırı gerçekleştirerek tepedeki mevziyi düşürüp, daha sonra diğer mevzilerin arasına girerek bütün mevzileri tek tek düşürmektir. Bu tarz, sistemli ve birbirini savunan tepe mevzilenmesine karşı geliştirilen ve temelde savunma zincirini parçalama, biçiminde kuşatarak sonuç almak isteyen bir tarzdır. Düşmanın 1995 yılıyla birlikte uygulamak isteyeceği taktiklerden biri de; kendisinin de sıkça vurguladığı "uçar birlikler" denilen hava indirme birlikleriyle gerillayı sürekli denetime alan, her zaman gücümüzü çatışma durumunda tutan, onu mevziye çakılmaya zorlayan ya da ani hareketlilikle gücümüzü dağınık yakalamak isteyen, dolayısıyla dağınıklıktan yararlanarak darbelemeye çalışan bir taktik tarzdır. Özellikle coğrafyaya giriş ve denetimini hızla gerçekleştirmek için bu yönteme başvuracaktır. Düşmanın karadan geliştirdiği ilerleme tarzı, genellikle güçlerimizin vuruş tarzını kolaylaştırdığından, bu duruma düşmemek için, uygun bulduğu ve bizim konumlandığımız alanı tespit ettiği anda, çok yoğun, seri ve anında karadan indirmeleri gerçekleştirerek birliklerimizi kısa sürede kuşatmak isteyecektir.

Genelde ve özgün olarak bu taktik yaklaşım içinde olan düşman, ordu gücünü, bu taktik tarzını uygulayacak biçimde örgütlemede, gerekse de sevk idarede, hareketlilik ve inisiyatife güç veren bir tarzı yakalamaya çalışmaktadır. Demek ki, düşmanın 1995 yılıyla birlikte genel planı; başta Botan-Behdinan olmak üzere, bitirilmezse bile, güçlerimizin önemli oranda darbelenmesi, planlama düzeninde somutluk kazanan alan kurtarmanın önüne geçilmesi, savaşımımızın sınırlandırılması, gerillanın, kapsamlı saldırılarla "belinin kırılması" en azından tehlikeli olabilecek bir konumdan çıkarılması şeklinde somutlaşmaktadır. Sömürgeciler, bu yönelimlerindeki başarı ve başarısızlık durumuna göre politikalarını geliştireceklerdir. Gü-

ney Savaşı'yla başlatılan kapsamlı saldırı göz önüne getirildiğinde, bu gerçeklik kendisini açığa vurmaktadır.

Düşmanın bu stratejik saldırı planına karşı, gerilla güçlerimizin taktik düzeyde içine girecekleri tutum elbette ki yeni ve kapsamlı olacaktır. Düşmanın bu yönelimine karşı konum itibariyle stratejik bir dönemi yaşayacağımız, dolayısıyla sömürgecilerin en kapsamlı saldırılarına karşı askeri olarak yeni bir taktik mevzilenme içine girmemiz kaçınılmaz bir zorunluluktur. Partimizce tespit edilen, düşmanı askeri olarak taktik düzeyde yenilgiye uğratacak hareketli savaş ve yaygın gerilla savaş biçimini çok iyi uygulamamız hayatidir.

İç eyaletlerde daha ağırlıklı olarak yaygın gerilla taktiğini esas almamız söz konusu olacaktır. Yaygın gerillanın yürütüleceği alanlarda, gerek üstlenme, gerekse de hareket tarzında, eylemde, düşmanın yeni taktik yaklaşımına düşmeyecek, daha çok değişken, belli bir tarza saplanmayan, sürekli oynak bir savaş tarzının, taktiğinin geliştirilmesi canalıcı husus olmaktadır. Bunun yanında düşmanın sınırlandırma taktiğine karşı savaşın yaygınlaştırılması, yeni ilişki ve örgütlenme biçimi temelinde sağlam bir zemine kavuşturulmuş savaş gerçeğinin geliştirilmesi, bu anlamda güçlerin büyütülmesi, temel görevdir.

Esas olarak hareketli savaşın ciddi bir biçimde geliştirilmesi açıktır. Düşman saldırılarına karşı askeri olarak gerçek bir savaş mevzilenmesine gitmek, düşmanı daha fazla güç kaybına uğratmak, bu tarzla savaşı arazide kazanmak; bütün bunlar için de günlük bir hareketli savaş, taktik mevzilenmeye gitmek kaçınılmaz bir durumdur. Aynı zamanda bu savaşımımızın, stratejik gelişimin zorunlu olarak dayattığı bir durum olmaktadır. Dönemin özgünlüğü ve geçiş dönemi olması itibariyle statükocu olmamak, belli bir tarza saplanmamak oldukça önemlidir.

Büyük değişkenlik içinde olmak ve savaşın belirsizlik gerçeğine göre, esnek bir tarzda konumlanmak, ani durumlarda savaş tarzlarından birbirine geçişi fazla zorlanmadan sağlayacak bir taktik tarzı tutturmak, savaşımımızın bu dönemdeki belirgin özelliği olacaktır. Burada, sürekli hareket ve dinamizm, serilik, değişkenlik, bu temelde düşmanın düzenli ordu savaş tarzını zorlamak, günlük, haftalık,

hatta aylık olarak somut plan ve taktikler uygulamak, önemli hususlar olmaktadır. Bu konuda Parti Önderliği döneme denk düşen taktik tarz hakkında şunları belirtmektedir: *"Bizim taktiğimiz düşmanın yığınak yaptığı yerde geri çekilmek, izlemek veya gece hareketleriyle, vur-kaç yöntemleriyle yıpratmak, kuvvetlerimizi küçük parçalara bölmek, son derece seri hareket eden, düşmanın zayıf noktalarına yönelen sürekli düşman gücünü parçalayan, düşmanın hem teknik, hem de sayı gücüyle geldiği yerlere gücümüzü dağıtarak, mevzi savaşına çekilmeden, lojistiği de fazla çarçur etmeden, yıpratma yanı ağır basan yaklaşımla savaşın süresini uzatmak, hatta düşmanı içe çekmek, çok parçalara bölmek, zayıf noktalar yaratmak ve oralarda yüklenmek olmalıdır. Tipik bir gerilla ve hareketli savaş tarzıyla düşmanı düzenli ordunun zaaflarına düşürmek..."*

Bu belirlemeden de anlaşılacağı gibi belirli bir tarza saplanmadan, sürekli değişkenlik içinde omak, düşmanı yanıltma, boşa çıkarma, inisiyatifsiz bırakma önemli hususlardır. Hareketli savaş uygulanırken gerektiği anda dağılma, yaygın gerillaya geçme, yine koşullar ve fırsat bulunduğu an hemen toparlanıp hücuma geçmek, böylelikle çok hareketli ve düşmanın kolay kolay denetime alamayacağı oynak savaş biçimiyle büyük sonuçlar elde etme, kazandıracak tarzdır. Düşmanın güçlerimizi mevziye zorlaması karşısında içine girilecek en iyi tutum da bu olacaktır. Bu aynı zamanda düşmanın bir hat'ta yoğunlaşan yarma tipindeki saldırı tarzını boşa çıkaracak, hem de böyle bir düşman yöneliminin, bize verilen yem durumuna gelmesini yaratacaktır.

Uygulayacağımız önemli taktiklerden biri de yanıltma-şaşırtma taktiğidir. Bu nasıl uygulanır? Örneğin gerçek olmayan saldırı haberleri verilir, sahte saldırı girişimleri düzenlenebilir, görüntüler verilebilir ve böylece düşman yanıltılır, gücü, dikkati dağıtılır. Bu taktik eyaletler arasında olabileceği gibi bir alanın kendi içinde de uygulanabilir. Yine düşmanı tuzağa düşürmek için benzer taktiklere başvurulabilir. Örneğin yem olarak, herhangi bir noktamız veya gücümüzün zayıf olduğu görünümü yansıtılarak düşmanı tuzağa düşürme yöntemi uygulanabilir. Bu taktiği başarılı uygulamak için askeri bir kişiliğin iyi kafa yorması gerektiği de açıktır.

Düşmanın "uçar birlikler" tarzındaki taktik yönelimlerine karşı 1995 süreciyle birlikte partimiz de "fırtına birlikleri" oluşturarak, savaş taktiklerini yetkince uygulayacaktır. Fırtına birliklerinin iyi örgütlendirilip sonuç alınması gerektiği açıktır. Hareketli savaşta, yaygın gerillada bu birliklerle çok büyük sonuçlara ulaşılabilir.

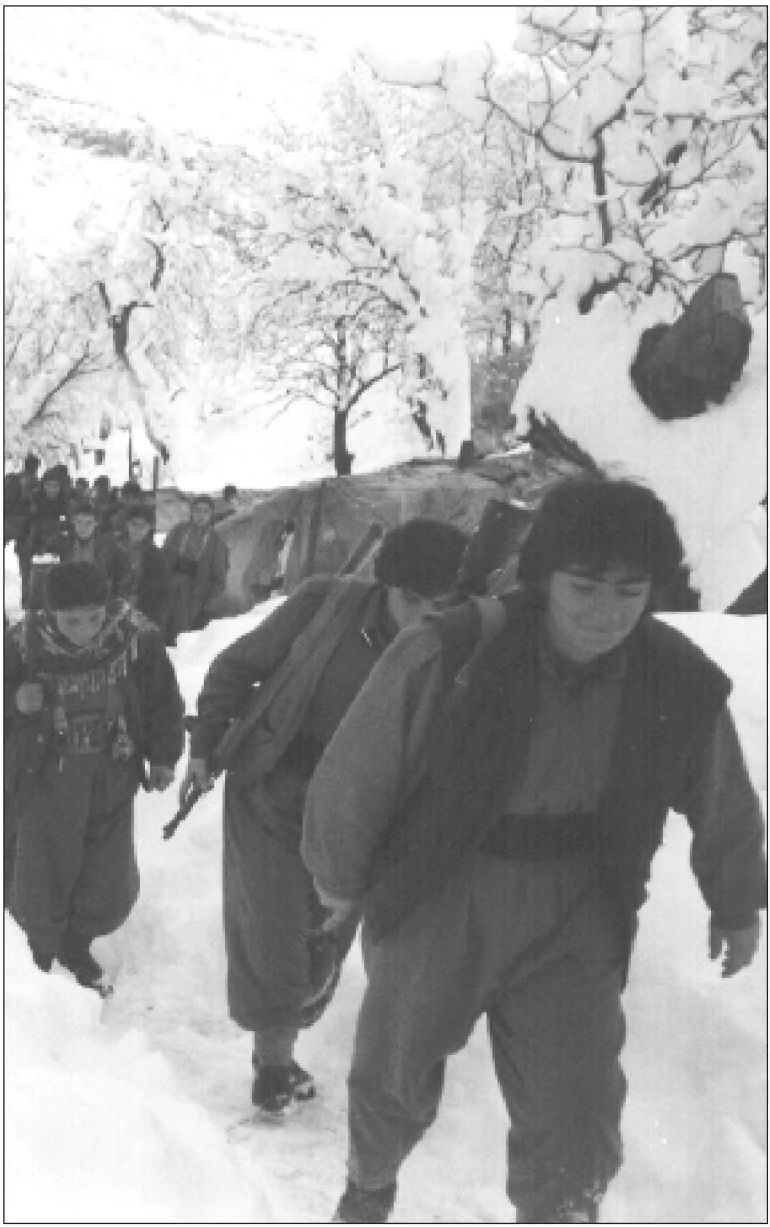
1995 süreciyle birlikte düşmanın kapsamlı hareketlerine ve yoğun hava saldırılarına karşı üstünlük sağlamak ve bu saldırıları boşa çıkarıp darbelemek için, yeraltı sistemi çok yetkinleştirilmelidir. Özellikle düşmanın kapsamlı kara harekatlarına karşı yeraltına çekilerek, arazinin derinliklerine yayılarak güçlerimiz düşmanın hiç beklemediği bir anda, beklemediği bir koldan, bir cepheden çok rahat ve güçlü vurabilirler. Bunun için özellikle lojistik ve cephane hazırlığı önemlidir. Lojistik hazırlıkları, günlük, aylık ve hatta birkaç aylık veya bir yıllık da değil, daha fazla süreyi düşünerek en iyi şekilde yapılması, en canalıcı noktalardan biri olmaktadır.

Ayrıca bundan sonraki süreçte milis gücümüz çok daha etkin kullanılarak, kitle kesimlerini savaşa aktif bir şekilde sokmak, başarılarımızın dayanaklarından biri olacaktır. Yine düşmanın çeteciliği ulusal kurtuluş mücadelemize karşı yıllardır kullanmasına karşılık, bizim de bu silahı tersine çevirerek çeteleri kendi silahlarıyla birlikte uygun yollarla düşmana yönelterek önemli bir başarı sağlayabiliriz.

1995 süreciyle birlikte alan tutma taktiğini iyi uygulamak, 1994 sürecinde olduğu gibi alanı bütünüyle terk etmemek veya mevzi savaşına düşmemek, aksine coğrafyayı derinliğine ve genişliğine tutmak oldukça önemlidir. Düşman çok kapsamlı bir tarzda alana girse bile yaygın ve oldukça gizli gerillayı uygulayarak sürekli düşmanı darbelemek, yıpratmak, bu tarzda çökertmek önemlidir. Düşmanın zayıf olduğu yerlerde açık alan tutma tarzı uygulanabilecekken, bunun şartlarının olmadığı veya koşullarının kalktığı durumlarda, hızlı bir biçimde görünmeyen gerillaya geçerek, mümkün olduğunca en yaygın bir biçimde gizli alan tutma tarzını başarıyla uygulamak, dönemin tarzı olmaktadır.

Açık ki, en önemli husus, savaşın merkezileştirilmesi ve güçlerin arazi üzerinde dengeli dağıtımının ve koordineli hareketinin sağlan-

masıdır. Bu aynı zamanda, düşmanın ordu savaşına karşı sistemli bir savaşın verilmesini getirecektir. Yani düşmanın belirtilen tarzdaki ordu savaşını karşılayacak bir koordine sistemiyle düşman ordusuna karşı savaşmak şarttır. Düzenli ordu savaşı gibi değil, daha çok hareketliliğe dayalı merkezi planla hareket eden bir savaşımdır. Bunun için eyaletlerden tutalım bölük ve takımlara kadar ülke genelinde merkezi, koordineli ve birbirleriyle dayanışma-destekli hareket eden güç mevzilenmesi ve yönetiminin gerçekleştirilmesi, bu temelde gerektiğinde çok geniş bir sahada bile, dönemin savaş tarzına uygun planlı ve koordineli, ortak eylem ve harekat sisteminin geliştirilmesi, sonuçta tam bir yumruk gibi düşmanın üzerine yürüyen bir halk ordusu savaşımı yaratılması, dönemi bize kazandıracak olan tek yoldur.



ORDU ÖRGÜTLENMESİ

A- Kurmaylık ve kurmaylığın savaş içindeki rolü

Kurmaylık, ordunun en üst yönetim organı, beynidir. Ordunun örgütlendirilmesini, mevzilendirilmesini, düzenlenmesini, sevk ve idare edilmesini sağlamakla sorumlu olan bu organın, savaşı her yönüyle büyütme, geliştirme ve bunu ülkenin bütün alanlarına yayma görevi vardır. Savaş planının, taktiklerini geleceğe göre geliştirmenin yanısıra, keşif-istihbarat vb. birimleri oluşturmak ve savaşta gerekli olan bütün lojistik ihtiyaçları temin etme yönündeki çalışmaları planlamak, yürütmek ve denetlemekle yükümlüdür.

Kurmaylığın en üst düzeyde hayata geçirildiği ve işlerlik kazandığı yer olan genelkurmaylık kurumu, merkez komite üyelerinden oluşur.

"...Bir Ana Karargah, buradaki kurmay hizmeti, yine kurmayın yön vereceği hareket, istihbarat, keşif ve her türlü taktik geliştirme vardır; savaş tarzımızı günlük olarak gözden geçirip yetkinleştirme vardır. Sadece düşünce ve plan geliştirme düzeyinde değil, hızla harekete geçirme, organlarına hükmetme durumu söz konusudur. Ana Karargah 'alana oturmuştur, teknik imkanlara kavuşmuştur; sadece

yerinde oturup plan çıkarır' demek değildir. Tam tersine savaş içindedir, zaman zaman savaşı bizzat yönlendirir ve hareket halindedir. Ağırlığını koyarak, her bölgeyi savaş alanına çevirir. Kurmaylık hizmeti, bu anlamda hem kurucudur, hem de kuruluşu planlar, hem uygular, hem denetler. Bu anlamda ordunun en üst düzey birimi oluyor. Buna göre kendini dallandırıp-budaklandırması, çok çeşitli organlara kavuşturması gerekir. Bir beyin, nasıl ki, yüzlerce organa komuta ediyorsa ve böylece gövdeyi çalıştırıyorsa, ordu kurmayının da bir beyin olduğu ve öyle dal-budak salıp, bütün gövdeyi harekete geçirmesi gerekir..." Parti Önderliği'nin bu belirlemesinden de anlaşıldığı gibi, genelkurmaylığın görevi, oldukça kapsamlı ve savaşın merkezileşmesi açısından hayati bir öneme sahiptir. Hele savaş içindeyse bu görev daha da zorlaşıp, ağırlaşmaktadır. Günümüz koşullarında sömürgeciliğin amansız saldırılarının yoğunlaştığı bir ortamda genelkurmaylığın, ne çok fazla sıcak savaşın uzağında kalması (bugünkü imkan ve fırsatlar, ülkenin coğrafik açıdan genişliğini göz önüne getirirsek, çok fazla uzaklık, hakimiyeti zayıflattığı gibi gelişmelerden uzak kalmayı ve müdahalede gecikmeyi de beraberinde getirecektir), ne de çok fazla sıcak savaşın içinde yer alması (sürekli sıcak savaşın içinde olması çalışmaları aksatacağı gibi, verimi de düşürecektir) çalışmalar açısından sağlıklı olmayacaktır. Ordu çalışmalarının sağlıklı yürütülmesi ve savaşın döneme uygun geliştirilmesi açısından en elverişli, güvenli ve daha çok da kendi güçlerimizin denetimindeki alanlarda üslenmesi gerçekçidir. Gerektiği yer ve zamanlarda bizzat savaşın içine girerek, savaşı direkt yürütme ve yönlendirme daha etkili bir savaşı sağlar. Fiili denetimin yapılamayacağı süreçte, denetim birimleri (müfettişler), kurye, teknik yoluyla anlık ve sürekli bir denetim, yönlendirmekle savaşı ve çalışmaları hakim bir biçimde yönlendirip geliştirilmesi için koşullar vardır.

5. Kongremizde ihtiyaç duyulan genelkurmaylık kurumunun oluşumu ve örgütlendirilmesine gidilmiştir. Ordunun merkezi konumunda olan bu kurum, kendisini ve alt kurumlarını belli oranda örgütlediği gibi, mevzilenmesini de belli oranda gerçekleştirmiştir. Daha önceleri de böyle bir kurumun varlığı olmasına rağmen, pra-

tikte gereken rolü oynayamamıştır. Oynayamamasının nedeni de, kendisini örgütleyip kurumlaştırmamasıdır. Bu görevi fiiliyata her ne kadar merkez komite yürütüyor gibi görünse de, merkezin kendi içinde merkezileşmemesinden dolayı ordulaşmanın geliştirilmesi, savaşın yaygınlaştırılması ve bütün ülke sathına yayılması önünde ciddi bir şekilde engel olmuştur. Parti Önderliğimiz merkezin bu rolünü oynamaması nedeniyle hem stratejik önderlik, hem de taktik önderlik görevini üstlenmiş, merkezin yarattığı bu boşluğu büyük bir ustalıkla doldurmuştur.

Geçmiş pratik mücadele ortamında, kendisini bir merkez olarak görmemesi, bir araya toplanıp savaş ve ordu sorunlarını ele alması gereken süreçlerde birbirinden kopuk kalması ülke sorunlarına çözüm getirmekle yükümlü olmasına rağmen, kendini bir eyalet veya alanla sınırlandırması ve dolayısıyla kolektif bir çalışmayı tutturamaması sonucu, merkez kendi rolünü oynayamamıştır. Durum böyle olunca da, çalışmaları bir bütün olarak ele alıp, güçlü bir planlamaya kavuşturma, sevk ve idareyi yapma, savaşın altyapı sorunlarını çözme, istihbarat faaliyetlerini derinleştirme ve savaşın taktik sorunlarını zamanında çözme durumu gerçekleşmemiştir.

Merkezin, temel sorunlar yerine tali sorunlara boğulması, asli görevlerini bir yana bırakıp fazla ilgili olmadığı görevlerle kendini sınırlandırması, özellikle kendi üyelerinin çalışmalarını denetleyememesinden dolayı hem çeşitli alanlarda yaşanan tıkanıklıklar aşılamamış, hem de değişik eğilimlerin ortaya çıkıp, gelişip güçlenmesine neden olmuştur. Bir merkezden ziyade daha çok bireylerin öne çıkması ve herkesin kendisine göre bir tarz tutturmasıyla birlikte çeşitli yanlış yaklaşımların öne çıkması gündeme gelmiştir. Bunun da, mücadeleye ne kadar büyük bir zarar verdiği ve tarihi fırsatların gereğince değerlendirilmemesine neden olduğu ortadadır.

Geçmiş süreçlere pratiğe damgasını vuran bu ve buna benzer anlayışların bir sonucu olarak hem genelkurmaylık kurumunun oluşup oturmaması, hem de merkezin, merkez olmaktan çıkması partimizin 5. Kongre sürecinde açığa çıkarılıp mahkum edilmiştir.

Buradan da anlaşılacağı gibi, geleceği güçlü karşılama, ordu ve savaş sorunlarının bir bütünsellik içerisinde ele alıp çözüme kavuş-

turmanın yolu, ancak genelkurmaylığın oturtulmasından geçmektedir. Savaşın gelmiş olduğu düzey bunun gerekliliğini şiddetli bir biçimde dayatmaktadır. Bundan hareketle, temeli atılan bu kurumun geleceği karşılarken, geçmişte yaşanan olumlu ve olumsuz pratikleri kendisine tecrübe edinerek, kendisini mevcut gerçekliğin temsilcisi ve geleceğe her yönüyle cevap verebilecek bir konuma getirme aciliyeti vardır.

Oluşturulan saha komutanlıklarının genellikle kendi çalışma sahalarında olmaları, önümüzdeki dönemde de birbirinden kopuk ve ayrı kalmalarına yol açmaz mı, sorusu akla gelebilir. Alanların birbirinden uzak oluşu ve mevcut koşullar dikkate alındığında kuşkusuz bu, sürekli bir araya gelmeyi zorlaştıracaktır. Bunun önüne geçmek için kurmaylığın kendi içerisinde uygun bir görev dağılımı veya iş bölümüne gitmesi bir yönüyle çözüm olabilir. Eskiden olduğu gibi, kurumda yer alan bütün komutanlıkların değişik alanlara serpiştirilmesinden ziyade en az birkaç üyesinin merkezi karargahlarda bir arada kalması; bu temelde kolektif bir çalışmanın sürdürülmesi, daha güçlü ve gerçekçi kararların ortaya çıkması açısından zorunludur. Açık ki, sadece merkezi karargahta bulunan üyelerin kendi içerisinde kolektif bir çalışmayı sürdürme ve karara ulaşma çalışması, diğer saha komutanlıklarıyla sürekli bir dayanışma ve görüş alış-verişinde bulunmayı dıştalama anlamına gelmez. Elimizdeki mevcut teknik imkanlardan da yararlanarak sürekli dayanışma içerisinde olma ve birbirini denetleme olanağı mevcuttur. Saha komutanlıkları sürekli merkezi karargahla bir dayanışma ve ilişki içerisinde olurken, aynı zamanda kendi içinde de sürekli bir ilişkiyi ve kolektifliği sürdürmeyi temel alırlar. Böylelikle saha komutanlıkları kendi sahasındaki çalışmalar hakkında bilgi verirken, aynı zamanda diğer sahalardaki çalışmalar hakkında da bilgi sahibi olurlar. Dolayısıyla ülkedeki bütün çalışmalar, her gelişme hakkında bilgi sahibi olmayı beraberinde getirir.

Genel çalışmalar hakkında eksiksiz ve zamanında bilgi sahibi olan ve sürekli birbiriyle ilişki içinde olan kurmaylığın, savaşı her yönüyle güçlü bir planlamaya kavuşturma, güçleri yerinde, zamanında ve ihtiyaca göre düzenleme, mevzilendirme, sevk ve idare et-

me konusunda artık aşamayacağı hiçbir şey yoktur. Güçlü bir planlama ve sürece cevap veren sevk ve idareyi gerçekleştirmek için; kurmaylığın düşmanın planları, taktikleri hakkında gerekli olan verileri elde etmesini sağlayacak bir keşif ve istihbarat faaliyeti sürdürmesi büyük bir önem taşımaktadır. Bu açıdan devletleşme, iktidarlaşma ve ordulaşmaya doğru gittiğimiz dikkate alındığında, genelkurmaylığın direkt yönlendirmesi ve denetimi altındaki keşif-istihbarat ağını zaman aşımına uğratılmadan örgütlendirilmesi zaruri bir ihtiyaç durumundadır. Tabii bunu karşılayacak güçlü sevk ve idare söz konusu olacaktır. Geçmiş süreçlerde düşmanı yeterince takip edememekten, taktikleri hakkında gerekli bilgiye sahip olamamaktan dolayı taktik önderliğin hatalı planlamalara gitmesi, birçok kaybın yaşanmasını beraberinde getirmiştir. İyi bir planlama ve iyi bir sevk-idare ancak iyi bir keşif-istihbarata sahip olmakla yapılabilir.

Diğer yandan büyüyen ordu ve gelişen savaşın giderek daha da büyüyüp gelişeceği dikkate alındığında, gerçekçi planlamalar ve lojistik sorununun da çözümlenmesi gerekmektedir. Mücadelemizin geçmiş pratik süreçlerinde bu sorunun üzerinde yeterince durulmadığı ve buna köklü çözümler getirilmediği için savaşta birçok sorun yaşanmış ve istenilen koşulların el vermemesinden değil, daha çok sonuç alıcı bir tarzla üzerinde durulmamasından, ihtiyacı karşılayacak, gelecek için stok yapacak düzeyde sağlam kanalların oluşturulmamasından kaynaklanmaktadır. Önümüzdeki süreçlerde savaşın daha da gelişip boyutlanacağı ve hareketli savaşın gündeme geleceğini göz önüne alındığında; sorunun savaşımız açısından ne kadar büyük bir önem taşıdığı görülecektir. Geçmiş süreçlerdeki dengesiz dağılımların (hem cephane, hem temel ihtiyaçlar açısından), maddi kayıpların, temel ihtiyaçların karşılanmamasının yaşandığı da hesaba katılarak, genelkurmaylık bünyesinde bütün bu yaşanan durumlara köklü çözüm getirme açısından oluşturulan merkezi lojistik bölümüne tam işlerlik kazandırılmasının, bu sorunlara çözüm getirme açısından taşıdığı önem açığa çıkar.

Günümüzde savaşın giderek büyüdüğü ve artık merkezileşmeye doğru ulaştığı, ordunun her geçen gün daha da geliştiği, yine ikti-

darlaşma ve devletleşme aşamasına geldiği bilinen bir gerçekliktir. Tüm bu olguların gelişip büyümesiyle birlikte hedeflerin, çalışmaların, planlamaların ve bunlara cevap verecek sevk ve idarenin de, gelişmelerin paralelinde hem büyük ve döneme cevap verecek, hem de geleceği karşılayacak düzeyde olması kaçınılmazdır. Bu gerçeklik ışığında; genelkurmaylık bölümleri planlama, istihbarat, lojistik, sevk ve idareden herhangi birinin iyi yürütülmemesi halinde diğer bölümlerin de başarılı bir çalışmasının olması düşünülemez. Bu nedenle her bölüm ancak tam verimlilikle çalışmalarını yürüttüğü taktirde rolünü oynayacaktır.

B- Günümüzde birlik örgütlenmeleri ve komutanın ulaştığı düzey

Mücadelemizin bugün ulaştığı düzey, güçlerin nicel artışı, savaşın gelişimi ve yayılması mevcut birlik örgütlenmelerinin düzeyini de yükseltmiştir. Birliklerin geçmişte örgütlendirilmesinde içine girilen hata ve yetmezlikler bize birçok anlamsız kayıbı yaşattığı gibi, savaşın gelişimi önünde de önemli engeller çıkardığı açıktır. Aynı durumlar ordu kurumlaşmasında da kendini yaygın bir biçimde dayatmıştır.

Şu anda alay örgütlenmesine ulaşmakla birlikte, gelişecek olan savaşın nicelik ve nitelik artışı ordunun daha üst örgütlenmeleri yaratma gibi bir görevle karşı karşıya getirecektir. Birliklerin örgütlendirilmesi ve kurumlaşma faaliyetlerini halk ordumuzun gereklerini ve savaşımımızın gerçekliğini göz önünde bulundurarak ele almak zoruludur. Kendi özgül koşullarımıza uygun bir örgütlenme esas alınması gerekirken, her an yüksek örgütlenmelerin daha alt örgütlenmelere ayrılabilme veya birleşebilme hususlarını dikkate almak zorunludur. Birlik örgütlenmelerinde şematik ve dogmatik olmamak önemlidir. Örneğin mevcut durumda, alay düzeyi de olsa, gerektiğinde alayın veya taburun çok sayıda takımlar halinde hareket etmesi zorunludur. Yani bu durumda alay, tabur çatıdır, takım ise pratikte esastır.

Doğru örgütlendirilmemiş birliklerin düşmana karşı zaferi elde edemeyeceğinden hareketle, gelinen savaş sürecinin temel özellikleri ve görevleri dikkate alındığında, hem ulusal bir ordu düzeyine

ulaşmak, hem orduyu planlı ve koordineli bir savaşa yöneltmek, sevk ve idare etmek bakımından savaşın düzeyine denk komuta ve bölük düzeyini, sürekli ihtiyaca cevap verecek oranda oluşturmak ve bunların işlevlerini sağlamak gereklidir.

Ordulaşmayı sağlamakta, parti öncülüğünü temsil etmekte ve savaşı yürütüp geliştirmekte temel rolü oynayan komutanın, özellikle savaşın bu kadar geliştiği, niceliğin bu kadar arttığı ve bunun paralelinde daha üst birlik örgütlenmelerine gidildiği bir süreçte rolü çok daha önem arzetmektedir. Bu anlamda komuta düzeyinde de belli bir yükselme söz konusudur. Günümüzde alay örgütlenmesine gidildiğini göz önüne aldığımızda, geçmişteki örgütlenmenin komuta düzeyi ile yeni sürecin istediği komuta düzeyine cevap verilemeyeceği ortadadır. Büyük güçleri yönlendirip yönetecek, onları kapsamlı, karma hareketliliklere sokabilecek, koordinesini sağlayacak bir komuta düzeyine ihtiyaç vardır. Yani bu komuta düzeyi birliğin yükselen düzeyiyle birlikte ortaya çıkmıştır, ancak bunun yetkinleştirilmesi, oturtulması gerekir.

Parti öncülüğünün savaş ve orduda oturtulmasının, devrimimiz için ne kadar önem arz ettiğinden hareketle, hem askeri, hem de siyasi düzeye cevap verebilecek bir komuta düzeyinin örgütlendirilmesi, yani büyüyen komuta düzeyinin komple hale getirilmesi zorunludur. Bütün bunları gözden geçiren partimizin 5. Kongresi, komuta düzeyinin birlik komutanı ve siyasi komiser şeklinde örgütlendirilmesini karara bağlamıştır. Bu tarzda örgütlendirilmiş bir komuta kademesinde, hem birlik komutanı hem de siyasi komiserin uyumlu kolektif bir çalışmayı esas almaları zorunludur. Birbirlerini desteklemeleri ve yardım sunmaları gerekir. Eğer böyle bir çalışmayı yadsır, birbirleriyle didişir ve boşa çıkarmaya, kabullenmemeye yönelik tutum içerisine girilirse, partinin istediği, dönemin gerektirdiği komuta düzeyi tutturulamaz ve savaş geliştirilemez.

1- Sınıflaşma ve uzmanlaşma

Ordulaşma, sınıflaşma ve uzmanlaşmayı da beraberinde getirmektedir.

Savaş birliklerinde, silahların kullanılmasında bir düzenlemeye

gitmek uzmanlaşmayı da beraberinde getirir. Özellikle savaşımımızda, artan teknik olanaklar, bunun savaşta önemli bir rol oynaması, savaşın yeni bir aşamaya doğru gitmesi, bizde sınıflaşmayı ve uzmanlaşmayı, yerine getirilmesi gereken acil bir görev olarak dayatmaktadır. Genelde birliklerimizde şimdiye kadar, var olan teknik imkanlar amacına uygun bir biçimde kullanılmamıştır. Uzmanlık isteyen birçok silah savaşta etkili bir biçimde kullanılmadığı gibi, hatalı kullanılmış ve işlevsiz kaldıklarından heder edilmiştir.

Binbir çaba ve emekle elde edilen silah ve malzemeler rastgele kullanıldığından istenilen başarılı sonuçlar da alınmamıştır. Örneğin, havan topları ve kullanılan yüzlerce mermi ile önemli bir sonuç alınamadığı gibi, birçoğu da kullanılmaz duruma getirilmiştir. Aynı şekilde birçok uçaksavar, kullanıldığı halde etkili bir şekilde düşmanın hava saldırılarına cevap verilmemiştir.

Özellikle içine girmiş bulunduğumuz savaş süreci ve örgütlenmemiz içerisinde;

a) Topçu

b) Uçaksavarcı

c) Roketatarcı

d) Orta-otomatik silahlar (BKC)

e) Mayıncılar

f) Sabotajcılar vb. tarzda örgütlenip sınıflaşma ve uzmanlaşmaya doğru gidilmelidir. Bunlar bölük, tabur ve alay örgütlenmeleri içerisinde belli bir ayrışmaya tabi tutulmalıdırlar.

Sınıflaşma ve uzmanlaşmaya gidilirken, özgün koşullar göz önünde bulundurulmalıdır. Oluşturulan bu birimler elbette kendi başlarına hareket edemezler. Yine bu birimlerin sayısı alanın özgülüne ve birliğin düzeyine göre değişebilir.

Bu birlikler oluşturulurken, seçilecek savaşçıların kullanacakları silahlar göz önünde bulundurularak seçilmesi önemlidir. Örgütlendirilen bu birimlerin belli bir uzmanlaşmaya kavuşması için, kendi dalında her türlü teorik-pratik eğitimi görmeleri ve bunu süreklileştirmeleri gerekmektedir.

Yine her savaşçı, kullandığı silahın bütün özelliklerini çok iyi bilmesiyle birlikte bunların pratik olarak arızalarını gidermeyi de

bilmelidir.

Belli bir dalda uzmanlaşma, salt o alanda faaliyetlilikte bulunulacağı anlamına gelmeyeceği gibi, öğrenilen ve kazanılan tecrübeler diğer savaşçı yapısına da aktarılıp yedekler oluşturulmaya da önem verilmelidir.

2- Bir birliğin iç örgütlenmesi

Bir birliğin iç örgütlenmesinin sağlıklı olması, o ordunun da ne denli sağlıklı bir örgütlenmeye sahip olduğunu gösterir. Ordulaşma düzeyini yakaladığımız bir dönemde, birliklerin iç örgütlenmesi önemle üzerinde durulması gereken bir konudur. Ordu anlayışına paralel özgün koşullara uygun bir iç örgütlenmeye gitmenin sağlıklı bir ordulaşmaya götüreceği açıktır.

Bugüne değin birlikler bünyesinde (her ne kadar uygulanmaya çalışılmışsa da) doğru bir iç örgütlenme yaratılamadığı gibi, kısmi de olsa yaratılan bazı birimler de ya şekli kalmış, ya da kendi öz işlev ve iç işleyişlerine kavuşturulmamıştır. Bu durum birlikler içerisinde her türlü kargaşayı yarattığı gibi, kesinlikle yerine getirilmesi gereken görevlerin aksatılmasına da yol açmıştır. Bunu bir örnekle açımlarsak; birçok birliğimizde bir sicil-arşiv biriminin oluşturulmaması nedeniyle, savaşçı-komuta yapısı hakkında sağlıklı bir değerlendirme yapılmamış, şahadete ulaşan birçok arkadaşın partiye künyeleri bile aktarılmamıştır. Bu durum, güvenlik, maliye, eğitim, lojistik, cephane vb. birçok birim açısından da geçerlidir.

Mevcut güç örgütlenmemiz, şu anda alay düzeyindeyse de gelişen ve büyüyen savaşın bizleri daha üst örgütlenmelere götüreceğini belirtmiştik. O halde sağlıklı bir iç örgütlenmeyi şimdiden acil olarak yaratmalıyız ki, daha üst örgütlenmelerin oturtulabilmesine zemin hazırlayabilelim.

Birliğin örgütlenmesi yönetim kademesiyle başlar. Yine her birlik kendi içerisinde eğitim, maliye, lojistik, cephane, sicil-arşiv, basın-yayın, güvenlik, muhabere, sağlık ve keşif birimleri örgütleyip her birim kendi içinde iç işleyişine kavuşturulur. Bu birimler sürekli denetlenmeli, şematik olmalarından ziyade esas işlevlerini görmeleri sağlanmalıdır.

Birlik içi kurumsal örgütlenmeler bölükten başlatılıp, alay düzeyine kadar ulaştırılmalıdır. Oluşturulan birimler, en üstte merkezileşecek şekilde örgütlendirilir.

Tüm bu birimler kendi aralarında belli bir işleyişe kavuşturulurken, birimlere alınanların seçimi ve eğitimleri gerekmektedir.

3- İyi bir askeri-siyasi birlik nasıl yaratılır?

Bir birlik; parti-ordu yaşamına, askeri-siyasi yetkinliğe ve ordulaşmaya ulaştığı oranda iyi bir birlik olma niteliğini kazanır.

Hiç şüphesiz iyi bir birliğin yaratılmasında temel faktörü teşkil eden birliğin komuta düzeyidir. Parti öncülüğünü temsil edebilen bir komuta düzeyi, iyi bir birliği yaratabilir.

Geçmiş savaş pratiklerimizde görülen odur ki, parti öncülüğünün oturtulmadığı, hızla bir aşınmayı yaşadığı ve bu durumun, mevcut savaş birliklerimizin partinin askeri-siyasi çizgisinden yoksun kaldığı, parti yaşamından uzaklaştığı, ordulaşmaya gelemediği, her türlü sınıf dışı anlayışlara zemin teşkil ettiği ve bu anlayışların kendilerini yaşatıp geliştirdiği, sunulan sonsuz değerlerin heba edildiği, savaşın gelişimi önünde ciddi engeller teşkil ettiği bilinmektedir. Kısacası yaşanan birçok pratik iyi bir birlik yaratmaktan ziyade, niyette olmasa da bir birliğin nasıl iyi dağıtılabileceği neticesini doğurmuştur.

Bu anlamda, birlik içerisinde parti öncülüğü, ordu yaşam ve çalışma tarzını yaşamın bütün pratik alanlarına yayıp, örgütleyip, çalıştırmak gereklidir. Bütün birlik düzeninde askeri bir kişiliği yaratma, savaşta yetkinleşmeyi ve sürekliliği esas alırken, bu, onu adım adım partileşmeye, militanlaşmaya götürme tarzında olmalı. Sadece savaşta yetkinleşmiş bir birliğin, iyi bir birlik olduğu yanılgısına düşmemek gerekiyor.

İyi bir birliğin yaratılması elbette salt komuta kademesiyle de sınırlı değildir. Bir birlik içerisindeki her savaşçı partileşmede, askerileşmede ve ordu ölçülerine gelmede sonsuz bir çaba içinde olmalıdır. Savaşçı, sorunun çözümünü komuta kademesinden beklemeden çok, birey kendisini de sorumlu görebilmeli, geri toplumsal özellik ve sınıf dışı eğilimlerinden uzaklaşabilmelidir.

Bütün belirtilen bu hususlar çerçevesinde, iyi bir birliğin yaratılması için, yoğun bir teorik-pratik eğitimin yaşama egemen kılınması gerektiği açıktır. Böyle bir birliğin yaratılmasıyla ancak savaşın ihtiyaçlarına cevap verilebilir. Yani birliklerin ideolojik-politik, askeri düzeylerini geliştirmek esastır.

İyi bir askeri ve siyasi birlik için, özellikle birlik içerisinde yetkin bir askeri yaşamın alt-üst ilişkilerinin, ordu resmiyetinin oturtulması ve temel kurum örgütlenmesinin yaratılması çok önemli, savaşan birliğin vazgeçilmez esasıdır.

C- Özgün birlik örgütlenmeleri

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin geldiği aşama ve savaşım düzeyi dikkate alındığında, salt geleneksel gerilla birlikleri ve ordu gücüyle savaşımın sürdürülmesi tek başına yeterli olmamaktadır. Bu, günümüz koşullarında düşmanın topyekün bir savaşı gündemine alarak saldırılarını her yönüyle yoğunlaştırdığı bir ortamda, değişik birliklerin oluşturulup harekete geçirilmesinin ne kadar gerekli olduğunu ortaya koymaktadır. Düşmanın bunca ordu ve polis gücüne rağmen, savaşı salt bununla sürdürmekle kalmayıp çeşitli özel birlikler (özel tim, korucu, kontra, özel ordu birlikleri vb.) oluşturarak, mücadelemize karşı ne kadar amansız bir savaşım içerisine girdiğini ve bütün maddi-manevi imkanlarını bunun hizmetine sunduğunu göz önüne getirdiğimizde, TC'nin dayatmış olduğu amansız savaşımı boşa çıkartmak ve kendi lehimize dönüştürmek için farklı örgütlenmeler ve bunların savaşını dayatmamız gerekmektedir.

Bunun için, özgün birliklerin oluşturularak geliştirilmesi, harekete geçirilmesi zorunlu bir hal almaktadır. Dayatılan savaşı düşmanın aleyhine çevirmek, ülke topraklarından düşmanı bütünüyle söküp atmak ve böylece zafer yakalanmak isteniliyorsa, diğer bütün taktiklerle birlikte özgün savaş birliklerinin örgütlendirilip geliştirilmesi de belirgin bir önem taşımaktadır.

1- Özel harekat birlikleri (Fırtına birlikler)

Böyle birliklerin oluşturulması partimizin 5. Kongresi'nde de karar altına alınmıştır. Ancak önümüzde duran en temel sorun bunu

alanların mevcut koşullarını da dikkate alarak örgütleyip doğru bir tarzda harekete geçirmektir.

Önümüzdeki süreçlerde savaşı önemli ölçüde de bu birliklere dayanarak geliştirme sorunuyla karşı karşıya olduğumuz gibi, alan tutma, alanları kurtarma ve savunma durumu da yine önemli ölçüde oluşturulacak bu birlikler aracılığıyla gerçekleştirilecektir. Düşmanın amansız saldırılarına karşı koymak, onu giderek sınırlandırmak ve ölümcül darbeler indirerek onu her yönüyle zayıflatmak ve giderek ülkenin çeşitli alanlarından söküp atmak gibi bir görevi de vardır. Bu kadar ağır ve önemli görevleri olan birlikleri oluşturmaya giderken hangi temel hususların göz önüne getirilmesi gerektiği kendiliğinden anlaşılmaktadır.

Her şeyden önce alanların mevcut koşulları göz önüne getirilmeden bir oluşuma gitmek fazla gerçekçi olmayacaktır. Mevcut koşullar göz önüne getirildiğinde bu birliklerin hangi alanda ne kadar geniş tutulması gerektiği görülecektir. Bugün bir Botan'da oluşturulacak olan birliklerin düzeyini tabur düzeyine çıkarmak için herhangi bir sorun görülmemektedir. Hem tabur, hem alay düzeyinde hareket etme koşulları gelişmektedir. Bu düzeyde bir bileşimle hareket etme imkanı olduğu gibi, birçok birliği bir arada hareket ettirme imkanı da doğmuştur. Buna coğrafik koşullar el verdiği gibi, teknik imkanlar da uygun hale gelmiştir. Aynı zamanda mevcut gücümüzün de durumu buna uygundur. Düşmanın mevcut durumu ve savaşımımızın gelmiş olduğu düzey dikkate alındığında, bu özgün birliklerin mevcut düzeye paralel oluşturulmasının ertelenmesi düşünülemez.

Garzan, Amed, Dersim gibi alanlarda, Botan'da olduğu gibi, yarı düzeylerde çeşitli oluşumlara gitmek hem imkan dahilinde değildir, hem de tehlikelidir. Ancak bu, fırtına birlikler oluşturulmayacak anlamına da gelmemektedir. Kuşkusuz bu gibi alanlarda da bu tür birlikleri oluşturmak mücadelemiz açısından belirgin bir önem taşımaktadır. Burada dikkat edilmesi gereken temel husus, bu alanların kaldırabileceği kadar bir oluşumuna gitmektir. Örneğin tabur düzeyinde hareket etme imkanı olmayan yerlerde, fırtına birliklerinin de bölük ve takım düzeyinde hareket etmesi en uygunudur. Bu hep aynı düzeyde hareket edilecek diye bir katılığı da dayatmıyor. Takım

düzeyinde hareket edilmesi gerektiği yerde takım, bölük düzeyinde hareket edilmesi gereken yerde ise bölük düzeyinde hareket edilmesi gerekir. Koşullara, savaşın gelişimine göre bu düzey yükseltilir.

Bu birliklerin özgün yanları dikkate alındığında, komuta ve savaşçı yapısının seçiminde hangi hususların göz önüne getirilmesi gerektiği de oldukça önemlidir. Sürekli hareket halinde olması ve genellikle eylemsel faaliyetlerde bulundurulması ister istemez güçlü bir komuta yapısını gerekli kılar. Güçlü bir komutaya kavuşturmayı nasıl gerekli kılıyorsa, aynı zamanda ağırlık teşkil edebilecek savaşçı bir yapıdan oluşturulmamasına da dikkat etmek gerekir.

Örgütlendirilen böyle birliklerin kendilerini sadece bir alanla sınırlandırması diye bir durum söz konusu olamaz. Her şeyden önce bu birliklerin bir hareket serbestlikleri vardır. Eyaletin çeşitli bölgelerinde hareket etme olanağına sahip olduğu gibi, gerektiğinde sınır olan eyaletlere girip-çıkma biçiminde hareket etme imkanını kullanması gerekir. Bu hareketi, elbette ki diğer güçlerle birleşip çeşitli eylemsel faaliyetlerde bulunma temelinde olmayı da içerir.

Oluşturulan böyle birliklerin gittikleri her bölgedeki güçlerle koordineli hareket etme zorunluluğu vardır. Kendi başına hareket etmesi ve habersiz çeşitli eylemsel faaliyetlerde bulunması düşünülemez. Bu şekilde hareket etmesi hem yerel güçler, hem de tehlikeli sonuçlar doğuracağı gibi, bunun başarı şansı da pek mümkün olmayacaktır. Bu açıdan sürekli belli bir koordine ve dayanışma içinde hareket etme zorunluluğu vardır. Gittiği her alanda doğru bir savaş tarzını geliştirme ve taktiği oturtma göreviyle karşı karşıyadır. Kimi zaman gerektiğinde sadece kendi gücüyle eylemsel faaliyetlerde bulunur, kimi zaman ise bulunduğu alandaki yerel güçlerle birleşerek çeşitli eylemsel faaliyetler gerçekleştirir. Yerel güçlerle belli bir dayanışma içerisinde olduğu gibi, diğer özel harekat birlikleriyle sürekli bir dayanışma içinde olması da bir o kadar önemli ve zorunludur. Daha geniş harekatlar düzenleme ve kapsamlı eylemler gerçekleştirme temelinde bu gibi birliklerin gerektiği oranda bir araya gelmeleri ve ortaklaşa çeşitli hedeflere yönelmeleri gözardı edilemez.

Burada dikkat edilmesi gereken bir husus; özel harekat birliklerinin geçmişte oluşturulan ana birliklerin durumuna düşürülmemesi-

dir. Bilindiği gibi daha önceleri ağırlık teşkil eden gücün gereğinden fazla ana birliklere verilmesi yanında, onları tali sorunlarla uğraştırma yaşanmıştır. Bir yandan bu yapılırken, diğer yandan da sağlıklı bir koordineye kavuşturulmadığı için, uzun süre denetimsiz kalmasına, kendi içerisinde tıkanma ve çeşitli sorunların doğmasına neden olduğu ve savaşın istenilen biçimiyle gelişmemesine yol açtığı bilinmektedir.

Bu açıdan fırtına birliklerinin sürekli denetim altında tutularak, doğru bir koordineye kavuşturulması temelinde sürekli harekete geçirilmesi ve yönlendirilmesi esas alınmalıdır. Yine bunların yanında tüm lojistik ihtiyaçlarının eyalet ve bölge karargahları tarafından zamanında karşılanması savaşın geliştirilmesi açısından oldukça büyük önem taşımaktadır. Oluşturulacak olan mevcut birlikleri silah, mühimmat, cephane, erzak vb. ihtiyaçlarının zamanında karşılanması, ister istemez bu birliklerin genellikle eylemlerinde yoğunlaşmasını da beraberinde getirecektir. Durum böyle olunca peş peşe harekatlar düzenleme ve her atılan adımda güçlü sonuçlara ulaşma, hem imkanlar dahilindedir, hem de mümkündür.

Açık ki bu, lojistik sorunları baştan sona gidilen bölgeler tarafından karşılanacaktır diye katı bir yaklaşımda bulunmak anlamına gelmemektedir. Her birliğin kendi içinde de lojistik birimlerini örgütlendirmesi şarttır. Kendi içinde oluşturulan lojistik birimleri, diğer lojistik birimlerle dayanışma içine girecek bir çalışmayı esas almalıdır. Hatta imkanlar ölçüsünde her birliğin kendi lojistik sorunlarını çözmeye gitmesi, başarması gereken bir durumdur.

Yine bir diğer önemli husus ise böyle birliklerin kurumlaşmasını kendi içlerinde gerçekleştirmeleridir. Basın-yayın, eğitim, sağlık, lojistik, muhabere, keşif-istihbarat, vb. kurumları oluşturması esastır.

2- Kadın birliklerinin geliştirilmesi

Savaşımızın ve mücadelemizin gelişiminin bir sonucu olarak nasıl ki, her sahada bir büyüme ve gelişme olmuşsa, ordumuzda önemli bir yer alan bayan yapısında da hem nicel, hem nitel olarak bir büyüme söz konusudur. Ancak geçmişte bayan yapısı her ne ka-

dar genel anlamda hem ordu, hem de diğer mücadele alanlarında çeşitli düzeylerde yer almışsa da, yeteneklerini işleten, öz gücünü örgütlü bir şekilde yürüten bir çalışmayı görmek mümkün değildi. Geçmiş süreçte hem bayan yapısının kendini güç olarak görmemesi ve sadece bireysel düzeyde öne çıkması, hem de karşılıklı ortaya çıkan çeşitli sınıf dışı anlayış ve yaklaşımlar sonucunda ordu içerisinde yer alan bir kesimi geri planda kalması yaşanmıştır. Savaşta her yönüyle gerekli olan deney-tecrübeyi sağlayamama, komuta olayının yürütme özelliğini kazanmama, hatta kimi eyaletlerde orduya bayanların alınmaması, sadece geri cephe ve kitle faaliyetleriyle sınırlandırılması gibi durumlar yaşanmıştır. Bu yaklaşımlar saflarımızda önemli bir bayan potansiyeli olmasına rağmen, iyi bir örgütlenmeyle devrime büyük katkı sunabileceği halde, bunun yapılmaması sonucunda, bu potansiyel devrime kanalize edilecek bir güç değil, adeta bir yük olmaktan öteye gidememiştir. Savaş içerisinde birçok emeğe, çabaya ve çok sayıda şehide sahip olmasına rağmen, sunulan imkan ve fırsatları doğru değerlendiremediğinden, kendini her yönüyle geliştiremediğinden dolayı geri planda kalmıştır. Bu ve benzeri sorunların yaşanmasında, hem Kürt kadınındaki geleneksel yaşam özellikleri, kendine güvensizlik, kölelikten kurtulamama, erkek egemenlikli dayanak aramadan vazgeçmeme gerçekliğinin, hem de buna karşı erkeğin, feodal, küçük-burjuva özellikleri sonucu kadını küçük ve geri görmesi, kadına hakim olma istemi, kadının savaş gücüne inanmaması gibi yaklaşımların belirleyiciliği söz konusudur.

Parti Önderliği bu konuda; "Kaba anlamda da olsa, tüm silahların erkekte olduğu bir toplumda dengenin kadın aleyhine gelişeceği açıktır. Bütün dünya genelinde biliyoruz ki, ordular en temel siyasi güç kaynağıdır ve bu erkeklerden oluşmaktadır. Orduların erkeklerden oluşma düzeyi, genel olarak kadının bağlılık düzeyinin de bir simgesidir. Erkeğin ordudaki hakimiyeti, toplumdaki hakimiyeti olduğu gibi, bu da kadın üzerindeki hakimiyeti demektir. Bunu da hiç kimse, 'bağlantısı yoktur' diye inkar edemez. Kadının çok küçülmüş kişiliğinin böyle bir erkek ordusu anlayışıyla ilişkisi vardır. Genelde ezilen halklar için de böyledir. Ordusu olan ezer. Eşitlik ordusu diye

bir kavram yoktur. Eşitliğin olduğu yerde ordular olmaz, ordular eşitsizliğin olduğu yerde ortaya çıkar, biri ezilenlerin ordusu, biri de ezenlerin ordusudur. Bir yerde hep erkeklerin ordusu varsa orada tam ezilmiş kadın gerçeği söz konusudur. Nitekim hayat da bunu doğruluyor. O halde çok genel anlamda bu tespit bile kadın ordulaşmasının eşitlik için temel bir değer ifade ettiğini görmemizi, bilmemizi sağlıyor. Niçin kadın ordulaşması dediğimizde, 'en temel eşitlik aracıdır da ondan' diye cevap vereceğiz" demektedir.

Parti Önderliği'nin yukarıda ortaya koyduğu gibi, kadının özgürlüğünü, ancak savaşta ve kendisinin yürüteceği mücadeleyle elde etmesi mümkündür. Tarihte ve dünya devrimleri içinde kadına tanınmayan bu şans PKK'de Parti Önderliği tarafından Kürt kadınına tanınmıştır. Bu şansla birlikte Kürt kadını, Ortadoğu ve dünya devrimci kadınlarına öncülük etme fırsatını da yakalamıştır. Ancak bu şans, ordulaşma olayı tam kavranılmadığından çeşitli yanlış uygulama ve yaklaşımlar sonucunda yeterince değerlendirilememiştir.

Kimi alanda bu çabayı tamamen kendi başına bırakma, kimi yerde böyle bir ordulaşmayı hazmedememe, inanmama (her iki kesim açısından), bu konuda bir girişimde bulunmama, ince yöntemlerle boşa çıkarma, kimi alanlarda ise iki ayrı orduymuş gibi değerlendirme ortaya çıkmıştır. Bayan yapısı açısından, kendini kabul ettirmeye dayanan erkeği taklit, fiziki gücü ön plana çıkarma, kalıpçı yaklaşma durumlarının yanısıra; birbirini, yönetimi kabul etmeme, kariyer savaşı, didişme, ağavari tutumlara girme gibi durumlar yaşanmıştır. Ordulaşmaya bu tarzdaki çarpık yaklaşımların sonucunda, kadın ordulaşması doğru değerlendirilip geliştirilememiş ve bu tarihi şanstan yararlanılamamıştır.

Parti Önderliği'nin yoğun çaba ve ısrarları sonucu; partinin öngördüğü düzeyde olmasa da kadın ordulaşmasında önemli adımlar da atılmıştır. Bayan yapısının giderek bilinçlenmesiyle beraber böyle önemli bir oluşumu rahatlıkla karşılayabilecek, geliştirebilecek bir güce ve birikime sahiptir.

Partimizin 5. Kongresi'nde kadın ordulaşmasının nasıl örgütleneceği ve biçimi belirlenmiştir. Yine 1. Ulusal Kadın Kongresi'nde iç işleyişi, her yönüyle örgütlenme biçimi belirlenen kadın birlikleri,

ancak geleceğe cevap verecek kadro ve komutasını hızla yetkinleştirdiği, PKK'deki bu tarihi oluşumu özgürlüğü yakalamanın, yaratmanın bir modeli haline getirmeyi başardığı, Parti Önderliği'nin ve 5. Kongre kararlarının ön gördüklerini uyguladığı oranda başarılı olacaktır.

Mevcut durumda tabur veya bölükler içerisinde takım ve bölük olarak, bazı yerlerde ise manga olarak örgütlenen kadın birlikleri, ortak eylemliliklerde bulunduğu ve hareket ettiği gibi, kadro-komutasını oluşturup yüklendiğinde ve taktik üretebilecek düzeye ulaştığında kendi başına hareket edip eylemlilikler gerçekleştirebilir. Yine basitten karmaşığa doğru giderek büyümesi, gücünü arttırıp yetkinleştirmesi ve çok yönlü örgütlenmesini sağladıktan sonra kendi asli karargahını da oluşturması esastır.

3- Silahlı milis birliklerinin oluşturulması

Tarihteki halk savaşları incelendiğinde, milisin özellikle silahlı milislerin önemli rol oynadıkları ve kendi örgütlenmelerini yarattıkları ortaya çıkmıştır. Mücadele tarihimize baktığımızda milis statüsünde olan birçok çalışanın olduğu, ancak silahlı veya silahsız olsun, bu kesime doğru bir tarzda çalışma imkanının sağlanılmadığını ve örgütlü bir yapıya kavuşturulmadığını görüyoruz. Daha doğrusu milis kavramının içi boşaltılmış ve milise farklı bir anlam kazandırılmıştır. Milis hem örgütleme, hem eylemliliklerde yer alan kişilerdir. Fakat milisler çok keyfi ihtiyaçların temin edilmesinde kullanılmış ve hemen her işin içine sokulmuşlardır. Bu durum milislerin kısa sürede deşifre olmasına, gerekli koruma tedbirleri alınmadığından dolayı yakalanmalarına ve her çeşit baskıya maruz kalmalarına neden olmuştur. Yine bu yaklaşımların sonucu birçok milis metropollere göç etmek zorunda kalmış, bir kısmı düşman tarafından ajanlaştırılmış, yüzlercesi de gerekli koruma tedbirlerinin alınmamasından dolayı kontralar tarafından katledilmiştir.

Yurtsever kesimler içerisinde gerçek milis statüsünde çalıştırılabilecek binlerce insan bulunmaktadır. Geçmiş süreçte Botan ve Amed gibi bazı eyaletlerde silahlı ve silahsız milisler olmasına, hatta belli bir örgütlülüğe kavuşturulmasına rağmen, bunlar eğitilmedi-

ğinden ve yukarıda belirttiğimiz yaklaşımlardan dolayı savaşın hizmetine tam anlamıyla sokulamamış, korunamamış ve güçlendirilememişlerdir. Mevcut durumda Büyük Güney'de silahlı milis örgütlenmesine gidilse de, tam donanımlı ve eğitimli olduğu söylenemez. İçinde bulunduğumuz süreçte ve gelecekte yüksek verimliliğin tutturulması için, milis gücü çok daha örgütlü bir güce kavuşturulmalıdır.

Dersim, Serhat vb. eyaletlerde örgütlü bir milis, daha doğrusu silahlı milis gerçek anlamda yaratılamamıştır. Her ne kadar zaman zaman eylemler geliştirilip, bazı gerilla eylemlerinde de yer alsa da bu, milisin örgütlülüğe kavuşturulmuş ve yetkinleştirilmiş olduğu anlamına gelmez. Daha çok kısa ömürlü, eğitilmemiş, hatta halkın dayatması ve kendi çabası sonucu oluşmuş bir durumdur. Milisin gerçek rolü aşındırılmakla birlikte, milise yaklaşım da çok kaba ve parti ölçüleri temelinden uzak olmuştur.

Bunların yanında kimi yerlerde de milise çok fazla rol verilerek partiye, çalışmalara oldukça yanlış yaklaşımlara yol açmış, birçok olumsuz durumlara neden olmuştur. Çok farklı işlere koşturulan milisler, fazla gizli tutulmadığından ve hemen hemen bütün yapının milisleri tanımasından dolayı çalışmalarını sağlıklı yürütemedikleri gibi, özellikle saflardan kaçanların verdiği bilgilerden dolayı kısa sürede yakalanmış ve deşifre olmuşlardır.

Özellikle silahlı milislerin örgütlenmesiyle beraber halkımızın hem örgütlenmesi, hem de kendi öz savunması sağlanmış olacaktır. Geçmiş süreçlerde böyle bir örgütlenme olmadığından, düşmanın yönelimleri karşısında ve kontralara karşı halkımız örgütlü bir karşı koyuşu, kendini korumayı tam sağlayamamış ve bundan büyük zararları görmüştür. Özellikle köy yakma ve boşaltmalarda böyle örgütlü bir yapının olmamasının önemli bir rolü vardır.

Oluşturulacak manga ve takım düzeyindeki silahlı milis birliklerinin; bölge komutanlıklarına ve bulundukları alandaki üst yönetime bağlı olarak hareket etmeleri en gerçekçi olanıdır. Bu birlikler hem şehirde, hem de kırsalda savunma birlikleri olmanın yanında, özellikle kurtarılmış alanlarda "üretim birlikleri" işlevine de sahip birlikleridir. Kendi birliklerinin yönetimleri ve iç örgütlenmeleri

vardır. Sabotaj, suikast, mayınlama vb. birçok eylemi kendi başlarına yapabilecekleri gibi, gerilla eylemlilikleri içerisinde de yer alabilirler.

Özellikle dönem taktiğinin hareketli savaş olduğu göz önüne alındığında silahlı milisler bu dönemde oldukça büyük rol oynayabilirler. Araziyi tanımaları ve hakim olmaları, keşif-istihbarat bilgileri açısından oldukça yarar sağlayacaktır. Özellikle milislerin arazi hakkındaki verecekleri bilgiler önemlidir. Ayrıca keşif-istihbarat, sabotaj, lojistik, sağlık birimlerini de oluşturarak savaşta iyi rol oynayabilirler.

Milisi, birey olarak ve sadece basit işlerde çalıştırılacak bir biçimde değil, tam tersine bu yaklaşımı mahkum ederek, bu potansiyeli örgütlü, yine öncelikle askeri bir birim olarak ele almak gerekiyor. Askeri örgütlenme, giderek bir milis ordusuna dönüştürmeyi hedeflemelidir.

Bu durumda milislere hem askeri, hem siyasi eğitimin güçlü olarak verilmesi ve ciddi bir örgütlenmenin yaratılması önem taşımaktadır. Açık ki bu birimlerin gizliliklerinin korunması da gerekmektedir. Milisin hem kırsalda, hem şehirde özgün ve yaratıcı bir çalışma, eylemliliği için gizliliğine dikkat edilmesi ve bağlı olduğu yönetim tarafından iyi bir biçimde denetlenmesi, perspektif sunulması şarttır.

D- Kurum örgütlenmeleri

Orduların sağlıklı işlemesi ve güçlü bir savaşımı verebilmesi için, belli bir kurumlaşmaya gitmesi şarttır. Kurumlaşmanın olmadığı yerde orduların sağlıklı işletilmesinden ve harekete geçirilmesinden bahsetmek mümkün değildir. Çalışmaların sürekli ve zamanında yürütülmesi ve karışıklığın yaşanmaması için bu örgütlenme zorunludur. Bir ordu ancak kurumlarıyla vardır. Kurumlaşmak, sistemleşmektir. Yani ordunun kendi içinde örgütlü bir yapıya kavuşması demektir. Büyüyen ordu ve savaş sorunlarını kurumlaşma olmadan bir arada ele alıp zamanında ve tam olarak çözmek mümkün değildir. Böylesi durumlarda ciddi karışıklıklara yol açacağı gibi, sorunları önem sırasına göre ele alıp çözmenin mümkün olmayaca-

ğı da bir gerçektir. Bu, ancak kurumlaşmanın sağlanması ve sorunlar karşısında, ilgili her kurumun kendi içerisinde çözüme gitmesiyle mümkündür. Yoksa artan çok yönlü sorunlar ve görevlerin altından kalkılamaz.

İktidarlaşmaya doğru gittiğimiz ve ordulaşma sürecinde bulunduğumuz göz önüne alındığında, kurumlaşmanın oturtulması, ordu gerçekliğimiz açısından daha da zorunlu ve hayati bir sorun olarak önümüzde durmaktadır.

Geçmişte her ne kadar belli bir kurumlaşmaya gidildiyse de, bunun tam oturtulduğu söylenemez. Çoğu zaman kurumlaşma adı altında bir kurumsuzlaşma olmuştur. Bu da, sorunların giderek birikip yığılmasını beraberinde getirdiği gibi tek elden çözüme gitme durumları çeşitli sorunları ortaya çıkarmıştır. Bunun da ne kadar ciddi bir karışıklığa yol açtığı ve çözüm yerine çözümsüzlüğe doğru götürdüğü bilinmektedir. Birçok değerin boş yere heba olması bununla yakından ilintilidir. Gelinen aşamada bunun, mücadelemiz açısından ne kadar büyük bir kayıp olduğu anlaşılmaktadır. Bu gerçeklik, en çarpıcı haliyle 5. Kongre gerçeğimizde açığa çıkarılmış, yargılanmış ve mahkum edilmiştir. Aynı zamanda çözümünün tam olarak sağlanabilmesi için güçlü kararlara ulaşılmıştır.

Önümüzdeki pratik mücadele sürecinde kurumlaşmayı her yönüyle oturtmadan, ordulaşma ve bu temelde savaş pratiği açısından, sağlıklı, düzenli ve büyümeyi sağlayıcı adımların atılamayacağı gerçeğinden hareketle, bunu her sahada tamamiyle geliştirme ve oturtma göreviyle karşı karşıyayız. Oluşturulacak her kurumun kendi içerisinde merkezi bir yapıya kavuşturulmasının yanında alt birimlerinin de örgütlendirilip geliştirilmesi bir o kadar önemlidir.

Bunun daha da açımlanması ve iyi anlaşılması için oluşturulacak her kurumu kendi içinde ele alma ve ortaya koyma gereği söz konusu olmaktadır.

I- Okul kurumu

Devrimci hareketlerde eğitim sorunu her zaman sürekli bir önem arzetmiştir. Özellikle düşmanın bu kadar kişiliksizleştirdiği, asimile ettiği, geri toplumsal bir yapıdan gelen yapımızın kendini tanıması,

bu etkilerden kurtulup, yeni bir insan tipine ulaşması, mücadelenin beklentilerine cevap verecek düzeye gelmesi için çok iyi eğitilmesi zorunludur. Partimizin ilk dönemlerinden bugüne kadar en zor koşullarda, bütün imkansızlıklara rağmen eğitim faaliyetlerini büyük bir azimle sürdürmüştür. İlk yıllarda yurt dışında binlerce kadro ve savaşçının eğitilip ülkeye taze kan olarak aktarılması büyük bir başarıyla gerçekleşmiştir. Öncelikle Mahsum Korkmaz Akademisi'nde yürütülen bu çalışma, şimdi Parti Merkez Okulu'nda başarıyla devam etmektedir. Her iki merkez okulumuzla bizzat Parti Önderliği ilgilenmiştir ve kadro, savaşçıların eğitimini önderlik vermiştir. Günümüzde Parti Merkez Okulu'nda yeni savaşçı adayları ve pratikten gelen kadro savaşçılar eğitilmekte ve yenilenerek mücadele alanlarına aktarılmaktadır.

Açık ki, ülke içinde de eğitim faaliyetleri sürdürülmüş ve sürdürülmektedir. Ancak son dönemlere kadar ülke içinde kadro ve savaşçı eğitiminin verildiği merkezi okullar olmamıştır. Daha çok yeni savaşçılar için kısa süreli eğitim devreleri açılırken, kış aylarında ise tüm yapıyı kapsayan birkaç aylık eğitimler verilmektedir. Ancak bu eğitimler süreklileştirilmediğinden dolayı etkili ve kavratıcı olamamıştır. Amed, Botan gibi eyaletlerde eğitim şubeleri biçiminde işlev gören okullarda çoğunlukla yeni savaşçılar eğitilmekte, genel siyasi ve askeri bilgiler verilmektedir. Ancak bu okulların kapasitesi hem dar kalmış, hem de gerekli denetimin ve yetkin eğitimcilerin olmamasından dolayı yanlış yaklaşımlara girilmiş, hatta önemli sayıda kaçışlara bile neden olmuştur. Birçok eyalette ise zaman zaman sadece yeni savaşçı eğitimleri verilmiştir. Kadro ve komuta eğitimini yapan herhangi bir okul sistemi kurulmamıştır. Bu daha çok kış aylarında verilen eğitimlerle giderilmeye çalışılmıştır.

Geçen süreçlerde hem kadro-komuta, hem de savaşçı eğitimini karşılayacak okulların açılması için (başta Botan, sınır üzeri alanları olmak üzere) imkanlar fazla değerlendirilememiş ve savaşta önemli olan bu ihtiyaca cevap verecek merkezi okullar açılıp, süreklileştirilememiştir. Botan'da ülke içinde ve daha sonra sınırda, Mahsum Korkmaz Akademisi şubesi açılmış ve önemli hizmetler vermişse de, bu daha da yaygınlaştırılabilirdi. Yine Haftanin, Xankûrkê, Zelê

gibi alanlarda kamp bünyesinde eğitim okulları açılmıştır. Bu okullar belli oranda ihtiyaca cevap verse bile mücadelenin ve ordunun büyümesini karşılayacak düzeyde değildir. Bunun için her eyalet kendi bünyesinde hem kadro, hem savaşçı eğitimini karşılayan; tıkanan kadro-komutayı güçlendiren, yenileyen, geleceğe güç yetirebilecek bir seviyeye çıkaran ve yedek olabilecek yeni komutayı yaratan, yeni savaşçı adaylarına parti yaşamı, neden ve kime karşı savaştığını, nasıl bir toplumdan geldiğini öğreten askeri eğitim okullarının açılması, gelinen aşamanın ihtiyaçlarındandır. Bu okullarda ideolojik eğitimlerin yanısıra askeri bilgileri kapsayan dersler de verilmelidir. Düşman ve bizim taktiklerimiz, dönemin özellikleri, düşmanın durumu ve mücadele boyutumuz, geleceğe yönelik neler yapılması gerektiği gibi konuların yoğun ve yetkin bir şekilde işlenmesi gerekir. Ayrıca uygun koşullarda bölgelerde ve hatta giderek mıntıkalarda da ihtiyacı karşılayabilecek şubeler açılabilir.

Bu okulların bulunduğu alanların düşman denetiminden uzak, her türlü eğitim olanağına sahip alanlar olmasına önem verilmelidir. Yine eğitimcilerin, parti militan kişiliğini temsil edecek, dersleri yetkince verebilecek teori ve deneyime sahip olan militanlardan olması gerekiyor. Eğitimde temel olan; askerliğin bir yaşam biçimi olarak benimsetilmesidir. Geçmiş süreçlerde hem komuta, hem savaşçı yapısının genelinde askeri yönün ön planda olmasından dolayı ideolojik-politik yön yadsınarak dar, tek yönlü, gelişmeleri yorumlamaktan ve güç yetirmekten uzak bir kişilik ortaya çıkmıştır. Herkesin kendine göre ve pratikten öğrendikleriyle dar bir komuta tarzı benimsenip uygulamasının en önemli nedenlerinden biri de sistemli ve kurumlaşmış bir okul eğitim sisteminin olmamasıdır. Belli ilkeler temelinde gerçekleşen okul eğitimi, bütün yetmezlikleri önlemede önemli bir rol oynayacaktır. Günümüz koşullarında büyük çaplı çatışmaları, kapsamlı eylemlilikleri yürütüp yönlendirecek, savaşımı planlayıp koordine edecek; dönemsel taktik üretebilecek düzeyde komuta yapısına ihtiyaç duyulduğu göz önüne alındığında, okul sisteminin rolü, yakıcı bir şekilde kendini göstermektedir. Hem bu komutayı sağlayacak, hem de teknik ve askeri malzemelerin kullanımında uzmanlaşan birimlerin eğitimini sağlayacak

bu merkezi eğitim okullarıdır.

Ayrı ayrı eğitim birimlerinin (ideolojik-politik veya teknik) kendi iç örgütlenmeleri, birbirinden ayrı veya birlikte olması gibi hususlar pratik duruma göre biçim kazanır. Özellikle kadro-komutaya, yine uzmanlaşmaya yönelik eğitimlerde yetenek, kapasiteye sahip kişilerin alınması ön planda olmalıdır. Yine cephe karargahları bünyesinde halkın eğitimini sağlayacak halk eğitim bürolarının oluşumuna da gidilebilir.

2- Basın-yayın

Basın-yayın kurumlaşmasının, savaş ve ordu gerçeğimizde önemi büyük olmasına rağmen, hâlâ bu konuda yetersizliklerin yaşandığı açıktır. Savaş tarihimizin askeri anlamda belgelendirilmesi, savaş kültürümüzün güçlü bir teorik özgünlük temelinde biçime kavuşturulması, yine yaşanan devrim gerçekliğinin siyasal, toplumsal, sosyal ve kültürel dönüşümünün dünyaya, halka taşırılması açısından basın-yayın önemli bir role sahiptir. Denilebilir ki, basın-yayın devrim ve kitleler arasında temel ilişki aracıdır. Bu sahaya fazla önem vermeme, devrim gerçekliğinin kitlelere taşırılmasında yetersizlik taşıması, düşmanın ağır psikolojik savaşına cevap verebilecek bir düzeyi tutturamama gibi durumlar önümüzde duran sorunlar olmaktadır. Gerek kitlelerin bilinçlendirilmesi, ruhsal anlamda devrimle bütünleştirilmesi ve gerekse de savaş faaliyetlerimizin belgelendirilmesi, savaş teorisinin ülkenin özgünlüğünde oluşturulması kaçınılmaz bir durum olmaktadır.

Sorunun mücadele açısından hayati bir önemi olduğu gerçeğinden hareketle, başta Parti Önderliği mücadelenin başından günümüze kadar bu sorun üzerinde büyük bir titizlikle durmuş ve devrimin bütün sorunlarına ışık tutabilecek çözümleme ve perspektifler geliştirmiştir. Denilebilir ki, hiçbir ülke devriminde böyle kanla yaratılan bir devrim literatürü yaratılamamıştır. Parti Önderliği'nin çözümlemeleri ve değerlendirmeleri, bugün sayısız kitap, broşür, gazete vb. belgeler durumuna getirilmiştir. Bütün bunlara rağmen, bu yönlü çalışmalara hiç ara verilmeksizin sürdürülmesi basın-yayına ne kadar büyük bir rol düştüğünü göstermektedir. Eğer günümüzde

legal ve illegal yollardan birçok gazete, dergi, kitap vb. ürünler aralıksız çıkıyor ve ülkenin çeşitli alanlarına ulaşıyorsa bunlar başta Parti Önderliği'nin yoğun çabalarının bir sonucudur. Parti Önderliği'nin büyük çaba ve emekleriyle sunduğu her türlü teorik çalışma, çözümleme ve perspektiflerle yapıyı eğitip, güçlendirmeyi bir yana bırakalım, bu çabalar sonucu yaratılan değerleri koruyamama gibi bir durumda yaşanmaktadır. Pratikler bunu net olarak ortaya koymaktadır. Eğer bugün yer altında, depolarda binlerce belge, kitap çürüyorsa bu, gerçekliğimizin bir sonucudur.

Mücadelenin ilk başlangıç yıllarından itibaren genel anlamda basın-yayın faaliyeti sürekli olmuştur. Ancak bu sistemli ve kapsamlı olmaktan çok, çeşitli toplantı belgelerinin yazılı hale getirilmesi, bildiri, broşür çalışmaları, kısmen bazı anıların yazıya dökülmesi ve zaman zaman çıkarılan gerilla dergilerinin hazırlanması biçiminde olmuştur. Bu alanda, uzun süren çeşitli çabalara ve yaratılan değerlere rağmen, istenilen düzeyde bir kurumlaşmadan bahset mümkün değildir. Bunlar daha çok bireylerden oluşan birim çalışmalarıdır. Bu kuruma (genelde bütün kurumlara) işe yaramayanların lafazanların ve savaşmayanların alındığı yer olarak bakılmıştır. Bu kurumda yer alan arkadaşlar ise üretici ve yaratıcı olamamışlardır. Bundan dolayı basın-yayın çalışmalarına dar yaklaşılmış ve hantal bir pratik sergilenmiştir. Bunun önüne geçmek, bu kurumu savaşın ve mücadele tarihimizin belgelenmesi açısından en önemli örgütlenmelerden biri olarak benimsetmek, ilgi odağı haline getirmek önemlidir.

Yine bu kurumlara yetenekli, bu işlerden anlayan, sorumluluk duygusuna, yaratıcılık vasıflarına sahip kişiliklerin alınması ve bu dalda uzmanlaşmaya gidilmesi zorunludur.

Basın-yayın konusunda 5. Kongre'de alınan kararlar doğrultusunda hareket edildiğinde bu sorunu her yönüyle çözmek mümkündür. Özellikle savaş pratiğimizde yaşanan büyük deney ve tecrübeler, sergilenen kahramanlıklar ordu içerisinde basın-yayın çalışmalarını geliştirme açısından büyük materyal teşkil etmektedir. Bunları belgeleyip çeşitli kaynaklara dönüştürerek, bütün savaşçı yapımıza ve geniş halk yığınlarına yansıtmamız büyük gelişmelere yol açacaktır.

Geçmiş mücadele sürecinde bunlar kısmen yapılsa da süreklileştirme ve geliştirme olmamıştır. Merkezi düzeyde **"Arteşa Gel"** adlı gazete çıkarılmıştır. Ancak belirli alanlarla sınırlı kalma durumu olmuştur. Arteşa Gel gazetesinin ülkenin bütün alanlarına zamanında ulaştırılmaması ve periyodik yayınlanmamasından dolayı rolünü tam olarak oynamamıştır. Savaşımızın gelmiş olduğu düzey göz önüne getirildiğinde sadece böyle bir yayının geliştirilmesi bile ihiyaçlara cevap veremeyecektir. Bir yandan oluşan boşlukları doldurmak için bütün eyaletlerde basın-yayın faaliyetlerinin geliştirilmesi ve bu faaliyetlerin merkezi bir basın-yayın kurumu biçiminde örgütlülüğe kavuşturulması gerekiyor. Bu yapıldığında edinilen tecrübe ve gelişen olayların doğru bir şekilde ülkeye ve savaş hatlarının bütününe, kitleye yansıması olacaktır.

Merkezi düzeyden başlayarak her eyaletin savaş ve ordu faaliyetlerini belgelendirmesi yaşanan savaş deneyimlerini, askeri içerikli yazılara dönüştürmesi, yine savaş anıları, günlük vb. geliştirilerek savaşı geleceğe aktaracak tarihi eserlere çevrilmesi, eyalet tarihçelerinin çıkarılması önemlidir.

Merkezi basın-yayın kurumunun ve alt birimlerinin yaratacağı gelişmelerden yola çıkarsak, bu kuruma ciddiyetle eğilinmesi, bunun için gerekli araç ve gerecin temin edilmesi, özellikle savaşın görüntülenmesi açısından video, fotoğraf vb. malzemelerinin bulundurulması daha geniş çaplı çalışmalar açısından gereklidir. Bu aynı zamanda hızlı ve tempolu bir çalışmayı da yaratacaktır.

Yine radyo yayınlarının yapılması, hem kendi gücümüzün ve halkımızın gelişmeleri objektif olarak öğrenmesi, hem de kitle ve savaş gücümüzün eğitimi, kitlenin örgütlenmesi için önemli bir işlev görecektir.

Bütün bu çalışmaların döneme ve geleceğe cevap verebilecek verimlilikte olması için, çeşitli gezici basın-yayın birimlerinin yanısıra, savaş muhabirlerinin oluşturulmasına ve bunların eğitilip yetkinleştirilmesine önem vermek gerekiyor. Bununla birlikte yapımızın devrimin yüklediği bir sorumluluk gereği olarak yaşadıklarını, düşündüklerini yazıya dökmeleri bu kurumun çalışmalarını güçlendirecektir.



3- Arşiv-sicil

Ordu bünyesinde kurumlaşmayı oturtmaya doğru giderken, arşiv-sicil kurumunun geliştirilmesi ve kendi içinde örgütlü bir yapıya kavuşturulması belirgin bir önem taşımaktadır. Ulusal kurtuluş savaşımızın tarihinin yazılı hale getirilmesi geleceğe her yönüyle ışık tutacağı gibi, şehitlerimizin kanıyla yazılan Kürdistan tarihinin halkımıza ve dünya insanlığına aktarılması açısından da rolü büyük olacaktır. Özellikle savaş koşullarında sicillerin tutulması ve bütün olayların belgelendirilmesi, aynı zamanda güçlü bir ordu yaratmanın da zemini olacaktır.

Önemi böyle olan bir kurumun geçmiş mücadele süreçlerinde yeterince işletilmediği ve gereken önemin verilmediği ortadadır. Her ne kadar üzerinde durulmuş gibi görünse de, arşiv-sicile sıradan ve basit yaklaşılmıştır. Bunun önemi tam olarak bilince çıkarılmadığından dolayı, mücadelemiz açısından son derece önemli olan çoğu olaylar önemsiz görülerek belgelendirilememiştir. Oluşturulan belgeler ise iyi korunmadığından dolayı ya düşmanın eline geçmiş ya da kaybolup gitmiştir. Bunun çarpıcı örneklerinden biri de 1994 yılında yapılan Amed Eyaleti 2. Konferansı belgelerinin düşmanın eline geçmesi sonucu, düşmanın bu belgeleri kendi yayın organlarında anti-propaganda malzemesi olarak kullanmasıdır.

Arşiv-sicilin örgütünü oluşturup, kendi içinde gerçek bir merkezi yapıya kavuşturmaktan ziyade bunun kadro sorununa bile ciddi yaklaşılmamıştır. Bu faaliyete ciddi yaklaşılmadığından, birçok belge yeterince korunamadığı gibi ya bir kayanın, ya da bir toprak yığınının altına rastgele bırakılmıştır. Sağlam depolama ve gömme sisteminin geliştirilmemesinden dolayı, bu belgeler çoğunlukla kullanılamaz hale gelmiştir. Bunun yanında sicillerin zamanında ve düzenli olarak tutulmamasından dolayı yaşanan kayıplar hakkında, bilgilendirmeler ya olmamış, ya da eksik ve yetersiz olmuştur.

Bütün bunlardan hareketle bu soruna ne kadar duyarlılık ve hassasiyetle yaklaşılması gerektiği ortaya çıkmaktadır. Her şeyden önce arşiv-sicilin de bir kurum olarak ele alınması ve kendi içinde örgütlü bir yapıya kavuşturularak, merkezileştirilmesi zorunludur. Arşiv-sicil sisteminin ordu bünyesinde en üstten merkezi bir yapıya

kavuşturmakla beraber eyaletler bazında da ele alınıp merkezileştirilmesi önemlidir.

Yine bu kuruma rastgele kişilerin alınamayacağı da açıktır. Dolayısıyla alınacak olan kişilerin, görevinin bilinci ve sorumluluğunda olmaları önemlidir. Ayrıca partiye ve parti değerlerine bağlı olan bireylerin bu kuruma alınmaları gerekiyor.

Mücadelemizi ilgilendiren bütün olayların (eylem, çatışma, şahadetler, vb.) belge olarak ayrıştırılması ve sağlam depolama sisteminin geliştirilerek koruma altına alınması zorunludur. Mevcut belgelerin sık sık gözden geçirilerek düzenlenmesi ve sağlam bir şekilde arşivlenmesi bütün faaliyetlerin daha sistemli ve düzenli yürütülmesinde kolaylık sağlayacaktır.

Ayrıca sicilleri olmayan kayıplarımızın yeniden sicillerinin araştırılıp bulunması ve mevcut yapımızla birlikte, yeni katılan savaşçı yapının sicillerinin mutlak surette çıkarılması gerekiyor. Depoların güvenlikli yerlerde olması, kroki ve haritalarının çıkarılması, belgelerin kaybolmaması ve zarar görmemesi açısından sürekli tedbirler geliştirmek gerekiyor. Belgeler eyalet, bölge ve mıntıkalarda arşivlenirken, önemli belgelerin de merkezi arşiv-sicil bürosuna aktarılması şarttır.

Her alt kurum yıllık gelişmeler hakkında üstü bilgilendirmek zorundadır. Belgeler arşivlenirken teknik imkanlardan (bilgisayar, video vb.) yararlanılması, çalışmalarda daha da kolaylık sağlayacaktır.

4- Sağlık ve hastane

Geçmişte sağlık sorunu üzerinde yeterince durulmadığı ve buna köklü bir çözüm getirilmediği açıktır. Bu sorun, günümüzde de tam olarak çözülmüş değildir. Buna köklü bir çözüm getirilmediğinden dolayı birçok savaşçının ya sakat kalmasına ya da şahadetine yol açılmıştır. Hatta basit hastalık ve yaralanma durumlarının iyi bir tedaviden geçirilmediğinden dolayı şahadetlere de yol açtığı bilinmektedir.

Eyaletler bünyesinde bunun üzerinde yeterince durulmaması nedeniyle çoğu kez yaralanan ve hasta olan gücümüz Güney sahasına vb. alanlara aktarılmıştır. Bu uzun bir zaman almanın yanında, de-

ğişik yan sorunları da beraberinde getirmiştir. Yine Güney'e aktarma koşullarının olmamasından dolayı metropollere gönderilmek zorunda kalınan birçok yaralı ve hastanın yakalanma ve deşifre durumu olmuştur.

Özellikle önümüzdeki dönemde hareketli savaşla birlikte savaşın daha da kızışacağı dikkate alındığında, daha çok şahadet ve yaralanmaları da beraberinde getirecektir. Savaşın kızgın ortamında yaralıların hepsini dış alanlara aktarma imkanı ister istemez ortadan kalkacaktır. Sağlık ve hastane kurumuna bugünkü mevcut yetersiz yaklaşımla yaklaşılırsa bu, hasta ve yaralıları ölüme terk etmek olur. Buna düşmemek için, her eyaletin kendi içinde bu sorunu köklü ele alıp mutlaka çözüme gitmesi gerekir. Bunun için; sağlıklı, güvenlikli ve düşmanın ulaşmayacağı alanlarda, kurtarılmış bölgelerde yeraltı hastanelerinin geliştirilmesi ve tıbbi malzemelerle donatılması, uzman personelin bulundurulması önemli bir sorun olarak kendisini dayatmaktadır. İmkanlar ölçüsünde bunu geliştirerek bölge ve mıntıkalara kadar sağlık birimleri oluşturmak mümkündür. Salt bununla da yetinmeyip, aynı zamanda bütün birliklerde sağlıkçıların ve gerekli tıbbi malzemelerin bulundurulması da bir o kadar önemlidir. Ancak mevcut durumlar göz önüne getirildiğinde bütün birliklerin sağlık personel ihtiyacını karşılama imkanına tam olarak ulaşılamamıştır. Bu boşluğu kısa sürede doldurmak için sağlıktan kısmen anlayan ve bu yönlü gelişim eğilimi olan bireylerin özel olarak eğitilmesine ihtiyaç vardır. Bunun yanısıra her birlik üyesinin sağlık (ilk yardım) eğitiminden geçirilmesi gerekir.

Savaşta yaralanma ve hastalanma durumlarında moralin önemli bir rolü olduğunu göz önüne getirdiğimizde, yaralı ve hastalara gerekli moral ve desteğin verilmesi son derece önemlidir. Bu nedenle sağlık birimine seçilecek bireylere dikkat etmek gerekiyor. Ayrıca yaralı ve hastanın, birlik yaşamından ve savaştan uzak kalmasının yaratacağı boşluğu eğitimle doldurmak en doğrusu olacaktır.

Sadece mevcut savaşçı yapımızın sağlık sorunlarını çözmek kuşkusuz tek başına yeterli değildir. Bir halk hareketi olduğumuzu ve iktidarlaşmaya doğru giderken, şiddetli savaş koşullarında halkın sağlık sorunlarıyla da ilgilenmek ister istemez gerillaya düşmekte-

dir. Bunu da dikkate alırak, sağlık ve hastane faaliyetinin ne kadar kapsamlı bir çalışma istediği açıkça ortaya çıkmaktadır. Bunun için, gezici sağlık birimlerinin oluşturulup, bu birimlerin aynı zamanda halkın sağlığıyla da ilgilenip, koşullar ölçüsünde yoksul kesime ilaç yardımı gibi çalışmalar yürütmesi önemlidir.

5- Muhabere ve kurye

Savaş ve ordularda muhaberenin rolü tartışma götürmeyecek kadar büyük bir öneme sahiptir. Muhabere sorununu çözmeyen bir ordu, kendisini savaşın bütün gelişmelerinden mahrum bırakmış demektir. Böyle durumlarda düşman saldırılarının nereden geleceğini bilemediği gibi, gelebilecek saldırılara karşı koyabilmek için kendi güçlerini de nasıl harekete geçireceği, nasıl koordine sağlayacağı, çatışmaları nasıl yönlendireceği ve savaşı nasıl geliştireceği konusunda adeta eli-kolu bağlı kalacak, kendi güçlerine kısa sürede ulaşmayacaktır. Bu da savaşta ölüm demektir. Düşman faaliyetleri hakkında bilgileri zamanında elde etmek, mevcut olan birlikleri düşmanın hareketi hakkında bilgilendirmek, emir-talimatları zamanında ve yerinde ulaştırmak için muhabereye büyük ihtiyaç duyulmaktadır. Bu, bütün savaşan taraflar açısından geçerlidir.

1992'ye kadar mevcut güçlerimiz bu olanaklardan tamamıyla uzaktı. Bundan önceki süreçlerde daha çok kurye yoluyla gelişmeler öğrenilip yönlendirilmekteydi. Bu, zorluklar ve tehlikeler yaratmakla kalmayıp, mevcut gelişmelerin zamanında aktarılmamasını da beraberinde getirmekteydi. Bunun da mücadelemizin gelişimi açısından ne kadar olumsuz bir rol oynadığı ve çalışmaları ağırlaştırdığı bilinmektedir.

İşte bu gerçeklikten hareketle 1992'nin başlarından itibaren parti bu sorun üzerinde büyük bir hassasiyetle durarak gerekli teknik imkanları ortaya çıkarmıştır. Gelinen aşamada muhabereden yoksun bir savaşın yürütülemeyeceği gerçeğinden yola çıkarak; her eyalette, muhabere kurumu, birimlerinin oluşturulması yönünde faaliyetler başlamasına rağmen, partinin öngörmüş olduğu bir muhabere ağını tam anlamıyla geliştirememe durumu yaşanmıştır. Süreç içerisinde her ne kadar birimler oluşturulmuş ve bir kurum olarak örgüt-

lendirilmeye çalışılmışsa da, bunun anlam ve önemine uygun olarak hareket edilmemiştir.

Yersiz muhabere yapma, zamanında muhabereye çıkmama, düşmanla muhabere yapılmaması gerektiği halde muhabere yapma, şifre geliştirmeme, açık konuşma, eğitimsiz kişilerin bu birime verilmesi, vb. durumların belirgin olarak yaşanması ciddi zararlar vermiştir. Hatta kimi yerlerde kendi elimizdeki cihazlar bir ajan rolünü oynayabilmiştir. Denilebilir ki, düşman birçok operasyonu ve yaşanan şahadet olaylarının önemli bir bölümünü elimizdeki cihazların yanlış kullanılmasından öğrenmiştir. Bunun önüne her ne kadar geçilmeye çalışılmışsa da hâlâ yetmezliklerin giderildiği söylenemez. Elimizdeki mevcut cihazlarla oynanması birçoğunun bozulmasını, birim ve birliklerimizin cihazsız kalmasına yol açmıştır. Bundan dolayı da birimlerin hem uzun süre örgütle ilişkilerinin olmamasına, hem de büyük tehlikelerle karşı karşıya kalmasına neden olunmuştur. Bunun da genel faaliyetler açısından ne kadar büyük bir kayıp olduğu ortadadır.

Bugün savaşın gelmiş olduğu düzey, artık bu tür hata ve yetmezliklere hiçbir suretle müsamaha göstermeyecektir. Her şeyden önce tam bir kurumlaşmayı ve bu muhaberenin gereklerine uygun hareket etmeyi dayatmaktadır. Mevcut durumda hem personel, hem teknik açıdan ciddi bir sorun yoktur. İmkanlar her türlü çalışmaya el verecek düzeydedir. Tek sorun her alanın ihtiyacına uygun birimlerin oluşturulması ve muhabere hakkında bütün birim ve sorumlularının eğitilerek uzman hale getirilmesidir. Aynı zamanda muhabere kurallarına uyulması ve disiplinin egemen tarz haline getirilmesi gerekiyor.

Karmaşık ve yoğun savaş faaliyetleri, özellikle günümüzde koordinenin çok önem kazanması nedeniyle bu soruna köklü çözümler getirmek zorunludur. Özellikle gereksiz muhaberenin yapılması, muhabere yapılırken günlük tekmillerden tutalım, gelişmelerin aktarılmasına ve talimatların iletilmesine kadar şifreli konuşmaların esas alınması kaçınılmazdır.

Bütün birim ve birliklerde mutlaka cihaz bulundurulması hedeflenmekle birlikte, merkezi bir muhabere ağının geliştirilmesine de

özenle dikkat gösterilmesi gerekir. Özellikle büyük çaplı ve kapsamlı eylemlerde olsun, yine küçük çaplı eylemlerde olsun tam koordineyi sağlayabilmek için eylemde yer alan güçlere birer cihaz verilmesi kesinlikle ihmal edilmemelidir.

Bu kurumun düşman faaliyetleri hakkında gereken bilgileri sağlamak için, sürekli cihazda düşmanı takip etme ve alınan bilgileri zamanında ilgili kuruma bildirme gibi bir görevi de vardır. Muhabere kurumunun ayrıca belli aralıklarla ihtiyaç oranında çeşitli şifreleri çıkarması da gerekir. Çıkarılan şifreleri gizli tutulmasına dikkat etmek, zamanı geçmiş şifreleri imha etmek de bir o kadar önemlidir. Bu çalışmaların yönetmenlik ruhuna uygun yürütülmesi esastır.

Eldeki tekniğin temin edilme koşulları göz önüne alınırsa, kulanımında oldukça duyarlı olunması gerektiği, geçmiş pratiklerde ortaya çıkan yanlış kullanımların bizi ne kadar güç durumda bıraktığı açıktır. Ayrıca bu kuruma alınacak olanların tecrübeli, bu işten anlayanlardan olması önemlidir. İmkanlara göre bunların hem şifre çıkarabilecek ve tamirini yapabileceklerden seçilmesi ve bunların da yedeklerini hazırlamaları dikkate alınması gereken bir husustur.

Telsizle haberleşme ve iletişimin sağlanmasının yanında, geçmişten beri kullanılan kurye ile haberleşme, iletişimde temel bir rol oynamaktadır. Geçmişte bu faaliyetin hatalar ve suç pratikleriyle dolu olarak gerçekleştirildiği açıktır. Kurye olarak seçilenlerin uygun niteliklerde olmaması birçok sorunun kaynağı olmuştur.

Yeni süreçte cihazların kullanılmayacağı anlarda, bilgilendirmelerde, grupların alanlara aktarılmasında vb. kuryenin doğru kurallar çerçevesinde yaygınca kullanılması gerekir. Özellikle kurye olarak seçilen kişilerin dikkatli, araziye hakim, inisiyatifli ve duyarlı kişiler olmasına önem verilmesi, çalışmaların amacına ulaşması açısından zorunludur. Günümüzde, bu faaliyetin, hatalarından arındırılmış bir şekilde tam işlerliğe kavuşturulması, birçok sorunun çözülmesinde temel rol oynayacaktır.

6- Maliye

İktidarlaşma sürecine doğru giderken olanakların daha da artacağı açıktır. Ortaya çıkan imkanların iyi derlenip toparlanması ve ye-

rinde kullanılarak savaşımızın hizmetine sunulması önemli bir sorundur. Geçmişte gereklerine uygun olarak hareket edildiği söylenemez. Bu imkanlar tam olarak değerlendirilmesinin yanında, biriken mali değerlerin yeterince korunamaması ve yerinde kullanılmaması gibi durumlar da ortaya çıkmıştır. Aşırı harcamalardan tutalım eldeki mevcut değerlerin yeterince korunmamasına kadar birçok yetersizliklerin yaşandığı bilinmektedir. Sağlam bir defter tutulmadığı ve merkezileşmenin sağlanmamasından dolayı birçok değer ya kaybolmuş, ya da düşmanın eline geçmiştir. Aşırı bir tüketimi de buna eklediğimizde mali alanda ne kadar büyük bir zararın yaşandığı çok net ortaya çıkacaktır. Bütün bunlar, mali alanda kurumlaşmamızın gerçekleşmemesi yönünde belirleyici bir yer tutmaktadır.

Özellikle yeni süreçte nicelik olarak giderek gelişip-büyüyen ordumuzun ve savaşın tüm lojistik, teknik sorunları çözme konusunda maliye faaliyetlerinin temel bir yeri vardır. Mali sorun çözüldüğü oranda ihtiyaçlara cevap verilebilir. Bu da mali alanda kurumlaşmanın yetkin oturtulmasıyla olacaktır.

Bütün ihtiyaçlara cevap vermek için sadece özgüce dayanmak da kendi başına yeterli olmamaktadır. Özgüce dayanmayı esas almakla birlikte düşmanın mali kaynaklarına yönelme ve devrimci zora dayanarak kamulaştırma da bir o kadar önemlidir. Elbette ki halka yönelik olarak zor yöntemi esas alınmayacaktır. Daha çok gönüllü, halkın gücü oranında katılımının sağlanması hedeftir. Bunun için kampanya, bağış, aidat ve vergilendirme gibi yöntemlere başvurulması gerektiği açıktır. Bugün düşmanın Kürdistan'ın bütün il ve ilçelerinde bankaları ve birçok işletme kuruluşları mevcuttur. Yine işbirlikçi-feodal kompradorlar, bunun yanısıra düşmanın bize karşı örgütlediği ve savaştırdığı yaygın korucu çevreleri bulunmaktadır. Geçmişte bu kaynaklardan yeterince yararlanamadığımız bilinmektedir. Bundan sonra bu tür düşman kurum ve işletmelerine karşı kesin bir yönelim içine girmek dönemin görevlerindendir. Yararlı ve etkili bir yönelimle kamulaştırma, kamulaştırmanın sağlanmadığı zamanda imha etmek gerekiyor. Ayrıca sınırlardaki gümrüklerden de her yönüyle yararlanma bütünüyle savaşın hizmetine sunma imkanları da doğmuştur.

Ayrıca ticareti geliştirme ve imkanlar ölçüsünde çeşitli işletmeleri devreye sokma gibi durumlardan da yararlanılması gerekiyor. Başta her eyalet kendi sorununu özgücüne dayanarak çözmeyi esas almakla birlikte, bu alanda bir kurumlaşmaya giderek kendi içerisinde bunu merkezi bir yapıya kavuşturmayı temel almalıdır. İhtiyacından fazla biriken değerlerin ise bağlı olduğu merkezi kurumlara zamanında ve sağlam bir biçimde ulaştırılması gerekiyor.

Türk parasının hızla değer kaybettiğinden hareketle eldeki Türk parasını dövize dönüştürmek daha da gerçekçi bir yaklaşımdır. Mümkün mertebe yapılacak harcamaları, eldeki mevcut dövizi kullanmaktan çok, Türk parasını kullanmak daha uygundur. Yine bu kuruma, parti ideolojisi ve politikasına hakim, partiye bağlı olan bireylerin getirilmesine özen gösterilmelidir.

7- Topografya kurumu (harita-kroki çizimi)

Topografya, üzerinde yaşanılan ve hareket edilen coğrafik alanın bütünün özelliklerinin en ince ayrıntısına kadar araştırılıp tespit edilmesi ve belli bir düzlem üzerine (kağıt, tahta, toprak vb.) çizim veya kabartma yoluyla geçirilmesidir. Topografya, coğrafyanın bütün özelliklerini içermektedir.

Arazinin genel yapısı, yerleşim durumları, belirgin noktalar, alanların genişliği, yüksekliği, yerleşim alanları, nehir, göl, deniz vb. hepsini kapsamaktadır. Savaş örgütü olduğumuz dikkate alındığında, bunun ordu güçlerimiz açısından ne kadar büyük bir önem taşıdığı görülecektir. Geçmiş mücadele pratiğinde bu sorun üzerinde yeterince durulmaması çeşitli zorluklara yol açmıştır.

Ordulaşmanın ve savaşımın geldiği bu aşamada topografyayı bir yana itmek veya özümsememek kabul görülecek bir durum olamaz. Güçlerimizin rahat hareket etmesi ve savaşı daha da geliştirmek için topografya kurumunun önemi kendiliğinden ortaya çıkmaktadır. Topografya sadece genel coğrafik bilgileri değil, aynı zamanda kullanılacak olan çeşitli ağır silahların (top, havan vb.) daha etkili ve yerinde kullanılabilmesi için de önemlidir. Örneğin topografya sorununa çözüm getirmediğimizden dolayı elimizde mevcut havanları genellikle görünen hedeflere karşı kullanmaktan öteye gideme-

me gibi bir durumla da karşı karşıya kalıyoruz. Çoğu zaman kullanılan bu silahların hedefini vurmadığı bir gerçektir.

Bu açıdan konunun önemle ele alınması ve çözüme kavuşturulması ertelenemez. Sorunun öneminden hareketle her eyalet kendi topografik sorunlarına tam olarak çözüm getirme zorunluluğuyla karşı karşıyadır. Başta topografik bilgileri olan kişilerin bu kuruma seçilmesi ve eğitimle bu kurumda bulunanların uzmanlaşmaya gitmesi gerekmektedir. Bununla birlikte bütün savaşçı yapımızın da genel hatlarıyla topografya hakkında bilgilendirilmesi için eğitimden geçirilmesi zorunlu bir ihtiyaçtır. Oluşan böyle kurumlar aracılığıyla her eyalet kendi eyalet haritasını geliştirmesi yanında savaşa kolaylık sağlayabilecek ve bütün noktaları, düşman hedeflerini, yerleşim merkezlerini vb.'ni içeren askeri haritaları geliştirmesi de oldukça önemlidir. Önümüzdeki süreçlerde kapsamlı kuşatmaların, ablukaların ve geniş çaplı eylemlerin olacağı dikkate alınarak ayrıntılı bir şekilde arazi ve hedeflerin kroki ve haritalarının çıkarılması hareketli savaş açısından oldukça önemlidir.

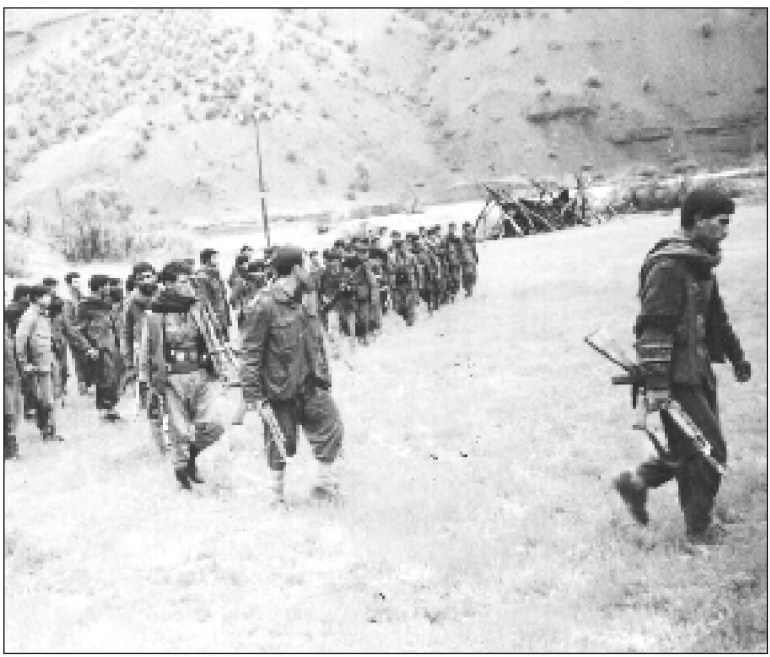
Buradan hareketle, bu gibi çalışmaları herkesin yürütemeyeceği dikkate alınarak, çizimden ve arazi yapısından anlayan, aynı zamanda bunu yaparken askeri çalışmalara göre haritalar çizebileceklerin bu kurumlara alınması zorunludur.

8- Denetleme kurulu (müfettişlik)

Geçen mücadele sürecinde ordulaşmamızı sekteye uğratan birçok sınıf dışı anlayışın boy vermesi ağır tahribatlara neden olmuştur. Yaşam, çalışma, hareket ve vuruş tarzı başta olmak üzere bütün ordu çalışmalarımızda kendini dışa vuran parti dışılıklarla yetkince mücadele etmek her şeyden önce sağlam ve sürekli bir denetimle mümkündür.

Denetimsizlikten kaynaklanan çizgi dışılıklar, bireysel tarzlar ve taktik dışılıklar zamanında önü alınmadığından dolayı yol açtığı tahribatlar boyutlanmıştır. Gelinen süreçte çalışmaların yerinde, zamanında ve sürekli denetimi kaçınılmaz bir hal almıştır. Bu nedenle merkezi denetleme kurulunun oluşturulması ve gerçek bir işlerlik kazandırılması zorunludur.

Denetleme birimlerinin işlerli kılınması, çalışma alanları üzerin-



de hareketli olmasıyla mümkündür. Direkt başkanlık konseyine bağlı olan bu birimler inisiyatifli olarak hareket ederler. Bütün çalışmaları denetlemekle ve üste rapor etmekle yükümlü olan denetleme organı üst'ün onayı ve bilgisi dışında hareket edemez. Üst'ün talimatları doğultusunda esas işi bilgilendirmek ve rapor sunmak olan bu kurulların seçiminde parti ölçülerinin gözetilmesi zorunludur.

Denetleme kurulunun kendi çalışma yönetmeliğine kavuşturulması esastır. Bu kurul üyelerinin görev almadıkları süre içinde ise bulundukları sahada genel çalışmalara aktif olarak katılmaları mücadelemizin mevcut düzeyine uygun düşmektedir.

9- Soruşturma ve yargılama

Geçmiş savaş pratiğimizde; ordu bünyesindeki soruşturma ve yargılamaların, tam anlamıyla partimizin adalet anlayışı doğrultusunda yapıldığını belirtmek mümkün değildir. Birçok olumsuzlukla birlikte, ciddi derecede suç sayılabilecek çeşitli hata ve yetersizlikler ortaya çıkmıştır. Yersiz ve haksız infazlara kadar birçok parti dışılıklar yaşanmıştır.

Soruşturmalarda partinin ikna edici ve kazanımcı ilkesinin esas alınması yerine, kişisel ve kaba yöntemler öne çıkarılmıştır. Yine yargılamaların zaman aşımına uğratılıp, yüzeysel, formalite icabı yapıldığı ve bu temelde bir suç pratiğinin yaşandığı da görülmüşür. Yine aydınlığa kavuşturulmadan, bireysel kaygılar sonucu gerçekleştirilen yargılamalar da az değildir.

Parti ideolojisi ve politikasından uzak olma ve bireylerin kendi tarzını hakim kılması sonucu, gelişen bu olumsuz pratiğin gerek savaşçı yapımız, gerekse kitleler üzerinde yarattığı tahribatın ne denli büyük olduğu bugün daha net olarak ortaya çıkmıştır. Savaşın büyümesini belli oranda engelleyen bu tür anlayışların mahkum edilmesi gerektiği açıktır. İktidarlaşmaya doğru hızla gidildiği bir sırada, katılımların özellikle önümüzdeki dönemlerde kitlesel boyutun daha da ileri düzeye çıkacağı kesindir.

Toplumun bütün sınıf ve katmanlarını bağrında toplayacak böyle bir ordu gerçekliği, aynı zamanda şiddetli bir savaşımı sürdürme göreviyle de karşı karşıyadır. Büyüyen ordu gerçekliği, mevcut dü-

zeyi ve toplumsal gerçekliği dikkate aldığımızda, ister istemez çeşitli düzeylerde suç unsurları ortaya çıkacaktır.

İşlenen suçlara karşı hiçbir şekilde sessiz kalınamaz. Bu nedenle işlenen suçları ve suçluları açığa çıkarmak ve cezai yaptırımlara tabi tutmak için soruşturma komisyonlarına ve yargı heyetlerine gereksinim vardır. Soruşturma komisyonu ve yargının kaç kişiden ve kimlerden oluşacağı, soruşturmanın hangi esaslar temelinde yürütüleceği, sorgu anında hangi hususlara dikkat edilmesi gerektiği, yine mahkemelerin hangi yasal çerçevede olacağı, hangi suçun askeri mahkemelerde yargılanacağı ordu resmiyetinde ortaya konulmuştur. Bahsedilen bu hususların pratikte nasıl işletilmesi gerektiği yönetmelik kapsamında ele alınmıştır.

Burada dikkat edilmesi gereken önemli nokta; rastgele kişilerin soruşturma ve mahkeme yapamayacağıdır. Bunun yaşanmaması ve geçmişte yaşanan olumsuzlukların tekrarlanmaması için, her eyalet bünyesinde bu anlamda kurumlaşmaya gidilmesi esastır. Suç doğuran bir fiil ortaya çıktığında, öncelikli olarak soruşturma heyeti tarafından gerekli araştırmalar ve incelemeler yapılır, eğer suç durumu tespit edilirse, suçun niteliğine göre gerekli mahkeme yapılır.

Yapılan soruşturma ve yargılamaları, geçmişteki gibi zamana yaymamak, zaman kaybetmeden ve ihmal etmeden gerçekleştirmek, şekli değil mutlaka doğru sonuçlara ulaşacak tarzda ele almak, savaşın, partinin ve halkın çıkarlarına uygun kararlara varmak, yine kişiyi kazanma temelinde bir yaklaşımı esas almak gerekiyor.

10- Askerlik şubeleri

Geçmiş pratik mücadele süreçlerinde gerek ülkenin değişik alanlarında, gerekse Türkiye metropollerinde mücadele saflarına katılmak isteyen çoğu çevrelerin örgütle ilişki kuramamaları nedeniyle saflara katılımları gerçekleşmemiştir. Bunun mücadelemiz için ne kadar büyük bir kayıp olduğu bilinmektedir.

Gelinen aşamada, savaşçı adaylarına büyük gereksinim duyulmaktadır. Bunun salt gönüllü çevrelere dayanarak karşılamaya gitmenin yeterli olmayacağı bilinen bir husustur. Bu açıdan gönüllü katılımların yanında, zorunlu askerlik yasasının da etkin bir şekilde

hayata geçirilmesi gerekmektedir.

Hangi biçimde olursa olsun, bütün çevrelere ulaşmak ve savaşçı ihtiyacını zamanında karşılamak için askerlik şubelerinin örgütlendirilip hayata geçirilmesi zorunludur. Oluşturulması gereken şubelerin eyalet karargahları bünyesinde örgütlendirilip, merkezi bir yapıya kavuşturulması en doğru olanıdır. Eyalet karargahlarında başlatılan örgütlenme kendi kurumlaşmasını yaratarak bölge ve mıntıkalarda şube veya temsilcilikler düzeyinde yaygınlaştırılmalıdır. Askerlik şubeleri aynı zamanda şehir merkezi ve Türkiye metropolleri için de geçerli olan bir durumdur.

Oluşturulan şubelerin kuşkusuz cephe birimleriyle sürekli bir dayanışma içerisinde olması, geniş çevrelere ulaşmaları açısından önemlidir. Ancak bu tamamiyle cephe birimlerinin denetiminde olacak diye bir sonuç çıkarılmamalıdır. Buradaki amaç; nerede saflara alınması gereken bir savaşçı varsa, ona ulaşmaktır. Gerek cephe birimleri tarafından olsun, gerek şubeler aracılığıyla olsun alınan bütün yeni savaşçı adaylarının bulundukları alan tarafından, araştırma ve kontrolden geçirilerek alınmaları, rastgele herkesin orduya gönderilmemesi gerekir. Savaşçı seçiminde askerlik yasasının öngörmüş olduğu hususları, orduya uygunluk durumunu dikkate alarak (şüpheli olanların dışında) yaş, sağlık, vb. durumlar dikkate alınarak, bir ayrışmaya gidilmesi ve durumu elverişli olan savaşçı yapının en sağlıklı yollarla zaman aşımına uğramadan üslenme alanlarına ulaştırılması önemlidir. Zorunlu askerlik yasasını uygularken kadın kitlesinin bunun dışında tutulması gerekir. Bu kesimden gönüllü katılanlar da aynı işlemlere tabi tutularak, savaş açısından durumu uygun olmayanların alınmamasına dikkat edilmelidir.

Oluşturulan mevcut şubeler ve şubelere bağlı olarak çalışılan temsilciliklerin kendi çalışmalarında, başta gizlilik olmak üzere, her hususta gereken dikkat ve duyarlılığı elden bırakmamaları önemlidir. Bu açıdan bu gibi kurumlarda yer alan kişileri belli bir eğitimden geçmesi ve kendi görevleri hakkında aydınlatılması gerekmektedir.

E- Savaşta altyapı

Ordular altyapı sorunlarını çözdükleri oranda kendilerini ayakta

tutabilirler. İster burjuva orduları olsun, ister sosyalist ordular olsun, isterse kurtuluş savaşımlarını veren halk orduları olsun bu ilkeye bağlı kalmak zorundadırlar. Altyapı sorunlarını çözmeyen bir ordu, başarılı bir savaşımı sürdüremeyeceği gibi dağılmaktan da kendini kurtaramaz.

Bu durum ordu gerçekliğimiz açısından daha da geçerlidir. Büyük bir güç dengesizliği içinde faaliyet yürüten bir savaş örgütü olduğumuz göz önüne getirildiğinde, bunun ne kadar geçerli ve hayati olduğu kendiliğinden görülecektir.

Geçmiş mücadele sürecinde, kimi eyalet ve bölgelerde bu sorunun üzerinde tam durulmadığı ve buna köklü bir çözüm getirilmediği için, savaşımın gelişimini önemli oranda etkilemiştir. Aynı zamanda ordunun istenilen düzeyde gelişip büyümesine de olumsuz etki yapmıştır. Hatta mevcut gücümüzün yıpranması ve kimi zaman kaçışların gündeme gelmesi bununla yakından ilintilidir.

Geçmişte yaşanan bu gibi yetersizliklere bir daha girmemek için sorunun hangi temelde ele alınması ve nasıl bir yaklaşım gösterilmesi gerektiğini tespit etmek zor olmasa gerek. Bundan da anlaşılacağı gibi silahlı güçlerimizin ilk etapta altyapı sorunlarını çözmeyi esas alması gerekmektedir.

I- Üslenme ve geri cephe

Ulusal kurtuluş savaşlarının geliştiği birçok halk mücadele tarihine baktığımızda; çeşitli sağlam üs ve geri cephelere dayanarak savaşı geliştirdiklerini ve buralardan güç alarak düşmanlarına karşı zafer sağladıklarını biliyoruz. Örneğin Vietnam gerillaları, Çin gibi geniş ve sağlam bir geri cepheye dayanarak savaşı geliştirip kurtuluşa gitmişlerdir. Ancak Kürdistan'ın durumuna baktığımızda; dört bir yanda sömürgeci güçlerin kuşatması altında olduğumuzu ve dayanabileceğimiz herhangi bir geri cephe ve üs sahamızın bulunmadığını, mücadelenin ilk yıllarında tamamıyla bundan yoksun olduğumuz bilinmektedir. Parti Önderliği'nin Filistin mevzilerini özenle kullanmaya çalışmasının nedeni de bundandır. Yalnız bu sahanın Kürdistan'dan uzak olması ve politik dengelerin değişkenlik göstermesinden hareketle, Güney Kürdistan sahasının geri bir cephe ola-

rak alınması, sağlam bir üs haline getirilmesi, mücadelemizin gelişimi açısından ne kadar hayati olduğu, başından beri Parti Önderliği tarafından tespit edilerek, buraya oldukça büyük bir önem verilmiştir. Ancak taktik önderliğin bunu tam olarak kavrayamaması ve yanlış yaklaşması, sahaya atfedilen rolün tam olarak oynatılmamasına neden olmuştur. Sürekli hata ve yetmezliklerde ısrar, partinin birçok imkanını heder etmiştir. Taktik önderlik, mevcut pratiğiyle adeta "burada üslenilmez, burada barınılmaz" yaklaşımları içine girmiştir. Parti Önderliği'nin ısrarlı dayatmaları sonucu her ne kadar bu alan terk edilmemişse de, beklenen sonuçlar da yaratılamamıştır. Taktik önderlik, sanki burası Kürdistan'ın bir parçası değilmiş gibi, kendisini burada adeta bir misafir görüp, partimizin KDP'ye yönelik politikası çok açık ve net olmasına rağmen, kendisini KDP'nin insafına terk edebilmiştir. Bunun da partimizin alana yönelik politikasını ne oranda işlemez kıldığı mücadele tarihimizde ortaya çıkmıştır. Bütün bunlara rağmen, Parti Önderliği alanın önemini bildiğinden dolayı şiddetle burada kalmayı, her ne pahasına olursa olsun bu alanı sağlam bir geri cephe, temel bir üslenme alanı haline getirmeyi dayatmıştır ve bundan vazgeçilemeyeceğini ortaya koymuştur. Bunun için de en zor koşullarda binlerce savaşçı ve kadroyu bizzat kendisi eğiterek bu alana aktarmış ve kesintiye uğratmadan, bunu günümüze kadar sürdürmüştür. Sürekli güç aktararak burayı beslemesi, eğer doğru kullanılırsa geri cephe rolünü oynayabileceğini ve buradan hareketle ülkenin derinliklerine kadar dalga dalga yayılabileceğini söylemek fazla yanlış olmayacaktır.

Güney Kürdistan şimdiye kadar, savaşın gelişip büyümesinde önemli roller oynamıştır. Eğer bu alana baştan doğru yaklaşılsaydı çok daha büyük hizmetler verecekti. Aynı yanlış ve yetersiz yaklaşım, özellikle Kuzey sahasını besleyecek olan alanlara karşı da gösterilmiştir. Yine Kafkaslar'a doğru parti yaklaşımının, politikasının uygulanması durumunda önemli hizmetler görecektir.

Ülke içerisinde de üslenme sorununa doğru yaklaşım gösterilmemiştir. Geçici üslerle, kalıcı üsler birbirine karıştırılmış, üslenilmemesi gereken alanları bir üs gibi kullanma, kimi yerlerde ise üslere dayanmaktan ziyade üssü belli olmadan rastgele hareket etme gibi

bir durum yaşanmıştır. Geçici kalınması gereken yerlerde uzun süre kalma, mevsimlik kalınması gereken yerlerde koşullar el vermediği halde kış süreçlerinde de kalma, deşifre olan, kullanılmaması gereken yerlerden bir türlü kopamama, üs seçiminde düşmanın ulaşmakta zorluk çektiği, stratejik alanları tercih etme yerine ovalık ve yerleşim yerlerine yakın olan alanları tercih etme, lojistik nereden rahatlıkla temin ediliyorsa oralarda çoğunlukla üslenmeyi temel alma görülmüştür. Gizliliğe önem vermemekten dolayı çoğu zaman güçlerimiz düşmana açık bir hedef haline gelmesi ve gafil avlanması olmuştur. Bunun da hak edilmeyen kayıplara yol açtığı ve partiyi oldukça zorladığı bilinmektedir. Bu, başından itibaren belirgin olarak yaşansa da, Parti Önderliği'nin talimat ve perspektifleriyle önemli oranda aşılmıştır.

Yine birçok yerde, ne kadar dağınık ve stratejik alanlar tercih edilmiş olsa da güçlerin birbirini savunmaktan uzak bir şekilde geniş alanlarda üslendirilmesi, grupların gereğinden fazla dağıtılması, adeta her grubun kendi kaderiyle baş başa bırakılması biçiminde ortaya çıkan yanlış yaklaşımlardan tutalım, alanı tümden terk etme gibi birçok yanlış anlayışa kadar çeşitli olumsuzluklar hâlâ devam etmektedir. Örneğin bu yanlış üslenme veya üslenmede sapma içine girme, Behdinan (Zağroslar) alanında "sınır kültürü" biçiminde kendini dışa vurmakla birlikte, diğer alanlarda ise daha değişik biçimlerde kendini göstermektedir.

Bütün bu yanlış anlayış ve yaklaşımların mücadeleye ne kadar zarar verdiği 5. Kongre sürecinde bütün yönleriyle ortaya çıkarılmıştır. Bu durumlar hem ortaya çıkarılmış, hem de buna yol açan anlayış, tutum ve kişilik özellikleri mahkum edilmiştir.

Üslenme açısından içine girilen bunca hata ve yetmezliklere rağmen, düşman ülkenin çeşitli stratejik alanlarından çekilmek zorunda kalmıştır. Botan'da Gabar, Bestler, Cudi ve Garısa'dan tutalım Behdinan'a kadar geniş bir sahada düşman bugün binlerle ifade edilebilecek gücüyle hareket edemez duruma gelmiştir. Amed'in dağlık kesimleri, yine Dersim'in büyük bir kesimi bütünüyle olmasa bile buna benzer bir durumu ifade etmektedir. Diğer birçok bölge ve eyaletlerde ise aynı düzeyde olmasa da yüzlerce gerillayı barındır-

ma ve harekete geçirme olanağı doğmuştur. Bugünkü mevcut durumu göz önüne getirdiğimizde, başta Botan ve Behdinan olmak üzere Amed ve Dersim de dahil, ülkenin birçok alanında hareketli savaşın ve yaygın gerillanın dayanabileceği üslenme olanakları mevcuttur.

Hareketli savaş ve yaygın gerillayı geliştirirken, güçlerimizi ağırlıklı olarak nerede üslendireceğimizi ve geri cephelere dayanarak nasıl bir savaşımı geliştireceğimizi bize açık olarak göstermektedir.

Ülkedeki mevcut durumları bir bütün olarak göz önüne getirdiğimizde, ağırlıklı olarak güçlerimizi başta Botan ve Behdinan'da mevzilendirmemiz, mevcut durumda en uygun olanıdır. Bu alanların hem stratejik konum itibariyle, hem coğrafik açıdan, hem de mücadelemizin en çok gelişip yaygınlaştığı yerler olma bakımından elverişli olma durumları söz konusudur. Özellikle Gabar, Bestler, Cudi, Garısa, Zap çevresi, Oramar vb. alanlarda tabur düzeyinde güçlerin mevzilenmesi olanak dahilindedir.

Daha iç bölgelere düşen alanların birçoğu ise bölük ve takım düzeyinde üslenmeye uygundur. Genel olarak ülkenin değişik alanlarından sorunlara doğru yaklaşımlar temelinde tabur, bölük ve takım düzeyinde güçleri mevzilendirmenin koşulları mevcuttur.

Yalnız bu koşullar yaratılmış diye, tamamıyla açık bir üslenmeye gideceğimiz anlamına gelmemektedir. Botan ve Behdinan'da yarı-açık bir üslenmeye gitmiş olsak da, bu her alan için geçerlidir diye bir belirlemede bulunamayız. Amed, Dersim ve Garzan'da yarı-açık bir üslenme imkanı belli yönleriyle doğmuş olsa da, gizli üs anlayışının temel alınması mücadelemiz çıkarları açısından daha yararlı olacaktır. Kurtarılmış alanlara ulaşıldığında açık üslenmeye gidilebilir. Böyle alanlarda bile tümden açık hareket edilecek diye bir durum da yoktur. Böyle yerlerde bile birçok çalışma gizli yürütülmek durumundadır. Hâlâ tam olarak kurtarılmış alanlar da söz konusu değildir. Kurtarılmaya yakın ve yarı kurtarılmış alanlar düzeyine ulaşılmıştır.

Bu alanlarda güçlerin birbirlerini savunacak ve destek verecek tarzda bir üslenmeye gitmenin yanısıra, diğer alanlarda da çeşitli gerilla gruplarının çok gizli bir temelde üslendirmeye gitmek önem-

lidir. Bu, savaşı sadece denetimimizin yoğun olduğu alanlarla sınırlandırmamak ve düşmanın bu alanlara yüklenmesinin önüne geçmek için de gereklidir.

Böyle bir üslenmeye giderken lojistik ve cephanenin de uygun geliştirilmesi gerekiyor. Bunu sadece temel üslenme alanlarıyla sınırlandırmak, geçmişte olduğu gibi çeşitli zorluklar ve tehlikelere açık kapı bırakmaktır. Lojistiği alanlara uygun biçimiyle serpiştirmenin yanısıra, sağlıklı ellere teslim edilmesi ve sağlam bir depolamaya gidilmesi zorunlu olduğu gibi, gizlilik esaslarına uyulması da bir o kadar önemlidir. Kurtarılmış alanlar için bile bu ilke geçerlidir. Çünkü gerilla savaşının özelliği sık sık alanların değiştirilmesidir. Bu doğrudan hareket edilmediği sürece, alanların el değiştirmesi durumunda lojistiğin düşmanın eline geçme tehlikesi söz konusudur. Buna meydan vermemek için başından tedbirlerin alınması gerekir.

Bütün bunların yanısıra yeraltı sisteminin de geliştirilmesi bir o kadar önemlidir. Düşman gelinen aşamada en modern tekniğini kullanarak üzerimize gelmektedir. Bunu boşa çıkarmak için sığınak, mağara, tünel ve mevzileri her alanda yoğun olarak geliştirmek esastır. Bu, bütün üs alanları için geçerli olan bir durumdur. Kurtarılmış, yarı-kurtarılmış ve kurtarılmamış alanların bütünü için bu durum vazgeçilmezdir. Bu yönlü oluşturulan korunma tedbirlerinde, özellikle kurtarılmış alanlarda, kimyasal ve zehirli gazlara karşı özel sığınak, tünel vb. tedbirlerin ve korunma sistemlerinin geliştirilmesi gelinen aşamada önem arzetmektedir.

Bugün güçlerimiz uygun biçimiyle düzenlenmiş ve ülkenin hemen her alanına serpiştirilmiş durumdadır. Hemen hemen güçlerimizin bulunmadığı tek bir alan yok gibidir. Bazı alanlarda her ne kadar güçlerimiz uzun süreli barınamıyorsa da rahatlıkla girip-çıkılabilecek alanlar durumuna getirilmiştir. Sorun bunun en doğru bir biçimde gerçekleştirilmesi, alanların özelliklerine uygun olarak güçlerin sağlıklı bir şekilde üslendirilmesidir. Sağlam üslenmiş, altyapı sorunlarını çözmüş, istenilen düzeyde bir savaşı geliştirmemek için herhangi bir neden kalmaz.

Başta hareketli savaş olmak üzere, gerilla taktikleri ile iç içe, yaygın ve yaratıcı bir biçimde kullanılması durumunda, yarı-kurta-

rılmış alanları, kurtarılmış alanlar haline hızla getirmek mümkündür. Bu durumda kurtarılmış alanlar, aynı zamanda ülke içindeki diğer alanlar açısından bir geri cephe olarak kullanılmaya uygun bir hale gelir. Böyle olunca düşman bütün imkanlarını devreye sokarak, bu alanlara yönelik geniş çaplı saldırılara girişecektir. Böyle durumlarda daha çok hareketli savaş ve gerilla taktiklerini iç içe kullanarak karşı durmak, diğer eyaletlerdeki mevcut güçleri de harekete geçirerek, düşman güçlerine karşı yoğun bir saldırının yapılması gerekir. Bunun yapılması durumunda, düşmanın kurtarılmış alanlara yönelik saldırıları da boşa çıkarılmış olur. Kurtarılmış alanların savunulması ancak savaşın yaygınlaştırılması ve merkezi bir koordineye kavuşturulmasıyla mümkündür. Bugün düşman zaman zaman Güney'e yönelik bazı saldırıları gerçekleştirip ve içlere doğru gidiyorsa bu diğer eyaletlerde ve bölgelerde mevcut güçlerimizi harekete geçirmememizden kaynaklanıyor. Düşman da bu zayıflığımızdan yararlanarak her defasında bir eyaleti hedef alarak saldırıya geçti. Ve kendi açısından belli sonuçlar da aldı. Daha geri cephelerin sık sık düşman saldırılarına maruz kalması, buralardaki güçlerimizin geçici de olsa buraları terk etmesi, dolayısıyla kendisine düşen rolü tam olarak oynayamamasına götürmüştür. Önümüzdeki süreçlerde mevcut güçlerimiz harekete geçirilerek doğru savaş tarzını uygulaması durumunda düşman bu tür saldırılardan sonuç alamayacaktır.

Geri cephelerin, özellikle de Güney sahasının, devrimi her yönüyle beslemesi ortaya çıkmış olacaktır. Bu tür yerlerden, ülkenin çeşitli alanlarına savaşçı ve kadro yapısından tutalım silahına kadar her yönüyle destek sunmakla birlikte, savaşın günlük taktik sorunlarını belirlemek ve güçlü planlamaları geliştirerek ülke genelinde yürütülen savaşı merkezi bir koordineye kavuşturmak için rahat bir nefes almaya götürecektir.

2- Savaş ekonomisi

Savaşan güçlerin, savaşın kazanılması için ekonomi faktörünü çok iyi ele almak zorunda oldukları açık bir gerçektir. Bizim açımızdan da ekonomiyi örgütlendirmek büyük bir öneme haizdir.

Özellikle halkımızın ekonomik durumu, dış destekler, kaynaklar vb. sorunları da göz önüne aldığımızda konunun ciddiyeti ve aciliyeti daha da iyi anlaşılacaktır.

Bağımsız bir siyasete sahip olabilmek için, bağımsız bir ekonomiye sahip olmak gerekir. Bu anlamda, bağımsız bir ekonominin temellerini adım adım inşa etmenin yoğun faaliyetliliği içinde olmalıyız.

Ulusal kurtuluş mücadelemiz, iktidarlaşmaya her geçen gün daha da yaklaşmaktadır. Ordulaşma yönünde önemli adımların atıldığını da dikkate alarak, devrimin ihtiyaçlarına cevap verebilecek bir ekonomik yapılanmanın üstten alta doğru örgütlendirip, kurumlaştırılması zorunludur. Ekonomik yapılanma temelinde, savaş koşullarında kendi fırsat ve imkanlarımızı sonuna kadar kullanılmalıdır. Böyle bir gerçeklik, hiçbir zaman olmadığı kadar, içinde bulunduğumuz süreçte önemli oranda kendisini dayatmaktadır.

Savaş ekonomisi ülkenin kaderini belirleyen savaşımımızın boyutlanan ihtiyacına cevap verebilecek bir biçimde örgütlenmelidir. Bunu giderek bütün ülkeye yaymak, bağımsız bir gelişmenin de zorunluluğudur.

Bir yandan düşmanın halkımızdan çaldığını geri almak diğer yandan halkımızı savaşın gelişimine paralel olarak üretime teşvik etmek oldukça önemlidir. Düşmanın halkımıza yönelimleri (köy boşaltma, göç ettirme, talan vb.) sonucunda, halk yoksulluğun en üst boyutunu yaşıyor. Dolayısıyla halkımızı ekonomik olarak belli bir yaşam standartına getirmek üretimde, ticarette, kısacası ekonomik alanda parti öncülüğü çizgisinde, savaş ekonomisini doğru bir tarzda örgütlemek ve kurumlaştırmak şarttır.

Savaş ekonomisi, değerlerin azami ölçüde merkezileştirilmesi, yaşam için yapılan harcamaların en asgariye indirilmesi ve bütün değerlerin öncelikle yürütülen savaş için kullanılması demektir. Diğer devrimlerle kıyaslanmayacak düzeyde büyük bir değer birikimi sağlanmıştır. Halkımız her şeyini ulusal kurtuluş mücadelesinin hizmetine sunmaktadır. Biriken bu değerleri parti anlayışı çerçevesinde yerinde, doğru kullanmak ve korumak kutsal bir öneme sahiptir. Bu durumu göz önünde bulunduran partimizin 5. Kongresi savaş

ekonomisinin daha sağlıklı yürütülmesi ve geliştirilmesi için Parti Programı çerçevesinde ve Parti Merkez Komitesi'ne bağlı bir büronun denetiminde örgütlendirilerek merkezileştirilmesini karara bağlamıştır.

Ulusal kurtuluş savaşının kendi öz dinamiklerine dayanarak gelişmesi ve halkımızın ekonomik olarak düşmanın denetiminden kurtarılması, kendi arasında dayanışma içine girmesi için, savaşa bağlı olarak geliştirilen ve kurtuluşa hizmet eden bir savaş ekonomisinin döneme cevap olabilecek bir yapılanmaya kavuşturulması hayati bir önem arzetmektedir.

Düşmanın darbelenmesi yanında kontra, korucu, aşiret reisleri ve düşman safında yer alan feodallerin mülklerine el koymak şarttır. Bu savaş ganimetleri belirlenen plan çerçevesinde devrimin ve halkın ihtiyaçlarına göre kullanmak, halkı tüketici durumdan çıkartıp üretici bir duruma getirmek gerekir. Halkımızı böyle üretken ve devrimi besleyen bir konuma getirmek, savaş ekonomimizin temelini oluşturmaktadır. Yine ülkemize dışarıdan giren malların denetime alınması, düşmanla işbirliği içinde olan bütün ticaret kanallarının devre dışı bırakılması, ticaret yollarının devrimin hizmetine sokulması, ülke dışında-içinde yatırımların yapılması, savaş ekonomimizin kapsamı içinde olacaktır.

a) Üretim ve üretim birlikleri

Savaşın zaruri ihtiyaçlarının karşılanabilmesi için olanaklarımızı yaratıcı bir biçimde kullanarak üretimi geliştirmemiz özellikle bu süreçte önemli bir konudur.

Üretimi örgütleyip yaygınlaştırmak, özellikle askeri-siyasi otoritemizin ağırlıkta olduğu alanlarda rahatlıkla sağlanabilir. Ülkemizde düşman denetiminin olmadığı alanlarda üretim birliklerinin oluşturulmasının, hem savaş güçlerimizi, hem de halkı besleyecek düzeyde bir üretimin gerçekleştirilmesinin olanağı giderek doğmaktadır. Yaratılan olanakları doğru kullanarak, belli bir örgütlülüğe ve denetim altına alarak geliştirme yöntemlerini daha da yoğun bir biçimde hayata geçirmek artan bir önem kazanmaktadır.

Savaşın ihtiyaçlarını koşullara göre temin edebilmemiz için, çe-

şitli atölyelerin zeminini oluşturup, giderek bunların sanayi tesislerine dönüştürülmesi, bu yönlü girişimlerin desteklenmesi imkanlarımız dahilindedir. Örneğin ordumuzun ihtiyaçlarını karşılayacak terzi atölyelerinin kurulması ve bunların giderek birçok alana yaydırılması mümkündür. Bu atölyeler vasıtasıyla gerillanın donanım malzemeleri (elbise, sermilik, kılıf, çanta vs.) rahatlıkla sağlanabilir. Teknik atölyelerin açılması da yine önemli bir husustur. Birçok malzememiz, basit bir tamir olanağının olmamasından dolayı depolarda çürümeye terk edilmiştir. Çeşitli silahlar, cihazlar bu atölyelerde tamir edilerek kullanılır duruma getirilebilir. Yine mermi, mayın vb. malzemeleri üretecek atölyeler de kurulabilir.

Bu atölyelerin geliştirilmesi ve yaygınlaştırılması için elemanların yetiştirilmesinin ihtiyacını gidermek de gündemdedir. Bunun için kurslar ve eğitim devreleri düzenlenmelidir. Atölyeler, kendi örgütlenme ve çalışmalarını belli bir plan ve programa kavuşturmak, sağlıklı yürütebilmek için iç yönetmeliklere de kavuşturulmalıdırlar.

Yine denetimimizin yoğun olduğu bölgelerde, boş arazileri iyi değerlendirmek gerekiyor. Birçok tarımsal ürünleri (buğday, patates, vb.) bu tür yerleri kullanarak temin edebiliriz. Bunun altyapısını mevcut durumda birçok alanda yaratma imkanı vardır. Buna bağlı olarak, bazı teknik imkanların olmamasını da göz önüne aldığımızda, daha önce kullanılıp tamir edilebilecek su değirmeni vb. devreye konulabilir. Bazı alanlarda bu yapıldıysa da yeterli değildir. Ayrıca tarımsal faaliyetlerin geliştirilmesiyle ortaya çıkacak ürünlerin hem daha iyi değerlendirilmesi, hem de bunlardan halkın daha iyi faydalanabilmesi için çeşitli kooperatifler örgütlendirilebilir.

b) Hayvancılık ve çoban birlikleri

Savaşımızın yarattığı imkanları göz önünde bulundurduğumuzda, birçok alanda hayvancılığı geliştirip, savaş ekonomimizi güçlendirecek koşulların oluştuğu görülmektedir.

Çete odaklarına ve işbirlikçilere ait birçok hayvana el koyma imkanı vardır. Ne var ki, buna yeterince yönelim olmamıştır. Diğer yönüyle de kamulaştırılan birçok hayvan da yeterince değerlendiril-

memiş, rastgele telef edilmiştir.

Mevcut durumda denetimimizin olduğu alanlarda hayvancılığı rahatlıkla geliştirmek mümkündür. Sınır hatları bu konuda oldukça elverişli bir zemindedir. Hayvancılığı geliştirirken belli bir örgütlülüğe gitme zorunluluğu da doğmaktadır. Bu amaçla, "çoban birlikleri" oluşturmak gerekmektedir. Bu hem geçmişteki olumsuzlukları giderebileceği gibi, hem halkın üretime katılabilmesi, geçimini sağlayabilmesi ve hem de onları savaşa çekme konusunda oldukça önemli bir rol oynayacaktır.

Bu birlikler, mangalar düzeyinde örgütlendirilebilir. Bu mangalar da bir üst örgütlenmeyle merkezileştirilebilir. Bu hem denetimi sağlayacak, hem de doğacak olan sorunların çözümünü kolaylaştıracaktır. Yine bu birliklerin eğitimine önem verilmelidir. Bu birlikler her ne kadar gerilla öncülüğünde geliştirilecekse de esas rolü fazla aktif olmayan milislere düşmektedir. Yine bu birlikler vasıtasıyla arazinin denetimi daha da kolaylaşacaktır.

Hayvancılığın yaygın ve örgütlü biçimde geliştiği alanlarda, hayvansal ürünlerin yeterince değerlendirilmesi amacıyla, imkanlar ölçüsünde bazı atölyeler, mandıralar da kurmak gereklidir.

Hayvancılığın geliştirilmesini sadece denetimimizin yoğun olduğu alanlarla sınırlı tutmamak gerekir. İşbirlikçilerden, çetelerden alınan hayvanlar belli bir pay karşılığında güvenilir milislere devredilerek değerlendirilebilir.

c) Kamulaştırma

Savaşın ekonomik açıdan gerekli ihtiyaçlarını gidermenin kaynaklarından biri de kamulaştırmadır. Gelişen savaş kamulaştırmaya yönelik birçok imkan ve koşulları da beraberinde getirmektedir. Bu nedenle mevcut imkan ve koşulları iyi değerlendirip, savaşın ve halkın hizmetine sunmamız gerekir.

Kamulaştırmada esas hedef düşman ve işbirlikçilere ait her türlü ekonomik kaynaklardır. Ekonomik amaçlı olarak da, özellikle azılı çete odakları daha fazla hedeflenirken, kararsız, zorla çeteleşip zarar vermemeye çalışan çetelere yönelmemek daha doğru olacaktır. Çetelere ait küçük-büyük baş hayvanlara el koyma, cephanelerine

yönelik kamulaştırma eylemlerine ağırlık verilmelidir. Bu eylemlilik, hassas bir konu olduğu için doğru bir şekilde geliştirilmesi gerekiyor. Geçmiş pratik örneklerde görüldüğü gibi, bundan dolayı tarafsızlaşan ve yardım yapmaya başlayanlar olduğu gibi, yerinde olmayan kamulaştırma eylemlerinden dolayı tamamen azgınlaşanlar bile olmuştur. Bu noktaları iyi tespit etmek gerekir.

Halka yönelik göç ettirme politikası, ambargolar vb. uygulamaları göz önünde bulundurduğumuzda, erzak, cephane, sağlık vb. ihtiyaçlarını düşmandan temin etme daha da ön plana çıkmaktadır. Düşmana götürülen erzak, cephane ve diğer birçok malzemeyi yol kesme, pusu vb. eylemliliklerle temin edebiliriz.

Yine gelişen savaşın yaratacağı olumlu koşullar sonucu düşmanın birçok ekonomik kuruluşu (çiftlik, et-balık kurumu vb.) hedeflenip kamulaştırılabilir.

Kurtarılmış alanlarda oluşturulacak olan atölye, hastane vb. kurumlar açısından gerekli olan malzemeleri karşılamak amacıyla, kamulaştırmaya yönelik eylemliliklerin geliştirilmesi önem taşımaktadır. Kamulaştırmada maddi değerlerin, gerek halk arasında, gerekse de ordu içinde dağıtımının dengeli bir şekilde olmasına dikkat edilmelidir.

d) Vergilendirme ve gümrük

Maddi kaynaklarımızın önemli bir kısmını bugün vergilendirme politikası oluşturmaktadır. Bu politikanın doğru uygulanması ile daha da önemli maddi olanaklar elde edilebilecektir.

Partimizin vergilendirme politikasıyla bağdaşmayan tutumlar geçmişte çokça yaşanmıştır. Vergilendirme bütün kesimlerde yaygınlaştırılmadığı gibi, vergi kesmelerde uygun ölçülerin tutturulamaması da olmuştur. Hatta birçok yurtsever-emekçi kesime aşırı yüklenilmiştir. Bu anlamda gerek ülke içinde, gerekse de ülke dışında kitlelerin durumları göz önüne alınarak uygun vergilendirmelere gidilmelidir. Vergilendirmede maddi kaynak temin etmenin yanısıra kitleyi kazanma ve örgütleme de esas alınmalıdır.

Yine sömürgeciliğin ve işbirlikçilerin ülkemizdeki birçok zenginlik kaynaklarını çeşitli işletmeler yoluyla talan ettikleri açıktır.

Bu işletmeleri çalıştırmamak esas olurken, vergilendirmeyi kesinlikle ihmal etmemek de zorunlu olmaktadır.

Ayrıca denetimimizde olan sınır kesimlerinde, geliştirilen ticaretten ürün alınması önemli bir husus olmaktadır. Bu belli bazı bölgelerde yapılmışsa da bunu bütün ticaret yolları üzerinde uygulamak gerekiyor.

Sağlıklı bir gümrük faaliyeti için gümrük birlikleri doğru bir tarzda örgütlendirilmelidir. Gümrük birliklerine karşı olan yanlış yaklaşım tarzının aşılması bu durumda önemli olmaktadır. Vergilendirme gibi, gümrük birliklerinin de yine, rastgele gümrük kesmesi, keyfi tutumlara girmesi yerine belirli bir gümrük ölçüsünün tutturulup buna göre hareket edilmesi, çıkabilecek çeşitli yan sorunların da önüne geçecektir. Bunun için, her nesneye göre bir gümrük ölçüsünün belirlenmesi, açık ki en doğrusu olacaktır.

e) Ticaretin denetime alınması

Savaş ekonomisinin kaynaklarını geliştirmek ve bazı ihtiyaçları karşılayabilmek için ticaretin denetime alınması ve bu temelde geliştirilmesi önemlidir. Bundan dolayı gerek ülke içinde, gerekse de uygun görülen başka alanlarda kontrollü bir şekilde devrimin çıkarları temelinde geliştirilmesi yarar getirir.

Özellikle denetimimizin olduğu alanlarda savaşın, halkın ihtiyaçlarını (cephane, erzak vb.) karşılamak için sınır kesimlerinde ticaret yapanlara kolaylık sağlamak, bu amaçla bazı tüccarları ticaret yapılması yönünde teşvik etmek yanlış bir durum olmayacaktır. Aynı durum diğer iç bölgelerde de geliştirilmelidir.

Gerek ülke içinde, gerek dış alanlarda, devrime, savaşa hizmet etme temelinde ticari amaçlı işletmeler açılıp çalıştırılabilir. Bu konuda daha fazla yurtseverler devreye sokulabilir. Burada da denetlemeyi gözardı etmemek esastır.

f) Yardım ve kampanyalar

Savaşın ihtiyaçlarını karşılamakta yardım ve kampanyalar önemli bir yer tutmaktadır. Yardım ve çeşitli kampanyalarla elde edilecek maddi olanaklar, büyüyen güçlerin ve daha çok denetimimizde bu-

lunan kitle kesimlerinin ihtiyaçlarını karşılamakta kullanılmalıdır.

Şimdiye kadar yardım toplama faaliyetleri yürütüldüyse ve kampanyalar örgütlendirildiyse de bu kısır bir çalışma olarak kalmış ve belli kesimlerle sınırlandırılmıştır. Yine yardım toplamakta gönüllülük ve ikna esas olurken, çoğu kez bu ihlal edilmiş ve zararlı sonuçlarla karşılaşılmıştır.

Yardım almaları, salt yurtsever kitlelerle sınırlandırmayıp, dost ve yakın çevrelere de taşırmak gerekir. Bu nedenle yardım ve kampanyalar döneme göre iyi ele alınmalı ve örgütlü bir şekilde yapılmalıdır. Kampanyaları artık Kürdistan'ın belli parçaları ve dış ülkelerin belli yerleriyle sınırlı kalmaktan kurtarıp, ülkenin birçok eyaletine, diğer parçalarına ve değişik alanlara taşırmaya da çalışılmalıdır. Türkiye metropollerinde de birçok kampanya birlikleri oluşturulabilir. Yine kampanyalarla elde edilen maddi değerler çeşitli legal yollardan ülke sahasına taşırılabilir. Bu konuda birçok insani yardım kuruluşlarından yararlanılabilir. Örneğin birçok eyalette "Bir gerilla donatalım" adı altında başlatılacak bir kampanya ile önemli donanım malzemesi sağlanabilir. Kampanyalar çeşitlendirileceği gibi aylık, mevsimlik ve yıllık kampanyalar şeklinde de düzenlenebilir.

Gerek yardım toplama ve gerekse kampanyalarda halkın, bölgenin koşulları iyi hesaplanmalı, aşırı zorlamamaya dikkat edilmeli. En önemlisi bu faaliyetler yürütülürken, propaganda, kitleyi eğitme ve devrime çekmenin de önemli birer araç olduğu unutulmamalıdır.

g) Değerleri koruma ve depolama

Birçok zorluk ve emek sonucu elde edilen ekonomik değerleri koruma, bu değerlerin elde edilmesi kadar önemli bir olaydır. Maddi değerlerin savaşın, devrimin hizmetinde güçlü bir şekilde kullanılması için değerlerin korunması zorunludur.

Özellikle var olan maddi değerleri (lojistik, cephane, sağlık malzemeleri vb.) korumakta geçmişte birçok yetmezliği yaşadığımız bir gerçektir. Bu değerleri korumakta ve depolamadaki hatalar bizleri adeta düşmanın bir gelir kaynağı haline getirmiştir. Büyük oranda cephane, lojistik malzemeler düşmana rahatlıkla kaptırılmıştır.

h- Depolama

1991 yılında Xankûrkê'ye olan düşman yöneliminde iyi depolanmayan, açıkta olan birçok silah vb. malzeme düşmanın eline geçmiştir. Yine 1993-1994 yılı operasyonlar döneminde Botan, Amed ve diğer eyaletlerde arazinin güvenli yerlerinde depolanmayan, açıkta bırakılan veya noktanın yakınına depolanan çok sayıda cephane, erzak ve teknik malzemeler düşmana kaptırılmıştır. Öyle ki savaşın artan olanakları sonucu rehavete kapılarak depolama işi, adeta boş verilerek, bir kurumdan çok, kişilerin eline bırakılarak, sayısız malzemenin açıkta bırakılması ve sonuçta da bunların büyük bölümünün düşmanın ele geçmesine neden olmuştur. Aslında bu, gerillanın depolama sistemini bir kenara bırakma, kendini kurtarılmış alan veya devlet gibi görme şeklinde bir yaklaşım içine girmenin bir sonucudur.

Bu tarz depolama ve sonuçta lojistik malzemelerin ele geçmesi nedeniyle savaşın en şiddetli ve en önemli dönemlerinde güçlerimiz erzaksız kalmış, oldukça zorluk çekilmiştir. Denilebilir ki, erzaksız, silahsız-cephanesiz kalma operasyonlara karşı savaşımızda en aleyhte faktör olmuştur. Güçlerimiz aç karınla eylem yapmak zorunda kalmış; yer yer operasyonlara karşı direniş gücümüz olmasına rağmen lojistik sıkıntısı nedeniyle geri çekilmek zorunda kalmıştır.

Bu yönlü olumsuzluklar savaşın geliştirilmesi yönünde engeller teşkil etmektedir. Partimizin var olan değerlerin korunup, savaşın hizmetinde kullanılması yönünde net bir politikanın hayata geçirilmesi için var olan çabalar çok yetersiz olmuş ve sağlam bir örgütlülüğe kavuşturulmamıştır.

Önümüzdeki savaşım sürecini göz önünde bulundurarak, depolama sorununda çıkan hata ve yetmezlikleri gidermek, mevcut değerleri korumak için, parti ahlak ve anlayışına sahip olmak ve pratikte bunun gereklerini yerine getirmek çabası ve kararlılığı içinde olmak zorunludur.

Depolamada dikkat edilmesi gereken kurallar yeniden bilince çıkarılırken, özellikle hem ordu ve hem de halkın ihtiyaçlarını karşılayacak depo sistemleri geliştirmek için, her alanın kendi somut ko-

şullarına uygun olarak hazırlıklara gitmesi gerekiyor.

Denetimimizin yoğun olduğu bölgelerde tonlarca malzemeyi depolayabileceğimiz gibi, doğal mağaralar da çok kamufleli bir biçimde düzenlenerek depolama için kullanılabilir.

Eskisi gibi herhangi bir yere, açık bir tarzda malzeme yığma, yarı açık, güvenilir olmayan yerlere cephane vb.'ni koyma şeklinde olmamalıdır. Depolama içinde daha çok gerillaya özgü "gömme depo" sisteminin uygulanması gerekir.

F) Eğitim ve moral

Mücadelemizde dönemin her türlü sorunlarına cevap vermek, başarılı bir pratiğin yolunu açmak, sürekli gelişen savaşım sorunlarına, ihtiyaç ve görevlerine hazırlanmak için eğitimin geliştirilmesi, yoğunlaştırılması, önümüzde en temel görev olarak durmaktadır.

Tarih boyunca bütün ordularda, eğitimin önemi hiçbir zaman yatsınmamıştır. Tarihsel süreç içerisinde her geçen gün, niteliğin, insan faktörünün önem kazanmasıyla birlikte eğitim de aynı doğrultuda gelişmiştir. Günümüzde ise bunun en üst aşamaya geldiğini gözlemlemek mümkündür.

Karşımızdaki düşmana bakıldığında her ne kadar eğitim metodlarını, eğitimlerinin niteliklerini beğenmesek de, bu eğitimlerinin ordularını ayakta tuttuğunu da kabul etmek gerekiyor. Bunun bilinciyle hareket eden düşman, kadrolarını; savaşın ihtiyaçlarına göre sürekli ideolojik, politik ve askeri bir eğitime tabi tutarak, uzun hazırlık dönemlerinden geçirerek, kirli savaşı yürütebilecek bir niteliğe kavuşturmaya çalışmaktadır.

Bu kadar büyük imkanlara sahip bir ordu, kendisini sürekli eğitmeye, niteliksel gelişmeye, dönüştürmeye bu kadar ihtiyaç duyuyorsa, kuşkusuz bizim gibi hiçbir gelişkin imkanı olmayan halk kurtuluş ordularının bu soruna çok daha büyük önem vermesi gerektiği kendiliğinden ortaya çıkıyor.

Parti Önderliği'nin bu soruna büyük önem vermesi, mücadeleye sürekli kan vermek için büyük bir tempoyla, soluksuz bir biçimde yönelmesi eğitimin ne denli önemli olduğunu göstermektedir. *"Parti hareketimiz, aynı zamanda hem öncü, hem de halk düzeyinde*

kendisini eğitme faaliyetidir. Eğitim her türlü toplumsal faaliyet için gerekli olduğu gibi, devrimci faaliyet için de önemini ve zorunluluğunu sık sık ortaya çıkaran gerekli ve bu yönlü pratiğin yolunu açan bir çalışmadır, kendini pratiğe hazırlamaktır." (Devrimci eğitim ve pratiğe doğru yaklaşım) Ancak günümüzde bu denli öneme sahip olan eğitim aracının, yeterince ve yetkince kullanılmadığı gibi eğitime yaklaşımda da büyük bir yüzeyselliğin, geçiştirmeciliğin, kaytarmacılığın yaşandığı ve yaşatıldığı gözlenmektedir.

Parti içerisinde düzenden kopmayan, eski sınıf özellikleriyle yürümeye çalışan bazı anlayışların yaklaşımlarına değinmekte yarar vardır.

Eğitim, pratikte karşılaşılan güçlüklerin üstesinden gelmek, tıkanıklıkları aşmak için, gerekli formasyona ulaşmak amacıyla başvurulan bir araç olduğu biliniyor. Fakat bunun pratikte; özellikle kemalizmin etkisini yaşayan küçük-burjuva kesimlerden gelen anlayışlarda hiç de böyle ele alınmadığı, bu anlayışların eğitimi, bütünüyle bir bilgilenme aracı olarak kullandıkları, dönemin ihtiyaçlarına göre eğitime yönelmedikleri, daha çok işin laf yönünü geliştirdikleri görülmektedir. Diğer bir anlayış ise, eğitim ortamlarını kendileri için adeta bir azap, işkence olarak gören, bütünüyle geçiştirmeyi, kaytarmayı düşünen, daha çok köylülükten kaynaklanan tutumlardır. Bu anlayış, kişiyi dar yaşamlarından kurtarmayı, daha inisiyatifli, daha yetkin kılmayı amaçlayan parti eğitiminin geliştiriciliğinin fazla farkında değildir. Kendilerinin de gelişebileceklerine, partileşebileceklerine dair inançları zayıftır. Kendilerini, kaba bir asker çerçevesinde tutarak, parti içinde yürüyebileceklerine inanırlar. Bu tür anlayışlar, yapımızın büyük bölümünü kapsamakta ve bu gelişmeye kapalılığıyla parti öncülüğünün oluşturulmasının önünde engel olmaktadır. Ve sık sık tasfiyeciliğin, provokasyonların zemini olmaktadır.

Eğitimde üzerinde durulması gereken diğer bir konu da, eğitimin eğitilenlerin düzeyi ile uygunluk arzetmesidir. Eğitim, gerçekçi olmalı ve gerçekçi verilmelidir. Kişiler abartılı eğitimlerle, savaş gerçekliğinden, kendi gerçeklerinden uzaklaştırılmamalıdırlar.

Geçmiş dönemlerde eğitimlerin daha çok kış süreciyle sınırlandı-

rıldığı, bu süreçlerin de iyi değerlendirilmediği, yine eğitimin her konuda olduğu gibi Parti Önderliği'ne bırakıldığı gerçeği bir yanlış anlayışın ifadesidir.

Eğitimde özellikle Parti Önderliği'nin çözümlemelerine doğru yaklaşım önemlidir. Genellikle çözümlemelerin yapımız tarafından tam olarak kavranılmaması söz konusudur. Bu ise yapımızın, doğru çizginin uygulanmasında pasif, yanlışlara karşı sessiz kalmasına ve partilileşememelerinde önemli bir rol oynamaktadır. Dar pratikçilik içine gömülerek "zaman yoktur, koşullar zordur" gerekçesiyle çözümlemeler ya bazen hiç yönetim veya komutanların ceplerinden çıkarılmamakta, ya düşmanın eline geçmemesi mantığıyla toprağın altında çürümeye bırakılmakta, ya da çok gecikmeli, yıl sonlarına doğru çıkarılıp okutulmaktadır.

Talimat ve çözümlemelerin yapıya zamanında okutulup, özümsetilmesi önemlidir. Çoğu zaman "parti işleyişidir, okutalım" anlayışıyla çözümlemelere yaklaşım oldukça yanlıştır. Bu "özürü kabahatinden büyüktür" misali gibidir. Bu, aynı zamanda önderliğin talimatlarını boşa çıkarma anlamına da gelir. Dolayısıyla talimatlara bağlılığın ve çözümlemelerin bizim için en hayati bir sorun olduğu bilinciyle gereken ciddiyet içerisinde ve yetkin kişilerin eğitmenliğinde özümsetilmesi zorunludur.

Partinin sıkça işlediği yapıda ideolojik-politik seviyenin yükseltilmesinin biricik aracı eğitim olduğundan, her birliğimiz de bu konuda ihtiyaca tam cevap olacak bir çalışma içinde olmalıdır. Çözümleme ve talimatların yanısıra çeşitli parti yayınları belli bir program çerçevesinde, bütün savaşçı yapısına özümsettirilmelidir.

Bunun yanısıra yapıda siyasallaşmayı sağlamak için haber dinleme, önemli siyasal gelişmeleri anında değerlendirme, toplantılar yapma, tartışmalar geliştirerek yapının siyasal bilincini yükseltme yerine getirilmesi gereken diğer önemli bir görevdir. Ayrıca birlik içinde sürekli teorik, siyasi tartışma ortamlarının canlı tutulması önemlidir.

Geri, köylü anlayışın pratikte eğitimden kaçış içerisinde olması, yine küçük-burjuva anlayışın pratiğin katılığı ortamında eğitime karşı inançsızlığa düşmesi yönünden, eğitimden tamamen uzaklaş-

ma, oldukça kendini bırakma neredeyse bir kader haline gelmiştir. Bunun kesinlikle aşılması gerekir.

Eğitime karşı olan ilgisizliğin, yanılgılı yaklaşımların nasıl olduğunu belirtmeye çalıştık. Parti-ordu yaşamından uzaklaşıldığı, savaşın geliştirilmediği, gücün kaçırtıldığı, halkın kazanılmasında zayıf kalındığı, yersiz kayıpların yaşandığı, yine birçok imkan ve fırsatın doğru tarzda kullanılmadığı eğitimsizlik sonucu ortaya çıkmıştır.

Açık ki iyi bir askeri kişilik için sadece siyasi eğitim tek başına yeterli değildir. Bu nedenle askeri eğitimde eğitimin diğer önemli bir yanını oluşturmaktadır. Fakat zaman zaman şu tehlike de ortaya çıkabiliyor; siyasallaşma "önemli diye" neredeyse bütün zamanını buna verme, askeri eğitimi ise "nasıl olsa pratikte öğrenilir" mantığıyla bir kenara bırakma tutumuna girme. Her şeyden önce bu doğru değildir, özellikle düşmanın çok çeşitli taktik, teknik, tedbir geliştirmesine karşı çokça yaşanan kayıpların yaşanmaması için, askeri eğitim dersleri yeterince verilmeli, onu uygun programlara kavuşturmalı ve bu temelde siyasi-askeri eğitimi dengeli yürütmek gerekir. Örneğin aylarca bir birlikte olduğu halde BKC, B-7 vb. ağır silahları kullanamayacan arkadaşların sayısı da az değildir. Bu durum eylem ve çatışmalarda bizi zorlamaktadır. Yine düşmanın pusu, mayın vb. tedbirlerine karşı adeta kendisini ölüme atar gibi çok yersizce şahadete ulaşmalar da yaşanmaktadır. Bütün bunların askeri bir bilinçle, eğitimle sağlanacak askeri bir duyarlılığın çok uzağında olmaktan kaynaklandığı açıktır. Bunun için eğitim üzerinde ciddi bir şekilde durulması şarttır.

Eğitim savaşçıyı her yönüyle partileştirmeyi hedeflediği gibi, moralde bunun ayrılmaz bir parçasıdır. Zaten eğitimle, moral bir iç içelik arz etmektedir. Böyle olduğu halde, eğitimsizlikten doğan devrimci bir morale sahip olmadığımız da ortadadır. Moralsizlik, moral bozukluğu geçmişin ağır etkisi altında bulunanların bir özelliğidir. Şimdiye kadar görünen; feodal ağalıktan tutalım, küçük-burjuvazinin ikide bir değişen moral ve kaypaklığıdır. Her iki tutum hem saflarda, hem de halk içerisinde son derece tehlikelidir. Birçoğumuzun etrafına moral, cesaret ve güven vermediği ortadadır.

Devrimde moral, davasının emrinde sürekli iyimser ve umutlu

olmak, coşkuyu yaşamak, sürekli herkese en güçlü insan, en güçlü kişilik dedirtecek bir noktada yaşamaktır. Devrimciler morallerini asla bozmazlar. Sürekli moralli olmak, devrimci tarzda ayakta kalmanın vazgeçilmez bir gereğidir. Bu konuda, partimizin, dağda-zindanda, en amansız koşullarda devrimci moralin üstünlüğünden taviz vermeyen değerleri sayısızcadır.

Yine moral faktörü savaşta çok önemli bir husustur. Savaşın kazanılmasında birçok faktör etkili olmakla birlikte, moralin önemi yadsınılmayacak derecededir. Bu, ulusal kurtuluşu amaçlayan uzun süreli halk savaşlarında daha da önemli bir husustur.

Her türlü imkan ve tekniğe sahip, vahşi bir düşmana karşı çok sınırlı imkanlarla zorlu bir savaşımı yürütmekteyiz. O halde böyle zorlu bir savaşımı yürüten savaşçının yüksek bir morale sahip olması gerekir.

Bir birliğin, bir savaşçının ve giderek bir ordunun moral kaynağı şüphesiz savaşta kazanılan her yeni mevzi, her yeni başarıdır. Öyle ki başarılı bir eylemin bir kişiyi, bir birliği olduğu gibi, ülke genelinde de son derece moralsiz olanları da dahil oldukça coşkulu, canlı kıldığı çok açıktır. Moral, ideolojik, siyasal bilinç, davanın büyüklüğüne karşı duyulan duyarlılığın yanısıra, pratik başarı, savaşın bir adım daha ileri götürülmesidir.

Birliklerde komutan, kendi yapısını sürekli gözlem altında tutmalı, hangi savaşçısının moralsiz olduğunu görmeli ve onunla ilgilenerek moralsizliğini gidermelidir. Yine komutan en olumsuz, en zor durumlarda bile iradesini sağlam bir biçimde ayakta tutarak bütün yapının ilgi odağı olmalıdır. Bu tür durumlarda komutanın en ufak bir moralsizliği ve hatta düşünceli bir görünümü bile yapının moralsiz olmasında çok ciddi rol oynayabilmektedir.

Özellikle zor durumlarda veya kayıpların yaşanmasında gerek değerlendirmeler, gerek tavır ve davranışlar yapıyı coşkulandırmalı, moralli kılmalıdır. Özellikle yapının yaşanan birçok olaya, olguya anlam vermekte, izah getirmekte zorlandığı gerçeğini göz önüne getirdiğimizde ve bundan kaynaklanan bir moralsizliği düşündüğümüzde; bu tür durumlara açıklık kazandırmak ve ortaya çıkan durumlar hakkında yapıyı bilinçlendirmek, var olan veya olası bir mo-

ralsizliğin önüne geçebilecektir.

Savaşta moral kapsamlı bir olaydır. Salt ajiteyle, propagandayla, çeşitli kültürel etkinliklerle sağlanamaz. Bu moralin bir yönünü teşkil eder. Moralin en yaşamsal ve en önemli yanı ise yukarıda da belirttiğimiz gibi yüksek inanç, kazanma ve başarma tutkusudur. Moralin yurt sevgisiyle, tarih bilinciyle ve halk sevgisiyle yakından bağlantısı vardır.

Bir savaşçıyı yüksek bir morale ulaştırabilmek için ona yüce ve soylu değerler uğruna savaştığı bilinci vermek ve bunlara ulaşabilmesi için savaşması gerektiğini kavratmak gerekir. Bir savaşçıyı moral değerlerine kavuşturabilmek için sürekli ideolojik-politik olarak yetkinleştirmek esas alınmalıdır. Bunu sağlayabilmek için de, eğitime yanılgılı yaklaşımları mahkum etmek ve bu tür anlayışlarla mücadele etmek gerekir. Bu açıdan komuta ve savaşçı yapısını yaşamın her alanında eğiterek, ideolojik-politik ve askeri düzeyini yükseltmek bir zorunluluktur.

İdeolojik-politik bilincin yanısıra, parti ve mücadelemizin yüce değerleri olan şehitlerimizin anılması, yaşamlarının yapıya kavratılması ve bunlara bağlılığın özlü ve sürekli canlı tutulması, morali duygu yönünden tamamlayacak olan diğer önemli bir faktördür. Savaşta moralin ne kadar büyük bir yere sahip olduğunun bilincinde olan Parti Önderliğimizin ilk yaptığı iş; ortama bir moral atmosferini hakim kılmak, bütün yapıya moral vermek ve bundan sonra kademe kademe devrim sorunlarını ortaya koymak, çözüm yollarını göstermek ve görevlerini kişilere kavratmak olmuştur. Parti Önderliği bu üslubunu an be an hayata geçirerek, kurtuluş savaşımızı bu aşamaya kadar getirmiştir.



ORDU YAŞAMININ YÖNETMELİKLERE GÖRE DÜZENLENMESİ

Silahlı direniş mücadelemiz, bugün yeni ve önemli bir aşamaya geçmiş bulunmaktadır. Uzun süreli halk savaşı stratejimizin birinci evresi olan gerilla savaşımı süreci tamamlanmış, yarı-düzenli ordu güçleriyle yürütülecek olan hareketli savaş aşamasına girilmiştir. Gerilla savaşımıyla dengeli bir şekilde yürütülecek olan hareketli savaşta; teknik ve taktik hususlar önemli olduğu kadar, bunu yürütecek olan güçlerin çok iyi bir şekilde örgütlendirilip, düzenlenmesi ve sıkı bir disiplinle donatılması da bir o kadar önem taşımaktadır. Bu anlamda taktik aşamaya paralel olarak ordu kuruluşunda da yeni bir aşamaya, yani hareketli savaş sürecine girmiş bulunmaktayız.

5. Kongremiz, ordu düzeninin her alanını ayrıntılı yönetmeliklerle kural ve kaidelere bağlamıştır. Yönetmeliklerin hayata geçirilmesi ve sağlıklı bir ordu yaşamına kavuşmak, savaşımızın gelişimi açısından mutlak bir koşul olmaktadır.

Silahlı propagandayla başlayan, gerilla ve onun altyapı hazırlıklarının sağlanmasıyla belli bir aşamaya ulaşan ordulaşma deneyimlerini yaşamamıza rağmen, asıl ordu kuruluşuna bu aşamada geçmiş bulunmaktayız. Açık ki bu kuruluş, bir bütün olarak gerillayı red

anlamına gelmemektedir. Gerilla yanıyla birlikte, yarı-düzenli ordu olma biçimine dönüşme söz konusudur. Tarihimizde ilk defa Kürdistan ordulaşması bu denili büyük bir düzeye ulaşmıştır. İlk defa halk ordusu yaratmanın en derli toplu fırsatını, tecrübesini ve kurallarını yakalamış bulunmaktayız. Bu kazanımların korunması ve yeni savaş sürecine cevap verilmesi, ancak sağlıklı bir ordu yaşamına kavuşmak ve ordu yönetmeliğine en iyi bir şekilde uymakla mümkündür.

Geçmiş ordulaşma çalışmalarında yaşanan en önemli sorun, parti öncülüğünün, ideolojik-siyasi düzeyin aşındırılmasıdır. Ordulaşmanın temel öğesi bu olmasına rağmen, ideolojik-siyasi düzey bir tarafa bırakılmıştır. Partinin ideolojik-siyasi düzeyi esas alınmadan, ordulaşma, ordu yaşamını oturtma ve dolayısıyla savaş geliştirilemez. Parti örgütlenmesi ve onun ideolojik-siyasi düzeyi orduya taşırılmadan, ordu kuruluşunu sağlamak imkansızdır. Parti Önderliği; *"Ordu, partinin örgüt disiplininin daha geliştirilmesidir"* demektedir. Bu belirlemeden de anlaşılacağı gibi, parti ve ordu etle-tırnak gibi birbirine bağlıdır. Aynı şekilde parti içindeki sınıf mücadelesinin de ordu içine taşırılması ve yürütülmesi zorunlu bir diğer etken olmaktadır. Bunların olmadığı bir ordu gerçekliği düşünülemez. Çünkü, ideolojik-siyasi gelişmeden uzak kişiliklerle ordu ve ordu kişiliği yaratılamaz. Ordulaşmakta hızlı büyüme durumu göz önüne alındığında, köylülük, küçük-burjuva vb. sınıf etkilerinin yansıyacağı ortam veya yaşamla hiçbir şeye cevap verilemeyeceği açıktır. Stratejik ve taktik hedeflere ulaşabilmek ancak sağlam bir ordu örgütlemesi ve bunu sağlayacak parti yaşamının olmasıyla mümkündür. Bu anlamda sınıf çizgimiz temeline dayalı parti yaşamının, ordu içinde esas alınması ve bireyler bazında egemen kılınması şarttır.

Geçmiş ordulaşma pratiğimizde ordu yaşamını dağıtıcı, tahrip edici, kurallı yaşamı hiçe sayan yaklaşım ve anlayışlar çokça ortaya çıkmıştır. Bu nedenle kurallı yaşamın ihlal edildiği yerlerde, önemli zararlar verildiği bilinmektedir. Köylülük ve küçük-burjuva sınıf eğilimlerinin yansıması olarak ortaya çıkan; bireysel tutuculuk, salt eşitlikçilik, keyfiyet, disipline gelmeme, merkeziyetçiliği reddetme, ahbap-çavuşça yaklaşımlar ordu yaşamında çokça görülmüştür ve

bu türden anlayış ve yaklaşımlar, birçok kaybın da temel nedeni olmuştur. Geçmiş süreçte ortaya çıkan, parti çizgisinin sadece cezalara ve idari tedbirlere dayanan, eğitim ve iknayı küçümseyen eğilimler, disiplin ve merkeziyetçiliği hafife alan, kendi başına buyruk, örgütlenme kurallarını yerine getirmekte ihmalkar davranan yaklaşımlar, savaşımın gelişmesinin önündeki çok ciddi engeller olmuşlardır.

Nicelik olarak hızlı bir büyüme ve yine büyük güçlerin karmaşık ve toplu bir şekilde savaşma durumunun gündemimize girmiş olduğu bu aşamada, ordu yaşamı ve onun gerekleri olan; disiplin, merkeziyetçilik, emir-komuta, resmiyet, öz ve biçim, yoğunlaşma, kural, yürütme, terbiye, talim vb. hususlar savaş ve ordu faaliyetlerimizin bulunduğu her yerde uygulanması gereken temel esaslar olmaktadır.

Ordu yönetmeliğimiz bu esasları net ve kesin kararlara bağlamıştır. Bu kararları eksiksiz bir biçimde uygulamak ve uygulatmak gelinen aşamada olmazsa olmaz kabilinden bir koşul olmaktadır.

Ordu yaşamının temel direkleri olan hususları çeşitli açılardan ele almak ve bir kez daha bazı hususlara vurgu yapmak yerinde olacaktır.

A- Emir-komuta

Ordu, en üstten en alta kadar zincirleme, sıkı bir örgütlülüktür. Zincirlerden birinin gevşemesi, ordunun yekvücut olmasını engeller. Bu üstten alta, hiyerarşik örgütlenme çok kesin bir biçimde sağlandığı oranda, bir ordu yüksek bir manevra kabiliyetine ve hızlılığa ulaşabilir. Bu anlamda hiçbir orduda emir-komutadaki keskinlik ve hassasiyetin gevşemesine veya farklı biçimlerde boşa çıkarılmasına izin verilmez.

Gerilla karakterli bir ordulaşma sürecini yaşıyoruz. Yine alay, tabur örgütlenmeleri ve bu güçlerin yürüteceği çok karmaşık ve kapsamlı harekatlarla karşılaşmamız yenidir. Bu açıdan geçmiş sürece nazaran emir-komuta mekanizmasının çok sağlıklı ve disiplinli bir biçimde işlerliğe kavuşturulması, başarı çizgimiz açısından oldukça önemlidir. Bu mekanizmayı aksatan, gevşeten veya boşa çıkaran

yaklaşımların normal görülemeyeceği açıktır. Parti Önderliği ordu içerisindeki bu zincirleme bağlantıya ilişkin şu örneği vermektedir: *"Cengiz Han'ın bir savaşçısının atının nalının bir çivisinin düşmesi sonucunda Cengiz Han onu idam ediyor. 'Neden bu kadar ağır bir ceza' diyorlar. Cengiz Han ise; 'Bir işte, atın nalının çivisinin eksikliği, atın iyi koşmamasına ve savaşçının iyi savaşmamasına, bir savaşçının iyi savaşmaması bir manganın iyi savaşmamasına yol açar. Bu giderek zincirleme bir ordunun iyi savaşmamasına, yenilmesine yol açar ve bundan dolayı idam ettim' der."* Burada da çok net bir biçimde anlaşılacağı gibi, ordudaki en küçük bir aksaklık dahi, bir ordunun yaşam ve savaş düzeyini felçe uğratabilir.

Geçmiş süreçte olduğu gibi, gerillacılık adı altında emirlerin dinlenmemesi, ertelenmesi, reddi, tartışılması, çarpık ve kendine göre uygulanması, içinde bulunduğumuz hassas süreç göz önüne getirildiğinde hiçbir şekilde kabul görmez, bu türden hususlar doğal karşılanamaz. Yine geçmişte inisiyatif adı altında emir-komuta mekanizması işlevsiz kılınmıştır. İnisiyatif, talimatların reddi veya farklı şekilde uygulanması değildir. Aksine bunları en yaratıcı tarzda uygulanıp, sonuç alınmasıdır. Zaten gerillada bu inisiyatif vardır. Fakat ordu gerçekliği içerisinde emirlere mutlak itaat şarttır. Geçmişte emir-komuta mekanizmasını işler hale getirmekte üst boyutta bir duyarsızlık ve bunu normal görme durumu söz konusuydu. Verilen emirlerin mutlak anlamda uygulanmasını kavramama, bunun bilincinde olmama, sorumlu davranmama durumu mevcuttu. Son bir-iki yıldır partimizin bu konu üzerinde çok sıkı bir şekilde durmasıyla, bu konuda belli bir anlayış ve kavrayış düzeyi ortaya çıkmışsa da, farklı biçimlerde yanlış yaklaşımlar hâlâ sürmektedir. Emirlerin mutlak anlamda yerine getirilmesinin bilincinde olma durumu vardır. Fakat isteksiz ve inançsız bir şekilde yaklaşma söz konusudur. Verilen emirleri istekli bir şekilde yerine getirmenin başarı ve verimi arttıracağı açıktır. Fakat şu da açık bir gerçektir ki; verilen emirler benimsenmese de, hoşa gitmese de kesin ve tam bir şekilde uygulanması zorunludur.

Emir-komutada parti ve ordu yaklaşımları yerine, bireysel tarz ve yaklaşımların konuşturulması oldukça sakattır. Uygulama ve uygu-

latma düzeyi parti ve ordu çizgimiz doğrultusunda olmalıdır.

Diğer taraftan verilen emir üslubunun kesinlik içermesi önemlidir. "Filankes, şunu yap!" yerine, "yapacak mısın, yapabilir misin" denilerek resmi ve kesin üslup kullanmama ordunun emir karakteri ve keskinliği ile çelişir.

B) Denetim

Emir-komutayı besleyecek temel faktör ise denetimdir. Denetim; kontrol veya gözetimdir. Parti, ordu ve savaşa ilişkin bütün hususların, parti, ordu ve savaş çizgisiyle günlük emir-talimat sistemine göre, sağlıklı bir şekilde işleyip işlemediğini kontrol etmektir.

İki türlü denetim vardır; üstten ve alttan denetim. Üstten denetim, üstün sorumluluğu altındaki yapıyı ve işleri denetleme olayıdır. Bu denetim işleri iki türlü yerine getirilir. Birincisi, üstün altı raporlar vb. aracılığıyla dolaylı bir şekilde denetlemesidir. İkincisi ise, komutanın emir verenin işleri doğrudan denetlemesidir. Fiili denetimin diğer bir biçimi olarak müfettişlik kurumu, 1994 yılı ile birlikte geliştirilmeye başlanmıştır. Üstten denetim, verilen görevlerin doğru ve yeterli bir şekilde yerine getirilip getirilmediğini kontrol eder, çizgi dışılığın olduğu yerlere zamanında müdahale ederek, çizginin oturtulmasını sağlar. Bu denetimin uygulandığı alanda istenilen düzeyde gerçekleştirilmesi, amacına ulaşabilmesi, gerek denetimi gerçekleştirenlerin, gerekse de denetlenenlerin düzeyine, anlayış ve yaklaşımına bağlıdır. Komutan ve müfettişlerin çizgiye hakim olma ve pratikte uygulama gücüne sahip olmaları önemlidir.

İkinci denetim biçimi, alt'ın üst'ü denetlemesidir. Bu, toplantı, değerlendirme, eleştiri, öneri ve gözlem aracılığıyla gerçekleştirilir. Bu denetim tarzı çok önemli olan, ama bir o kadar da geri kaldığımız bir olaydır. Tasfiyeci, geri ve sapma içine girmiş yönetim ve komutanların parti-orduya bu kadar zarar vermelerinin bir nedeni de denetim biçiminin işletilmesidir. Dolayısıyla denetim biriminin işletilmesi önemlidir. Bu hususun kurallara uygun işletilmesi, denetimde en iyi sonuçların alınmasını sağlar.

Gerek alttan, gerek üstten olsun, denetimin temel aracı raporlardır. Dolayısıyla, denetimin güçlü bir şekilde uygulanmasını sağla-

mak için, bu sistemin iyi işletilmesi gerekiyor.

Görülmektedir ki, emir-komuta zincirinin sağlıklı işlemesi denetime bağlıdır. Emir-komutada anlık ve günü gününe denetim oldukça önemlidir. Verilen bir görevin tam ve sağlıklı bir biçimde yerine getirilip-getirilmediğinin kontrol edilmesi, tekmille olur. Görevi alanın, görevine ilişkin tekmilini bir üstüne sunması, emir-komuta işleyişinin sağlıklı bir biçimde yürümesini sağlar. Fakat geçmiş süreçte, bu hususta oldukça aksaklıklar yaşanmıştır. Emir verilmiş, emrin yerine getirilip getirilmediği denetlenmemiştir. Yine emir alanında sorumlu davranmadığının birçok örneği ordu saflarımızda yaşanmıştır. Demek ki, gerek çizginin oturtulmasında, gerekse emir-komuta zincirinin sağlıklı bir işleyişe kavuşturulmasında, denetimin iyi yürütülmesi zorunlu bir husus olmaktadır.

C) Rapor-tekmil sistemi

Rapor ve tekmil bütün ordularda önemli bir işleve sahiptir. Bir üstün sağlıklı raporlarla bilgilendirilmesi, sağlıklı kararların doğmasını sağlayacaktır. Yine tekmiller, askeri yaşamın ve resmiyetin bir gereği olması yanında günlük tekmil verme alınacak ani kararları etkiler.

Geçmiş pratiğimizde tekmil verme, rapor sunma ve yine bu doğrultuda hesap verme oldukça sınırlı olmuştur. Hatta bunlar sıkıcı görülmüş, günlük tekmil verme, rapor sunma anlamsız şeyler olarak ele alınmıştır. Ve bunları işletmemekte ısrar durumu yaşanmıştır. Raporlar ya hiç yazılmamış, ya çok yüzeysel ele alınmış veya zamana yaydırılarak çok sonradan yazılmıştır. Yine raporlarda şikayetvari bir üslup ve tarz tutturulmuş, raporun asıl amacı olan değerlendirme, bilgilendirme ve öneri esası bir tarafa bırakılmıştır. "Rapor yazıyorum" adı altında, üst çok basit sorunlarla uğraştırılmıştır. Yer yer de yanlış bilgilendirmelerde bulunulmuş ve sağlıklı kararların çıkması engellenilmiştir. Zamanında yapılmayan bilgilendirmenin de fazla anlam ifade etmeyeceği açıktır.

Yine rapor yazmada hesapçı ve tepkici yaklaşımlar da görülmüştür. Bireysel çıkarlar uğruna sağlıklı bilgilendirmelerden kaçınıl-

mıştır. Bu anlamda geçmiş süreçte, ordu saflarında ve savaş pratiğinde ortaya çıkan olumsuzluk ve sapmalar, yine tasfiyeciler hakkında zamanında sağlıklı bilgilendirmeler yapılmadığından, devrimci mücadelemize oldukça zarar görmiştir. Rapor sunmama, sessiz kalma sonucu bu olumsuz pratiklerle objektif olarak uzlaşma durumu yaşanmıştır.

Raporlar ister sözlü, ister yazılı olsun zamanında yönetmeliklerde belirtilen sürelerde yazılmalıdır. Raporların ordu ve savaş hususlarında alınacak kararlarda etkili olacağı, güçlü bir yönetim ve denetim olayı için temel husus olduğu bilince çıkarılmalı ve bu anlamda raporlar hem objektif geliştirilmeli, hem de sorumlu davranılmalıdır.

Yine bilgilendirme ve değerlendirme yönü olan raporların geliştirilmesi de oldukça önemlidir. Raporlarda sadece ordu ve partiye ilişkin hususlarla sınırlı kalmayıp, düşman hakkındaki gözlem ve değerlendirmeleri kapsamasına da dikkat edilmelidir. Tepkici, hesapçı tutumların ve yanlış bilgilendirmelerin raporlara yansımaması zorunludur. Ve suç teşkil ettiği bilinmelidir.

Askeri yaşamın bir gereği olan ve yaşama ilişkin günlük bilgilendirmeyi, yerine getirilen göreve ilişkin, sonuçları içeren tekmilin gerek iştimalar içerisindeki kısa tekmiller olsun, gerek birliklerin günü değerlendiren tekmilleri olsun ve gerekse de bir alt mıntıkanın veya bölgenin, yani alt alanın üst alana verdiği tekmiller olsun, bir bütün olarak resmiyet çerçevesinde ele alınması şarttır. Tekmillerin kısa, öz, net ve kesin bilgilendirmeleri içermesi oldukça önemlidir. Tekmillerde net olmamak, ikircilikli bilgilendirmelerde bulunmak kesinlikle doğru değildir. Örneğin, bir iştimada çok basit gibi görülse de, bir sayının bir üste net verilmesi, doğacak birçok karmaşıklığı önler. Aynı şey savaş içerisinde de geçerlidir. Bir eylem veya kapsamlı bir harekat içerisinde, eylem veya harekat kurmaylığına, net tekmil verilmemesi halinde birçok olumsuz durum doğacağı gibi, net tekmil verildiği takdirde birçok şeyin kurtarılacağı açıktır. Diğer taraftan telsizlerden verilen tekmillerde, düşmanın telsizleri dinleme durumu göz önüne getirilerek, şifreli aktarımda bulunmak zorunludur.

D) Toplantı

Toplantı, ordu ve savaş sorunlarını çözme ve kolektif kararlara ulaşma mekanizmasıdır. Kararlar da kolektif olmanın bileşkesi ve en yetkin zeminidir. Halk ordularına özgü olan bu toplantı tarzı burjuva ordularında yoktur. Çünkü burjuva ordularında demokratik yan yoktur. Özden yoksun, katı merkeziyetçi bir hiyerarşi egemendir. Fakat ordumuz, halk ordusu karakterine sahip olması nedeniyle, katı bir merkeziyetçiliği esas alması yanında, demokratik yönü de kendi içerisinde barındırır. Burjuva ordularında bir askerin söz söyleme, düşünce belirtme ve kararlara katılma hakkı yoktur. Fakat halk ordumuzda bu haklar toplantı mekanizması aracılığıyla, her askere tanınmaktadır. Ordumuzdaki toplantı sisteminin bu özelliği, toplantıların işlevi olarak sorunları çözmeyi ve kolektif kararlara ulaşmayı sağlar.

En alttan en üste kadar ordumuzun bütün kademelerinde toplantı sistemi esas alınır. Bu anlamda yapılacak toplantıların kapsamları farklılaşır. Dar toplantılar yanında, bütün yapının katıldığı geniş toplantılar da yapılır. Ordu yönetmeliğimiz ve diğer resmi belgelerde toplantı zamanları, yani ne kadar zaman arayla ve hangi sürelerde toplantıların yapılacağı karara bağlanmıştır.

Geçen ordulaşma sürecinde, toplantı sistemine yanlış yaklaşımlar ve toplantılara biçilen rolün işleve kavuşturulmaması durumları yaşanmıştır. Toplantılara yüzeysel yaklaşılmış, çoğu birliklerde ya hiç yapılmamış, ya geçiştirilmiş, ya da iş olsun diye yapılmıştır. Yapılan toplantılar yüzeysel de olsa alınan kararlar, toplantı anıyla sınırlı kalmış, toplantı kararlarının hayata geçirilmesi yönünde çaba içerisine girilmemiştir. Açık ki hazırlıkları önceden yapılmayan, yine sağlıklı bir gündem ve resmiyet çerçevesinde yapılmayan toplantılardan sonuç almak da beklenemez. Yine toplantı sonrasında, toplantıda alınan kararları tartışma gibi hususlar da sıkça görülmüştür.

Toplantılara yanlış yaklaşımları giderip, sağlıklı toplantıları geliştirmek, büyüyen savaş ve ordu faaliyetlerimizin sorunlarını sonuç alıcı çözümlere ulaştırmak oldukça önemlidir. Çok iyi örgütlenmiş, hazırlanmış ve sağlıklı bir gündem çerçevesinde gerçekleştirilen

toplantılar, kesinlikle sonuç alıcı toplantılardır. Ayrıca yapılacak bir toplantının amaç ve hedeflerinin önceden belirlenmesi ve bu çerçevede gerçekleştirilmesi önemlidir. Amaçları belli olmayan bir toplantının, çözüm gücü olmayacağı açıktır.

Yapılan bir toplantıdan mutlaka sonuç almak ve pratikte uygulanmak üzere, ihtiyaca cevap veren, doğru, yerinde ve kesin kararlara ulaşılmalıdır. Toplantılarda alınacak kararlar herkesin uygulamakla sorumlu olduğu kararlardır. Bu nedenle, toplantıya katılan veya katılmayan herhangi bir kişi, alınan karara katılmalı, kararı onaylamasa bile kararın kolektif olduğu bilinciyle hayata geçirmekte tam bir devrimci sorumluluk ve ciddiyet göstermelidir.

Toplantıların yönetmeliklerde belirlenen sürelerde yapılması ve ertelenmemesi gerekir. Toplantılara, nedensiz, keyfi bir şekilde katılmamak suçtur. Bu tür durumlara karşı resmiyetin gerekleri işletilir. Yine toplantıların iç işleyiş ve resmiyetine oldukça dikkat edilmelidir. Parti ve ordu çizgisi yerine, bireysel tarz ve üslupların toplantılara egemen kılınması ve toplantıların bireysel çıkarlar için kullanılması suç durumu teşkil eder. Olağanüstü durumlar karşısında olağanüstü toplantılar yapmak, gelişecek birçok olumsuz durumu önler. Bütün toplantılarımız aynı zamanda bir eğitim aracı olarak değerlendirmek de mümkündür.

E) Öz, biçim ve resmiyet

Öz ve biçim, birbirini tamamlayan iki unsurdur. Birinin zayıflığı, diğerinin zayıflığına yol açar, öz oluştuktan sonra kendine özgü biçime kavuşması kaçınılmazdır. Öz oluşmadan biçimi öne çıkarmak temelsiz ve çarpık olacağı gibi, öz oluştuktan sonra onu biçimle tamamlamamak, yani ona elbiseyi giydirmemek özü korumasız bırakacağı gibi, haksız, yanlış değerlendirme ve yaklaşımlarla karşılaşması kaçınılmaz olur. Demek ki, biçimde ifadesini bulmayan bir öz fazla anlam ifade etmeyeceği gibi, öze dayanmayan bir biçim de fazla anlam ifade etmez. Kısacası biçim özün yansımasıdır.

Her ordu, kendi özüne uygun biçimini oluşturur. Bu biçime, "resmiyet" denir. Öz; ideoloji, inanç, bağlılık, fedakarlık olurken biçim, yani resmiyet ise, orduya yön veren, yürüten kurallar ve sistemler

bütünlüğüdür. Hangi tür bir ordu olursa olsun, biçimden, yani resmiyetten yoksun olması düşünülemez. Egemenler kendi ordularını katı bir resmiyet ve disiplinle ayakta tutarlar. Karşımızdaki düşman ordusu da biçimle kendini ayakta tutmaktadır. Bir düşman generali "askerimin bir düğmesi koparsa o akşam yatmam" der. Biçime neden bu kadar önem verdikleri açıktır.

Biçim, askerlikte davranışların terbiye edilmesidir. Sivil yaşamdaki normal davranış ve alışkanlıkları, ordu resmiyeti ve disiplini kabul etmez. Her ordunun kendi karakterine özgü davranış biçimleri yaratması zorunludur. Uluslararası Cenevre Sözleşmesi'nde dahi silahlı bir topluluğun ordu sayılabilmesi için çeşitli şartlar koşar. Örneğin, bu şartlardan biri tek tip elbisedir.

Ne var ki, ordu saflarımızda geçmişte ve günümüzde de biçim oldukça yadsınmıştır. "Özümüz ve inancımız var, biçime ne gerek var" denilmiştir. Hatta bu yönlü çabalara karşı oldukça tepkisel yaklaşılmıştır. Toplumsal alışkanlık ve dağınıklıklar bu hususa da yansıtılmıştır. Dağınık, her türden renk ve davranışların sergilendiği bir ordulaşmayı gerçekleştirmemiz düşünülemez. Şu ana kadar sergilenen yaklaşımların, normal veya kabul görmesi beklenemez. Örneğin resmi geçit törenleri, ordu resmiyetinin bir biçimidir. Bütün ordularda bu, çok titiz davranılan ve çok düzenli gerçekleştirilen bir durumdur. Bu sadece resmiyet diye yapılmaz. Aynı zamanda o ordunun güven ve güçlülüğünün de ifadesidir. Bu anlamda ordu yaşamında ister genele ilişkin olsun, ister bireyler bazında olsun, parti ve ordu anlayışımız doğrultusunda biçimi ve resmiyeti oturtmasında hazırolda durması bizde saygının bir ifadesidir, bir biçimidir, askeri disiplinin bir gereği ve resmiyetin bir kuralıdır. Bu açıdan ordu yaşamımızın her saniyesine, her bireyde öze kavuşmuş bir biçimin oturtulması, resmiyet olgusunun yaratılması, sağlıklı ordu kuruluşunun gerçekleşmesi açısından kaçınılmazdır. Resmiyetin, ordunun faaliyet alanlarında, askerler arası ilişkilerde egemen kılınması ve yaşamın bir bütün olarak resmiyet çerçevesinde düzenlenip yürütülmesi gerekir. Geçmiş süreçte ordu resmiyeti ve bu resmiyetin gerektirdiği işleyişler "gereksizdir" denilip bir tarafa bırakılmıştır. Yine alt-üst, yoldaşlık ilişkilerinde resmiyet oldukça aşındırılmıştır.

Bu anlamda, gelinen ordulaşma aşamasında resmiyetin gerektirdiği işleyişlere uymak önemlidir.

F) Disiplin

Resmiyetin işleyiş kurallarının zorunluluğa bağlanması ve yerine getirilmemesi halinde buna uygun cezalar verilmesi sistemine disiplin denilir. Bu anlamda disiplin, resmiyetin uygulama gücüdür.

Bir ordunun savaş gücünü arttıran etkenlerin başında disiplin gelir. Bundan yoksun, zayıf olan bir ordunun hareket ve savaş kabiliyeti ağır ve hantal olur. Karşımızdaki düşmanın teknik donanım ve sayı üstünlüğü göz önüne getirildiğinde, bu açığı kapatmada birliklerimize ve yürüteceğimiz harekatlara, disiplin faktörünü hakim kılmak kaçınılmazdır. Disiplin ve kuralların, örgütlenmiş büyük güçlerimize ve bu güçlerin yürütecekleri harekatlara çok keskin bir biçimde oturtulması şarttır. Aksine çok küçük bir görevin ihmal edilmesi, çok ağır sonuçlar doğurur. Bir eylemin veya harekatın düzenlenmesinde disiplin hayatiyet arzeder. Geri çekilmede ufak bir panik bile gücün dağıtılmasına veya tehlikenin en üst boyuta varmasına yeterlidir. Böyle durumlarda en ufak bir disiplin bozukluğunun çıkmaması için sıkı tedbirler önceden alınmalıdır.

Disiplin planlı ve örgütlü yaşamak, talimatlara, görevlere bağlılık, görevleri zamanında ve istenilen tarzda sonuç alıcı bir biçimde yerine getirmek, emirlere göre hareket etmektir. Kişinin kendisini savaş ve ordunun kurallarına göre ayarlaması, kurallara eksiksiz bir biçimde uymasıdır. Bunun dışında içine girilecek değişik tutum ve davranışlar ordu yaşamını bozduğundan, hiçbir orduda buna müsamaha gösterilmez.

Geçmiş ordulaşma deneyimimizde disiplini dıştalayan birçok tutum, tavır ve davranış görülmüştür. Geçmiş yaşam ve alışkanlıkların ordu saflarında devam ettirilmesi şeklinde ortaya çıkan disiplin ve kurallı yaşamı reddetme, birçok suç durumlarını ortaya çıkarmıştır. Oysa ordu disiplin demektir. Ordu kuruluş aşamasında olmamızdan dolayı daha sıkı bir disiplini öngörmemiz zorunludur. Elbette ki halk ordusu olmamız nedeniyle disiplinde gönüllülük esastır. Gönüllülüğe bağlı disipline her zaman saygı göstermek, sorumluluk

anlayışının bir gereğidir.

Yaşamı disiplinize etmek, ordu kurallarını yaşamın her saniyesine egemen kılmak oldukça önemlidir. Geçmişte yaşanan keyfiyetçi tutumlar, görevleri tam anlamıyla yerine getirememe, talimatlara uymama, aldırış etmeme vb. durumlar, gelinen aşamada kesinlikle kabul görmeyecektir. Yine "yapamam, edemem, bilmiyorum" biçimindeki yaklaşımlar da disiplin anlayışımıza terstir.

Geçmişte disiplini ihlal etme, daha çok o güce zarar verirken, gelinen aşamada en basit bir disiplin kuralının ihlali gücün kendisiyle sınırlı kalmayıp, diğer güçleri de etkileyecektir. Örneğin beşyüz kişilik bir birimin kendi görevini yerine getirmemesi, sadece o beş kişiyi etkilemekle sınırlı kalmaz, bir bütün olarak beşyüz kişiyi ve o harekatı en olumsuz bir biçimde etkiler. Yine disiplin kuralları kapsamına giren üslup, değerlere yaklaşım ve yoldaşlık ilişkilerinde parti ve ordu ahlakını egemen kılmak ve istenilen tarza ulaşmak şarttır.

Partimizdeki disiplin öz disiplindir. Bilinçli disiplin ruhunu, ordunun her sahasında ve bireyler özgülünde yaratmaktır. Bilinçli disiplin ruhu, kuralları yaşamın vazgeçilmez ilkeleri haline getirmek, gönüllü dönüşmek, verileni almak terbiye ve ölçülere gelmektir. Öz disiplin, kişinin inandığı ve uğruna savaştığı davanın büyüklüğü karşısında, an be an, askeri ve devrimci bir kişiliği yaratmak, eskinin bağlarından kurtulmak, parti-orduya ciddi hizmetler sunan bir militan haline ulaşmaktır. Bunu sağlamanın yolu sağlıklı bir eğitimdir. Öz disiplin esastır. Ama disipline gelmeyenlerin karşısında ordu disiplinini günün her saatinde dayatmak bütün yoldaşların temel görevidir. Ordulaşma iyi bir askerleşmeyi yaratma olayıdır. Orduda her şey bir askerden başlayarak, en üste kadar bir bütünsellik içerisinde olmak durumundadır. Bir askerdeki disiplinsizlik o ordunun disiplin ve savaş düzenini bozar. Çünkü orduda her şey zincirleme birbirine bağlıdır.

Bu temelde her asker üstünün emirlerini derhal yerine getirmek zorundadır. Kendisine verilen görevi ertelemeksizin ve istenilen düzeyde yerine getirmek için bütün maddi ve manevi varlığıyla çalışmalıdır. Başarımızın temel garantisi olan ordumuz, sıkı bir öz, biçim, resmiyet ve demirden bir disipline sahip olmaktan geri duramaz.

G) Güvenlik ve güvenlik tedbirleri

Güvenlik, bir kişinin veya bir birliğin, gelişebilecek bir tehlikeye karşı kendisini korumak amacıyla önceden geliştirdiği tedbirlerdir. Bütün ordularda güvenlik tedbirleri çok sıkı bir şekilde alınır. Korunmak amacıyla geliştirilen bu tedbirler, ordu örgütlenmesi ve askeri kuralın bir gereğidir. Savaş durumlarında bu daha da sıklaştırılır. Çünkü karşılıklı saldırıların boşa çıkarılması ancak güvenlik tedbirleriyle mümkündür.

Ordumuz kızgın bir savaş içerisindedir. Düşman ordusunun üstünlük durumu ve tek bir saniye boş durmadığı göz önüne alındığında, güvenlik tedbirlerinin çok sıkı bir şekilde alınmasının hayatiyeti, çok açık bir biçimde ortadadır. Geçmiş mücadele pratiğimizde güvenlik hususuna yanlış, sorumsuz yaklaşımların ve tedbirlerin önceden alınmamasının çok yönlü kayıpları doğurduğu bilinmektedir. Bu yönlü birçok örnek yaşanmıştır.

Güvenlik tedbirleri kapsamına genel anlamıyla, tepeciler, nöbet, kurye, gözcü, sığınak, gizlilik vb. hususlar girmektedir. Şimdiye kadar bu hususlara gereken önem verilmemiştir. Yanlış yaklaşımlar hem komutada, hem de yapıda görülmüştür. Bu hususlara karşı kendiliğindenci bir yaklaşım sergilenmiştir. Bir dakikalık rahatlığa boyun eğilmiş ve birçok kayıba yol açılmıştır.

Örneğin 1992 yılında Şemdinli Bevenok'da bir birlik, keşif yapmadan bir yere konaklıyor. Ayrıca konaklanma yerine devriye de çıkarmıyorlar. Altı arkadaş tepeye çıkıyor. Tepeye çıkar çıkmaz bir nöbetçi bırakıyorlar. Beş arkadaş yatıyor. Kısa bir zaman geçmeden nöbetçi de yatıyor. Çok yakında konumlanan düşman gücü onları görüyor ve altı arkadaşı yatarken şehit düşürüyor. Yine 1990 yılında Kaşuri'nin Komata vadisinde tedbir alınmadan banyo yapılıyor ve düşman bu durumu görerek saldırıyor. Kırkdokuz arkadaş bu olayda şehit düşüyor. Aynı şekilde 1994 yılında Yüksekova'nın More Dağı'nda bir birlik konaklıyor. Tepecileri de çıkarmıyorlar. Karşı gözcü gönderme kararı da alıyorlar, fakat sonrasında gözcüler çıkmıyor. Ve sabaha karşı düşman belirlenen tepeyi tutup, birliğe saldırıyor. Olayda yedi arkadaş şehit düşüyor, on arkadaş da yaralanıyor.

Nöbetlerdeki duyarsızlıktan dolayı birçok defa düşman güçleri

birliklerin içerisine kadar girmiştir. Sağlam sığınakların yapılmaması veya sığınaklara girilmemesinden dolayı uçak saldırılarında, top atışlarında birçok arkadaş şehit düşmüş veya yaralanmıştır. Alanlar veya birlikler arasında gönderilen kuryelerin bir-iki kişiyle sınırlı tutulması ve güvenlikleri sağlanarak gönderilmemesi nedeniyle birçok kurye düşmana yem olmuştur. Bunlara benzer örnekler bütün eyaletlerin özgülünde farklı biçimlerde de olsa yaşanmıştır.

Yukarıdaki örneklerde de görüldüğü gibi, dikkat edilmeyen çok basit hususlardan dolayı verilmemesi gereken birçok kayıp verilmiştir. Gelinen aşamada büyük güç örgütlenmesinin oluşturulması nedeniyle, alınmayan bir tedbir veya dikkat edilmeyen bir husus, geçmişe nazaran, daha ağır sonuçlar doğurur. Bu anlamda bütün birliklerde, ister beş kişilik, isterse beşyüz kişilik bir birlik olsun, güvenlik tedbirlerini almak ve bu konuda sorumlu, titiz davranmak şarttır. Bu tedbirlerin alınmasında ordu saflarındaki herkesin dayatıcı olmalıdır. Yine bu hususların kavratılması ve bu yönlü eğitimlerin düzenlenmesi, bu konudaki sorumluluğu arttıracaktır.

Önemli bir örnek olarak, kurye işleyişinin sağlıklı yapılmamasının, bize ağır kayıplar verdirdiğini belirttik. Kuryelik yaparken, grup halinde operasyonların içine düşen, pusulara giren, mayınlara basan yoldaşların sayısı hiç de az değildir. Bu nedenle bu faaliyet sağlıklı bir şekilde örgütlenmelidir. Gizlilik içinde yapılmalı, deşifre olmuş yollar kullanılmamalı, keşif yapılarak, bilgi alınarak kuryeler yola çıkarılmalıdır. Özellikle savaşın şiddetli ve güçlerimizin yaygın olduğu yerlerde kurye grupları, yolarda kendi başlarına konaklamamalı, mutlaka bir birliğimizin yanında mola vermeli, oradan gittiğinde de bu sefer diğer birliğe ulaşıp, orada mola vermeli ve bu böyle devam edip gitmelidir.

Demek ki, her zaman her yerde düşman saldırısının olabileceği dikkate alınarak, en geniş tedbirlerin alınması zorunludur. Tepecilerin uygun yerlere zamanında çıkarılmaları, nöbetçilerin dikkatli, duyarlı ve nöbetin kutsal olduğunun bilincinde olmaları, yine gözcü ve devriyelerin zamanında çıkmaları ve görevlerini tam yerine getirmeleri, sığınakların sağlam yapılması ve herhangi bir durumda hemen bunların

kullanılması, kuryelerin sağlıklı bir biçimde yerlerine ulaşmalarını sağlayacak tedbirlerin geliştirilmesi, hareket, konaklama, kamp yerlerinde gizlilik kurallarına dikkat edilmesi, yine tepe yerlerinde gücün sabah saatlerinde uyanık tutulması vb. tedbirlerin alınması oldukça önemlidir. Kendisini geliştirmek, büyütmek ve korumak amacı üzerine şekillenen halk ordularında, güvenlik tedbirleri yaşamsal bir öğedir.

Bu öğelerden ikisinin işleyişini örnek mahiyetinde açıklamak istiyoruz.

1- Devriye

Devriye, herhangi bir ordu birliğinin, konumlandığı alanda, birliğin güvenliğini sağlamak amacıyla, belirli zaman aralıklarıyla konumlanma alanının çevresini kontrol etmek amacıyla gerçekleştirilen bir güvenlik tedbiridir. Birliğin düşman tarafından kuşatma altına alınmasını önlemek, düşmanın ani baskınlarını boşa çıkartmak veya saldırılarına anında karşılık vermek amacıyla gerçekleştirilir.

Devriye konusunda dikkat edilecek hususlar şunlardır:

– Araziyi tanıyanların da içinde bulunduğu duyarlı ve deneyimli kişiler tarafından yerine getirilir.

– Özellikle akşam ve sabaha karşı olmak üzere, yeni çevre vs. koşullara göre ihtiyaç duyulduğu her yerde çıkarılmalıdır.

– Devriyede, belirlenen sahada dolaşmak esas olmakla birlikte; zaman zaman önemli nokta ve tehlikelerin gelebileceği muhtemel yerlerde de belli bir süre bekleyip çevre izlenmelidir.

– Aynı zamanda farklı birkaç yöne çıkan devriyelerin birbirlerinden haberleri olmalıdır.

– Devriyeye çıkmadan önce ve dönüşte mutlaka nöbetçi ve nöbetçi çavuşlar haberdar edilmelidir.

– Devriyeye grup çıkmadan önce namluya mermi sürmeli, dönüşte mermilerini çıkarmalıdır.

– Sabaha karşı çıkan devriyeler, tepe savunma grupları ve gündüz nöbetçileri yerlerini almayana kadar geri dönmemelidirler.

– Devriyeler, parola almadan çıkmamalıdırlar.

– Devriyeler döndükten sonra faaliyeti hakkında mutlaka komutana tekmil vermelidirler.

2- Tepeci

Birliğin güvenliğini sağlamak amacıyla, konumlanma yerinde, arazinin stratejik noktalarında, küçük bir birim tarafından alınan güvenlik tedbiridir.

Bunun için arazinin yapısına göre tepe noktası belirlenir. Birliğin güç durumuna göre, bir veya iki noktaya tepeci çıkarılır. Daha büyük bir birlikte veya birden fazla birliğin bir noktaya konumlanması halindeyse arazinin durumuna göre daha fazla tepe noktaları tutulur.

Tepeciler en az bir mangadan oluşur. Arazide düşmanın mevzilenmesi ve birliğin nicelik durumuna göre bu sayı fazlalaştırılır.

– Tepe nöbetinin tutulacağı nokta, konumlanılan araziye hakim olmalıdır. Kamufleye yatkın, mümkün oranda en geniş araziyi kontrol edebilecek, herhangi bir durumda, birlikle teması sağlayacak bir yapıya sahip olmalıdır.

– Tepe noktası şafak sökmeden yerlerinde hazır bulunmalıdırlar. O anki mevcut duruma göre bunun saati (2-3 olabilir veya duruma göre 12'den hemen sonra da olabilir) belirlenir. Birçok durumda tepe hiç boş bırakılmaz. Günün 24 saati tutulur.

– Dürbün, silah, yemek, vb. ihtiyaçlar tepeye gidileceği sırada değil, daha önceden akşam yatmadan önce hazırlanmalıdır.

– Tepe nöbetine kimlerin gideceği önceden belirlenmelidir.

– Tepeye gidişte ve gelişte, tepe yerinde gizlilik kurallarına kesinlikle uyulmalıdır. Tepede kalınacak yer ve çevresi keşfedilmeli ve kontrol edildikten sonra buraya girilmelidir. Kalınan yer sağlam bir mevzi durumuna getirilmeli ve çok iyi kamufle edilmelidir.

– Tepede sabah saatlerinde, daha çok komutanın kendisi, bütün çevreye yönelik iyi bir keşif yapmalı; keşif faaliyeti akşama kadar sürekli olmalıdır.

– Tepe yerinde rastgele hareket edilmemeli, duman çıkarılmamalı, yüksek sesle konuşulmamalı, birliği deşifre edecek hal ve hareketlerden kaçınılmalıdır.

– Tepeye mutlaka ağır silah (BKC, B-7) götürülmeli, karnas gibi uzun mesafeli silahlar da bulundurulmalıdır.

– Tepecilerde iyi olan en az bir dürbün bulunmalıdır.

– Nöbetler tek tutulmamalı, çift tutulmalıdır. (Sayı ne kadar az

olursa olsun çift nöbet tutulmalıdır.)

– Akşam karanlığı basmadan önce tepeden inilmemelidir.

– Herhangi bir tehlike durumu belirdiğinde veya bildirilmesi gereken durumlar ortaya çıktığında birliğe mutlaka zamanında haber verilmelidir.

– Zorunlu kalınmadıkça telsizlerden konuşulmamalı, konuşulduğunda da şifreli olmalıdır.

– Tepeyle birlik arası kurye, önceden tespit edilmelidir.

– Tepeden dönüldükten sonra, birlik komutanına tekmil verilmelidir.

– Tepede silah, dürbün vb. araçlarla oynayan ve bozanlar hakkında cezai uygulamalara gidilmelidir.

– Tepecilerin seçimine dikkat edilmeli, bunların silahlara hakim kişilerden olmasına önem verilmelidir.

– Tepecilere, birlik komutanı tarafından tepenin önemi kavratılmalı, gereken bilgilendirmeler önceden yapılmalıdır.

– Herhangi bir saldırı durumunun gelişmesi karşısında, tepecilerin ne yapması gerektiği hususunda önceden bir planlamaya gidilmelidir.

H) Kazalar ve dikkat edilmesi gereken hususlar

Savaşta kazaları önlemek için geliştirilecek olan tedbirler oldukça önemli bir husustur. Geçen mücadele yıllarında mücadele saflarında çeşitli kazalar sonucu birçok arkadaş şehit düşmüş, sayısızca arkadaş da savaş dışı kalmıştır. Bütün kazaların çıkış nedenine baktığımızda karşımıza tedbirsizlik, dikkatsizlik, savaş kurallarına göre hareket etmeme gibi durumlar çıkmaktadır. Çoğu kez kurallar bilinmesine rağmen, önemsememe, yüzeysel yaklaşım savaşta affedilmeyecek zararlara yol açmıştır. Savaş sahalarında en çok görülen kaza türleri; mayın, bomba ve silahların yanlış kullanılması sonucu meydana gelen kazalardır.

Mayın yapımında, döşemesinde, mayını çıkarmada, yine bomba yapımında ve yerleştirilmesinde kuralların işletilmemesi kazaların başlıca nedenleri olmaktadır. Bu nedenle mayın ve bomba yapımında, uzman kişilerin bu işle uğraşması, hazırlanma, döşeme, mayın çıkarma esnasında bir, en fazla iki kişinin bulunması gerekiyor. Bu çalışma sırasında bütün dikkatin, duyarlılığın ve ustalığın gösterilmesi, yine arazide ma-

yınlı alanların olabileceği alanlarda mesafeli ve tek sıra halinde yürünmesi bu tür kazaları büyük oranda önleyecektir. Yine el bombalarının taşınmasında, naylon hortum vb.'den oluşan ikinci emniyetlerin takılması, özellikle ormanlık alanlarda sık sık bombanın kontrol edilmesi vb. tedbirlerin alınması önemlidir. Ayrıca mayın, bomba yapımı, kullanımı gibi eğitimlerin yetkin bir şekilde verilmesi gerekiyor.

Silahla oynama, silaha hakim olamama sonucu birçok kaza yaşanmıştır. Grup içinde silahın açılması, temizleme sırasında dikkatli davranılmaması, başka şeylerle uğraşılması, silahın ağzında mermi unutulması, eylemde silaha hakimiyeti olmayanların uygunsuz mevzilendirilmesi gibi durumlar sonucu birçok yaralanma ve şahadet meydana gelmiştir. Bu nedenle silahla ve bombayla oynama, bunları ortalıkta bırakma, gereksiz yere izinsiz mermi ağıza sürmek, mermiyi çıkarmayı unutmak, grup içerisinde ve izinsiz silah temizleme, ordu yönetmeliğine göre suçtur ve bu durumların ortaya çıkması karşısında gereken yaptırımlar uygulanır.

Su geçişlerinde, sığınak çökmelerinde ve kardaki yol yürüyüşlerinde de birçok kaza ve sonuçta da savaş dışı kalmalar ve şahadet olayları yaşanmıştır. Su geçişlerinde, sağlam ağaçların kullanılmaması, teleferiklerin sağlam yapılmaması, geçit yerlerinin tam bilinmemesi, sulardan yöntemsiz geçilmesi, sığınakların sağlam yapılmaması ve kardaki yürüyüşlerde tedbirlerin alınmaması da birçok yaralanma, boğulma, donma gibi sonuçları doğurmuştur. Bu durumların önlenmesi, gereken duyarlılık, bütün tedbirleri almak ve bu yönlü eğitimlerin sürekli kılınmasıyla mümkündür.

Örneğin sudan nasıl geçeceğini bilmeyen biri, en ufak bir durumda paniğe kapılıp, bütün grubun tehlikeye girmesine neden olabilir. Yine karda nasıl yürünmesi gerektiği, donma olayını önlemenin yolları bilinmeyince, ayak yanmaları, donmalar kaçınılmaz olur. Yine arazide, özellikle dağlık alanlarda yürümesini bilmeme veya dikkatsizce yürüme sonucunda kayadan düşme vb. durumlar nedeniyle de birçok kazanın olduğu bilinmektedir. Bütün bu durumların yaşanmaması için gerekli tedbirlerin yanısıra, bu konulara ilişkin eğitimlerin güçlü verilmesi, bu kazaları önlemenin yollarının yapıya iyice kavratılması, sık sık uyarıcı ve sorumlu davranılması gerektiği

açıktır. Yine kazaları önlemek için, sığınak yapımında uygun yer ve malzeme seçimine dikkat etmek de çok önemlidir.

Bunların yanısıra kaza süsü verilerek bilinçli kendini vurma durumları da söz konusudur. Bunun önlenmesinin yolu; komutanın başında bulunduğu yapıyı iyi tanıması, kişilerin sorunlarını zamanında görmesi ve çözmesi, sorunlu kişileri güçlü bir biçimde eğitmesi, onlara ordu ve parti yaşamını kavratmasından ve mücadeleye inanç öğesini geliştirmesinden geçer.

Diğer taraftan eylem ve çatışmalarda da çeşitli kazalar ortaya çıkmaktadır. Mevzilendirmenin iyi yapılmaması, grupların birbirinden habersiz olması, geri çekilme ve saldırıya geçme esnasında mayınlı alana girilmesi vb. nedenlerden dolayı birbirini yanlışlıkla vurma, mayına basma, yine silaha hakimiyetin sağlanamaması sonucunda yanındaki arkadaşını vurma gibi birçok olumsuz durum yaşanmıştır. Örneğin 1990 yılında, yanındaki arkadaş tarafından, kazayla vurulan **Harun (Şehmus Yiğit)** yoldaşın şehit düşmesi, bu konuda en ders çıkarılması gereken bir örnektir. Eylemlerde bu tür durumların çıkmasının temel nedeni, güçlü bir planlama, sağlıklı bir mevzilendirmenin yapılmamasıdır. Bu nedenle eylemlerde iyi bir planlama, doğru bir mevzilendirme, yine güçlere görevlerinin iyi kavratılması, güçlü bir koordinenin sağlanması ve bütün olasılıkları planlayarak gereken tedbirlerin alınması, bu tür kazaların yaşanması açısından zorunludur.

Parti Önderliği bu konuda; *"Her gün kaza yapılıyor ve zaten eylemleriniz de bir kazadan ibarettir. Elbette ki, ben bu eylemleri bilinçli-planlı eylemler diye değerlendirmiyorum. Onların bu eylemciliği aslında bizi 24 saatte bitirir. Ama benim genelde aldığım tedbirler, komuta gücüm onların dayattığı kaza durumunu önlüyor. Sistem savaşı böyle yürütemezsiniz. Ben bunu abartma olsun diye söylemiyorum. Günlük haberlere baktığımızda içinde kaza olmayan tek bir eylem yok. Bu durum komutanlarımıza, savaşçılarımıza, hepimize sunulur. Nedir bu haliniz, neden böyle yapıyorsunuz, bu yaşadıklarınızı neden düşünmeyeceksiniz? Çok açık ki, birbirinizi vuracak kadar vahşileşmiş, ilkelleşmiş veya körleşmişsiniz. Yoksa bu kadar kaza yapmak kader midir?"* demektedir.



ULUSAL KURTULUŞ SAVAŞIMIZDA KOMUTA

Stratejik savunma aşamasının son yıllarını yaşayan devrimimiz, denge aşamasının arifesine girmiş bulunmaktadır. Bu dönemde devrimle karşı-devrimin birbirini çok zorladığı ve zorlandığı bir aşama olması itibariyle de çok hassas bir dönemdir. Dolayısıyla devrim saflarının hızla taktik atılımlar yapması ve bir üst aşamaya geçiş sağlaması zorunludur. Bu, zafere ulaşmanın temel şartıdır. Eğer bu yapılmazsa zorlanmalar oldukça artar ve tehlikeler başgösterir. İşte bunu yaratacak ve taktik gelişmeleri sağlayacak olan da devrimin taktik önderleridir. Yani savaş sahasının komutanlarıdır.

Tarihte, ordu ve savaş deneyimine bakıldığında, birçok ordunun ayakta kalmasında ve savaşların kazanılmasında belirleyici ve temel faktör komuta olmuştur. Aynı şekilde bir ordunun dağılmasında veya bir savaşın kaybedilmesinde, yine temel faktör komuta olmuştur.

Bugün çok kapsamlı bir savaş sürecine girmiş bulunmaktayız. Devrimimizin stratejisi gereği geçen onbir yıllık süreç zarfında ağırlıklı olarak gerilla savaşımı verilmiştir. Sağlanan gelişmelerle birlikte, yaratılan koşullar daha ileri bir aşama olan hareketli savaşa

geçişi doğurmuştur. Bugün oldukça kapsamlı görevleri barındıran birçok taktik ve karma hareketinin uygulanacağı, gerilla savaşımının da kendisini iyice geliştireceği hareketli savaş sürecine girmiş bulunmaktayız. Bu süreç, savaşa çok hassas ve kapsamlı yaklaşımı doğurduğu gibi, ordumuzun da hızla büyümesiyle artan sorunlara çözüm getirilmesi ve gelişmeleri kucaklayacak zeminin oluşturulmasını şart kılmaktadır. Karşı-devrim cephesinin devrimdeki bu gelişmelere paralel olarak sürece daha ağır yüklenmesi, bunu son derece yakıcı hale getirmektedir. İşte bütün bu durumlara damgasını vuracak olan; savaşın ve ordunun belkemiği komuta kişilikler, komuta düzeyidir. Savaşın geliştirilmesi, ordunun, güçlerin eğitimi, düzeni, güvenliğinin sağlanması ve moral düzeyinin yüksek tutulması komuta düzeyindeki gelişmeyle bağlantılıdır.

Partimiz 5. Kongresi, geçmiş savaş sürecinde yaşanan durumları göz önüne getirerek, gelinen aşamada bu sorunun aciliyetine vurgu yaparak, sağlıklı komuta kişilikleri ve komuta düzeylerinin yaratılmasına ilişkin kararlar almış ve çok yönlü tedbir ve önlemler geliştirmiştir.

Devrimsel süreçlerde, siyasi-askeri komuta düzeyini yakalamak ideolojik-siyasi gelişimini tamamlamış komuta kişiliklere ulaşmak oldukça önemlidir. Diğer bazı halkların devrimlerinde, politik askeri komuta düzeyi yaratılmıştır. Yine birbirini tamamlayan ve kolektif çalışmayı esas alan askeri ve siyasi kişiliklerle komuta düzeyi oluşturulmuştur. Geçen mücadele sürecimizde partimiz, politik-askeri komuta kişiliklerini oluşturmaya oldukça önem vermiştir. İdeolojik-siyasi gelişimini tamamlamayan, bu anlamda ideolojik-politik çizginin pratik uygulayıcısı olamayan komuta kişiliklerinin savaşı geliştirmeleri de düşünülemez. Ancak ideolojik-siyasi, ulusal ve sosyal gerçekliğe göre şekillenmiş, bu anlamda sosyalist bilince kavuşmuş, siyasi anlayışı kendisinde geliştirmiş, egemen sömürgecilik ve ona karşı ulusal gerçekliğin ne anlam ifade ettiğini özümsemiş, emek ölçülerine bağlı ve diğer sınıfların etkilerine karşı kendini donatmış komuta kişilikler savaşı geliştirebilirler.

Savaş oldukça usta, taktik sanata hakim kişiliklerle gerçekleştirilir. Bundan yoksun kişiliklerin, savaşı kaybettirmekten başka rolleri

olmaz. Taktik ustalıksa, düşünmeyi, düşünce üretmeyi gerektirir. Bunun temel şartı da ideolojik-politik yetkinliğe ulaşmaktır. Şu açık bir gerçektir; PKK'nin mevcut ideolojik-siyasi ve örgütsel çizgisi, askeri sahaya, eylem alanına biraz doğru yansıtılsaydı, savaşımımızın şimdi daha ileri bir aşamada olması kaçınılmazdı. İdeolojik-siyasi gelişimlerini tamamlamamış, amaca kilitlenmemiş kişiliklerin savaşın sorunlarına çözüm getirmeleri düşünülemez. Bu anlamda savaşın geliştirilmesinde politik-askeri komutanların rolü belirleyicidir. İçine girmiş olduğumuz bu hassas savaş sürecine ancak ideolojik ve siyasal gelişimini tamamlamış komuta düzeyiyle cevap verebiliriz.

A) Geçmiş ordulaşma sürecinde komuta gerçekliği

Geçmiş mücadele sürecinde, savaşımımızın gelişiminin engellenmesinde temel rolü komuta düzeyi oynamıştır. Zafer fırsatlarının kaçırılması, önderliğin çabalarının boşa çıkarılması ve halkın devrimden uzaklaştırılması, yani devrimin gerçekleşme koşullarının daha zorlaştırılması ve sürenin uzatılmasında temel faktör, yetersiz komuta düzeyi olmuştur. Partinin, ideolojik-politik, örgütsel çizgisi yerine, toplumdan ve düşmandan edinilen özellikler, devrimci gelişmeye dayatılmış ve Parti Önderliği'nin bütün çabalarına rağmen bunda ısrar edilmiştir.

Devrimin taktik önderleri olan komuta kademesi, ulusal kurtuluş savaşın bütün süreçlerinde, kendisine atfedilen halk önderliğinin gereklerine karşılık verememiştir. Ulusal kurtuluş çizgisinin birinci dereceden uygulayıcı gücü ve kurmayı olmasına rağmen, taktik önderlik bunun çok uzağında kalmış, stratejik önderliğin taktik önderlik gücü olmamıştır. Stratejik önderliği temsil etme ve uygulamada oldukça yetersiz kalmıştır. Silahlı mücadelemizin ilk başladığı süreçten, günümüze kadar taktik önderlik sahasında önemli tıkanmalar yaşanmış, savaşı tasfiyeyle karşı karşıya getirmiştir. Stratejik önderlik, birçok süreçte taktik önderliğin görevlerini de üstlenmiş, ortaya çıkan tehlikeleri gidermiş ve savaşı süreklileştirmiştir. Stratejik önderlik kavranılmadığı gibi, temsil etmede de sorumlu davra-

nılmamıştır. Zafere inançsızlık da taktik önderliğin; taktik çizginin gereklerini yerine getirmemesinin ve stratejik önderliğin doğru temsilini yapamamasının belirleyici etkenlerinden biri olmuştur. Ulusal kurtuluş savaşımımızda ortaya çıkan birçok sorunun temel nedeni yani taktik önderliğin, komuta kademesinin, stratejik önderliğin doğru temsilini yapamamasıdır.

Yukarıda belirttiğimiz hususa paralel olarak komuta kademesinde hakim duruma gelen yaşam tarzı; savaşa ve ordulaşmaya büyük zararlar vermiştir. Parti Önderliği'nin, halkın ve üretken savaş yapımızın çabalarıyla yaratılan kazanımların üzerine oturulmuş, bu kazanımlarla ortaya çıkan iktidar olanakları kişisel yaşam tutkuları için kullanılmış, parti, ordu ve savaşımımızın binbir emekle kazanılan değerleri bir çırpıda tasfiye edilmiştir. Komuta düzeyine ya köylü sığlığı, ya da küçük-burjuva sınıf etkilerini taşıyan kişilikler damgasını vurmuştur. Köylülüğün; dar, öngörüden uzak ve savaşı sadece pratikçilikle ele alması, yine küçük-burjuvazinin işleri teorik-lafazanlıkla götürmeye çalışması komuta düzeyimizdeki yetkinleşmeye ket vurmuştur. Bu tür aile, kabile, sınıf ve düşman etkilerini taşıyan kişiliklerin komuta kademelerini işgal etmeleri ve bu özelliklerin yansıması olarak ortaya çıkan bireysellik, ağavarilik, keyfiyetçilik, bastırmacılık, her türlü sağ yaklaşım, demagogluk, sekterlik, inançsızlık, kuyrukçuluk, taktik gidişatla oynama, asgari düzeylerde bile savaşın gereklerine uymama, fırsatları değerlendirmeme gibi tutum ve yaklaşımlar savaşımımıza önemli zararlar vermiştir.

Savaşın her an değişen karakteri göz önüne getirilmeyip, savaşla alakası olmayan çok basit tarzlara girilmiştir. Taktik geliştirmeme ve belli bazı tarzlara saplanma savaşta oldukça kaybettirmiştir. Düşman, her dönem taktiğini değiştirmesine rağmen, komuta düzeyimiz buna eski süreçlerin taktikleriyle cevap vermiş, bu da birçok kayıbı doğurmuştur. Taktik geliştirmenin düşünce ile bağlantılı olduğunu belirttik. Buna rağmen komuta düzeyi düşünceyi çok basit sorunlarla uğraştırmış, savaş ve taktik üzerine yoğunlaşma ve bu anlamda düşünce üretimi sağlanmamıştır. Eğitim, kendini geliştirmek, ideolojik-siyasal gelişmeyi sağlamak, parti çizgisini özümsemek, köklü bir savaş kavrayışına sahip olmak anlamsız şeyler ola-

rak ele alınmıştır. Eğitim sadece yapının sorunu olarak görülmüş, "komutanın eğitime ihtiyacı yoktur" anlayışı hakim kılınmıştır.

Ağavari, bürokrat ve özerk yaşam tarzıyla pratik üretken kılınmadığı ve yapının sorunlarıyla ilgilenilmediği gibi, kaçırtıcı üsluplar konuşturularak birçok kişi kaçırtılmış ya da daraltılmıştır. Yine halka çizgi dışı yaklaşılarak, birçok kesimin mücadeleden soğutulması ve çeteleştirilmesine neden olunmuştur. Ayrıca düşman ya hafife alınmış, ya çok abartılarak ya ürkekliğe, ya da intiharvari çıkışlara girilmiştir. Silahlı mücadele tarihimiz incelendiğinde, komuta düzeyinde sağ ve sol sapmalar, kontra ve ortayolcu pratik örneklerinin çok sık yaşandığı, yine savaş ve ordu doğasının adeta ne köleci dönemde, ne de feodal dönemde kabul etmediği yaşam düzeyi ve tarzın komuta düzeyimizde yaşandığı görülecektir.

Bir komutanın yaşamda örnek olması gerekir. Fakat ortaya çıkan, rahatına düşkün, kendini yaşatan, bireysel tatminlerine cevap bulma olmuştur. Hatta yemek için, basit bir sigara için yoldaşlarını tehlikeli yerlere göndererek, şehit olmalarına neden olan örnekler dahi yaşanmıştır. Bu anlamda taktiği doğuracak kurallı yaşam tarzı sergilenmemiştir. Parti Önderliği *"Üç-dört tane sağlam komutan çıksa, savaşın seyri şimdi çok farklı bir düzeyde gelişirdi"* derken bir gerçekliği açıkça ortaya koymaktadır. Kısacası istenilenin çok gerisinde kalınmıştır. Parti Önderliği'nin çaba ve emeklerine cevap verilememiştir.

Komutanlaşma sahasında yaşanılan yetersizliklere, yine Parti Önderliği şöyle vurgu yapmaktadır: *"Komutanlar yetişmiyor, komutanlaşma çabalarına özlü yaklaşılmıyor, bu rol üstlenilmiyor ve özellikleri takınılmıyor. Genellikle 'biz adam olmayız, biz önder olamayız' sözü en çok da 'bizden ciddi askeri komutanlar çıkamaz' anlayışı etkili oluyor. Geleneksel 'savaşçı Kürt tipinden' öteye gidilmek istenmiyor. Keyfiyetçi ve amatör köylü önderlikten öteye gidilmiyor. Profesyonel bir ordu inşa etmek meslek edinilmiyor."*

B) Günümüz savaş gerçekliğinde ulaşılması gereken komuta kişiliği

Komuta düzeyinde yaşanan bu olumsuzluklarla yeni sürece cevap verilemeyeceği çok açıktır. Savaşı kazandıracak, kaybettirecek

sağlıklı bir halk ordusuna ulaşıp ulaşılmamasını belirleyecek olan komutadır. Tarihte bu hep böyle olmuştur. Bizim savaşımımızda da bu böyle olacaktır.

Bundan dolayı partimizin ideolojik, politik, örgütsel, askeri çizgisine, savaşımızın ve ordumuzun ulaştığı düzeye cevap verecek bir komuta düzeyi ve kişiliği nedir? Buna nasıl ulaşılır? Buna çok kısa bir cevap verilecek olursa; politik-askeri komutadır. Politik-askeri komuta; askeri, siyasi çizgide kendisini yetkinleştirmiş, ideolojik-politik gelişimini tamamlamış, bunu örgütsel anlamda bütünleştirmiş, kendisini toplumsal etkilerden arındırmış, savaşı nesnel koşullara göre sevk ve idare eden, her şart altında, savaşta en azami sonuçları lehine çevirebilen, cesaretli, yetenekli, sarsılmaz irade gücüne, coşku ve görüş keskinliğine sahip yönetici kişiliklerdir. O halde buna nasıl ulaşılır? Siyasi-askeri bütünlüğü sağlayarak; sorumluluk ve kazanma duygusunu geliştirerek; eğitici-örgütleyici özelliği edinerek; yapıyla doğru ilişkiler geliştirerek; doğru tarz, tempo, otorite, üslup ve hitabete ulaşarak; düşmanı doğru değerlendirerek; parti, ordu ve savaş değerlerine doğru yaklaşarak, üstün bir fedakarlık ve cesaret sergileyerek; savaşa bilimsel yaklaşım ve ustalık sergileyerek ulaşır.

1- Siyasi-askeri bütünlüğü sağlama

Bir komutanın siyasi-askeri gelişimi dengeli sağlaması ve siyasi-askeri yetkinleşmeye ulaşması, komutan olabilmenin temel şartıdır. Siyasi yetkinleşme, ideolojik-politik, ulusal ve sosyal gerçekliği kavrama temelinde olmak zorundadır. Askeri gelişim ise savaş ve askeri sanatta belli bir kavrayışa ulaşmak ve taktikte ustalık göstermektir. Birinin dıştalanması diğerinin de gelişiminin engellenmesidir.

Geçmiş komuta düzeyimizde, askeri-siyasi gelişimin dengeli bir biçimde geliştirilemediğini görüyoruz. Ordu yapımız ağırlıklı olarak köylü ve küçük-burjuva yapıya dayandığından, askeri-siyasi gelişime de bu sınıfların anlayışları dayatılmıştır. Komuta kademesinde yer alan kişilikler, sorunu askeri yönde, yani silah, eylem veya fiziki güçlülükte görerek; siyasallığı, eğitimi, bilinçlenmeyi reddetmişlerdir. Yine küçük-burjuva kökenli kişilikler ise savaşı, askerliği

yadsıyarak pratikten yoksun bir teoriyi, bu anlamda lafazanlığın içine girmişlerdir. Oysa savaş, komple bir olaydır. Düşünmeyi, taktik üretmeyi, sorunlara çözüm gücü olmayı, zeka kıvraklığını ve düşündüğünü yapmayı, hızlılığı gerektirir. Teoriyi veya pratiği yadsıyarak, dar, öngörüsüz, sezgi gücünden yoksun kılınarak savaş ve ordu faaliyetleri geliştirilemez. Her iki durumun da geçmişte ve günümüzde sağlıklı komuta düzeyine ulaşmayı engellediği ve savaşımı dar boğazlara sürüklediği bilinen hususlardır. "Eylem yapıyorum, fazlasına gerek yok" biçiminde yaklaşanların, askeri kişilik veya taktisyen oldukları söylenemez. Çünkü bu türden anlayışların dar pratikçiliği aşamadıkları açıkça ortadadır.

Görülmektedir ki, siyaset ve askerlik kavranmıyor ve birbirinden koparılıyor, oysa siyasi amaçlar, hedefleri anlayarak ve onlarla bütünleşerek amaca yönelmek gerektiği açıktır.

Gerçekte olaylara politik yaklaşılmaması, düşünsel ve ruhen devrimin yaşanılmadığını göstermektedir. Oysa bir komutanın başta, düşünsel ve ruhsal anlamda, savaş ve devrimi üretken bir şekilde yaşaması gerekmektedir. Fakat komuta kademesine bakıldığında pratikte hamalcılık, sorunların içinde etrafını göremeyecek derecede boğulan ve düşünceden kopuk olma söz konusudur. Yine sezgi gücünü, düşünceyle bütünleştirmek oldukça önemlidir. Ancak komuta kademesinde gerçekleşmeyen önemli bir husus da budur.

Parti Önderliği'nin talimatları şimdiye kadar sağlıklı bir biçimde özümsenip uygulanmadı. Örneğin Parti Önderliği'nin 1993 yılında yaptığı ateşkes çağrısı, birçok komuta düzeyimiz tarafından çok farklı bir şekilde anlaşıldı. *"Bu bir fırsattır, hazırlıklarınızı iyi yapın, güç büyütün, güçlerinizi eğitin"* mesajı kavranılamadı. Bu anlamda süreç komuta kadememiz tarafından doğru değerlendirilemedi. Yine 1992 Güney Savaşı öncesi Parti Önderliği'nin talimatları uygulansaydı, savaşın seyri çok farklı bir biçimde gelişirdi. Parti Önderliği'nin talimat ve perspektiflerinin özümsenmeyip uygulanmaması, açık ki, siyasi ve askeri geriliktir.

Partimiz 5. Kongresi yeni süreçte, geçmişte bu sahada ortaya çıkan yetersizlik ve sapmaları önlemek ve yetkin bir düzeyle savaşa cevap vermek için, komutayı, birlik komutanı ve siyasi komiser bi-

leşiminden oluşturmak için karara ulaşmış ve bunu hayata geçirmeye başlamıştır. Açık ki, uyumlu, birbirini tamamlayıcı, kolektif komuta düzeyine ulaşmak şarttır. Aksi taktirde zıtlaşmalar ve tekleşme çok yönlü olumsuz sonuçları doğuracaktır.

1990 öncesinde partimiz tarafından askeri komuta ve siyasi komiserlik örgütlenmesi uygulamaya konulmuştu. Fakat yetersiz yaklaşımlar nedeniyle oluşturulan bu örgütlenme sağlıklı bir şekilde işletilmemiş ve uygulama boşa çıkarılmıştır. İçine girmiş olduğumuz bu süreçte; savaşa ancak askeri ve siyasi bütünselliği yakalamış komuta kademesiyle cevap verileceği açıktır. Bu anlamda askeri komuta ve siyasi komiser örgütlenmesinin zorunluluğunun bilincinde olmak ve bu doğrultuda genel devrim çıkarlarının derin sorumluluğuyla bu örgütlenmeye yaklaşmak oldukça önemlidir. Komuta örgütlenmesinde temel ilke uyumlu, kolektif çalışma, birbirine destek, yardım ve güç sunma olmalıdır. Boşa çıkarma, uyumsuzluk, yetki ve kariyer hırsına kapılma, komuta kademesini boşa çıkaracağı gibi gücün tasfiyesini ve savaşın geliştirilmemesini de beraberinde getireceği gibi, böyle bir sonucun kesinlikle kabul görmeyeceği de açıkça ortadadır.

Sonuç olarak, gerek tek tek kişiler olarak komutanlar düzeyinde, gerekse de bir bileşim olarak komuta kademesinde, siyasi ve askeri yetkinliğe ulaşmak, savaşın ve ordunun bütün sorunlarında, çözüm gücü olmanın temelidir. Ve her komutanın önünde duran öncelikli görev, bu düzeye ulaşmaktır.

2- Sorumluluk ve kazanma duygusu

Sorumluluk ve kazanma duygusu, bir komutan, bir devrimci için vazgeçilmez bir koşuldur. Sorumluluk duygusu kişinin kendisini partinin, ordunun, halkın ve savaşın bütün sorunları ve her türlü görevi karşısında her zaman, her yerde ve her koşul altında sorumlu görmesidir. Devrimci olmanın, komutan olmanın temel şartı sorumluluk ve kazanma duygusudur. Bu, inanç, kararlılık ve vicdana bağlı bir olaydır. Halk ordusu saflarına katılan ve başta komutanlar olmak üzere herkeste olması gereken temel özelliktir sorumluluktur. Bir komutan için sorumluluk duygusu, başta komutanlığının ve al-

dığı görevin bilincinde olması ve bunu iliklerine kadar yaşamasıdır. Komutanlığı; yetki ve kariyer olarak değil, devrimin görevlerini yerine getirerek, partinin ve halkın beklentilerine cevap vererek olmalıdır. Geçmiş mücadele pratiğinde ortaya çıkan; sorumluluk duygusunu oldukça çarpık yaklaşıldığıdır. Oysa halk ordusunda komutan olmanın bireye yüklediği ağır sorumluluğun derin bilincinde olmak, bu anlamda tarih, halk ve parti karşısında kendini sorumlu görmek oldukça önemlidir. Ancak komuta düzeyimizde en çok aşındırılan bir husus bu noktada olmaktadır. İşin yetki ve kariyer yönüne kapılma, kendine sevdalanarak, görevi kötüye kullanma çokça yaşanan bir durumdur. Derin sorumluluk bilinciyle hareket edilmesi gerekirken, komutan olundu mu ikinci gün ya ağalığını, ya da bürokratlığını ilan etme çokça görülen bir durumdur. En olumsuz durum da komutanın komutan ölçülerine ulaşmakta kendisine karşı sorumlu davranmamasıdır. Bir komutanın kendisini eğitmemesi ve komuta ölçülerine ulaşmaması sorumluluk duygusunun zayıflığından ileri gelmektedir. Halbuki bir komutan, yetki ve görevine derin bir sorumluluk bilinciyle yaklaşır.

Çizginin uygulanması ve savaşın gelişimi karşısında kendisini sorumlu hisseder. Geçmiş mücadele sürecimize bakıldığında, bu konuda sorumlu davrananların çok az olduğu görülmektedir. Birçok süreçte parti ve ordu çizgimiz katledilmesine rağmen, birçok komutan kendisini sorumlu görmeyip sessiz kalmıştır. Çizgiyle oynandığı görülüyor, fakat sorumlu davranılıp müdahale edilmiyor. Kişisel hesaplar çizgiye yeğ tutuluyor. Örneğin 1989 yılında parti öncülüğü aşındırılıp, birçok çizgi dışılık, herkesin gözleri önünde yapılmasına rağmen, partiyi bilgilendirme, Parti Önderliği'ne rapor yazma sorumluluğu dahi gösterilememiştir. Yine savaşın geneli karşısında kendini sorumlu görmeme, sadece kendi eyaleti, bölgesi veya birliği karşısında sorumlu olma, geçmişte ve hâlâ da komuta kadememizde hakim olan anlayıştır. "Ben kendimi kurtarayım, diğerlerine ne olursa olsun" yaklaşımı söz konusudur. Bu, savaşın genelini etkileyen, savaşın merkezileşmesini önleyen bir husus olmaktadır.

Aynı şekilde ortaya çıkan yetersizlikler karşısında, kendini sorumlu görmeme, hatta yetersizlikleri bir başkasının üzerine atma

durumu da yaşanmaktadır. Örneğin; bir bölük içerisinde veya o bölüğün pratiğinde ortaya çıkan yetersizlik karşısında, bölükteki mangadan bölük komutanına kadar, bir bütün olarak herkesin kendini sorumlu görmesi gerekirken, bunun yerine birbirinin üzerine atma durumları çok sıkça ortaya çıkmaktadır. Bu durum başta komutandan kaynaklanmaktadır. Bu aynı zamanda bölge ve eyalet için de geçerlidir. Bir eyalette yaşanan olumsuzluk karşısında koordinatörlükten en alt düzeye kadar herkesin kendini sorumlu görmesi gerekirken sorumlu davranılmamıştır.

Diğer taraftan talimatlar ve değerler karşısında da sorumlu davranmama durumu birçok komutanda da yaşanmaktadır. Talimatların doğru kavranılmaması, yerine getirilmemesi, ertelenmesi sorumluluk duygusunun zayıflığındandır. Örneğin yoldaşının veya savaşçısının sorunları var ama, ona yardım etme gereksinimi bile duyulmuyor. Aynı şekilde, birçok maddi değer, doğru kullanılmamasına ve bu durumlar görülmesine rağmen müdahale edilmiyor.

Sorumluluk duygusunun geliştirilmesi ve bir komutanın derin sorumluluk bilinciyle hareket etmesi, komutan olmanın veya devrimci olmanın zorunlu bir kıstasıdır. Parti Önderliği sorumluluk duygusunun zayıf olduğunu ve bu durumun devrimimize oldukça zararlar getirdiğini önemle vurgulamaktadır.

Yine kazanma azmi bir komutan için başarının yarısıdır. Kazanma azmi ve hırsıyla dolu olmayan bir komutanın başarılı olması düşünülemez. Kazanma azmiyle dolu olmayan bir komutan, pasif, edilgen ve girişkenlikten yoksundur. Yine inançsızlığın gelişmesi de kazanma azminin zayıflığından kaynaklanmaktadır. Örneğin girişilecek bir eyleme kazanma hırsıyla yaklaşılmazsa, eylem başından kaybedilmiş demektir.

Bu anlamda sorumluluk ve kazanma duygusunu kendisinde hakim kılan her zaman başarandır.

3- Komuta-yapı ilişkisi

Savaşa büyük oranda etki yapan konulardan biri de komutan ile savaşçı arasındaki ilişkidir. Bir komutanın buna oldukça önem vermesi gerekir. Bilinçlenmiş ve üstün bir moral gücüyle donanmış bir

yapı ancak güçlü savaşabilir. Bunu da sağlayacak olan komutandır. Yapısıyla ilgilenen, onu koruyan, eğiten, sorunlarını çözen, savaşçıya saygı ve sevgi temelinde yaklaşan, cesaret veren, ruhen ve moralmen her koşul altında savaşçılarıyla birlikte olan bir komutan, gerçek bir komutandır. Yapısıyla ilgilenmeyen, yapısını güçlendirip geliştirmeyen, komutan vasıflarına da sahip olamaz. Her zaman her türlü hazırlığı yapılmayan bir yapının savaşması veya savaşta başarması düşünülemez. Bunu da yapacak olan komutandır.

Geçmiş mücadele sürecinde komuta-yapı ilişkilerinde çok yönlü yetmezlik ve yanlışlıklar görülmüştür. Parti ve ordumuzun istediği bir ilişki düzeyi tutturulamamıştır. Ya resmiyetten yoksun, laubali ve laçka, ya da sekter, bastırmacı ve kaçırtıcı olunmuştur. Yapının sorunlarıyla sınırlı ilgilenilmiştir. Yapı eğitilmemiş, sürece ve savaşa göre hazırlanmamıştır. Ağavari, bürokratik vb. yanlış yaklaşımlar, kaçışların yanısıra çok yönlü olumsuzluklar doğurmuştur. Hatta intiharlara bile sebebiyet verdiği bilinmektedir.

Yine komutanın, yapıyla kendi kişiliği doğrultusunda bir ilişkiyi esas almıştır. Köylüyse köylü kökenli arkadaşlarla ilgilenmiş, aydın kesim dıştalanmış; aydınsa köylü kesimi dıştalamıştır. Yapı ya aşırı pratikçilikle boğdurulmuş, ya da eğitim adı altında savaştan uzaklaştırılmıştır. Sorunları olan arkadaşlara kazanımcı yaklaşılmamış, iknanın esas alınması gerekirken, bunun yerine çok kestirmeci yöntemler kullanılarak, kişiler bastırılmış ya da sorunlar sürece bırakılmıştır.

Bu yanlış yaklaşımlardan dolayı ordu saflarında önemli bir sayının şu veya bu biçimde tasfiye edildiği ve birçok kişinin düşmanın kucağına itildiği söz konusudur.

Gelinen aşamada ordu saflarımızın önemli bir kabarışı yaşadığı ve yeni katılımların birçok sorunla birlikte gelme durumu göz önüne getirildiğinde, büyüyen savaşa ancak iyi hazırlanılmış, yüksek bir moral gücüne kavuşturulmuş güçlerle cevap verebilecektir. Bütün bunlar dikkate alındığında, komuta-yapı ilişkilerinin sağlıklı geliştirilmesi ve bu hususdaki geçmiş yetmez yaklaşımların tekerrür edilmemesi oldukça önemlidir. Özellikle Parti Önderliği'nin bu konudaki tarzı, insana ve en küçük bir ilişkiye

verdiği büyük değer incelendiğinde, bu konuda önemli sonuçlara ulaşılacağı açıktır.

4- Eğitici-örgütleyici olabilmek

Komutan olmanın diğer önemli vasıflarından biri de eğitici ve örgütleyici olabilmektir. Eğitici ve örgütleyici olmak, sürekli çevresini bilinçlendirmek, devrimin ve savaşın gelişimini onlara aktarmak, çevresini devrim ve savaşa göre örgütlemek, toparlamak ve çekim merkezi olmaktır. Bir komutanın bunu sağlayabilmesi için de ilkin kendi eğitimine önem vermesi gerekir. Kendisini eğitmeyen, eğitmesini bilmeyen bir komutan, sorumluluğu altındaki yapıyı da eğitemez, örgütleyemez. Bilinçlendirilmemiş bir yapıyı veya halkı örgütlemek de çok zordur. Örgütlülüğün sağlanabilmesi eğitilmiş bir yapıyla mümkündür. Parti Önderliği bu hususa ilişkin şöyle vurgu yapmaktadır: *"Yoldaşını sevip-saymayan, halkını sevip-saymayan, örgütlendirmeyen, bilinçlendirmeyen, ona kurtuluş yolunu göstermeyen ve korumayan, kemalizmin jandarmasıdır ya da ağaların uşağıdır, temsilcisidir."*

Halkı eğitme ve örgütleme oldukça önemli bir husustur. Halka eğitici yaklaşmak, halka bilinç taşırmak, halka doğru yolu göstermek ve bu temelde halkı örgütlülük içine çekmek, devrimin başarısı için zorunlu bir koşuldur. Geçmiş süreçte halka eğitici ve örgütleyici yaklaşılmamıştır. Komuta kadememiz bunu kendisine fazla sorun yapmamıştır. Bu yapılmadığı gibi, oldukça ters yaklaşılmış ve çoğu kesime zararlar verilerek mücadeleden uzaklaştırılmıştır. Halkla ilişkide olunan kesimler de lojistik vb. işlerle uğraştırılmıştır.

Diğer taraftan yapıya da benzer tarzda yaklaşılmıştır. Güncel gelişmeleri aktarma, yine savaşın değişen koşullarını yapıyla tartışmada zayıf kalmıştır. Kendisini çevresine sevdirmeyen bir komutan başarılı olamaz. Bunun da yolu eğitici, örgütleyici olmaktır.

5- Düşmana yaklaşım

Tarihin en barbar güçlerinden biri olan faşist Türk sömürgeciliğiyle bir savaş durumunu yaşıyoruz. Düşmanımız, devrimimizin gelişimini engelleyebilmek için, tarihten aldığı barbarlık tecrübesi-

ni, günümüzün modern tekniğiyle bütünleştirerek halkımıza saldırmaktadır. Bu anlamda devrimimize en ufak bir darbe vurmak için, bir saniye bile boş durmadığı ve fırsatları değerlendirmeye çalıştığı bilinmektedir.

Savaşlarda karşıdaki hasmı doğru değerlendirmek oldukça önemlidir. Bu açıdan karşımızdaki düşmanın siyasi-askeri düzeyini, güç durumunu, niteliğini, mevzilenmesini, politika ve taktiklerini doğru değerlendirmemiz en önemli husustur. Zayıflıkları, hareket tarzı, güçlü yanları doğru değerlendirmeden onu alt etmek mümkün değildir. Bunun için bir komutanın, başta düşmanını doğru değerlendirmesi zorunludur.

Düşmanını takip eden, onu tanıyan bir komutan aynı zamanda savaşa hakim olandır. Düşmanını tanıdıktan sonra, onu nasıl yenilgiye uğratacağını çok kolay kavrayabilir. Böylece inisiyatifi eline geçirir ve savaşı kendisinin yaratacağı taktiklerle yönlendirir. Düşmana nasıl ve hangi taktiklerle yöneleceğini iyi hesaplar, darbesini güçlü vurur ve düşman taktiğini boşa çıkarır.

Geçmişte komuta kadememizin düşmana yaklaşımına baktığımızda; oldukça kendiliğindenci davranılmış ve düşman ya küçük görülmüş ya da abartılmıştır. Bu hem siyasi hem de askeri sahada görülmüştür. Düşman politikası takip edilmediğinden, askeri sahada da nasıl taktikler geliştirileceği görülemez. Oysa TC bizi çok iyi takip etmekte, planlarını buna göre yapmakta ve hayata geçirmektedir. Hatta komuta düzeyimizin kişilik özelliklerini, taktik tarzını, yaşam şeklini ve bütünüyle savaşa yaklaşımını iyi gözlemleyerek gerek siyasi, gerekse askeri yönelimleri de buna göre yapmaktadır. Düşmanın bu yaklaşımı, komuta kadememiz tarafından bilince çıkarılmadığı gibi, objektif olarak bu politikaya kolayca gelinebilmektedir.

Şimdiye kadar düşmanı doğru değerlendirmeme devrimimize önemli zararlar ve olmaması gereken birçok kaybı verdirmiştir. Örneğin yapılacak bir eylemde düşman gücü, mevzilenmesi doğru değerlendirilmeden, o eylemden sonuç alınması imkansızdır.

Hiç hesap yapılmadan düşmana yönelinmiş ve birçok kayıp verdirilmiştir. Yine birçok komutan da sanki savaş ortamında değilmiş

gibi hareket ederek tedbir alma gereksinimini duymamış ve düşman saldırılarına açık kapı bırakılmıştır. Ayrıca düşmanın taktik değişkenliği takip edilmeyerek, taktik değiştirmeye gidilmemiştir. Örneğin çok uzun süreden beri bilinen, pusu, (aynı tarz, aynı planlama, hatta zaman zaman aynı yerde), yol kesme, panzer-tankın önünü kesme yöntemleri sürekli tekrarlanmış ve bu, çoğu zaman boşuna çabalar olduğu gibi, birçok kayıba da neden olmuştur. Biraz değiştirilerek, yani bir hendek kazılarak vb. tarzda geliştirilen pusular başarılı sonuçlar vermiştir.

Düşmanı doğru değerlendirme, günlük olarak takip etme ve ona göre yönelme, taktik geliştirme, tedbir alma kazandıracağı gibi, yersiz kayıplar vermesini de önleyecektir.

6- Cesaret ve fedakarlık

Bir komutan aynı zamanda üstün bir cesaret ve yüksek bir fedakarlık sergileyebilmelidir. Cesaret; bilince dayalı irade gücüne kavuşmaktır. İradesini bağlı olduğu, amacı doğrultusunda çelikleştirmektir. Burada bahsedilen kör cesaret değildir. Kör cesaret; duygu ve niyetlere göre hareket etmektir. Komuta düzeyimizde en çok yaşanan bir durum da kör cesarettir. Bunun da oldukça zarar verdiği yaşanan birçok örnekte görülmüştür.

Ulusal kurtuluş mücadelemizin önemi ve zorlukları göz önünde bulundurulduğunda, halk kurtuluş ordumuzun komutanları, aynı zamanda birer öncü rolünü de üstlenmektedirler. Vahşi düşmana karşı savaşmak, aynı zamanda cesaret, fedakarlık ve güçlü olmayı gerektirmektedir. Cesaret ve fedakarlık, savaşın kazanılmasında olmazsa olmaz bir koşuldur. Bunlar olmadan savaşta bir adım atmak dahi mümkün olmadığı gibi, hele komutan hiç olunamaz, hiçbir eylemin gerçekleşmesi söz konusu olamaz. Denilebilir ki, savaş, eylem eşittir cesarettir. En zorlu koşullarda savaşı adım adım geliştirmek ise cesaretle fedakarlığın birleştirilmiş halidir.

Cesaretsiz olan bir komutan gücünü de asla savaştıramaz. Çünkü saldırı ruhundan yoksundur. Bir komutan zor günlerde gösterdiği fedakarlığıyla aynı zamanda savaşçısının moralini de yükseltir. Ve savaşçıların partiye bağlılığını güçlendirir. Parti tarihimiz bunun

yoğun örnekleriyle doludur. Bir Agit yoldaşın cesareti ve fedakarlığı, hâlâ onun savaşçılarının dilinden düşüremediği hususlardır.

Parti Önderliği bu konuda şöyle demektedir: *"Komutan olmak, bir siyaseti ve onun önderliğini esas almayı ve neye mal olursa olsun her koşul altında bunu uygulama gücünü, yeteneğini ve cesaretini gösterebilmeyi gerektirir."*

7- Parti ve savaş değerlerine doğru yaklaşım

Parti ve savaş değerlerimiz kanla ve büyük zorluklarla, çabalarla yaratılmıştır. Şehitlerimiz ve yoldaşlarımız en yüce değerlerimizdir. Çünkü onların döktükleri kanlarla ve yarattıkları kahramanlıklarla bugünlere getirdikleri mücadeleyi daha da geliştirerek ve savaşarak sahip çıkabiliriz. Bu parti ve ordu saflarında savaşan, mücadele eden her yoldaşın, her sorumluluk sahibinin görevidir. Buna öncülük edecek olan da komutandır.

Geçmiş pratiğimizde değerlere doğru yaklaşım konusunda kongre ve konferanslarda kararlar alınmasına rağmen, hâlâ yaklaşım konusunda bir sürü yetersizliğin yaşandığı görülmektedir. Savaşın gelişmesinin canalıcı hususu olduğu halde, değerlere doğru yaklaşımda geçmişte ve günümüzde yaşanan duyarsızlık, açık ki bundan sonra kabul edilemez. Çünkü bu, savaşın boşa çıkarılması ve gelişmesinin önüne geçilmesinden başka bir anlama gelmemektedir.

Bu konudaki yetersizliklerin aşılması önümüzde acil bir görev olarak dururken, bu konuda sorumluluk başta komutanlara düşmektedir. Bu konudaki yetersizliğin bir sürü yersiz şahadete ve olumsuz sonuca yol açtığı bilinmektedir. Yine halka sorumsuz ve ucuz yaklaşımlar sonucu zorla, binbir emekle yaratılan ilişkiler, değerler, kazanımlar bir çırpıda ve çok ucuzca kaybedilmiştir.

En büyük değer insandır, parti, ordu yapımızdır, halktır ve kanla, emekle yaratılan değerlerdir. Geçmiş pratik süreçte insana yeterince değer verilmediği bilinmektedir.

Diğer taraftan devrimimizin imkan ve fırsatlarına, yani maddi değerlere yaklaşım da aynı düzeydedir. En küçük bir maddi değerin dahi toprağın tırnakla kazınırcasına yaratıldığı ortadayken, birçok imkan ve fırsatın duyarsız ve sorumsuz yaklaşımlar nedeniyle düş-

mana kaptırıldığı veya depolarda çürütüldüğü bilinmektedir. Bütün ulusal kurtuluş savaşlarında devrimin maddiyatını sağlamakta kaynak, düşmandır. Fakat duyarsız, sorumsuz, dikkatsiz tutum ve davranışlar nedeniyle adeta düşmanın kaynağı biz olmuş durumdayız. Ve en kötüsü de bu konuda ciddi biçimde vicdani rahatsızlığın duyulmamasıdır. Birçok silah, cephane, erzak iyi depolanmadığından çürütülmüş, kullanılamaz duruma getirilmiştir. Bu konularda görevlendirilenlerin görevlerinin iyi kavratılmaması ve iyi bir denetim sağlanmamasından kaynaklanmaktadır.

İşlerin başında olan komutanın, bu konuda son derece sorumluluktan uzak davranması, zamanında tedbirler alınmaması, işleri iyi örgütlememesi, denetlememesi, tam bir umursamazlık içinde savaşçıların elinde bırakması, bütün bu olumsuz sonuçlara yol açmıştır.

Parti Önderliği, parti ve savaş değerlerine doğru yaklaşılması ve doğru kullanılması üzerinde ısrarla durmaktadır. Parti Önderliği'nin bu talimatını eksiksiz yerine getirmekle bu konuda komutan düzeyinin sorumlu davranması, doğru yaklaşım ölçülerine ulaşıp, mutlaka zamanında tedbirler alması ve anı anına değerlerin bekçisi olması, onun PKK komutanlığına layık olup olmadığının göstergesidir.

8- Tarz-tempo, otorite, üslup ve hitabet

Savaş sürekliliği, hızlılığı, değişkenliği, esnekliği çok yönlülüğü zorunlu kılar. Bu savaşın doğası gereği böyledir. Bu sağlanmadı mı, savaşa ve gelişmelere hükmetmek imkansızdır. Savaşın motor gücü komutanların, savaşı kazanabilmeleri için sürekliliği, esnekliği, hızlılığı, değişkenliği ve çok yönlülüğü içinde barındıran, doğru bir tarz ve tempoya ulaşmaları kaçınılmazdır. Partileşme ve ordulaşmamızın köklü ve hızlı gelişme kaydetmesinde, Parti Önderliği'nin tarz ve temposunun belirleyici olduğu açıktır. Parti Önderliği'nin yaşamının her saniyesine bakıldığında; bütün sorunları çözen ve kazandıran bir tarz ve sürekli gelişmeyi yaratan yüksek bir tempoyu tutturduğu bilinmektedir. Fakat genel komuta düzeyine bakıldığında, Parti Önderliği'nin tarz ve temposunun çok uzağında kalındığı görülmektedir. Parti Önderliği'nin tarz ve temposunu anlama, kavrama, inceleme ve uygulamakta zayıflıklar var-

dır. En çok da gelişmeleri takip eden ve anında çözüm geliştiren yüksek bir tempo anlayışı ve uygulaması yerine; ağır, hantal ve keyfiyetçi tarz ve tempolar kendisini konuşturmaktadır. Bunun da gelişmelere ne kadar ket vurduğu ve ne kadar zarar verdiği çok açıktır.

Parti Önderliği, *"Her zaman her savaşçı ve her komutan göz önüne getirmelidir ki, bu ülkede böyle bir özel savaşa karşı böyle bir devrimci savaşı, ancak PKK çizgisi ve böyle bir önderlik tarzı yürütebilir ve sonuca götürebilir. Bu önderlik tarzı tek tarzdır ve tarihte de ilk defa kendini kanıtlayan ve başarısını belirleyen bir tarzdır. Ona amansız anlam vermekten ve gerekenlerini yerine getirmekten başka alınabilecek bir yol yoktur. Bunu kulağınıza küpe mi yaparsınız, yüreğinize mi kazırsınız, ne yaparsanız yapın, ama bu tarz ve tempoyu uygulayınız"* diyor.

Diğer taraftan bir komutan, otoriter olabilmelidir. Otorite, komutanda olması gereken en temel özelliklerdendir. Otorite olmak; güç olmak, etkileyici olmak ve belli bir saygınlığı yaratmaktır. Burada bahsedilen zora dayalı bir otorite anlayışı değildir. Zora dayalı otorite anlayışı sömürgeci komutanlara mahsus bir yaklaşımdır. Onlar kaba kuvvetle kendilerini otorite durumuna getirirler. Halk ordularında ve bizim ordumuzda otorite; doğru parti ölçülerine ulaşılarak, örnek tavır ve davranışlar sergilenerek sağlanır. Zora dayalı otorite düşmana karşı uygulanır.

Savaşçıya ve halka karşı ise bir komutan ancak savaş görevlerine doğru yaklaşımı, bu görevlerini başarıyla yerine getirme, yani savaşta, eylemde üretken olma, bu anlamda değer yaratma özellikleriyle otoritesini sağlayabilir. Yapı üzerine denetim ve yönlendirme yeteneğinin yanısıra, yoldaşlarına ve halka karşı saygı ve sevgiye dayalı örnek yaklaşımlar bu otoriteyi pekiştirir.

Diğer taraftan, halka ve yapıya yönelik etkileyici bir hitabet, kazanımcı bir üslupla yaklaşarak, onları örgütleyerek otorite olunur. Burada hitabet ve üslup da komutan açısından diğer önemli bir husus olmaktadır. Bir komutanın çekici, etkileyici ve güçlü bir hitabeti, iknayı, kazanmayı esas alan bir üsluba sahip olması şarttır. Dıştalayıcı ve kendini sevdirmeyen bir komutanın, sonunda kendi kendi-



sini dıştalaması, yalnızlaşması, yapıdan yardım görmemesi ve düşmesi adeta onun için bir kader olur.

9- Savaşa bilimsel yaklaşım ve ustalık

Savaşın doğasında yer alan sürtünme olayıyla ortaya çıkan savaşın belirsizliklerini iyi hesaplayan, belirsizlikler karşısında inisiyatifi yitirmeyen, sağduyu, cesaret ve soğukkanlılığı kaybetmeyen; bu anlamda savaşa bilimsel yaklaşarak, ustalık gösteren komutan güçlü bir komutandır. Savaşta sürtünmeyle ortaya çıkan belirsizlikler; insan zekasını planlamada hesaba katmadığı fakat savaşın seyri içerisinde ortaya çıkan engellerdir. Planlamada veya hesaba katılmayan birçok şeyin savaşta ortaya çıkmasına savaşta sürtünme kanunu denilir. Coğrafya, iklim şartları ve daha birçok değişik yönden sürtünmeler savaşlarda ortaya çıkmaktadır. Örneğin bir sis olayı eylemde geri çekilen gücü farklı olumsuzluklarla karşı karşıya getirebilir.

Bu temelde bir komutanın, savaşın doğası gereği ortaya çıkan belirsizlikleri hesaba katması ve belirsizlikler karşısında ustalık göstermesi zorunludur. Bir komutan, savaşta somut, kesin bilgiler doğrultusunda net planlamalara ulaşabilmelidir. Yine olasılıkları sezgi ve tahmin yoluyla çıkarabileceğini gözardı etmemelidir. Ayrıca olasılıklarla da hareket edilebilir. Bütün bunlara rağmen, ortaya belirsizliklerin çıkabileceğini göz ardı etmemelidir. Belirsizliklerle karşılaşıldığında korkuya kapılıp inisiyatif kaybedilmemelidir. Tecrübesine dayanarak, soğukkanlı davranıp, zeka ve komuta yeteneğiyle onu alt edebilmelidir.

Bu konu çok iyi bilinmesine rağmen, komutan düzeyimizce en çok gözardı edilen bir husus olmaktadır. Savaşın bu tabiatı, yani bilimselliği reddedilmektedir. Bir keşfe, bir planlamaya veya bir yürüyüşe oldukça düz yaklaşılmakta, önceden belirsizliklerin çıkabileceği hesaba katılmamaktadır. Bu da olmayınca, belirsizlik ortaya çıktığında, yenilgiyi yaşama durumu olmaktadır. Oysa savaşın tabiatına özgü hususlara bilimsel yaklaşma, bu anlamda sürtünme ve tesadüflerin yol açacağı hata payını hesaba katma ve yetenekleriyle belirsizliklere karşı ustalık sergileyerek onları yenme bir komutan-

da kesin olması gereken bir husustur.

Diğer yandan komuta düzeyimizin savaşta birçok hususa bilimsel yaklaşmadığı ve ustalık sergileyemediği de ortadadır. Önemli oranda tek yönlülük komuta düzeyimize hakimdir. Örneğin; bir köprünün orta yerine TNT yerleştirilmesi gerekirken, bir köşesine yerleştiriliyor ve döşenen yüklü TNT'ye rağmen sonuç alınmıyor. Sürece, taktiğe, güce, coğrafyaya, düşman gücünün durumuna göre hedef belirlenmesi gerekirken, hemen karşılaşılan ilk hedefe yöneliyor. Bu tek yönlü yaklaşımlar sonucu oldukça kayıplar yaşanmakta ve sonuç alınmamaktadır. Çünkü bilimsel yaklaşımdan yoksunluk söz konusudur.

Diğer taraftan bir eyleme yönelirken, sağlıklı planlamaya ulaşılmıyor, olasılıklar oldukça sınırlı tutuluyor. Bu da eylemin başarısız kalmasına neden oluyor. Hiçbir planlama yüzde yüz istenilen düzeyde olamaz. Bu anlamda en azami düzeyde olasılıkların hesaplanması gerekiyor. Fakat şimdiye kadar bunda oldukça zayıf kalınmıştır. Aslında birçok eylemimizdeki başarısızlığın nedeni de budur. Örneğin; 1992 yılında Başkale'de Perihan karakoluna yönelik yapılan baskında, düşmanın saldırı yapabileceği hesaplanmıyor. Ve giden saldırı grubumuz pusuya düşüp, ondört arkadaş şehit düşüyor. Buna benzer birçok örnek yaşanmıştır.

Diğer taraftan bir komutan savaşta zekasını en iyi şekilde kullanabilmelidir. İnce ve kıvrak bir zekaya sahip olan bir komutan, kesinlikle başarı çizgisinde yürür. Kısacası bir komutan neyin doğru, neyin yanlış olduğunun mahkemesini yapabilmelidir. Aksi takdirde rastgele verilecek bir karar, birçok şeyi bir anda götürür. Birçok komutanımızın rastgele karar verdiği çok iyi bilinmektedir. Bu da savaşımımıza oldukça zarar verdirmiştir.

Bu hususa ilişkin olarak Clausewitz'ten bazı alıntılar yaparak açıklama getirmek yerinde olacaktır. *"Hiçbir istihbarata yüzde yüz güvenmediğimiz, hiçbir zaman sağlam bir zemine basamadığımız, sürekli olarak tesadüflerin etkisinde olduğumuz için, savaşın kahramanı kendisini durmadan umduğundan farklı gerçeklerin karşısında bulur. Bu da ister istemez planlarını, hiç değilse bu planlarla ilgili fikirlerini altüst eder. Bu etki, kararlarını bütünen kullanılmaz*

hale getirmişse, bunları değiştirmek gerekir. Ancak o anda bunun için gerekli veri ve bilgiler bulunmayabilir, çünkü hareket sırasında ani kararlar almak zorunluluğu vardır. Ve yine bir durum muhakemesine, hatta uzun boylu düşünmeye bile vakit bulunmaz.

Umulmadık hallerde sürekli çalışmanın içinde tehlikesizce çıkmak istiyorsak, iki niteliğe mutlaka ihtiyacımız olacaktır. Karanlık içinde bile kendisini gerçeğe ulaştıracak olan bir iç aydınlıktan yoksun olmayan bir zeka ve bir soluk ışığın peşinde gidebilecek bir cesaret. Birincisine; bir bakışta olayları kavrama yeteneği, ikincisine; kararlılık denir." (Savaş Üzerine, Clausewitz)

Yukarıdaki alıntıdan da anlaşılacağı gibi, ani karar verme yetisi bir komutan için oldukça önemlidir. Savaşta her an değişen durumlar karşısında karar verme, bir anlamda zekanın çok ince ve kıvrak kullanılmasıdır. Bir eylemde, bir yürüyüşte, bir geri çekilmede her an durumların değişeceği, beklenilmeyen durumlarla karşılaşılacağı bilinmelidir. Böyle anlarda, düşünecek bir zamanın bile olmamasından ani karar verilmesi şarttır. Fakat ani kararda hızlı bir muhakeme esastır. Böyle durumlarda kararsız kalmak ise en kötü olanıdır. Çok sıkça kullanılan "en kötü karar, kararsız kalmaktan daha iyidir" sözü, yakıcı bir şekilde bu gerçekliğin ifadesidir. Gelişen ani durumların çok kısa bir zaman süresini kapsaması nedeniyle, hızlı karar verme ve hemen uygulama birçok şeyi kurtarabilir. Kararsızlık da her şeye götürür. Ani kararlarda, tecrübe, zeka ve soğukkanlılığın yitirilmemesi önemlidir.

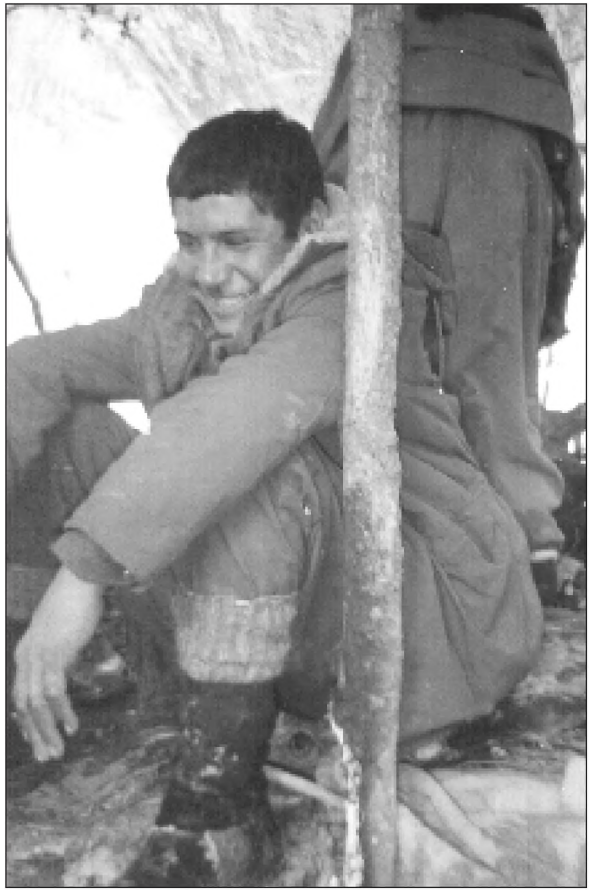
Komuta kadememizde ani karar vermekte zayıf kalındığı açık bir gerçektir. Hatta çoğu zaman kararsız kalınmaktadır. Bu anlamda ani karar yetisine ulaşma, bir komutanın, başarılı bir pratik sergilemesinde belirleyicidir.

Konu boyunca sağlıklı komuta kişiliği ve yetkin komuta düzeyine ulaşılmamasının nedenlerini ve yetersizlikleri, yine askeri-siyasi komuta düzeyi ve buna nasıl ulaşılması gerektiğini ana esaslarıyla açmaya çalıştık. Ulusal kurtuluş savaşımız tarihinde konu boyunca açımlamaya çalıştığımız, ulaşılması gereken komutanlığı kendisinde somutlaştıran, en üst düzeyde kahramanlıklar sergileyen, savaşımımıza önemli ivmeler kazandıran ve bu anlamda tarihe ve devri-

mimize damgasını vuran kişilikler ortaya çıkmıştır. **Haki Karer, Kemal Pir, Mahsum Korkmaz, Mustafa Yöndem, Ahmet Güler, Zeynel** yoldaş gibi daha birçok üstün komuta kişilikleri ve halk önderleri mücadele tarihimizde yerlerini almışlardır. Onların takipçisi olmak ve sergiledikleri komutanlığa ulaşmak, herkes için temel alınması gereken ilke olmaktadır.

Son olarak Parti Önderliği'nden bir alıntısıyla, konuyu tamamlamak istiyoruz. *"PKK'nin en temel sorunu nedir, derseniz, şu anda temel mücadele biçimi olduğu için 'gerilla savaşımındaki komuta krizidir' derim. Mevcut durumda en temel sorunumuz, komutanlık gerçeğine, özellikle onların üst düzey yönetimine hakim olan anlayışlardır. Merkezi yapı başta olmak üzere, yetersiz komuta, yanılgılı komuta ve çoğunlukla da yanlışlıkları içeren bir komuta anlayışı bizim zafer yürüyüşümüzü durdurduğu gibi, eğer önüne geçemezsek, ağır yenilgileri de yaşamamız kaçınılmazdır. Hiç kimse tehlikeyi başka yerden beklemesin ve başarı için de hiç kimse başka nedenler aramasın.*

Peki böyle komutan, militan diye geçinen kişiliklerin düzelmeleri, komuta krizinin çözümlenmesi veya zafer kadrosunun yaratılması mümkün müdür? Elbette ki, mümkündür ve mümkün olmaması bize yakışmayacak bir durumdur. Yoksa siz yaşamak, başarmak istemiyor musunuz? İstiyorsanız o halde ne güne duruyorsunuz. Biz size 'bunlar ilkel yaratıklardır, askeri çizgiyi uygulamayı, savaşı derinleştirmeyi bilmezler, babaları gibi onlar da köylü gelmiş köylü giderler' diyebilir miyiz? Bizler yenilik istemeden yaşamı kazanabilir miyiz? Bu size layık olabilir mi? Olmayacağı açıktır, ama o zaman da gerisini belirleyen sizin çabalarınızdır."





GERİLLA SAVAŞI

İnsanlık tarihi, ezen ve ezilenlerin mücadeleleriyle doludur. Tarih boyunca ezilen halklar özgürlükleri ve bağımsızlıkları için egemen güçlere karşı, çeşitli biçimlerde savaşım vermişlerdir. Bu özgürlük ve bağımsızlık mücadelesi günümüze dek süregelmiştir. Halkların veya ezilenlerin, bağımsızlık ve kurtuluş mücadelelerinde temelde bilinçli veya yarı-bilinçli, ideolojik dayanakları vardır. İnsanlığın ulaştığı bu aşamada ise, halk savaşları marksist-leninist temellere kavuşmaya başlamış, bu doğrultuda ulusal bağımsızlık ve özgürlük mücadeleleri çağımıza damgalarını vurmuşlardır.

Günümüzde gerek sömürgecilik koşullarındaki ve gerekse faşist diktatörlüklerin baskısı altındaki halkların, çağımızda sıkça başvurdukları ve esas olarak halkın geniş kesimlerinin katıldığı savaş biçimi; halk savaşıdır. Bu her yerde somut olmasa bile, emperyalizmin günümüzde ayaklanma tipi hareketleri, kolayca ezip bastırma gücüne ulaşmasından dolayı, ezilen halklar kısa soluklu ayaklanmalarla zafere ulaşma durumunda olmadıklarından, içine girecekleri savaş biçimi halk savaşı, özellikle de gerilla savaşıdır.

Gerilla savaşı; genellikle sıfırdan başlayarak büyüyen ve küçük

kuvvetlerin büyük bir kuvvet haline getirilmesi için, bir yandan kendilerini koruyup güçlendirirken, diğer yandan da sürekli olarak düşmanı yıpratan ve onu yok etmek için verilen savaş biçimidir.

Dengesiz olan iki tarafın; zayıf olanın savaşı olarak ortaya çıkan gerilla savaşının kökleri, hiç kuşkusuz tarihin derinliklerine kadar iner. Tarihte her zaman güçlü bir istilacı güce karşı, zayıf bir halkın veya ezilen bir sınıfın, zulüm ve baskılara karşı yarı-bilinçli veya içgüdüsel olarak halkların başkaldırı hareketleri var olmuştur. Çağımızda, sömürge halkların veya ezilen sınıfların egemen güçlere karşı verdikleri gerilla savaşını bilinçli bir düzeye ulaştırdıkları görülmektedir. Çağdaş temelde halkların bağımsızlık ve özgürlük uğruna vermiş oldukları halk savaşının tarihsel boyutu, ilk kez proletaryanın büyük öğretmenleri Marks ve Engels tarafından incelenmiştir. Marks; Napolyon ordularına yenilerek dağılan İspanyol ordularının hemen sonrasında, İspanyol halkının geliştirdiği gerilla savaşına şöyle değinmektedir: *"İspanyol hazır kuvvetleri yenilgiye uğrasa bile her yerde ortaya çıkıyorlardı. Yirmi defadan fazla dağılmış olmalarına rağmen, çoğu zaman yenilgiden sonra artan bir kuvvetle, yeniden ortaya çıkıyorlardı. Bu orduyu yenmek faydasızdı. Çünkü, zararı çabuk telafi ediyorlardı. İnsan kaybı genellikle az oluyordu, arazi kaybına ise aldırış etmiyorlardı. Düzensiz olarak dağlara çekilmeleri, yeniden toparlanarak umulmadık bir anda ve yerde ortaya çıkmaları, yeni takviyelerle güçlenmelerini sağlıyorlardı. Fransızlar; hep uçup-kaybolan ve sonra yeniden ortaya çıkan, dağları perde gibi kullanarak görünmeksizin her yerde hazır ve nazır olan bir düşmana karşı, her an silah bulundurmaya zorlanmışlardı. Fransızların gücünü tüketen savaş ve çatışmalar değil, görünmez düşmana aralıksız saldırılardır ve aniden kaybolup gidenlerdir."*

Halkların ulusal bağımsızlık mücadeleleri, tarihi süreç içerisinde marksist-leninist temellere kavuşturulmuş ve bu anlamda Vietnam halk savaşı, çağdaş bir ulusal kurtuluş mücadelesi olarak günümüze damgasını vurmuştur. Vietnam ulusal bağımsızlık mücadelesinin tarihte ABD emperyalizmi gibi, en gerici ve en tehlikeli güce karşı, sömürgecilik koşullarında tutulan her bakımdan geri, yoksul bir ülkede yürütülen halk savaşıyla bağımsızlığa ulaşması, bu tür ülkeler-

de uygulanacak halk savaşları için başarılı ve görkemli bir örnek oluşturması açısından büyük önem taşır. Aynı zamanda emperyalizmin ve işbirlikçilerinin günümüzde sömürge statüsünde bulundurdukları halklara uyguladıkları her türlü gerici-faşist zora karşı halkların kurtuluş yolunu ve bunun için halk savaşının, özelde ise gerilla savaşının tek kurtuluş aracı olduğunu göstermiş ve kanıtlamıştır. Bu konuda Giap şöyle demektedir: *"Ülkemizde verilen devrimci savaş, bütün silahlı halk gücünün, ne kadar güçlü olursa olsun, her saldırganı yeneceğini göstermiştir. Bizim askeri teorimize göre, biz düşmandan siyasi olarak, düşman da bizden maddi olarak üstün bir durumdayken, halk savaşında zaferi sağlamak için, bir gerilla savaşını geliştirmek zorunludur."* Vietnam'da yürütülen halk savaşında dünyanın en güçlü emperyalist gücüne ve onun uşaklarına karşı gerilla savaşı verilerek, Vietnam şahsında zayıf ve güçsüz bir halkın bağımsızlığa kavuşması ve ABD emperyalizminin tarihi bir yenilgiye uğratılması anlamında oldukça önemlidir. Vietnam halkının bağımsızlığını kazanmasında gerilla savaşı belirleyici bir rol oynamıştır.

Yine Küba, Angola, Mozambik, Gine gibi sömürge ülkeler de emperyalizme ve sömürgeci-faşist diktatörlüklere karşı verdikleri halk savaşlarıyla bağımsızlıklarına kavuşmuşlardır. Bu ülkelerin hepsinde yürütülen, uzun süreli ulusal kurtuluş savaşının bağımsızlık ve demokrasiyle sonuçlanmasında gerilla savaşımı belirleyici rol oynamıştır. Çin halk savaşı da, Japon emperyalizmine ve işbirlikçi güçlere karşı uzun süreli gerilla savaşı uygulayarak zaferi kazanması zengin deneyimlerle doludur. Çin devrimci savaş deneyi, halkların emperyalizmden kurtuluşunun çeşitli yöntemlerinin mevcut olduğunu ve eğer halklar kurtuluşa ulaşmak istiyorlarsa, bu halk savaşı yöntemlerini mutlaka kullanmaları gerektiğini ortaya koyar. Bununla birlikte çağımıza damgasını vuran Ekim Devrimi de ulusal ve sınıfsal bağımsızlık mücadeleleri içinde belirleyici bir tarihi anlam taşımaktadır. Ekim Devrimi'nin başarıya gitmesinde gerilla savaşı önemli bir rol oynamıştır. Özellikle 1918-21 yılları arası Kızıl Ordu, uluslararası emperyalist güçlere ve Rus Çarlığı'na karşı Sovyet halklarının özgürlük, bağımsızlık ve sosyalizm mücadelesinin

başarıya ulaşmasında tarihi bir rolü oynamıştır.

Bu anlamda yüzyıllardan beri yabancı işgal, istila ve sömürgecilik uygulamalarına maruz kalan, köleciliğin, feodalizmin ve sömürgeci kapitalizmin birleşik ağır baskısı altında yaşayan, ulusal ve her alanda bağımsız gelişmesi sömürgeci zor uygulamalarıyla engellenmiş olan Kürdistan halkının bağrında gelişen devrimci savaşın, her alanda kurtuluşunu sağlamak için, halkın yöneleceği halk savaşının rolünün ve öneminin ne olacağı, bu ulusal ve toplumsal kurtuluş savaşlarından anlaşılmaktadır. Bu halk savaşının, bir silahlı ayaklanma biçiminde olmayacağı, Kürdistan tarihindeki birçok ayaklanmanın kısa sürede kanla bastırılmasından veya yukarıda da saydığımız halkımızın içinde bulunduğu koşullardan da anlaşılmaktadır. Kürdistan koşullarında devrimci mücadele biçimini, partimiz gerilla savaşı olarak tanımlamış ve silahlı mücadele tarihimiz bunun haklılığını kanıtlamıştır. Gerilla savaşı Kürdistan'da sadece askeri dengesizliği giderme özelliğine sahip değil, bununla birlikte halkın siyasal gelişmesini hızlandırma, sağlamlaştırma ve koruma özelliğine de sahiptir. Hatta, siyasal çalışmalar ağırlıklı olarak gerilla mücadelesi temelinde gelişmektedir.

Bu anlamda ulusal kurtuluş mücadelemizde bağımsızlığa ve özgürlüğe giden yolda halk savaşımızın ulaşmış olduğu iktidar ve zafer yürüyüşü Kürdistan'da gerilla savaşımının zorunluluğuyla birlikte haklılığını ve ulusal, toplumsal kurtuluşun biricik aracı ve tek seçeneği olduğunu kanıtlamıştır. Günümüz Kürdistan koşullarında, uluslararası gericiliğin ve onun sadık uşakları olan sömürgeci güçlere karşı, partimizin ulusal bağımsızlık çizgisi doğrultusunda tarihte ilk defa bir devrimci iktidar yürüyüşünün, özgürleşmiş bir vatan parçasının, bir denge aşamasının yakalanmasının temel aracı olan gerilla ve gerilla savaşını, bundan sonra da her ne kadar çok daha farklı boyutlara gitmesinin de temel ve vazgeçilmez bir aracı olduğunu kantılayan bir gerçekliktir.

A) Gerilla savaşının özellikleri

Gerilla savaşında; nihai hedefe ulaşıncaya dek, mevcut koşulların özgünlüğüne bağlı olarak, çok zengin ve değişik taktiklerin kul-

lanılması zorunludur. Gerillanın daha az kayıpla büyük kazanımları elde etmesi, kendine has olan taktik ve kuralları yaratıcı bir tarzda uygulamasıyla mümkündür.

Ulusal kurtuluş mücadelemizde gelinen aşamada halkın desteği tam kazanılmış ve halk savaşla bütünleşmiş, mücadelemiz zaferle sonuçlanacak yıllara girmiştir. Ülkenin her tarafına gerilla serpiştirilmiş ve ordulaşma çalışmalarında önemli mesafeler kaydedilmiştir. Artık giderek kızıl alanlar oluşmakta, devrimci bir halk iktidarına doğru adımlar atılmaktadır. Bu gelişmeler, bizim gerilla savaş tarzını bırakmamızı değil, tam tersine gerillas savaşını derinleştirip boyutlandırmamızı gerekli kılmaktadır. Bazı alanlarda hareketli savaşa geçilirken, birçok alanda henüz bunun koşullarının bulunmadığı, gerillanın etkin bir tarzda uygulanması gerçeği ortadadır.

Düşmanın düzenli ordu kuralları dışına çıkarak bazı taktiklere başvurması tıkanmasının bir sonucudur. Düşman böyle taktiklere başvuruyorsa, sayı ve teknik üstünlüğünü ağırlıklı olarak kullanmaktadır ve bunu sonuna kadar da kullanacaktır. Düşmanın bu avantajının boşa çıkarılması ancak gerilla tarzındaki savaşla ve bunun tedbirleriyle mümkündür. Tarihe baktığımızda birçok halkın mücadelesi büyük düşman güçlerini ve en modern tekniğini bu tarzda boşa çıkarmış ve zafere ulaşmıştır. Ülkemiz koşullarında soluduğumuz havadan, ekmek ve sudan daha önemli olan gerilla savaş sanatı, doğru ve kurallarıyla uygulanmadığı zaman çok ucuz ve anlamsız kayıplara yol açtığı, savaş pratiğimizde kendisini kanıtlayan acı bir gerçekliktir. Bunun için mücadelemizde halk savaşı-gerilla savaş sanatını doğru uygulamak zaferin güvencesidir.

1) Gerillada hareket tarzı

Gerillanın en önemli ilkelerinden biri de hareketliliğidir. Gerilla seri hareketlidir. O güçsüzlüğünü yenmek için sabit yerlerde çakılıp kalmaz, sürekli hareketli olur. Yine düşmanı şaşırtmak açısından, düşman denetiminin altına girmemesi için sürekli hareketliliği esas alır.

Gerillanın, kendisinden kat be kat güç ve teknik üstünlüğüne sahip olan düşman gücüne karşı başarılı olabilmesinin en önemli ko-

şullarından biri de, gerillanın düşmanın kolay kolay ulaşamayacağı bir hareketliliğe sahip olmasıdır. Gerilla kendisini, düşmana sabit bir hedef durumuna getirmez. Düşman teknik ve güç üstünlüğüyle çok kısa sürede kuşatıp, imha edebilir. Bu tür durumlarla karşılaşmamak için planlı, amaçlı ve doğru bir hareketlilik, düşmanın imha temelinde yönelimlerini boşa çıkarmaktadır. Gerillanın kendisini, uzun süre ve üretken bir tarzda yaşatabilmesi buna bağlıdır. Bu bir pasif savunmaya kaçış değil, tam tersine düşmanı boşa çıkararak saldırı pozisyonuna geçmektir. Düzenli ordu böyle bir hareketlilik karşısında başarı sağlayamaz. Salladığı yumruklar boşa gidince yıpranır güç kaybeder. Çünkü ağır ve hantaldır. Bunu düşman da çok iyi gördüğü için değişik yaklaşım ve taktiklerle gerillayı bu yeteneğinden uzaklaştırmaya çalışır. Halk savaşının uygulandığı ülkeler, bu tür örneklerle doludur ve bu Kürdistan'da daha da yakıcıdır. Örneğin; düşman belli bir süre operasyonlara ara verir, yönelimini durdurur. Savaş güçlerimiz bir rehavet havası içerisine girerek uzun süre nokta değiştirmezler, adeta bir köy oluştururlar. Bu durumda güçlerimiz giderek hantallaşır ve yozlaşırlar. Yani gerillanın hareket ve yaşam tarzından uzaklaşırlar. Düşmanın böyle bir noktanın istihbaratını alması zor olmamaktadır. Çünkü uzun süre kullanılan noktalar deşifre olmaktadırlar. Zaten düşman bununla uzlaşma taktiğini uygulayarak, güçlerimizi kontrol altında bulundurarak, günü geldiğinde planlı bir tarzda kuşatmaya alarak imhaya yönelir. Toplu kayıplarımızın en büyük nedenlerinden biri de budur. Amed, Garzan, Serhat ve Erzurum gibi savaş sahalarımızda yaşanan toplu kayıplar bu keyfi yaklaşım ve anlayışın sonucudur. Pratik sahada bütün ülkedeki savaş güçlerimizde yaşanan bu taktik yaklaşım son olarak Amed Eyaleti'nde ellialtı yoldaşın şahadetinde kendini göstermiştir. Yaşanan şahadetler bu anlayış ve yaklaşımın zirvesel temsilidir. Düşmanın buradaki yaklaşımı taktiktir. Alana giremediği için değil, bizim zayıflıklarımızdan yararlanmak için uzlaşma taktiğine başvurur. Düşman bu tarzıyla, silahlı güçlerimizi denetim altına alarak, uygun koşullar oluştuğunda güçlerimizin bulunduğu alanları kuşatarak sonuç almaya çalışır. Bununla birlikte hareketliliği doğru bir tarzda ele almayan gerilla birliklerimiz sonuç alıcı bir vuruş ve ça-

lışma tarzından uzaklaşarak, savaş sorunlarını bir tarafa bırakarak kendi iç sorunları içerisinde boğulmuşlardır.

Birçok alanda bu yanılgıdan dolayı hiç de yerinde olmayan kayıplar gerçekleşti. Taktik sahada şu açıklığa kavuşmuştur; doğru bir hareketlilik içine girildi mi gelişmeler yaratılmış, bunun doğru uygulanmadığı alanlarda ise yaşanan tam anlamıyla bir tasfiye olmuştur. Bunun için gerillanın hareketli olması onu düşmanından korur. Hareketlilik, aynı zamanda gerillanın çalışma tarzıyla bütünleşmelidir. Boş, sonuçsuz, başarıyı sağlamayan bir hareketlilik olmamalıdır. Sürekli olarak aynı noktalar, yol hatları, geçişler, gerekli olmadıkça sığınaklar kullanılmamalıdır. Plan ve program dahilinde bir hareketlilik olmalıdır. Burada düşmanı yanıltmak esastır. Özgün koşullar, durumlar bunu belirler. Yanıltılan düşman, boş yere güç, teknik tüketmiş olur. Aynı zamanda gerilla açısından düşmana darbe vurma imkanı doğar. Düşmanın planları boşa çıkmış olur. Gerilla, üzerinde bulunduğu zemini en iyi şekilde değerlendirerek, buna göre adımını atmak zorundadır. Rastgele hareket etmez, gücünü boşa tüketmez. Her şeyini taktiğe uygun ve temel amaca hizmet edecek tarzda düzenler. Taktik sahada yaşanan asi-avare ve sonuçsuz hareketlilik birçok alanda güçlerimizi birer yığın olmaktan kurtaramamış ve yıpranmalarına yol açmıştır. Oysa gerilla; hareketliliğine anlam ve güç verir. Arazinin ve düşmanın durumunu, faaliyetlerinin kapsamını kendisi belirler. Kürdistan gerçekliği, coğrafyanın durumuna göre, hareket edecek gerilla gruplarının en verimli sayısının bugün bir takım olabileceği pratikte görülmüştür. Özgün uygulama ve örgütleme biçimleri farklı olsa da temel hareket tarzı takım şeklinde düzenlenir.

2- Gerillada üslenme ve gücün mevzilendirilmesi

Kürdistan'da gerillanın temel üs sahaları dağlardır. Gerilla, kendini dağlarda örgütleyerek geliştirmiştir. Kürdistan'da dağlar bir yaşam alanıdır. Bir gerilla birliği, Parti Önderliğin'in de sıkça vurguladığı gibi, her şeyden önce doğru bir coğrafya değerlendirmesini en iyi yapandır. Nerede-nasıl hareket edeceğini, nerede-nasıl üsleneceğini, nerede, nasıl ve hangi hareket tarzıyla düşmanı vuracağını,

düşmanın hareket tarzını da dikkate alarak, çok iyi planlayarak hareket eder. Doğru bir dağ değerlendirmesini, doğru bir üslenme tarzını yapmayan bir gerilla birliğinin hareketliliği sürekli imhaya ve tasfiyeye açıktır. Savaş pratiği bunu çok iyi kanıtlamıştır. Coğrafyaya hakim olduğumuz oranda doğru bir hareket, üslenme ve vuruş tarzını geliştirebiliriz. Savaş pratiğimiz bu konuda oldukça acı gerçeklerle doludur. Coğrafyanın-dağların derinliklerine, zirvelerine yayılarak doğru bir üs anlayışına kavuşma yerine birçok savaş sahasında uygun olmayan coğrafyada, dağların eteklerinde düşmanın imhasına açık bir tarzda, yerleşim yerlerine, köylere yakın üslenme anlayışı büyük kayıplara yol açmıştır. Uygun coğrafya ve sağlam üs alanları bulunmasına karşın bu tür alanlarda üslenmenin altında yatan temel gerçeklik; düşmanın dayatmış olduğu geleneksel yaşam tarzından, ucuz yaşam alışkanlıklarından doğru bir kopuşu gerçekleştiremeyen, Parti Önderliği'nin de vurguladığı gibi *"Bir dağa baktığında ondaki güzellikleri, onu nasıl değerlendireceğini bilmeyen, tutkusuz, moralsiz, ucuz yaşam güdüleri doğrultusunda dağla bağlantısını koparan anlayışın ürünüdür."* Gerilla savaş pratiği bu anlamda acı ama bir o kadar büyük kayıplarla doludur.

Gerilla kendini hem çatışmaya, hem de manevraya uygun bir tarzda arazinin stratejik noktaları ve derinliklerine üslenmeyi esas alır. Bunun için öncelikle konumlandığı noktada düşmanın her türlü saldırılarına karşı tedbirini geliştirir, arazinin yapısına göre mevziler geliştirir, sığınaklar yapar, kamuflaja dikkat eder. Bunun için gizliliği çok sıkı uygular. Önderlik üslenme hakkında şu önemli belirlemeyi yapmaktadır, *"Üslenme yok, ben bu gerillayı hiç anlamıyorum. Gerilla üslerinden kolay kolay inmez, ama siz her gün bir yerden bir yere gidiyorsunuz. Bir hayvana, bir kaplana, bir aslana, bir kurda bakın. Kolay kolay ininden çıkar mı? Çıktığı zaman da ne kadar tedbirlidir, ne kadar heybetlidir, bir hayvanın tarzıdan da mı sonuç çıkarmayacaksınız? Sizde hiç mi nizam, anlayış diye bir şey yok, hiç mi sağduyu ile doğaya, hayvanlar alemine, kuşlar alemine yaklaşım yok? İlkel biri bile bu durumlara düşmez."* Yine, bir başka değerlendirmesinde, *"Anlayın taktiği! Köye tenezzül etmeyecek kadar dağın doruğunun yüce olduğunu, köye daha fazla tercih edile-*

ceğine gücünü coşkuyla inandıracaksın. İkincisi: Köylünün lojistiğidir erzağıdır, işte bilmem nesidir tenezzül etmeyeceksin, tam tersine sen bazı yiyecek malzemelerini dağın değişik doruklarında toplayacaksın ki gözlerin dağlarda olsun."

Bunun yanısıra gerilla güçleri arazi üzerinde mevzilendirilirken coğrafya bilgisi oldukça önemlidir. Bulunulan alanın vadilerinin derinliğini, tepelerini, kayalıklarını, dağların yüksekliğini, bitki örtüsünü, yolları, olası düşman saldırılarında kullanılan hatları, köprüleri, suları çok iyi tanımak, kısaca coğrafyayı bilmek önemlidir. Düşmanın kapsamlı arazi hareketleri karşısında güçlerin coğrafyaya hakimiyeti birbirini savunacak tarzda ve düşmanı anında vurabilecek bir biçimde konumlanmaları dikkat edilmesi gereken önemli hususlar olmaktadır. Uygun mevzilendirilmeyen, araziyi tanımayan, sürekli saldırıya hazır bir tarzda mevzilendirilmeyen güçler birçok alanda görüldüğü gibi çürürler, düşman operasyonlarını karşılayamaz ve vurulmaktan kurtulamazlar.

Bununla birlikte coğrafyanın stratejik konumu, nasıl yaklaşılması gerektiği, özgün durumlara göre hangi taktiklerin ve ne kadar gücün uygulanıp yerleştirilmesi gerektiği, düşman yönelimlerine göre nerelerin tutulacağı, nasıl-nerede vurulacağı, kışın coğrafya nasıl kullanılır, yazın nasıl kullanılır gibi hususlar çözüme kavuşturulmalıdır. Manevraya uygun güç düzenlemesi, güç mevzilenmesi yapılmalıdır. Uygulanacak yaygın gerilla taktiklerini, kaldırabilecek coğrafyada güçler kapsamlı olarak mevzilendirilebilir.

Gerillanın bir özelliği de araziye uygun bir tarzda mevzilenerek, coğrafyayı düşmana karşı bir silah olarak kullanmasıdır. Savaşa ürkek yaklaşım sahipleri coğrafyayı uygun değerlendirmez, nereye giderse gitsin savaş güçlerimize sürekli "bu coğrafya çatışmaya, üslenmeye, pusuya, bir bütün olarak savaşa uygun değil" biçimindeki yaklaşımlar, bazı alanlarda savaşın geliştirilmemesine hizmet etmiştir. Her alanın özgül koşullarına taktik yaratıcılıkla ve mantıklı uygulamalarla güç doğru mevzilendirilebilir. Coğrafyada, düşmanın durumu değerlendirilerek doğru bir güç mevzilendirilmesine gidilmelidir. Pratikte yaşanan yanılgılardan biri de düşman saldırılarına karşı güç mevzilendirme adı altında gücün belirli noktalarda sabit

tutulması, hareketsiz kılınmasıdır. Bu da gücün çürümeye terk edilmesi, mevzi savaşımına yatırılması gibi olumsuz sonuçları beraberinde getirmiştir. Bu gerillacılık değil, köylü savaşçılığıdır. Güçleri üst üste yığmak, imhaya terk etmektir.

Sonuç olarak, gerilla güçlerinin arazide mevzilendirilmesi ve üslenmesi; karadan, havadan, her yönden gelişebilecek saldırılara karşı savunma tedbirleriyle birlikte sürekli saldırıya hazır bulunmaktadır.

3- Gerillada gizlilik

Gizlilik ilkesi gerilla savaşımının temel kurallarından biridir. Savaşta bu ilkenin uygulanmaması oldukça gelişmiş ve birçok gerilla birliğimizin imhasında bu ilkenin ihlal edilmesi önemli rol oynamıştır. Savaşta bu ilkenin ihlal edilmesi, yine düşmanın imhasına açık bir tarzda serbest hareket edilmesi sonucu günlük olarak birçok savaş birimimizin çalışmalarının ve hareket tarzının düşman denetiminde olmasına ve yoğun kayıpların yaşanmasına neden olmuştur. Bu yaklaşım tarzı; keyfiyetçi, kendiliğindenci, imhaya her an açık bir tarzdır. Kendini bir köye, sıradan bir ilişkiye bağlayan, uzun süre deşifre olmuş noktalarda hareketsiz kalan, açık hareket eden yaklaşımlar sonucu birçok gerilla birliğimiz imha olmuştur. Bununla sınırlı kalmayıp gizlilik ilkesinin savaşa tam anlamıyla uygulanmaması sonucu; hareketliliği düşman kontrolüne giren güçlerimiz birçok sahada düşman pusularına düşmüş, düşmanın nokta baskınlarına uğramış, uzaktan yoğun saldırılar ve top atışları sonucu vurularak kayıplar vermişlerdir. Özellikle Serhat Eyaleti 1993-1994 sürecinde bütünüyle bir tasfiye süreci yaşamıştır. Yine Amed, Garzan, Botan, Behdinan, Mardin gibi temel savaş sahalarında da yaşanan toplu kayıplar gizlilik ilkesinin ihlal edilmesiyle sıkı bağlantılıdır.

4- Gerillada vuruş tarzı

Gerilla düşmanla açık bir savaşa girmez. Yani düşmanın dayattığı, uygun bulduğu zemin ve zamanda düşmanla çarpışmaktan kaçınır. Çünkü karşıdaki düşmanın sayı ve teknik üstünlüğü gerilladan kat be kat üstündür. Gerilla ise küçük bir güçtür. Taşıyabileceği ka-

dar teknik kullanır. Aradaki dengesizlik gerillanın aleyhine olmaktadır. Dolayısıyla düşmanla, açıkça savaşa girdiğinde kısa sürede imha olur. Zaten düşmanın dayattığı taktik de budur. Gerillayı istediği zeminde, istediği biçimde kıstırarak imha etmek ve sonuç almaktır.

Gerilla; düşmanı hiç beklemediği bir anda beklemediği bir yerde, en zayıf halkasından vurup sonuç almaktır. Yani bir gerilla birliği düşmanın istediği zamanda, beklediği yerde çatışmaya girmez. Uzun süren ve gerillanın kendi doğasına aykırı mevzi savaşımına girmez. Bütün bu hususlar gerilla savaş pratiğimizde en fazla ihlal edilen hususlar olmaktadır. Düşmanın istediği yerlerde, bütün koşulların onun için uygun olduğu zamanlarda-alanlarda dayattığı bir taktiğe nasıl düşüldüğü ve bunun nelere mal olduğu yaşanan büyük, ucuz ve bir o kadar da ağır bedellerle, pratik süreç bunu kanıtlamıştır.

Gerilla savaşında temel ve sonuç alıcı taktik vur-kaçtır. Halk savaşını sonuçlandırma amacını güden gerilla, bu taktiği iyi uyguladığı oranda düşmanı darbeler. Bu saldırı nerede, ne zaman, ne kadar güçle olacağı bilinmeyen bir tarzda olup, düşmanın en zayıf anını, en zayıf halkasını hedefler. Bu anlamıyla, gerilla görünmeyen güçlerin savaşımıdır. Hiç beklenmedik bir anda ve yerde ansızın ortaya çıkarak düşmana can alıcı darbeyi vurur ve sonuç alarak hızla kaybolur. Vur-kaç taktiğinin uygulanma biçiminde inisiyatif, hız, gizlilik oldukça önemli hususlardır. Hedeflenen savaş taktiğinin amacına ulaşması için çok amansız bir biçimde başta düşmanı ciddiye alarak, çok iyi izleyerek, çok iyi düşünerek, düşüncede sonuçlandırarak, sonuçlarını hayata geçirerek ve bunları çok iyi değerlendirerek bir savaş tarzının ortaya çıkarılması gerekir. Parti Önderliği bu konuda; *"Düşünürken yapmak, yaparken düşünmek"* demektedir. Gerilla savaşında çok iyi düşünülmemiş, düşüncede netleşmemiş, çözüme ve başarıya ulaşılmaması sonucu savaş pratiğimizde olumsuz sonuçlara ve yoğun güç tasfiyelerine neden olmuştur. PKK savaş çizgisinde vuruş tarzı sonuç alıcıdır. Taktik sahada ise, vuruş tarzında tacizi aşmayan, düşmanı güçlü bir tarzda darbelemekten uzak, koparıcı olmayan, çok zayıf, sıradan bir vuruş tarzı uygulanmıştır. Vur-kaç taktiği vurup koparma-

yı esas alması gerekirken savaş pratiğinde ise kendine göre bir vuruş ve vur-kaç taktiği adına bir kaçış yaşanmıştır. Bu vuruş tarzı savaşta iddiası, tutkusu, coşkusu, ustalığı, hırsı zayıf olan tarzın pratik ifadesidir.

5- Gerillada manevra kabiliyeti

Vuruş tarzıyla bağlantılı olan önemli bir husus da manevra kabiliyetidir. Gerilla, doğası gereği seri ve hızlı bir manevra yeteneğine sahiptir. Bu ilke başarıyla uygulandığı oranda, düşmanın her türlü yönelim ve planlarını boşa çıkaracağı gibi, düşmanın bütün planlarını altüst eder. Gerilla, manevra kabiliyetini vuruş tarzıyla bağlantılı olarak hızlı, seri, planlı, programlı ve savaşta bütün olasılıkları en ince ayrıntılarına kadar hesaplayarak, güçlü bir vuruş tarzının uygulanmasından sonra hızla alandan uzaklaşmayı esas alır. Eylem sonrası sağlıklı bir yol yürüyüşünden tutalım hızla eylem yapılan alandan uzaklaşmaya, bunun çok iyi zamanlamasına kadar, manevra olayında birçok hususa dikkat edilir. Bu ilkenin ihlali bütün savaş sahalarımızda çarpışmalara veya eylem sonraları büyük kayıplara yol açmıştır. Örneğin 1994'te Çiyayê Reşkê olayında kırkdokuz yoldaşın şahadeti ordulaşma gerçeğimizde yaşanan çizgi dışılıkların ve gerillada manevra kaabiliyetinin doğru uygulanamamasının bir sonucudur. Sorun yalnızca Çiyayê Reşkê olayı değildir. Çiyayê Reşkê olayı şahsında yaşanan kayıplar gerilla güçlerinin doğru bir manevrayı dahi gerçekleştirememelerinin varacağı noktayı ve manevra kabiliyetinin yitirilmesini gösterir. Manevra kabiliyetinin yitirilmesi gerilla için ölümdür. Yaşanan diğer bir yanılgılı yaklaşım ise, kendisini çatışma ve eylem sonrasındaki zafer sarhoşluğuna kapılmakta göstermektedir. Manevra sırasında dağınıklık, duyarsızlık ve plansızlık ağır kayıpların olmasına yol açmıştır. Niyet ne olursa olsun bunun altında savaş çizgisine dayatılan bir tasfiye yatmaktadır.

Sonuç olarak, manevra özelliğinin yitirilmesi demek, bir anlamda düşmanın imha stratejisinin yönlendirmesi altına girmek, ona boyuneğmektir.

B) Gerillada eylem taktikleri

1- Baskın

Gerilla savaşının en önemli ve temel taktiklerinden biri olan baskın, düşmanın hiç beklemediği, hazırlıklı olmadığı yer ve zamanda, düşmanın sabit ve hareketli birliklerine öldürücü darbe vurmak için düzenlenen saldırı biçimidir. Baskın eylemindeki amaç; düşmanın gücünü tüketmek, düşmana ait silah ve cephaneye el koymaktır.

Gelinen aşamada düşman ne kadar güçlerini merkezileştirmiş ve her türlü tedbiri almışsa da, yapılacak iyi bir planlamayla birçok sabit hedefe yönelim gerçekleştirilebilir. Burada gerekli olan iyi bir keşif ve istihbaratla düşmanın sabit ya da hareketli birliklerine, ekonomik, askeri ve siyasi hedeflerine baskın düzenlemektedir. Özellikle bu eylemlerde, birçok karakol, şehir ve köy baskınları iyi planlanıp örgütlendirildiğinde, düşmana ve işbirlikçi güçlere büyük darbeler vurulabilir.

Baskın; şimşek gibi çakıp, düşmana darbeyi vurmaktır. Planlama çok güçlü yapılır, hedef ani vurulur, hızla geri çekilir. Bunlar temel hususlardır. Temel savaş sahalarımızda baskının uygulanma biçimi ise çoğunlukla çatışmaya dönüşen, amacına ulaşmayan, kayıplar yaşatan bir biçimde gerçekleşmektedir. Baskınların başarılı ve amaçlarına ulaşmaması, genelde tacizi aşmayan biçimlerde gerçekleşmesi sıkça yaşanan bir tarz haline dönüştürülmüştür. Halbuki baskın, düşman üzerinde imhayı hedefler.

Öncelikle baskında amaçlanan sonuç çok iyi tespit edilmelidir. Onun için baskın gerçekleştirilecek düşman hedefine tam bir imha mı, yoksa iyi bir darbenin vurulması biçimde mi olacağı önceden tespit edilmelidir. Bunun sonucunda amaca ulaşma, doğru bir tarzda gerçekleşir.

Baskınlarda yaşadığımız kayıplar bir de eylem esnasında, düşman yaralılarını ele geçirme sırasında yaşanmaktadır. Savaşın bu aşamasında düşman da yoğun savunma tedbirlerini geliştirmektedir (sığınak, tünel vs.). Çoğu baskınlarda hedeflerin büyük oranda imha edilmesinden sonra kendini yitiren, zafer sarhoşluğuna kapılan güçlerimizin düşmanın yaralı güçleri tarafından vurulduğu bilinmektedir. Yine sığınak, tünel gibi gizli noktalarda mevzilenen düşman gü-

cünün ani taraması-vurması sonucu çok sayıda güç kaybı yaşanmıştır. Bunun için baskının uygulanma esnasında komutanın soğukkanlı ve dirayetli olması, vurulan düşman hedefleri üzerine gelişigüzel-rastgele gidilmemesi, silah kaldırmanın, hedef üzerine yürümenin önceden belirlenmiş, seçilmiş gruplar tarafından disiplinli ve soğukkanlı yapılması, gizli düşman mevzilerinin, sığınaklarının teknikle vurulması, hedefin bu tarzda imha edilmesi ve üzerine gidilmesi, yoğun kayıplara yol açacaksa, gerekirse bu tür yerlere gidilmemesi oldukça önemlidir. Yine, baskında gizlilik de oldukça önemlidir. Gerek hedefe giderken, gerekse eylem esnasında uygun ilerleme hatlarında çok gizli, sessiz bir tarzda hedefe ulaşıp vurmak önemlidir. Savaş pratiğimiz bu ilkenin doğru uygulandığı yerde başarı, ihlal edildiği noktada güçlerimize oldukça pahalıya mal olduğunu göstermiştir. Bununla birlikte hedefe yaklaştıktan sonra açık veya gizli bir biçimde saldırıya geçilir. Bir baskında gizlilik ihlal edilmiş, düşman farkına varmışsa veya önceden istihbarat alıp kendi tedbirlerini sıkı sıkıya almışsa geri çekilmesi gerekirken, birçok alanda tutucu komuta tarzı "bir şey olmaz, geriye nasıl olsa döneriz" tutumlarıyla gücü hedefin üzerine sürmesi birçok kayıplara yol açmıştır.

Yine baskında tekniğin kullanılması önemlidir. Güçlü düşman hedeflerine karşı taktik yaratıcılık, güç yoğunlaşması ve bunun yanında tekniğin etkin kullanılması sonuç almada önemli rol oynar. Baskında düşmanın yanıltmalarına, sahte mevzilerine, korkuluk tarzındaki taktiklerine karşı dikkatli olunmalıdır. Savaş sahalarında yaşanan ise düşmanın bu tedbirlerine karşı ya geri dönülmüş, ya da şaşkınlığa-yanılgıya düşülmüş, bunun sonucunda ise baskın başarıya ulaşamamıştır. Örneğin birçok baskın eyleminde gündüz keşifte düşman bulunmasına karşın, gece gidildiğinde boşa çıkabilmiştir. Baskında güç düzenlemesi esnek olmalıdır. Örneğin düşmanın gündüz tutup gece bıraktığı hedeflere yönelen güç boşa çıkmasına karşın; aynı anda diğer bir hedefe yönelen güçlerimiz zorlanmış, kayıplar yaşanmıştır. Halbuki, esnek bir düzenlemeyle güçler birbirini hızlı ve seri bir tarzda besleyebilmelidir. Bu noktada planlama esnek olmalıdır.

Yine baskınlarda düşmanın mayın tarlalarına dikkat etmek oldukça önemlidir. Gerek eyleme giderken, gerek eylem anında, gerekse geri çekilme anında düşman gidiş ve geliş hatlarına mayın döşeyebiliyor. Örneğin düşman bulunduğu noktalara, mevzilerine uzaktan kumanda ile imhayı gerçekleştirebileceği mayınlar yerleştirmiş ve hedefin etrafında uzun süre bulunan güçlerimize kayıplar verdirmiştir. Burada düşman hedefleri ele geçirildikten sonra uzun süre aynı noktada beklememek gerekiyor. Bununla birlikte düşman; yönelebileceğimiz olası noktalarda ağır silahlarla güçlü savunma tedbirlerini geliştirmiştir. Bunun için yönelinecek hedeflere bu temelde dikkat etmek önemlidir. Örneğin köy baskınlarının planlanması oldukça hassas olmalıdır. Hedef dağınık olduğundan eyleme hakimiyet oldukça önemlidir. Birçok çete köyü baskınında hedef güçlü vurulamadığı gibi birçok yoldaşımız eylem esnasında çıkan karışıklık sonucu vurulmuş ve asıl vurulması gereken hedeflerden çok, ikinci plandaki hedefler vurulmuş ve baskınlar sonuca tam ulaşamamışlardır. Küçük gruplarla vurma, suikaste dayalı baskın ya da planlamaya, hedefe göre yeterli güçlerle baskını gerçekleştirmek, bununla birlikte top vb. ağır silahlarla imha etmek imkanının bulunduğu alanlarda bu tür silahları da kullanmak önemlidir. Özellikle düşman baskınlarına karşı tedbirsizlikte diretmemiz çok yersiz kayıpların yaşanmasına yol açmıştır. Baskın sonuç alıcı ve lehimize gerçekleşecekse yapılır. Mevzi ele geçirmeden tutalım güç düzenlenmesine, geri çekilmelere kadar düşmanın durumu, hedefin durumuna göre yapılır.

2- Pusu

Pusu; düşmanın hareketli güçlerine karşı geliştirilen bir eylem biçimidir. Pusu, gizlenilen bir mevziden hareket halindeki bir düşman gücüne karşı yapılan ani ve kısa süreli bir saldırı taktiğidir. Düşmanın nicelik üstünlüğüne karşı pusu yoluyla başarılı sonuçlar elde etmek her zaman mümkündür.

Gerilla savaşında pusu, Kürdistan gibi düşmanın sayıca üstün olduğu ve savunma mevzilerini oldukça güçlendirdiği bu dönemde en çok başvurulan bir yöntemdir. Pusunun amacı; pusuya düşürülen

düşman gücünü imha etmek, ele geçirmek ve darbelemek olduğu kadar, düşmanın manevra alanlarını daraltarak hareket serbestliğini kısıtlamak ve inisiyatifi gerillanın lehine dönüştürmektir. İçinde bulunulan aşamada düşman birçok ulaşım yollarına, operasyonda kullandığı hatlarına, hareketli özel ordu birliklerine, lojistik-cephane ve askeri konvoylarına karşı coğrafya iyi değerlendirilerek, kapsamlı pusular atılarak düşmana etkili darbeler vurulmalıdır. Yine pusunun başarıya ulaşması için gizliliğe dikkat etmek gerekir. Baskın içerikli bir pusu için disiplin şarttır. Ayrıca koordinenin yitirilmesi durumlarında soğukkanlılık elden bırakılmamalıdır.

Taktik sahada pusu tarzının uygulanma biçimi ise bu tanımlamalarla çelişmektedir. Pusu, kısa süreli, hızlı, uygun bir güçle düşmanı darbelemeyi amaçlamalıdır. Bu taktiğin birçok alanımızda uygulama biçimi kısa süreli değil, uzun süreli çatışmalara dönüştürülmüş ve bunun sonucunda pusu başarıya ulaşmadığı gibi kayıplar da yaşanabilmiştir. Bununla birlikte savaşa ürkek yaklaşım sonucu pusuya yatılmış, birkaç kurşun sıkılıp kaçışı yaşayan bir komuta tarzı da ortaya çıkmıştır. Pusuda saldırı öğesi önemlidir. Hedef iyice vurulup çökertildikten sonra hedefin üstüne hızla gidip imha etmek ve sonuç almak gerekiyor. Bunun yanısıra pusu eyleminde yaşanan yanılgılardan biri de silah kaldırmaya olan çarpık yaklaşımdır. Pusu eyleminde silah kaldırmaya gözükara yaklaşılmamalıdır. Pusu anında silah alma imkanı yoksa alınmamalıdır. Çoğu zaman uygun olmayan dayatmalarla pusu anında savaş güçlerimizin hedef üzerine yollanılması yoğun kayıplara yol açmıştır. Ayrıca pusuda yedek güç bulundurulmalıdır. Olası kayıpları telafi etmek veya saldırı birimi biçiminde hazır güçler bulundurulmalıdır.

Yine pusuda mesafe ayarlaması oldukça önemlidir. Pratikte yaşanan ise tacizi aşmayan, pusu ile bağdaşmayan bir tarz yaratılmıştır. Pusu yakın mesafeden atılır. Bu da arazinin yapısına uygun olmak zorundadır. Düşman yakın mesafeden çok etkili vurulur. Fakat yakın mesafeden vurmak adına hiç uygun olmayan yerlerde savaş güçlerimizin imhaya açık yerlerde mevziye yatırılması da doğru olmaz. Bununla birlikte araziyi iyi değerlendirip yakından atılan pusular ise sonuç alıcı olmuşlardır.

Pusu arazinin yapısına göre L, C, çizgi (-) vb. biçimlerde uygulanır. Arazinin yapısına uygun olmayan pusular birçok mevzinin-silahın işlevsiz kalmasına, kopmalara, kayıplara yol açmıştır.

Pusu sonrası geri çekilme çok önemlidir. Özellikle iyi planlanmamış geri çekilmelerde düşman kuşatmalarına, düşman çemberlerine girilmiş, bu da, istenilmeyen kayıplara yol açmıştır. Bu husus hareketli savaş için olmasa da, dar gerilla gruplarında oldukça önemlidir.

Özellikle 1993-94 sürecinde uygulanan bazı pusular oldukça sonuç alıcı olmuştur. Tam da bu noktada bu eylem biçimini çok yaygın bir biçimde önümüzdeki süreçte de uygulamak başarı için önemli bir husustur.

3- Sabotaj

Sabotaj; gerilla savaşı sürdüren birçok ülkede çokça başvurulan ve ulusal kurtuluş mücadelemizde önemi büyük olmasına karşın zayıf kalan bir eylem biçimidir. Düşmanın askeri, ekonomik, sosyal, siyasal, kültürel kurum ve kuruluşlarına yönelik tahrip eylemlerdir.

Bu eylem biçimi düşmana insan gücünden çok, teknik gücüyle darbeyi vurduğu için güç kaybını önler, düşmanın özellikle ekonomik anlamda büyük darbeler almasını sağlar. Sabotaj eylemleri özellikle şehirlerde, ovalık alanlarda, gerilla güçlerinin giremeyecekleri alanlarda birkaç kişiden oluşan birimler tarafından yapılır. Birçok alanda bu eylem biçiminin iyi planlanmaması sonucu çok sayıda birimimizin imha olmasına neden olmuştur. Bununla birlikte doğru seçilmeyen bazı sivil hedeflere yönelimler de olumsuz sonuçlara yol açmış, halkın tepkilerini kazanmıştır. Bu taktiğin birçok savaş sahamızda aşırı uygulanması (okul yakma, elektrik ve telefon hatlarını kesme gibi eylemler) gündemleştirilmesi, aslında partinin taktik çizgisinin ince bir tarzda boşa çıkarılması olmuştur. Bu savaşa ucuz bir yaklaşımın sonucudur. Özellikle bu eylem biçiminin metropollere taşırılması günümüzde yakıcı bir sorundur.

4- Suikast

Gerilla savaşında özel bir eylem biçimi olan suikast, hedefi vur-

mada, nişanda, silah hakimiyette uzmanlaşmış bir-iki kişiden oluşan ve tek tek hedeflere yönelen bir eylem biçimidir. Suikast, darbenin kimin tarafından ve nereden geldiği bilinmemesi için uygulanan, gizliliğe dikkat edilerek, vur-kaç temelinde sabit veya hareketli düşman hedeflerine karşı yapılır. Suikast eyleminin uygulanmasında asıl amaç; düşmanın karar ve uygulama gücünü zayıflatmak, inisiyatifi ele geçirmektir. Yine düşmanın halka uyguladığı baskı ve vahşeti azaltmak, kamuoyu oluşturmak, düşmanın kitleler üzerinde yaratmış olduğu provokasyon ve ölü sessizliğini kırmak, örgütlemeye çekmek amacıyla sömürgeciliğin üst kurum ve kuruluşlarında bulunanlara (subay, general, bürokrat, MİT ve kontrgerilla üyeleri) karşı uygulandığı gibi temelde ise, düşmanın kapsamlı harekatlarına karşı düşman gücünün moralmen ve psikolojikmen çökertilmesi hedeflenir. Savaş içinde bu eylem biçiminin uygulanması moral ve inisiyatif anlamında gerillayı güçlendireceği gibi, düşmanı da kararsızlığa, moralsizliğe, tedirginliğe ve korkuya iter.

Birçok savaş sahamızda özellikle 1994 sürecinde suikast taktiğine çok ucuz yaklaşılmış, birçok birliğimiz bu taktiği sıkça uygulayarak savaşa yanaşmamış, savaştan kaçmanın bir zemini olarak bu taktiğe başvurularak partinin savaş taktiği boşa çıkarılmıştır. Bu anlamda bu taktik diğer eylem taktikleriyle birlikte savaşta yerli yerinde uygulanmalıdır.

5- Mayınlama

Düşmanın hareket sahasını daraltmak, sürekli kendi alanlarında sınırlandırmak, uygulama ve savaş gücünü zayıflatmak için gerilla savaşında yoğunca başvurulan bir diğer eylem biçimidir. Özellikle düşmanın sürekli kullandığı alanlar, yollar, operasyonlarda kullandığı hatlar, konumlandığı olası noktalar, patika ve ana yollar ve kapsamlı operasyonlarda içine gireceği coğrafik alanlar mayınlanır. Mayınlamanın doğru uygulanması hem düşmanın rahat hareket etmemesini, hem de kendi içinde büyük bir kararsızlığı, çözümsüzlüğü, yıpranmışlığı getirir. Bununla birlikte, mayınlamada güvenlik tedbirlerini geliştirmek, çok duyarlı, çok büyük bir ustalık ve incelikle mayınlamayı yapmak gerekiyor. Yine halkın kullandığı yollar-

da mayınlama yapmamak, mayınlama yapılsa bile bunun tedbirlerini almak gerekiyor. Bunun için gerekli tedbirleri ve büyük bir duyarlılığı geliştirmek önemlidir. Ustalıkla gerçekleştirilmeyen mayınlamalar sonucu çok sayıda yoldaş ufak bir hata sonucu şahadete ulaşmıştır. Bunun yanında özellikle Botan-Behdinan olmak üzere birçok savaş alanlarında, düşmanın mayınlama sistemini geliştirmesi güçlerimizin duyarsızlığı, komuta yapısının sorumlu ve dikkatli davranmaması sonucu çok sayıda arkadaşımız bu mayınlara basarak ya şehit düşmüş, ya da savaş dışı kalmışlardır.

Bunun için mayınlama konusunda uzmanlaşmayı geliştirmek zorunludur. Yine şu ilke asla unutulmamalıdır: "İlk hata son hatadır." Bu ilkeden de hareketle mayınlama yapılırken mayının başında yalnızca bir arkadaşın bulunması gerekir.

C) Gerillada hedef seçimi

Gerilla hedef seçimi yaparken, düşmanın güçlü yanını değil, en zayıf noktasını seçer. Çünkü gerilla düşmanın güçlü yanını yıkabilecek güç yoğunlaşmasını sağlamış değildir. Ancak düşmanın güçlü yanına saldırmak stratejik saldırı döneminde gerçekleştirilebilir.

Yine gerillada her hedef sadece askeri bir bakış açısıyla değerlendirilemez. Politik yön temel alınmak zorundadır. Vurulacak her hedefin askeri, siyasal anlamda sonuçlarını partimize, silahlı savaşım çizgisine, halka yarar mı zarar mı sağlayacağı ilkesi unutulmamalıdır. Üstün askeri başarılar yanında birinci derecede önem teşkil eden, hedefin yaratacağı siyasal sonuçlardır. Bunun için hedef seçiminde siyasal sonuçları hesaplamakla birlikte aynı zamanda eylemin askeri yönü de hesaplanmak, ikisini birlikte ele almak zorunludur.

Gerilla, hedef seçiminde esnek bir özelliğe sahiptir. Mevcut duruma göre savaşın değişkenlik seyri izlediği dikkate alınarak hedeflerde de sürekli bir değişiklik yapabilir. Diğer yandan hedeflerde çeşitliliği esas almak önemlidir. Sadece askeri başarı sağlamak için düşmanın askeri güçlerini vurmakla sınırlı kalınmaz, düşmanın askeri güçlerini besleyen, onu ayakta tutan ne kadar siyasal, ekonomik, kültürel kaynakları varsa hepsi hedeflenir. Ancak taktik saha-



da; düşmanın bulunduğu alanlarda hiçbir hedef yokmuş, sadece karakol veya sadece birkaç ajan ve çete köyü varmış gibi bir sapmaya düşülmüş, düşmanın diğer hedefleri unutulmuştur. Hedefleri dar görme, dar tutma adeta bir anlayış düzeyine çıkarılmıştır. Çoğu silahlı güçlerimize hedef sorulduğunda; bilinen klasik hedefler gösterilmiş, düşmanın o alandaki diğer birçok kurum ve kuruluşlarına yönelim olmamıştır, olmuşsa da sınırlı kalmıştır. Örneğin, düşmanın bir köprüsü, bir fabrikası, işbirlikçilerin kurumları, siyasal partiler vb. eylem hedefleridir. Gerilla savaşında eylem hedeflerini zengin tutmak esastır. Bir eylemde düşmanın bir karakolu vurulurken, diğer bir eylemde bir işletmesi havaya uçurulmalı, bir diğer eylemde bir konvoya pusu kurulabilmeli, ya da işbirlikçiliğe ve çete yapısına yönelebilir. Hedeflerin sadece karakol, ajan-işbirlikçilik düzeyinde görülmesi gerilla birliklerimizin atıl kalmasına yol açmıştır.

Ancak belli bir dönem sonra düşman hızla önlem alarak yöneldiğimiz hedefleri hedef olmaktan çıkarmaya çalışmıştır. Bunun sonucunda ya karakollarını güçlü bir savunma mevzilerine kavuşturmuş, ya da değişik yöntemlerle geliştirmiştir. İşte böyle bir durumda bazı gerilla güçlerimizin olaya bakışındaki darlık adeta o karakolun kaldırılması veya kale haline dönüştürülmesiyle "artık vuracağımız hedef kalmamıştır" gibi, büyük kayıplara yol açacak bu hedefe yeniden yönelme planlarına girilmiş, ya da yeni bir hedefi nasıl bulup tespit edecekleri konusunda bir şaşkınlık içine girilmiştir. Bütün bunlar gerilla güçlerimizin önemli güç ve zaman kayıplarına yol açmıştır. Düşmanın hedefleri çok değişik bir biçimde dağınık veya toplu olarak kendisini konumlandırmış bulunmaktadır. İşte önemli olan bunları görebilmek, bunun için hedef ortaya çıkarmaya ve sürekli hedefler seçeneğini elimizde bulundurmaya özen göstermek, gerilla savaşında ve ülkemiz koşullarında oldukça önemlidir. Ordulaşma çalışmalarımızda ve genel olarak gerilla savaşımında, hedeflere yönelmekte en tehlikeli anlayış bu konudaki tutuculuktur.

Hedeflerin seçiminde ve savaşta bir diğer tehlike de, düşmanın ve kendi gücümüzü doğru değerlendirilmemesine dayanan hedeflere yönelim, savaş güçlerimize pahalıya mal olmuştur. Savaşta düşmanı küçümsemek, hazırlıksız yakalanmasına ve hatta beklenme-

yen darbeler almasına yol açar. Yine hedef seçiminde düşman gücünün oldukça büyütülmesi ürkekliğe, tasfiyeye ve gerilla atılımının engellenmesine götürür. Bazı alanlarda uygun hedefler seçilmesine rağmen, güçlü yönelmeme veya sonuç almama durumu saldırı ruhundan uzak olmanın bir sonucudur. Bununla birlikte gerilla savaşımı bugün Kürdistan'daki hedeflerle sınır-landırılmamalıdır. Sömürgeciliğe hizmet eden bütün kurum, kuruluşlar ve kişiler nerede olursa olsun hedeftirler.

D) Gerillada inisiyatif

Savaşta en güçlü silah inisiyatiftir. İnisiyatifi elde tutan taraf savaşa egemen taraftır. İnisiyatif, düşmanın denetim sahası dışında olmaktır. Eğer bir gerilla birliği düşmanın denetimine girmiş, hareket serbestisini yitirmişse, savaşta inisiyatifini büyük oranda yitirmiş demektir. Gerilla her an saldırıya hazır pozisyonunu korumak zorundadır. Eğer düşman denetimine girmişse saldırı yeteneğini büyük oranda kaybeder, giderek pasifleşir, yozlaşır ve çürür.

Her orduda olduğu gibi gerillada da birlikler inisiyatifli kılınır. Bu talimatlar çerçevesinde hayat bulur. Savaşı geliştirmek, talimatları pratiğe uygulamak için planlamalar doğrultusunda yaratıcı eylemler geliştirmek ve inisiyatifli olmak şarttır. İnisiyatifi çizgi doğrultusunda, belirtilen bu hususlar temelinde kullanmak zorunluluktur. Hiç kimse, hiçbir komutan bir askeri birimi-gerilla birliğini dağıtma, savaştırmama, esas olandan taliye kaydırma inisiyatifine sahip değildir. İnisiyatif; savaş sahalarımızda sıkça yaşanıldığı gibi görevleri ertelemek, yarı yarıya veya yetersiz yerine getirmek değildir. İnisiyatifli olmanın pratikteki ifadesi; birçok gerilla birliğimizde kendini yaşama, kurallarla oynama, savaşa keyfiyetçi veya intiharvari yaklaşım olmuştur. Hatta inisiyatif adı altında birçok kontravari eylemlerin geliştirilmesi, halka zarar verilmesi ya da o savaş birliğinin tümden imhası olmuştur. İnisiyatif adına birçok birlik komutanı parti tarzı yerine, bireysel tarzlarını uygulayarak ağır tahribatlar yaratmıştır. Son tahlilde şu çok iyi anlaşılmıştır ki; ortaya çıkan inisiyatifin bu pratik ifadesi ve yaşanan biçimi, partiye-halka değil, düşmana hizmet etmiştir. Uzun süre düşman inisiyatifinde

bulunan birçok birliğimiz gerillanın temel ilkeleriyle oynadıkları, kuralları uygulamadıkları için, özellikle 1993-1994 savaş sürecinde sıkça yaşanan düşman kuşatmaları ve saldırıları sonucu imha olmaktan kurtulamamışlardır. Onun için inisiyatif; serbest hareket etmek, istediği tarzı uygulamak değildir. Savaşın, dönemin taktiği ve eylemine göre yaratıcılık göstermek ve cevap olmaktır. Devrimci inisiyatif, büyük bir kararlılıkla, büyük bir yaratıcılıkla, düşman engelini aşarak savaşa uygulandığı oranda başarıyı kesinleştirir. İnisiyatifi doğru uygulamama sonucu, birçok eylemde bazı birimler ya zamanında yerine ulaşmamış, ya erken davranmış, ya da mevzilerini yapmamış, bütün bunlar, eylemlerin boşa çıkmasına ve başarısızlığa neden olmuştur. Bir gerilla birliğine daha fazla hareket etme inisiyatifinin tanınması, savaşın ve ordunun henüz bir üst aşamaya göre kendisini örgütleyememesinden, koordinenin yeterince sağlanamamasından ve tekniğin yetersizliğinden kaynaklanıyor. Koordine ve muhabere geliştikçe ve merkezi denetim sağlandıkça gerilla birlikleri giderek birbirine yakın konumlanırlar ve böylece inisiyatif giderek merkezileşir.

İnisiyatifi yitiren bir gerilla birliği düşmana darbe vurmaktan çok kendisi büyük darbe yemeye açıktır ve sonuçta dağılmaya mahkumdur. Bu durumdan kurtuluş da ancak savaşın kurallarını ve disiplinini çok sıkı uygulamak, düşman kontrolünden uzaklaşmak için özgüce dayalı doğru bir yürüyüşün sahibi olmakla sağlanabilir. Düşman bilgisi dahiline girilmişse, sürekli yer değiştirilir. Hareketlilik gizli geliştirilir ve üs noktası gizli kullanılır. Hedef çeşitliliği, renkliliği, hareketlilik, gizlilik vb. savaşta ipleri elde tutmak, inisiyatifli olmanın bir gereğidir. İnisiyatif tam da budur. Gerilla esnek olur, yani bir tarza saplanıp kalmaz. Birçok taktiği savaş içinde iç içe uygulamasını bilir. Gerilla inisiyatifli olmak için esnek olmak zorundadır. Bu, taktiğe çok yaratıcı bir tarzda yaklaşmak demektir. Bütün bunlarla birlikte çalışmaların sürüncemede bırakılmaması, her faaliyetin geciktirilmeden zamanında yapılması büyük öneme sahiptir. Zamanında yerine getirilmeyen görevler, gelişmeleri tıkattığı gibi düşmana da inisiyatif tanır. Her konuda hızlılık gereklidir. Bu eylem için, lojistik hazırlığı için, üslenme ve örgütlenmede olur.

Zamanında yapılan hazırlıklar gelişmeyi yaratır. Tersi durumlarda ise, çalışmalar sekteye uğrar. İnisiyatifi elde tutmak için hızlı bir tempoya sahip olmak zorunludur. Talimatlara kalıpçı bir tarzda yaklaşılmamalı, özüne ters düşmeyecek bir şekilde, pratiğe uygulanması için yaratıcı yaklaşım inisiyatifine sahip olunmalıdır. Bunun için, öncelikle talimatları çok iyi kavramak, bilince çıkarmak zorunludur. İyi kavranılmayan, bilince çıkarılmayan ve tüm savaş gücüne özümsetilmeyen bir talimatın, pratiğe doğru uygulanamayacağı da açıktır. Birçok pratiğin iyi niyete rağmen partinin hizmetinde olmayışı, talimatların derinliğine kavranamamasından kaynaklanmaktadır. Hiçbir birliğin, hiçbir komuta yapısının talimatları yerine getirmeme, özünden boşaltarak anlamsızlaştırma, yaratıcılık adı altında, halka-devrime zarar verici değişik bir tarzda uygulama inisiyatifinin bulunmadığı bilinmelidir.

Bununla birlikte düşmanı izleme, iyi takip etme, olası saldırıları ve yönelimleri çok iyi hesaplayarak, çok hızlı bir tarzda hazırlık yapmak oldukça önemlidir. Bizde birçok alanda yaşanan ise, düşmanı izlemeyen, savaş sorunlarıyla uğraşmayan, ilgisiz, sorumluluk duygusu zayıf yaklaşım tarzıdır. Düşmanın yönelimleri karşısında gafil, hazırlıksız yakalanan bir yaşam, savaş tarzı gelişmiştir. Savaşa duyarsız, ilgisiz, düşmanı ciddiye almayan, düşmanını izlemeyen, savaş sorunları üzerinde yoğunlaşmayan, savaş dışı, taktik dışı, çizgi dışı kişiliğin inisiyatifli olması ve savaşta başarması söz konusu olamaz.

E) Gerillada planlama

Savaş içerisinde taktiğin başarıyla uygulanabilmesi; her şeyden önce yaşamın çizgi doğrultusunda planlanması kadar doğru bir eylem planlanmasına da sıkı sıkıya bağlıdır. Halk savaşlarında, savaş başlamadan kazanılır. İyi planlanmış, çok güçlü hazırlanmış bir savaş gücü, gerilla taktiğini başarıyla uygulayabilir. Başarılı olabilmek için, düşman hakkında detaylı, doğru bilgilerin bulunması ve bu bilgilerin doğru bir planlamaya kavuşturulması zorunluluktur. Düşmana esaslı ve sonuç alıcı darbeyi indirmek için, konumlandığı alandan tutalım sayısı, kullandığı teknik, mevzilenmesi, hareket tar-

zı gibi hususlar hakkında iyi bir bilginin bulunması gereklidir. Sağlıklı bir keşif ve istihbarattan sonra yapılacak olan; mevcut bilgilere dayanarak güçlü bir planlamaya ulaşmaktır. Eylemin, bir bütün olarak savaşın başarılmasında planlamanın belirleyici rolü vardır.

Ordu-savaş pratiğimizde ortaya çıkan çok önemli yetersizliklerden biri de planlamaya yüzeysel yaklaşım olmuştur. Bunun sonucunda girişilen eylemler başarısız olmuş ve kayba yol açmış, güçlerimiz savaşta zor duruma düşmüşlerdir.

Bir planlama nasıl olmalıdır? Bir planlamanın ilkeleri neler olmalıdır? Bu hususlar aslında birçok alanda ihlal edilen veya uygulama sorunları yaratan hususlardır.

Planlama, her şeyden önce sağlıklı bir keşif ve istihbarata dayanır. Keşif-istihbarat çalışmaları düşmanın en ufak bir mevzisinden tutalım bütün hedefi hakkında en ince ayrıntısına kadar gerekli bilgilerin tespit edilmesidir.

Planlama yapılırken, olası durumlar, eylem anında olsun, manevra anında olsun, bir mevziye daha iyi yönelimde olsun bütün olasılıklar, çıkabilecek olumsuz durumlar çok iyi hesaplanarak karşı tedbirler geliştirilmelidir.

Bir planlamanın başarısı için gücün bütününe planlama, büyük bir incelik ve ustalıkla çok iyi özümsetilmelidir. Eylem anında, geri çekilmede pusuya düşme veya beklenmeyen bir düşman müdahalesi gibi çıkabilecek bütün olumsuz durumlarda nasıl hareket edileceği güce çok iyi kavratılmalıdır.

Planlamada coğrafyanın da çok iyi bilinmesi bir zorunluluktur. Zamanlama da çok önemlidir. Planın ne zaman uygulamaya konulacağı, ne zaman biteceği, tek tek hedeflere yönelecek güçlerin ne zaman harekete geçecekleri, ne zaman vuracakları gibi hususlar netleştirilmelidir. Düşmanın gücü-tekniği karşısında gerilla gücümüzün durumu, ne kadar sonuç alabileceğimiz gibi hususlar da netleştirilmelidir. Bu anlamda bir planlama amaçlı olmalı, mutlak sonuç almayı hedeflemeli, muğlak değil net olmalıdır.

Planın başarısı komuta yapısından tutalım savaşçı yapısına kadar, bir bütün olarak gücün ruhen, moralmen ve teknik olarak iyi bir şekilde hazırlanmasına bağlıdır. Planlamada ani, hızlı ve kısa süreli

sonuç alma tarzı esas alınmalıdır. Sonuç alıcılığı, onun yaratacağı siyasal, askeri etkisiyle bağlantılıdır. Planlama yapılırken düzenlenecek gerilla harekatının uygun hava koşullarında, düşmanın alışık olmadığı, beklemediği koşullarda yapılması gerekir. Beklenmedik durumlar karşısında değişkenlik ilkesinin unutulmaması ve bu temelde planlamanın esnek olması, yedek planların bulundurulması gereklidir.

Sonuç olarak; gerillanın hiçbir adımı plansız değildir, tam tersine gerilla, planlı yaşamın ve örgütlülüğün zirvesidir. Bunun bir gereği olarak gerillanın yirmidört saatinin planlı olmasından eylem hedeflerinin planlanmasına kadar, taktiğin ve eylemin iyi örgütlenmesi gerekir. Bu anlamda dönemsel planlamalar, kış sürecinde bahar hazırlıkları, bahar planlamalarının yapılması zorunludur. Bunun yanısıra savaşın yürütüldüğü alanlarda yıllık planlamalar yapılmalı, merkezi planlamalar doğrultusunda her mıntıka, her alan, her takım yıllık planlamalara ulaşmalı ve bu biçimde sürece yönelmelidir.

Savaşta kazanmak için, savaşa girmeden kazanmak ilkesi esas alınmalıdır. Yani planlı, kurallı bir yaşamla birlikte, planlı bir savaş tarzı gerilla savaşının temel ilkesidir. Bu ilke uygulandığı oranda başarı sağlanılır.

F) Gerillada çatışma

Gerilla savaşı, bir muharebe savaşı değildir. Çünkü çatışma gerillanın doğasıyla çelişir. Halk savaşları iki aynı gücün savaş tarzı değil, zayıfın güçlüye karşı vermiş olduğu uzun süreli savaşlardır.

Halk savaşında ve özellikle gerilla savaşımında stratejik savunma döneminde çatışmalara girmek, düşmanın inisiyatifinde, düşmanın imhasına açık savaşmak demektir. Gerilla savaşı çatışmaları değil, sürekli saldırıyı esas alır. Bu anlamda çatışma, bizim açımızdan bir savunma pozisyonuna girmek demektir. Çatışma; güçlünün güçsüz üzerine gitmesi olduğuna göre düşmanın bu taktiğine gelmek demek, inisiyatifin düşmanda olması, gerillanın ise darbe yemeye açık olması anlamını taşır.

Gerilla savaşı bir üst aşamaya geldiği zaman bazı çatışmalar düzenlenebilir. Fakat bu çatışmalar düşmanın inisiyatifinde değil, bi-

zim saldırımızla başlayıp, düşmanın savunma konumuna sokulması ve çok iyi vurulmasıyla sonuçlanan çatışmalar olacaktır.

Savaş pratiğimizde sıkça yaşanan köylü savaşına veya mevzi savaşına girme gerilla tarzından uzaklaşmanın bir sonucudur. Düşmanın kapsamlı operasyonlarına karşı, coğrafyanın derinliklerine yayılarak, yaygın ve gizli gerilla savaş tarzıyla düşmanı yıpratmak gerekirken; birçok alanda, alan-arazi savunması adı altında yürütülen savaş biçimi, mevziye çakılıp kalınmış, inisiyatifin düşmanda bulunduğu uzun süreli çatışmalara girilmiştir. Özellikle Güney Savaşı'nda ve 1994 sürecinde bu tarzdan dolayı başta Botan-Behdinan olmak üzere birçok savaş sahamızda büyük güç tasfiyelerine yol açmıştır. Yine 1994 bahar operasyonlarında mevzi savaşında ısrar edilmiştir. Birçok savaş alanımızda bu biçimiyle mevziye çakılıp kalınmış, aleyhte çatışmalara girilmiştir. Bu, geleneksel köylü isyancılığının savaş tarzı olan cephe savaşımında ısrar etmenin sonucudur. Düşmanla karşı karşıya bu hataya düşmek taktik bir sapmadır. Savaş içerisinde belki dönem dönem gerillanın iradesi dışında çatışmalar gelişebilir ama, kesinlikle uzun bir süreye yayılmamalıdır. Geleneksel köylü savaş tarzını, yani mevzi savaşına girmek; düşmanın bizi en fazla çekmek istediği savaş tarzına yatmak demektir. Kürdistan'da gerillanın amacı düşmanın savaş tarzına yatmak değil, kendi savaş tarzını düşmana dayatmaktır.

Parti Önderliği bu konuda: *"...Cephe yarattın mı, ki düşman onu şimdi yaratmak istiyor, gerilla dağın yamacında, düzenli ordu güçleri şu cephede, ona kimyasal silah da kullanır, amansız tuzak saldırıları, tank atışları da yapar ve bu cephe savaşı durumuna dönüşür ve bu tarza da kesinlikle dayanamayız, kaybederiz. Zor bela bu duruma düşmekten alıkoymak istiyoruz arkadaşları. Neredeyse bir taktik direnme olmazsa düşecekler. Güney Savaşı'nda buna düşüldü, ülkede birçok yerde düşme tehlikesi var. Bu birimler, mevzi savaşında savaşı kaybediyorlar ve imha oluyorlar"* demektedir.

G) Gerillada teknik

Gerilla savaşımında teknik belirleyici olmasa da, tekniksiz bir gerilla savaşımı da düşünülemez. En azından gerillanın asgari ölçü-

lerde bir teknik donanıma sahip olması gerekir. Gerillanın teknik donanımı düşmanın teknik donanımıyla kıyaslandığında çok basit kalmaktadır. Ama gerillanın elindeki silah onun hareket ve vuruş tarzı için yeterlidir.

Düşman düzenli ordu gereği ağır silahlara sahiptir. Gerillanın buna fazla gereksinimi yoktur. Kızıl üsler ve kurtarılmış alanlar yaratmaya başladığımız bu dönemde hareketli savaşla birlikte bu silahlar gereklidir.

Yine tekniği birincil planda tutmak, taktik bir sapmadır. Çünkü gerillada birincil olan savaş taktiğini yaratıcı ve başarılı bir tarzda uygulamaktır. Taktik yaratıcılık, tekniğin doğru ve başarılı kullanılmasını sağlar.

H) Yaygın gerilla

Yaygın gerilla; nicel olarak geniş gerilla güçleriyle, daha geniş bir alanda ve sahada düşmanı yıpratmaktır. Hatta düşman hedeflerinin belirli oranda imhasının gerçekleştiği nitel ve nicel olarak yoğunlaşmış gerilla savaş tarzıdır. Yaygın gerillada özgün hareket tarzı biraz daha gelişmiştir. Güç büyümesi gerçekleşmiştir. Hatta belirli alanlarda denetimi kurabilecek bir aşama yakalanmıştır.

Yaygın gerilla savaşında toplanma-dağılma ilkesi belli bir amaca göre uygun yapılır. Onun için bütün toplanmalar bir amaç ve plan çerçevesinde olmalıdır. Toplanma, özellikle belli bir düşman hedefine yönelmek amacıyla (alanda bulunan savaş gücümüz yetmiyorsa) başka güçlerin bir araya gelip hedefe yönelimi gerçekleştirmesi için yapılır. Düşman gücüne karşı, güç üstünlüğü ve başarı sağlamak için güçleri birleştirmek gerekebilir. Yaygın gerilla aşamasında bulunan birçok savaş alanlarımızda, düşman güçlerini merkezileştirmiştir. Gerilla birliklerimiz veya bir alan gücümüz kendi içinde eğer bir hedefe başarıyla ve güçlü bir eylem tarzı geliştirmiyorsa, birkaç alan gücümüz birleşerek bu hedefe yönelebilir. Bütün koşullar gücün toplanmasına elverişli olmalı (altyapı, keşif-istihbarat, planlama vb.) bütün hazırlıklar yapılmalıdır. Güçlerin dağılması da iki amaç temelinde olmalıdır. Birincisi; vurulabilecek birçok düşman hedefini vurarak düşmanı yıpratmak, ikincisi; düşmanın kap-

samlı saldırıları karşısında güçleri korumak ve bu saldırılarını boşa çıkararak düşmanı darbelemek için güçler dağıtılır.

Güçlerin dağıtılması ilkesinde de dikkat edilmesi gereken hususlar vardır. Bu hususlar; her dağılan güç ve birlik ne amaçla dağıldığını bilmeli ve önlerine konulan görev iyi kavratılmalıdır. Ayrıca dağıtılan güçler, gidecekleri alanları tanımalı ve alan hakimiyetinin komuta yapısında bulunmasına özen gösterilmelidir. Bununla birlikte ne zaman, nerede, nasıl toplanacakları başta komuta yapısı olmak üzere yapıya çok iyi kavratılmalıdır. Bunun için dağıtılan güçlerle günlük ilişki kurmak zorunludur.

Gerilla güçlerimiz, hem dağılmayı, hem toplanmayı uygularken aynı zamanda komuta yapısının doğru bir inisiyatife kavuşturulması unutulmaması gereken bir husus olmaktadır.

Yaygın gerillada dağılma-toplanma ilkesini başarıyla uygulamak için "esneklik" oldukça önemlidir. Parti Önderliği bu konuda; *"Özellikle Botan'da, Amed'de, Dersim'de ve Garzan'da, yani birçok alanda bu tarzı uygulasaydık düşman çok kaybederdi. Bu tarzı henüz tam uygulayamadığımız için, düşman hâlâ bizi zorlamaktadır. Kendisi biraz hareketliliği dayatarak bizi sökmeye ya da ya cephe tarzına, ya da böyle etkisizleştirilmiş gerilla artıklarına dönüştürmek istiyor. Biz kendi kişiliğimizi zorlayabilirdik. Her türlü nicel, nitel imkanlar elimizde var. Yaygın gerillayı hem çok esnek ve yaygın kullanmak, hem de hızlı dönüştürmek, birleştirmekle düşmanı darbeleyebiliriz. Özellikle bu yaz hamlelerini, güz hamlelerini böyle düzenleyebiliriz. Bunun için kurmay olmayı bilmek gerekiyor. Bir plan gücü olacaksın, bir irade gücü olacaksın, kolektif olacaksın. Gece-gündüz bu savaş biçimleri üzerine kafa patlatacaksın. Düşman amansız. Kendi güçlerini sürekli gözden geçirmesini, günlük olarak düzen değişikliğini, hızla birleştirme ve dağıtmayı bileceksin. Bunu acele, yoğun, temposu yüksek yapacaksın. Savaş sorunlarını tartışırken bir de bu temel yaklaşımlar üzerinde durulmalıdır"* demektedir.

Temel savaş sahalarımızda bu savaş biçimine yanılgılı yaklaşılmıştır. Birçok kez güçler harekete geçirilmesine rağmen düşman hedefleri vurulamamış, birçok gücümüz savaş dışı kalarak düşman

saldırıları karşısında kendini savunamamıştır. Tasfiyeler yaşanmıştır. Çoğu kez de düşmanın kapsamlı operasyonları karşısında zamanında güçlerin harekete geçirilememesi sonucu savaş güçlerimiz üst üste yığdırıldığından mevziye çakılıp kalınmış ve bu da beraberinde anlamsız güç tasfiyelerini yaratmıştır. 1994 sürecinde yaygın gerillacılığın verilebileceği koşullar bütün yönleriyle elverişliyken, bu taktik sıçrama uygulanamamıştır. Bütün koşullar lehimize olmasına rağmen, düşman operasyonlarına ve alan tutma taktiğine karşı bu taktik uygulanamadığı gibi, bu güçlerin içine düştükleri durum; düşmanın bu çıkışlarını karşılayamama ve düşmanın dayattığı taktiğe düşme olmuştur. Bu durum birçok gücümüzün düşmanın saldırısı karşısında ya mevzi savaşına ya da savaşa ürkek yaklaşarak savaş alanlarının boşaltılmasına yol açmıştır. Oysa, düşmanın alan tutma taktiğine karşı uygulanması gereken yaygın gerilla taktiğiyle coğrafyanın derinliklerine gücü uygun ve planlı bir tarzda dağıtarak, sürekli bir biçimde düşmanı yıpratmak ve canalıcı darbeler indirmek için bütün koşullar bulunmaktaydı. Yaygın gerillanın uygulanması gerekirken, birçok alanda mevzi savaşına düşülmesini önderlik şöyle değerlendirmektedir: *"Her zaman söyledik. Geçen yıllardan beri gücünü biraz iyi gözden geçir, gücünü biraz nitel ve nicel yönüyle değerlendir. Ondan sonra dağı değerlendir ve ona göre bileşim kur. Nereye ne kadar güç gerekir tesbit et, ona göre bir savaş süresini tayin et, ona göre donanımını hallet. Ve daha sonrasının olası sonuçlarını ve tarzını belirle ve gir. Düşmana yalnız bir bölgemiz bile binlerce kayıp verdirmek mümkündür. Ama buna girilmedi. Biraz deniyorlar, diyor; 'bak sonuç veriyor bu tarz.' O da tesadüfen, çok planlı, sistemli olmamasına rağmen sonuç alınıyor. Düşman şimdi bu taktiği mükemmel kullanıyor. Bizim uygulamamız gereken biçimi şu anda düşman mükemmel uygulamaya çalışıyor. Tabii düzenli ordu mantığında bu fazla mümkün değil, doğasına aykırıdır. Sınırlı uygulayabilir. Gerillanın vur-kaçlığı yok, gerillanın baskını veya pususu henüz yok. Girdiklerinde diyor 'gün boyu çatışmaya dönüşüyor' ben bin defa uyardım, gerilla gün boyu çatışmaya girmez. Neden giriyor? Çünkü planı yok, çünkü sistemi yok. Gerilla en çok onbeş dakika çatışmayı kabul eder. Onbeş dakikalık baskın, yeri*

ele geçirmektir. Pusu yine düşürmektir, bitirmektir. Ondan sonra ortadan kaybolur. Günboyu sürdürüyorlar. İkinci gün 'bu kadar kırıldık, ele geçtik' diyorlar. Neden bunu aşamıyorlar. Çünkü, ona göre üslenmemiş, ona göre tarzı yok, ona göre hazırlığı yok. Kendiliğinden girişilmiştir ve kurtaramıyor. Dediğim gibi aylarca dolaşıp duruyor, avare-asi grubudur, yönelemiyor. Bu iki uç noktası şu anda pratiğimize damgasını vuran tarz olmuştur. İkinci adımın eylem biçimindeki taktikle atılması, bu uç kesimlerinin aşılmasına bağlıdır. Aşıldığı anda bu savaş taktiğini başarıyla uygulayabilirsin."

Yaygın gerilla aşamasında planlama konusu oldukça karmaşık ve bir o kadar hassasiyet, incelik ister. Bu anlamda planlama önemli bir sorun olarak karşımıza çıkmaktadır. Çoğu kez hedefe yönelim esnasında planlama dışı ortaya çıkan olumsuz durumlar hesaplanmadığı için savaş gücümüz yanlış bir yaklaşımla düşman mevzilerinin üzerine sürülmüş, bunun sonucunda kayıplar yaşanmıştır. Birçok karakol baskınlarında Parti Önderliği'nin "donkişotvari" dediği tarzda ısrar edilmesi, savaş yapımızın kale haline dönüştürülen karakolların, taburların üzerine sürülmesi; özünde taktik anlamda bir sapmanın yaşanmasıdır. Burada partinin savaş çizgisine karşı uygulanan bir çizgi savaşımı vardır. Bunun taktiğe yansıma biçimi de büyük bir plansızlık olmaktadır.

Parti Önderliği'nin gerilla savaşında planlamaya yaklaşımı ise çok farklıdır; *"Siz düşüncede bir şema kuruyorsunuz, buna plan diyorsunuz. Tamam yenildi veya ona hiç gereksinim duymuyorsunuz. Kendiliğinden bir şey yaptıysanız, tamam, hayır şu anda, savaşta böyle kendiliğinden bir-iki eylem yapmak ve tesadüfen yaşam, durumu kesinlikle kurtarmaz. Evire çevire, azimde, iradede, düşüncede yenmek kadar kırk defa ölçe biçe pratik adım at. Pratik ile yürümeye geldi mi ölçerek biçerek. Ben bunu da büyük bir özenle yürütmek gerektiğini söyledim. Plan, tasarı, şemadır. Ondan sonra dalıyorlar bir yere, karakola, bir alana 'biçildik' diyorlar. Hayır, yapma! Sen ölçmeden adım attın, acaba ne kadar ölçüsüz adımlarınız sonucunda bu kadar kayıp verdik. Pratiği ölç-biç dedik. Yüzmeyi bilmiyorsunuz, savaş da bir yüzmedir. Al deyneği ölç-biç, boğulacağın yere neden kulaç atıyorsun? Savaş denilen olay böyle hassas,*

ateşle uğraşma sanatı, ufak bir hata yakar. Bütün bu hassasiyetlerle yürürseniz daha fazla kazanılacağı açık. Düşünce gücü kadar, pratik çalışma gücü istiyor. Kimse başka türlü savaşa yaklaşmamalı. Düşüncede, tasarıda halledemediğini, politikada nasıl halledeceksin? Kendiliğinden olur, tesadüfen, bir işi kafanda bin defa evir-çevir ve kafanda yenme işini halletmedikten sonra ve bir de azmini bilemedikten sonra pratikte başaracağını sanma veya teoride yendiğin zaman, düşüncede yendiğin zaman, pratikte yendim deme, bu da ikinci hata olur. Düşünce de önemlidir. Ama yeterli değildir. Bu sadece bir tasarıdır. Bir plan başarısıdır. Yengisidir, pratik apayrı."

Gerillayı süreklileştirerek sadece dar bir sahada değil, çok geniş sahalara yayarak, düşman güçlerini bölmeyi amaçlama da bu ilke doğrultusunda uygulanır. Zayıf gerilla birliklerini dar bir sahaya kapatmak, düşman gücünün bu sıkışmış birimleri kuşatıp imha etmesine yol açabilir. Bununla birlikte gerilla birimlerini geniş bir sahaya yerleştirmek, onun gelişmesini, onun güç olarak yoğunlaşmasını, savaşı bir cephede değil, birçok cephede uygulamak için, halkın tümünü örgütlülüğe çekmek için yaygın gerilla aşaması zorunlu bir taktik aşamadır. Savaş birçok cephede geliştirildiği oranda, düşmanın güçlerini merkezileştirmesi dağıtılır. Ancak bu taktik uygulanarak yoğunlaşan düşman gücü darbelenebilir. Giap: *"Bizim askeri teorimize göre, biz düşmandan siyasi olarak, düşman da maddi olarak üstün durumdayken, halk savaşında zaferi sağlamak için yaygın bir gerilla savaşımını geliştirmek gerekir. Gerilla düşman güçlü olduğu zaman onunla karşılaşmaktan kaçınır. Zayıf olduğu zaman saldırır. Bir an gelir etrafa dağılır, bir an gelir, düşmana saldırıp yok eder. Her yerde düşmanla savaşmaya kararlıdır, düşman nereye giderse gitsin kendisine darbeyi vuran, maneviyatını bozup kuvvetlerini tüketen, silahlı bir halk tarafından kuşatılmıştır. Gerilla savaşının görevi, düşmanın yedeklerini yıpratmak ve yok etmektir"* demektedir.

Yaygın gerillada sadece yaygınlık değil, süreklilik de oldukça önemlidir. Süreklilik sağlanmadı mı dönemsel savaş tarzı, düşmana nefes aldırma anlamına gelir. Halbuki yaygın gerilla savaşı, düşmanı boğma, nefes alamaz duruma getirme sanatıdır. Süreklileştirilme-

yen savaş tarzı, birçok savaş sahamızda tıkanıklığın, tutuculuğun, eski tarzda ısrar etmenin sonucudur. Ve bu kopukluk düşmanın kendini yenilemesi, gücünü toparlayıp saldırıya geçmesini sağlamaktadır. Örneğin 1991 Mavan eylemi yaygın gerillaya geçiş anlamında eylem çizgisinde bir çıkış olmasına karşın, bu tarz eylemlilikler süreklileştirilemediği için, 1992 süreciyle birlikte düşman güçlü bir tarzda yönelerek sonuç almaya çalıştı.

Savaşta, bir bütünsellik içinde birçok taktik iç içe zengince uygulanarak geliştirildiğinde, başarmamak için hiçbir neden olamaz. Yaygın gerilla aşamasında güçlerin koordinesi oldukça önemlidir. Bir koordinenin yönlendirmesi altında güçler harekete geçirilir. Yönelecek ana hedefin dışında birçok yerde, pusularla düşman vurulurken, kimi yerlerde yanıltma amacıyla taciz yapılırken, uygun yollar mayınlanır. Hedefe böyle zengin eylem biçimleriyle yönelen bir gerilla birliği, hedef vurulduktan sonra hızla geri çekilir. Tam da bu noktada geri çekilme anının oldukça koordineli ve sistemli olması zorunludur. Koordinenin hakimiyeti kadar, eylem birim sorumlularının inisiyatifli ve soğukkanlı olmaları da oldukça önemlidir.



HAREKETLİ SAVAŞ

İdeolojik-politik araştırma süreci, parti ilanı ve silahlı mücadeleyi başlatma hazırlıkları ile on yılı aşkın süredir devam eden ulusal kurtuluş mücadelesi bugün önemli mevzilere kavuşmuştur. Mevcut gelişmeler ve kazanımlar, bir üst aşamaya, yani stratejik açıdan denge, askeri açıdan da hareketli savaş aşamasına geçişi doğurmuştur. Zafere yakın olan böyle bir aşamada, ortaya çıkan koşulları doğru değerlendirip, taktik hamlelerle savaşı süreklileştirip, tamamlamak devrimimiz için yaşamsaldır.

Her bir yeni aşamaya geçişte, onu başarılı kılmak çok yönlü zorlukları ve sorunları da birlikte getirir. Fakat bu zorluk ve sorunların; ortaya çıkan olanaklar ve ulaşılan gelişme düzeyi karşısında fazla anlam ifade etmeyeceği de açıktır. Önemli olan ortaya çıkan hassas koşulları ve kazanımları doğru değerlendirmektir. Bu sağlandığı oranda zorluklar göğüslenir, yakalanan kazanımlar korunur, yürütülen çaba ve emeklere, dökülen kanlara bağlı kalınır.

Gelinen aşamada Kürdistan devriminde hareketli savaş ne kadar yeni bir taktik evre olsa da, yoğun tecrübeler ve partimizin ulaştığı gelişim düzeyi doğru değerlendirildiğinde bu taktik aşa-

maya, başarı temelinde cevap olmak hiç de zor olmayacaktır. Bu açıdan hareketli savaşı bütün özgünlük ve incelikleriyle ortaya koyup bilince çıkarmak oldukça önemlidir. Bu konuda birçok araştırma yapılmaktadır. Hatta yapılan ve yapılacak olan hareketli savaş denemeleriyle, hareketli savaşın ülkemiz ve devrimimiz açısından somut biçimi ortaya çıkacaktır. Kuşkusuz tartışma gelişecek, ardından pratik gelişecek ve ülkemize özgü doğru biçim bu temelde ortaya çıkacaktır. Her şeyde olduğu gibi, bu konuda da pratikte savaşa savaşa, doğru ve kazandıran tarza, biçime ulaşılacaktır.

Konuya hareketli savaş nedir sorusuyla başlamak yerinde olacaktır.

Hareketli savaş nedir?

Hareketli savaş tanımına doğru bir yaklaşım göstermek; sorunun kavranılması ve doğru uygulanması açısından oldukça önemlidir. Çünkü hareketli savaş kavramını doğru bir biçimde ele almakta yetersizlikler görülmektedir. Doğru bir hareketli savaş konusunda birçok çözümleme ve değerlendirme yapılmasına rağmen, pratikte hareketli savaşı tüm yönleriyle anlama ve biçime kavuşturmada yetersizliklerin ve bir karmaşanın yaşandığı açık bir şekilde ortadadır. Bazen birkaç günlük kapsamlı bir çatışma, bazen kapsamlı bir baskın ya da mevzi değiştirerek, oynak bir çatışma hareketli savaş olarak değerlendirilmektedir. Kuşkusuz, bunlar önemli deneyim ve tecrübelerdir. Ve oldukça da anlamlıdır. Ancak ulusal kurtuluş savaşımızın geldiği düzey ve ortaya çıkan hassas durum, soruna çok ciddi eğilmeyi dayatmaktadır.

Öncelikle, ulusal kurtuluş savaşı veren halkların tecrübe ve deneyimlerini, yine evrensel savaş teorisini inceleyip yararlanmak oldukça önemlidir. Ama ülkemiz ve devrimimizin özgünlüğü göz önüne alındığında soruna yaratıcı yaklaşmak kaçınılmaz bir gerçekliktir. Her şeyden önce Çin, Vietnam vb. halkların yaşadığı tecrübeler öğreticidir. Fakat bu, halkların yaşadığı tecrübeler olduğu gibi alınıp, ülkemiz koşullarına uygulanamaz. On yılı aşkın oldukça kapsamlı ve derslerle dolu bir savaş tecrübemiz var. Ve Parti

Önderliği'nin bu konuda ortaya koyduğu temel hususlar oldukça açıktır. Tüm bu hususları yaratıcılıkla birleştirdiğimizde, güçlü bir hareketli savaş biçimini Kürdistan'da ortaya çıkarmak o kadar zor değildir.

Hareketli savaş; geniş bir arazi üzerinde yürütülen, hücum ve savunma tarzını içeren, inisiyatif, dinamizm, hareketlilik bakımından gerillanın temel karakterini taşıyan, düzenli ve yarı-düzenli ordu savaşıdır. Kapsadığı arazi, güçlerin büyüklüğü, koordine ve zaman açısından düzenli ordu savaşına yakınken, sabit bir cephenin olmaması, oynak savaş biçimi, hücum yeteneğindeki keskinlik ve ani konum değiştirmekle, kaygan bir cepheyi oluşturması bakımından da gerilla savaşının karakterini taşır.

Hareketli savaşın saldırı ve savunma ilkelerinde esas olarak inisiyatif egemendir. İnisiyatif olayı bu anlamda değişik bir boyut kazanır. Saldırıda ve savunmada düşmanı imha etmek esastır. Bu savaş tarzında bilinen "saldırı inisiyatiftir" belirlemesine "savunma inisiyatifsizlik değildir" eklenir. Bu, hareketli savaşta iki ana taktik üzerinde kurulmuştur: Kuşatma-ezme ve üstüne çekme-imha etme. Doğru bir kuşatma-ezme saldırıdır. O zaman inisiyatif kazanılmış ve hakimiyet bizde demektir. Çünkü düşmanı imha amacı ortadadır ve biz amacımız doğrultusunda hareket ediyoruz.

Üstüne çekme-imha etme taktiğinde, aslında üzerimize gelen düşmandır, yani o da saldırıdadır. Buna göre inisiyatifin düşmanın elinde olması gerekir. Ama "savaş" bizim kurduğumuz plana göre ve taktiklerimiz doğrultusunda yürüdüğünden, yine muharebe bizim tayin ettiğimiz sahada gerçekleştiğinden, düşman istediği kadar saldırıda da olsa, yine inisiyatif bizdedir. Açık ki, bunun için doğru bir taktik içinde olmak ve taktikten amaca doğru ilerlemek şarttır.

Bu gerçeklerden hareketle geçmiş deneyimlerimize baktığımızda; bir geriliği yaşadığımız açıktır. Girişimler, çabalar ve harcanan emeklerin sonuca ulaşmamasının tarihsel, toplumsal ve güncel nedenleri vardır. Fakat bunları artık ortadan kaldırmanın, doğru bir çözüme ulaşmanın kaçınılmazlığı da ortadadır. Soruna eğilmede doğru bir yaklaşım içinde bulunmak, başarımızın temel ilkesi olacaktır.

Ulusal kurtuluş mücadelemizde hareketli savaşı doğuran koşullar

Halk savaşında savunma döneminden denge dönemine doğru gelindiğinde, gerilla, nicelik ve nitelik olarak büyür. Bölük ve tabur düzeyine çıkan güç örgütlenmeleri ve yaşanan yaygın gerilla eylemliliği ile düşman önemli oranda zorlanır ve arazi üzerindeki denetimi kırılır. Küçük hedefler toplatılıp tabur, alay ve garnizonlar kurulmaya başlanır. Yine düşmanın saldırı operasyonlarında daha bir sistemlilik ve büyük çaplılık vardır. Savaşın her yerde şiddetini hissettirmesi, gerillanın görünmeyen cephesi giderek görünmeye başlar. Düşmanın denetiminden koparılmış veya ağırlıklı olarak halk ordusu güçlerinin denetiminde olan alanlar oluşur.

İşte bu gerçeklik 1990'lı yıllardan sonra bizde de yaşanmaya başladı. Bu açıdan 1993 dönemi ulusal kurtuluş savaşımız açısından oldukça önemlidir. 1993 yılı baharı ile başlayan ve yaz ortalarında ivme kazanan taktik saldırımız karşısında düşman savunmaya geçti. Bu savunma, düşman açısından hem zorunluydu, hem de bunu bilinçli yaptı. Çünkü 1992 yılı imha planı boşa çıkmıştı. Halbuki bu plan stratejik bir plandı. Dolayısıyla yeni bir plan çizmek zorundaydı. Bu zorunluluktu. Bilinçli yapması ise bizim taktik ve mevzilenme biçimimizi tam anlamak içindi. Bunu yaparken hedef olarak birçok küçük merkezlerini topladı ve tabur, alay, garnizon şeklinde güç mevzilenmelerine gitti. Arazi denetimi, özellikle Botan'da %60-70 oranında gerilla güçlerinin denetimine geçti. Bu önemli bir durumdur. Askeri olarak stratejik dengeye geçişin ilk basamaklarıydı. Bu dönemde **"Osyan kuşatması"** biçiminde gelişen bir hareketli savaş denemesi oldu. İçinde yetersizlikler taşımasına rağmen, deneme açısından önemli bir yere sahiptir.

Düşman ise 1993 yılının bütününü ve 1993-1994 kışını esas olarak karşı saldırıya hazırlık biçiminde değerlendirdi. 1994 baharı ile birlikte, düşman ülke bütününü kapsayan, ama parça parça başlayan kapsamlı saldırılarını gerçekleştirdi. 1994 yılında ciddi kayıplar yaşamadıysak da, düşmandan yana bir inisiyatif durumu vardı. Veya savaş ortada kaldı. Genel olarak savaşımızın ulaştığı düzey, bugün bir dönüm noktasına gelip ulaşmıştır.

Düşman kendisinin önemli bir durumla karşı karşıya olduğunu görmekte, dolayısıyla ordusunu genel savaş düzenine göre teyakkuza geçirmekte ve geçmişten çok farklı olarak, Kürdistan'da bir ordu savaşımı vermeye gitmektedir. Mücadelenin uluslararası boyutu, toplumsal-siyasal boyutu bir yana, askeri anlamda bunlar yaşanırken, bizim açımızdan durumun ciddiyeti daha üst boyuttadır.

Şimdiye kadar yaşanan yetersizlikler, taktik dışılıklar, değişik biçimlerde özellikle Parti Önderliği tarafından telafi edildi ve bugüne, deyim yerindeyse düşe-kalka gelindi. Ama bundan sonrasının çok hassas olacağı, en basit hatanın ve yanılgının bile çok şeyi götüreceği açıkça ortadadır. Stratejik savunma dönemini kapatıp, dengeye geçiyoruz. Denge döneminin başarıyla aşılması zafere; başarısızlıkla karşılanması (yenilgi olmazsa bile) uzun süre devrimi uğraştıracak ve geriletecek bir konuma girmeye neden olacaktır. Bunun önlenmenin ve zaferin şartı ise geliştirilecek askeri başarılara bağlıdır.

Bu hususlardan hareketle; geçmiş pratik deneyimler usta bir tarzda günümüzde büyüyen savaşla bütünleştirilir ve değerlendirilirse, mevcut durumdan en iyi biçimde yararlanılacak koşullar hazırdır. Düşmanın bu dönemde içine girdiği askeri durum aslında birçok şeyi izah etmektedir. Düşman stratejik bir yenilgiye uğratılmasa bile, dönemsel yenilgiler yaşatma, bunu süreklileştirme ve onu stratejik yenilgiye doğru götürmenin koşulları vardır. Bunu sağlamak için de savaşı, hem kapsam, hem boyut olarak üst bir seviyeye tırmandırmak gerekiyor.

Düşmanın içine girdiği mevzilenme ve taktik biçim, artık salt gerillayla sonuç almayı sınırlıyor. Böyle devam etmesi durumunda yerinde sayan bir savaş gerçekliği ortaya çıkacaktır. Gerek arazide ve gerekse düşman merkezlerine yönelik savaş biçiminde özellikle üst boyutun geliştirilmesi ve hareketli savaşla sonuca gidilmesi kaçınılmazdır. Özellikle Botan-Behdinan alanlarında bunun olanak ve fırsatları açık olarak ortaya çıkmıştır. Tabii bunları belirtirken şunu gözden kaçırmamak gerekir: Yaygın gerilla ve gerilla savaşı devam edecektir. Fakat dönemin temel taktiği hareketli savaş olacaktır. Dolayısıyla yaygın gerilla ve hareketli gerilla, savaşın destekleyicisi olacaktır.

Taktikte bunlar kendisini dayatırken, savaşın merkezileştirilmesi, gerillanın koordineli ve bütünsellik gösteren bir savaşım biçimi içine girmesi, diğer bir yanı oluşturmaktadır. Sistemli ordu savaşına karşı dağınık, birbirinden kopuk, taktikte yetersiz bir gerilla savaşıyla düşmana cevap verilemeyeceği gibi uzun vadede yenilgiden kurtulamayacağı açıktır. Bu anlamda başarının sağlanması, düşünülen taktiğin uygulanması için, savaşta merkezileşme, ordulaşma, savaşın altyapısının uzun vadeye dayalı olarak hazırlanması hususlarının pratikte hayat bulması gerekmektedir.

HAREKETLİ SAVAŞIN NİTELİĞİ

Saldırı ve savunma

Hareketli savaşta, saldırı ve savunma özgün bir konum arzeder. Genel savaş ilkesinde saldırı ve savunma arasındaki bağ şöyledir: Her savunma, saldırıya hazırlıktır ve saldırı ise koparmaktır. Bu ilkeler hareketli savaş için de geçerlidir. Ancak hareketli savaşta öne çıkan ve düzenli ordu savaşlarından farklı olarak beliren yan, saldırının da, savunmanın da imha amaçlı olmasıdır. Dolayısıyla hareketli savaşta saldırı ve savunma iç içe gelişir; hatta öyle bir duruma gelir ki, aralarındaki farkı görmek bile zorlaşır. Yine buna bağlı olarak kuşatma-ezme taktiğine başvurmak saldırıda olmak demektir. Dolayısıyla inisiyatif bizdedir. Ancak ilk bakışta üstüne çekme ve imha etme taktiğinde düşmanın saldırıda olduğu, dolayısıyla inisiyatifin düşmanda olduğu zannedilir. Aslında hiç de öyle değildir. Amaçlı ve planlı olarak geliştirilen üstüne çekme ve imha etme taktiğinde savaşın inisiyatifi doğal olarak gerillanın elinde olacaktır. Ama beklemediğimiz veya amaçlı olarak düşmanı üzerimize çekme taktiğinden farklı olarak ortaya çıkan düşman yönelimi sırasında gelişecek durumda, olay başka bir boyut kazanır. Eğer güçlerin örgütlenmesi ve mevzilendirilmesi her an doğabilecek bir saldırıyı hareketli savaşın bu taktik yaklaşımı tarzında karşılayacaksa durum değişmez. İstenildiği kadar düşman saldırıyı başlatsın, inisiyatifin her an lehimize çevrilmesi mümkün olur. Bunun sağlanabilmesinde hareketli savaş verecek birliklerin olası doğabilecek böylesi beklenmeyen saldırılara her an hazır durumda olması ve doğal bir tarzın

oluşması belirleyicidir. Zaten hareketli savaşı vermekte yaşadığımız zorlukların önemli bir kısmı da bu hususta kaynaklanmaktadır. Görülen diğer bir gerçek de şudur: Düşman gelip dayandığında harekete geçiyoruz. Önceden durum değerlendirmesi yapmakta ve kendimizi birçok olasılığa hazır hale getirmekte önemli bir yetersizliği yaşıyoruz. Bundan dolayı da istenilen sonuçlara ulaşamıyoruz.

Kısacası hareketli savaşta saldırı ve savunma iç içedir. Yani döneme, zamana yayılması yoktur. Zaten hareketli savaşın en temel özelliklerinden birisi de, saldırı ve savunmadaki bu sıkı bağ ve iç içeliktir. Örneğin bir üstüne çekme-imha etmenin kendisinde kuşatma-ezme vardır.

İnisiyatif

Hareketli savaşın saldırı ve savunma esaslarında da inisiyatifin olduğunu, hareketli savaşın, gerilla savaş tarzının özünü taşıdığını, dolayısıyla gerillanın inisiyatif ilkesinin hareketli savaşta daha kapsamlı ve boyutlu olarak ortaya çıktığını ve vazgeçilmez bir ilke olduğunu biliyoruz.

Düzenli orduya karşı, hareketli savaşı önemli oranda etkin kılan da bu inisiyatif ilkesidir. Belli bir tarza saplanmaktan çok, sürekli değişkenlikle, gelişmeye hep hükmeden, kendini zor durumda bırakmadan savaşı yürüten tarzın kaynağı inisiyatifliliktir.

İnisiyatif olayına hareketli savaş bağlamında böyle bir tanımlama getirmek yerinde olacaktır. Eğer plan işleniyorsa, amaçlanan doğrultuda yürüyorsak, ister gerilla savunmada olsun, ister düşman saldırıda olsun inisiyatifli olan gerilladır. Çünkü hareketli savaşta değişkenlik; zaman zaman ilerleme, zaman zaman geri çekilme, yer değiştirme, manevra yapma sıkça gelişen olaylar olduğundan birçok şeye anında anlam vermek mümkün değildir. Her şey planın başarıya ulaşması doğrultusunda, geri çekilme ile hemen ardından gelişen şiddetli bir hücumla iç içedir ve her ikisi birbirini tamamlar. Dolayısıyla geri çekilmede inisiyatifsizlik olamaz. Bunların yanında bir de, eğer planlananlar hatalıysa, yanılgılar varsa ve hakimiyette yetersizlikler mevcutsa, o zaman inisiyatif olayı el değiştirir. Çünkü böyle durumlarda büyük zorluklar yaşanır, hatta tehlikeli sü-

reçler bile oluşabilir. Böyle durumlarda gösterilecek inisiyatif, güçleri ve durumu kurtarmak olur. Fakat savaşın bizim yönümüzde gelişmesi zordur. Bunlardan hareketle ortaya çıkan sonuç şudur: Plan ve taktik oluşumuna gidilirken; tüm olasılıkları hesaplayan, savaşın bilinmeyen, görülmeyen yönünün tedbirlerini alan bir yaklaşım inisiyatifliliği geliştirir. Ancak bu yeterli değildir. Çünkü düşman cephesinde doğabilecek değişkenlikler direkt olarak bizi etkileyeceğinden, inisiyatife çok fazla pay tanımak, bu konuda komutayı yetkin kılmak çok önemlidir.

Hareketli savaştan gerillaya dönüş,
gerilladan hareketli savaşa geçiş

Hareketli savaşta değişkenlik, belli bir tarza saplanmama, hücumda ve savunmada içine girilecek konum, toplanma-dağılma taktiğinde odaklaşır. Hareketli savaş düzenine yeni yeni girerken, bu hususun doğru ele alınması başarılı bir savaş tarzının ortaya çıkmasında belirleyicidir. Çünkü hareketli savaşa geçişin ilk dönemlerinde gerek gerilla yönelimlerinde, gerekse de düşman yönelimlerinde tam üstünlük sağlanamayacağından, belli bir süre inisiyatif el değiştirebilir. Yani çoğu zaman düşmanın kapsamlı saldırılarına karşı hareketli savaş biçiminden yaygın gerillaya geçiş yaşanabilir. Çünkü sürekli aynı savaş biçimiyle savaşmak, (hele stratejik denge dönemindeysek) tehlikelidir, halk savaşının doğasına ters düşer.

Düşmanın düzenli güçleri ilerlerken, gerek sistem ve gerekse hücum gücünü artıran, motorize (tank, kariyer) ve topçu ile hava desteği dikkate alındığında, arazi üzerinde bir süpürme hareketi tarzında yürüyüş gerçekliği vardır. Yine düşman yedeklerinin konumu ve imkanlarını göz önüne getirdiğimizde söz konusu gerçeklik daha da net anlaşılır.

Bir düşman tugayının arazi üzerindeki hareketini incelediğimizde nerede, nasıl ve hangi tarzda bir dağılma-toplanmayı izleyeceğimiz ortaya çıkar. Çünkü düşmanın arazi üzerindeki ilerleme tarzında, toplandığımızda mevziye çakılmamızı; dağıldığımızda koordine bozukluğu ve dağınıklığı yaşamamızı doğuran etkenler vardır. Bizim yetersizliklerimiz, örgütlenme ve koordinedeki zayıflıklarımız

bir yana, düşmanın hareket tarzından kaynaklanan yönünü de görmek yerindedir.

Düşman tugayının arazi üzerindeki ilerleyişi, esas olarak düzenli örgütlenmesinin gerektirdiği bir ilerleyiştir. Her manga takımın, takım bölüğün, bölük taburun, tabur alayın ve alay tugay komuta merkezinin talimatlarına göre hareket eder. Eğer arazi genişliği bir tugayın tümünün ilerleyişine müsait ise, o zaman bu birlikler, birbirini savunan, stratejik tepe, vadi ve düzlük alanda birbirini koruyan ve tamamlayan bir sistemle yürürler. Herhangi bir kanada yönelik karşı hücumu hesaplayan ve ona göre arazi yapısını değerlendiren bu ilerleme tarzı, alanı işgal etme biçiminde gelişir. Birlikler, kollar arasında sıkı bir bağ ve savunma koordinesi olduğundan, bir manganın ilerlemesi bütün taburun hareketini etkiler. Bunu operasyon tarzında görmek mümkündür. Zaman zaman yanıltma ve uğraştırma amacıyla havadan indirme veya bir kolundaki bir timi öne sürme olabilir, ancak esas ilerleme düzeni devam eder. Tıpkı bir makinanın birbirini tamamlayan bütün parçaları gibi. Alanın herhangi bir yerindeki stratejik bir tepenin denetleyebileceği tüm alanda güçlerini rahat sürer fakat, hakimiyet kaybolduğu anda durdurur, ta ki ikinci bir stratejik noktayı ele geçirene kadar.

İlerleme sistemi bu olmasına rağmen, tabii ki bundan düşmanın hiç zayıf noktası yoktur anlamı çıkarılamaz. Aksine arazi yapısının birçok yerinde bu sistemi mükemmel geliştirmekten alıkoyan hususlar vardır.

Bu sistemli ve planlı yürüyüş-ilerleme karşısında doğru bir toplanma-dağılma uyguladığımızda, özellikle bazı kanatlarda hata ve yetersizlikleri iyi değerlendirerek karşı-hücuma geçmek ve sonuç almak fazla zor değildir. Bunu yapabilmek için, güç örgütlenmesinde özellikle alt komutayı sağlamlaştırma yoluyla mükemmel olmasa bile başarılı bir toplanma-dağılmayı uygulayabilmemiz gerektiği açıktır. Eğer güçlerimiz alay-tabur örgütlenmesine göreyse, düşman ilerlemesi karşısında dağılmayacak, bozulmayacak bir sistemli-koordineli dağılmayı gerçekleştirmek için takım ve bölük komuta düzeyinin sağlam olması gerekiyor. Çünkü, dağılma sırasında kendi başlarına kalma gerçeği vardır. Hareketli savaştan, yaygın gerillaya

dönüş, gerilladan hareketli savaşa geçişte güç örgütlenmesi ve komutanın doğru dağılımı bu kadar önemliyken, koordinasyonun ve harekatın içinde yer alan güçlerin sıkı denetimi, hareketlerinin izlenmesi ise diğer önemli bir yan olmaktadır. Düşmanın sistemli ilerlemesi karşısında ya mevziye çakılmamız, ya da darmadağın olmamız önlenebilir.

Arazi savaşlarında, düşman saldırıdayken onu yıpratmak, belli bir süre uğraştırıp yorgun düşürmek için yaygın gerilla tarzında bir yıpratma savaşı vermek zorunludur. Bu, aynı zamanda üstüne çekme ve imha etmede birinci aşamadır. Birinci aşamayı, yani yıpratma evresini bitirdikten sonra, hızla toplanıp, düşmanın uygun olan koluna veya kanadına saldırmak ve tasfiye etmeye çalışmak için süratli bir değişkenliği sağlayabilecek örgütlenme, altyapı ve komuta düzeyinin olması gerekir.

İlerleme ve geri çekilme

Hareketli savaşta güçlerin arazi üzerindeki ilerleme ve geri çekilme tarzı, düşman konumlanması, mevzilenmesi hareket tarzına göre ayarlanır. Düşmanı yanıltmak, savunma konumunda tutmak, konum değiştirmeye zorlamak gibi hedefler içererek geliştirilir. Bazen bir ilerleme saldırı gibi gözükür, ancak esasta saldırı değildir, bir manevra gösterisi olarak düşmanı konum değiştirmeye zorlamak içindir. Geri çekilme için de aynı şey geçerlidir. Bazen bir geri çekilme, düşmanı yanıltmak amacıyla, onu savunma sisteminden çıkarmamız ve bizim yön değiştirerek başka bir kanattan saldırmamız için yapılır. Tabii bazen de gerçekte ilerleme bir saldırıdır. Ve geri çekilme de gerçek bir geri çekilmedir.

İlerleme ve geri çekilme amaçlı-planlı yapıldığı oranda (ki bu örgütlülükle, sağlam bir koordine ve arazi üzerinde güçlenip, doğru hareket etmekle olur) anlamlıdır. Zaten hareketli savaşın temel özelliği budur. Her şeyin, en basit bir hareketin bile planlı ve amaçlı olarak yapılmasıdır.

İlerleme ve geri çekilme; inisiyatif, değişkenlik yeteneği ve savunmalı olarak geliştirilme bağlamında da hassasiyet taşımaktadır. Örneğin savunmalı ve değişkenliğe açık olmayan bir ilerleme fela-

ketle sonuçlanabilir. Aynı şey geri çekilmek için de geçerlidir.

İlerleme ve geri çekilmeyi diğer bir anlamda şöyle de tanımlayabiliriz: Çetin çatışma ve hareket ortamında konum değiştirmek ve düşmanı da konum değiştirmeye zorlamak. O halde, her iki durumda da saldırı veya inisiyatifi ele geçirme amacı vardır.

Ani durumlara karşı konum değiştirmek, tavır belirlemek ve dinamizm

Hareketli savaşta beklenmeyen ani durumlara karşı konum değiştirmek, tavır belirlemek ve dinamizm kabiliyeti, hareketli savaş güçlerinin her zaman ve doğallaşmış bir tarzda savaşın gelişimine adapte olması, olası gelişmeleri her an hesaba katan bir mevzilenme, örgütlenme ve hareket düzenine sahip olmasından gelir. En basitinden günlük bir konumlanma, istihbarat amaçlı bir mevzilenme dahi kendisini saldırıya ve savunmaya hazır tutan bir hareket gerçekliğine sahiptir. Bu, olası düşman yönelimlerine karşı gelişen bir durumu izah eder.

Çatışma anında olsun, kapsamlı bir saldırı-imha hareketinde olsun, doğabilecek olumlu ve olumsuz durumlara karşı tavır göstermek, güçlerin komuta düzeyinin söz konusu yönde hazırlanması ve harekete geçirilmesine bağlıdır. Böyle süreklilik kazanan bir tavırda olmak teyakkuz, dinamizmdir. Tabii bunun sağlanması için, lojistikten cephaneye, muharebeden sağlığa, silahların etkin kullanımından güçlü bir komuta beynine ve cesaretine kadar gerekli faktörlere sahip olmak vazgeçilmez bir husustur.

Manevra yeteneği

Gerillanın manevra yeteneği, hareketli savaşta devam etmektedir. Daha önce hareketli savaşta kaygan bir cephe tarzının olduğu söylenmişti. İşte bu, aktif manevra yeteneğiyle oluşan bir durumdur. Gerillada gerçekleşen manevra; kaybolmak, hedef olmamak biçiminde olurken; hareketli savaşta manevra, oynak mevzi savaşı veya ani konum değiştirme yeteneğinde somutlaşan bir hal alır. Gerek toplanma-dağılma, gerek hücum, geri çekilme ve gerekse ani yer değiştirmede manevra yeteneğine ulaşmayan bir gücün hareketli sa-

vaşı vermesi düşünülemez. Ya mevziye çakılma olur, ya da taktik örgütleme gereğinin dışına çıkmış bir geri çekilme, dağılma olur ki, ikisi de hareketli savaşta bitişin ifadesidir. Manevra yeteneğini güçlü kılan komutanın inisiyatif ve kararlılık gücü, güçlerin alttan üste doğru sistemli örgütlendirilmesi ve altyapısının sağlamlaştırılmasına bağlıdır.

Hareketli savaşta manevranın salt yer değiştirmek veya savaşı başka bir alanda sürdürmek için yapıldığı sonucuna gitmemek gerekiyor. Savaş biçiminin değişmesi, artık görünen bir cephe kavramı, manevranın gerilladaki amacını da değiştirir. Saldırı yanıltma, kuşatma, yarma, yürüyüş kollarında çokça uygulanacak, dolayısıyla manevra değişik bir biçim ve amaç kazanacaktır. Yani düşmanın bir kanadının zayıflığından faydalanılarak oluşan cephe durumunun yerine, hemen bir manevra uygulayarak, bir kanada saldırma biçiminde gelişecektir.

Hareketli savaşın biçim ve karakteri üzerine sonuç

Hareketli savaşın niteliğinde görüldüğü gibi, biçim ve karakterde özgün bir yan ortaya çıkmaktadır. Gerilla savaşının temel özüne bir bağlılık varken, biçimde düzenli ordu savaşına benzemektedir. Buna benzer birçok faktör vardır.

Hareketli savaşta nicelik ve teknik donanım bakımından düzenli orduya (cephe savaşı anlamında) kafa tutabilecek bir düzey olmadığından, yine nicelik ve teknik anlamda önemli bir mesafe olduğundan, bu mesafe, etkin savaş yeteneği ve araziden faydalanılarak taktik üstünlük sağlamakla kapatılır. Düzenli ordunun örgütlenme ve hareket tarzından kaynaklanan sistemleşmenin yarattığı ağır hareket, inisiyatif ve değişkenlik ilkelerinin yetersizliğinden faydalanarak, var olan zayıflıkları tamamlama, dolayısıyla bir dengelemeye gitme durumu yaşanır.

Hareketli savaşta inisiyatifin sağlanması; değişkenlik, yanıltma, ani konum değiştirme, hücumda koparma ve manevra yeteneği ile olur. Bu durum sürekli olarak düşmanın üstünlük gücünü sınırlar, gerçek inisiyatifin düşman eline geçmesini önler. Oynak mevzi sa-

vaşı biçimi coğrafya ve iklimden yararlanmak, düşmanın teknik üstünlüğünün etkisini kırmak ve boşa çıkarmakla ortadan kaldırılabilir. Savunma içinde saldırı karakterinin bir yönü de buradan gelir.

Hemen belirtelim ki, stratejik savunma ile hareketli savaştaki savunma karıştırılmamalıdır. Buradaki savunma; hareketli savaşın hareket yeteneğinin yarattığı düşmana hedef olmama, pasif ve cephe tarzındaki savunmadan kurtulma, dolayısıyla savunmada da üstünlük sağlama konumundan kaynaklanır. Çünkü, bilinen savaş kuramına dayalı cephe tarzındaki bir savunma, hareketli savaşın konumuna, halk savaşı stratejisine ters düşer.

Savaşın merkezileştirilmesi

Gerilladan hareketli savaşa geçişte, üzerinde en fazla durulması gereken hususlardan biri de savaşın merkezileştirilmesi, genelkurmaylık düzeyinde, ülke geneli savaşını bir koordinede bütünsellik içeren bir tarzın oturtulmasıdır. Savaşın gelişiminin dayandığı boyut bunu kaçınılmaz hale getirmiştir. Savaşın stratejik aşama kaydetmesinin, yani savunmadan dengeye geçişin sağlanması ve savaşta zafere doğru sağlam adımlarla yürünmesinin vazgeçilmez ilkesi savaşın merkezileştirilmesi olmaktadır. Eğer savaşta merkezileşme sağlanmazsa, istenildiği kadar hareketli savaş verilsin, istenildiği kadar gerilla yaygınlaştırılsın sonuç alınmayacak, hatta olumsuz sonuçların doğması işten bile olmayacaktır.

Gerek hareketli savaşı yürüten ordu güçleri, gerekse ülke genelinde savaşın birbirini desteklemesi büyük önem arzetmektedir. Dikkat edilirse, savaşın mevcut düzeyi karşısında düşman bir ordu savaşı vermekte, bunu ülke genelinde koordineli ve sistemli yürütmektedir. Düşman kendi içinde yaşadığı dağınıklığı aşmakta, çok daha sistemli bir ordu savaşı düzenine geçmektedir. Saldırı biçimi iyi incelendiğinde görülecektir ki, ülke genelindeki eyaletleri parça parça ele almakta; ama sıralama, zayıf halkadan yakalama, dolayısıyla düşürdüğü ilk halkadan aldığı cesaretle diğer halkalara yönelme biçiminde olmaktadır. Düşman böyle bir sistem oluşturmaktadır. 1994 yılı başlarında düşmanın başta Serhat Eyaleti olmak üzere daha sonra Amed, Garzan, Behdinan ve Botan gibi bir sıralamaya git-

tiği açık bir gerçektir.

Düşman cephesinde durum böyleyken, bizde yaşanan hâlâ eyaletlerin ülke bütününde bir sistem oluşturamadığıdır. Hâlâ her eyaletin kendine has bir tarzı, bir yaklaşımı vardır. Bazı eyaletler çıkış yaparken, bazıları çıkış yapamamaktadır. Düşmanın stratejik saldırılarına en fazla olanak tanıyan veya düşmanın en fazla medet umduğu hususlardan biri de budur.

Hareketli savaş sürecine geçerken, aslında halk savaşının stratejik bir aşamasını geride bırakmıştır. Yani her anlamda yeni bir sürece girmek durumundayız. Dolayısıyla yeni mevzilenmek, yeni koordinasyon temelinde konumlanmak, yani düşmanın sistemli savaşına cevap verebilecek bir savaşı ortaya koymakla karşı karşıya bulunuyoruz. Savaşın bu aşamasında, üstünlüğü getirecek üst boyuttaki sistem; örgütlülük ve taktik oluşumdur. İşte bu da savaşın merkezileştirilmesiyle olacaktır.

Merkezileştirmede en ciddi yetersizliklerden biri de; saflarda hâlâ güçler arasındaki takımcılık, bölükçülük, bölgecilik, eyaletçilik mantığının kırılmamasıdır. Komutanın, savaşın genel taktiğini esas alarak ve savaşın ulaştığı düzeyin ciddiyetinin farkına vararak, tüm ülkedeki savaşı dikkate alan bir yaklaşımın içinde bulunması gerekmektedir.

Bunun yanısıra, temel savaş alanımız olan Botan-Behdinan'da yürütülecek olan hareketli savaşı gözeten ve buna destek olan bir savaşın diğer eyaletler bazında verilmesidir. Savaşın temel taktiği olan ve stratejik bir önem taşıyan hareketli savaşın Botan-Behdinan'da boğulmaması için, özellikle Garzan, Amed, Mardin eyaletlerinin Botan-Behdinan'da çok daha sıkı bir koordine ile savaşı yürütmesi kaçınılmazdır. Serhat, Dersim, Erzurum eyaletleri ise bunu daha farklı biçimde sürdürme durumundadırlar. Bu alanlarda düşman güçlerinin etkin bir savaşımla uğraştırılmasının yanında, kendi içinde de giderek hareketli savaşa hazırlık yapmak, içine girilmesi gereken bir tutum olmaktadır.

Özellikle askeri hedeflere yönelirken Botan-Behdinan'a düşman takviyelerini önleyecek tarzda bir eylem biçimi içinde olunması önemli bir husustur. Özellikle burada hedeflerin özenle seçimi

önemlidir. Örneğin Botan-Behdinan'da geliştirilecek kapsamlı bir harekata karşı, düşmanın kapsamlı yönelmesi durumunda, Amed Eyaleti'nin bir tabur baskını yapması yerine, askeri havaalanına yönelik bir sabotaj eylemi yapması ya da önemli bir köprüyü uçurması daha etkilidir. İşte gerçekleşecek merkezileşmede ve savaş koordinasyonunda temel ilke budur. Tabii bu durum söz konusu eyaletlerin Botan-Behdinan'ın yedeği durumuna gelmesi anlamına gelmez. Eyaletlerin kendi özgünlükleri çerçevesinde savaş tarzını izlemeleri devam edecektir. Ancak belirtilen şekildeki bir koordine de vazgeçilmezdir.

Tüm bunlar, genelkurmaylığın ortaya çıkaracağı dönemsel planlar, hareketler çerçevesinde olacaktır. Ve sevk-idaresi genelkurmaylık bünyesinde olacaktır.

Koordinasyon

Hareketli savaş koordinasyonu, denilebilir ki, en önemli hususlardan biridir. Güçlerin savaş içindeki koordinasyonu iki esasta gelişir. Birincisi, muhabere sistemiyle gelişen koordinasyon; ikincisi ise (doğal koordinasyon da denilen) örgütlenme ve komutanın inisiyatif ve planıyla taktikte derin bir kavrama düzeyini yakalama sonucu ulaşılan koordinasyondur.

Muhabere sistemiyle yapılan koordinasyon; zamanında ani müdahale ile savaşa bir bütün olarak hükmetmeyi getirirken, güçlerin hareket birlikteliğini ve önemli bir atılım gücünü sağlar.

Çok önemli bir koordinasyon ilkesi de, ani durumlarda kendisini gösteren ve muhabere sistemiyle yaşanabilecek koordine kopukluğunu giderecek taktik ve plan konusunda komutanın belli düzeyde netliğe kavuşturulması ve inisiyatif gücünün artırılmasıdır. Bunun sağlanması durumunda doğal bir biçimi zamanlamada yetersizlikler taşıyabilir; ancak toplanma-dağılmada, hücum ve geri çekilme durumlarında, konum ve yer değiştirme durumlarında komutaya doğru bir inisiyatif tanır. Hareketli savaşta bu durum çok önemlidir.

Fiili koordinasyon güçlülüğü hareketli savaşta belirleyicidir. Bir manganın hareketi, kapsamlı harekatlardan, olumlu ve olumsuzluk anlamında çok şeyi değiştirir. Bir manganın veya takımın birkaç da-

kika geç hareket etmesi, bir alayın harekatını altüst edebilecek kadar etkilidir. Özellikle hücum ve kuşatma harekatlarında bu çok daha fazla öne çıkar. Dolayısıyla çok sıkı ve sağlam bir koordine, hareketli savaşın vazgeçilmez bir ilkesidir.

Bunların yanında önemli olan diğer bir husus da; bir alanda geliştirilecek olan kapsamlı bir harekatta, harekatı destekleyecek komşu bölgelerin, buna, yaygın gerilla ile işgüdüm sağlama olayıdır. Bu koordine biçimi de; harekatın genel amacının bilinmesi, gereken tutumun doğal olarak gösterilmesi ve bu esasta harekete geçirilmesidir.

Hareketli savaş birliklerinin
örgütlenmesine ilişkin bazı özel hususlar

Hareketli savaşta güçlerin alttan üste doğru sağlam bir örgütlülüğe kavuşturulması, taban komutanının çok iyi oluşturulması önemlidir. Özellikle hareketli savaşta sık sık oluşacak değişkenlik, toplanma-dağılma, oynak mevzi savaşı, güçlerin alt komutasını (özellikle takım ve bölük) çok önemle ele almamızı gerektirir. Bu komutanlar açısından, gerektiğinde yalnız başına kaldığında iş yapabilecek, gücün sevk-idaresini ve savaştırmasını sağlayacak olan bir düzey oluşturmak kaçınılmazdır. Takım komutanlıklarının sağlamlaştırılması, kendi başlarına kaldıklarında gerillayı uygulayabilecek duruma getirilmeleri önemlidir. Dolayısıyla gerek bu komutanlıkların hazırlanması, gerekse de görevlendirmelerde dağılımın iyi yapılması gerekmektedir. "Hareketli savaşa geçiyoruz, dolayısıyla manga-takım komutanlıkları işlevini yitirmekte; bölük, tabur, alay komutanlıkları önem kazanmaktadır" yaklaşımı yanlıştır. Elbette bu komutanlık düzeyleri çok iyi hazırlanmalıdır. Ama hareketli savaşın özel karakteri gereğince alt düzeydeki komuta düzeyinin de çok sağlam olması gerekmektedir.

Hareketli güç örgütlenmesinde ortaya çıkacak diğer bir yön de özgün hücum birliklerinin (tabur-bölük) oluşturulmasıdır. Özellikle bunların daha hafif olması, çeviklik, ataklık gösterebilecek bir düzeyde oluşturulmaları önemlidir. Düzenli ordudaki komando birliklerinin çağrışımını yapan bu birliklerin, savaşın dengeye ulaştığı ve-

ya üstünlüğün sağlanamadığı durumlarda, özellikle kanatlarda ve ara bölgelerde zayıf noktaları yakalayarak saldırmaları önemli bir rol oynar. Bu durumda yarma veya kuşatma tarzında etkin bir işlevi görürler. Böyle bir birliğin oluşturulmasında, donanım ve silah-teçhizat durumu, birliğin hareket kabiliyetini artıracak düzeyde olmalıdır. Dolayısıyla ağır silahlarla donanması pek gerçekçi olmaz.

Hareketli savaşta bir manganın, bir takımın işlevini çok önemli düzeyde devam edeceğini söylemiştik. Burada manga nerede, ne zaman, nasıl savaşabilir? Takım nasıl bir işlev görebilir? Bu sorulara cevap vermek gerekir. Örneğin bir takım çok önemli bir geçidi tutarak bir taburun işlevini görebilir. Ya da bir takım çok etkili bir gerilla ile büyük ölçüde düşman yedeklerini uğraştırarak, büyük eylemlerde, çok önemli bir işlev görerek, hareketli savaşı bir tabur düzeyinde destekleyecek rolü oynayabilir. Bir manganın kuşatmada da sızma uygulayarak bir gedik açması, eylemin gidişatına hız kazandırabilir, hatta başarıda belirleyicilik rolü oynayabilir. Bu anlamda da bu tür birliklerin işlevini görmek gerekiyor.

Hareketli savaşta arazinin kullanımı ve iklimden faydalanma

Clausewitz **"Komutanın en büyük müttefiği arazidir"** der. Arazi savaşın taktik biçimini, yürütülmesini, sevk-idaresini, zamanlamasını önemli oranda belirleyen etkendir. Bu genel savaş için böyleyken, hareketli savaşta arazinin önemi on kat daha artar. Hatta şu denilebilir: Hareketli savaşı belirleyen temel etken arazidir. Gerilla savaşında arazinin kullanımı biliniyor. Gerilla savaşından hareketli savaşa geçerken, arazi kullanımı önemli ölçüde boyutluluk ve kapsam kazanmaktadır, hatta birçok yerde değişmektedir. Nasıl ki bir tiyatro oyunu için kurulan sahnenin başka bir oyun için değişmesi gerekiyorsa, hareketli savaşta da sahne, yani arazi yeniden ele alınmalıdır.

Gerilla sürecinde arazi kullanımı eylem için dardır. Bir karakol baskını gibi bir tepe ele geçirmede kullanılan bir taburun, bir bölüğün pusuda da kullandığı araziyi göz önüne getirelim. Burada sadece hedefin çevresindeki arazi bizi ilgilendirir. Çünkü kullan-

dığımız zaman ölçüsü dardır. Bizim için bir saat, birkaç saat için gerekli olan arazi yapısı önemlidir. İşte bu durum hareketli savaşta değişmektedir. Zaman genişlemektedir. Dolayısıyla eskiden bir dağ bizi ilgilendirmişse şimdi birçok dağ, yine eskiden birkaç köyse, şimdi onlarca köy ilgilendiriyor. Eskiden bir-iki düşman merkezi bizi ilgilendiriyorsa, şimdi birçok düşman merkezi bizi ilgilendirecektir. İşte bu durumda bir su, bir çeşme, küçük bir kayalık, bir düzlük, hatta birkaç ağacın bizi ilgilendireceğini söylemeliyiz. Harita veya plan üzerinde çok önemsiz görünen bunlar aslında hiç ummadığımız bir biçimde öylesine bizi etkiler ki, bazen gözden kaçırdığımız veya önemsemediğimiz bir yokuşun hesaplanmaması bize bir saatlik zaman kaybettirir. Bir saatlik bir zaman savaşın boyutlandığı, kapsamının büyüdüğü bir ortamda o savaşı kaybettirebilir. Dolayısıyla hem arazinin daha geniş, derinlikli ve ayrıntılı ele alınması, hem de o arazinin geniş ve derinlikli bir şekilde hareketi etkilemesi önemlidir. Örneğin 5 taburun arazi üzerinde bir plan çerçevesinde uyumlu, sistemli hareket ettirilmesi, ilerletilmesi ve geri çekilme yaptırılması nasıl olmalı? Şimdiye kadar bizde yaşanan duruma baktığımızda; aslında kapsamlı bir güç hareket ettirilmiştir ama bu çok bozuk olmuştur. Ya çok dağınık ve koordinesiz ya da bu tehlikeden dolayı mevziye çakılma olmuştur. Bu, şundan ileri gelmektedir: Gücümüzü kapsamlı plan dahilinde mevzilendirip, hareket ettirme durumumuz yok. Belki genel anlamda kafamızda bir plan vardır, ama bunu pratiğe uyguladığımızda aslında çok beklemediğimiz yanların ortaya çıktığını görüyoruz. Bunu gidermek için en başta ister askeri harita olsun, ister maket olsun, ister yazı üzerinde olsun ama mutlaka sisteme kavuşmuş ve bizi düşünsel anlamda hakim kılan bir planın olması gerekir. İşte 5 taburun hareketi eğer plan üzerinde tüm ayrıntılarıyla netliğe kavuşturulursa, komutanın 5 taburun hareket ettirilmesinde taktik ve düşünsel hakimiyeti artar, böylece o komutan gerçek rolüne ulaşır. Bir taburun izleyeceği hat iç içe geçmiş çok sarp, ama diğer bir taburunki daha az engebeli bir arazi ise, iki tabur arasında doğal olarak zaman açısından bir farklılık doğar. Bu durum hareketi çok önemli oranda olum-

suz etkiler. Bırakalım bir taburu, bir takımın ilerleyeceği hattın göz önünde bulundurulmaması bile, tüm hareketi etkiler. Bu anlamda, bir suyun geçişinin zamanlaması, sık ormanlıklı bir arazide yürüyüşün ya da ilerlemenin engellemeleri dahi hesaba katılmalıdır.

Arazi kullanımında diğer bir husus, araziden faydalanılarak, düşmanın teknik üstünlüğünü kırmak ve dengesizliği böylece gidermek olayıdır. Örneğin bir nehir iyi kullanıldığında daha küçük bir güç de bir cephe hakkında önemli rol oynayabilir. Yani bir taburla savunacağımız bir hattı, nehirden faydalanarak bir bölükle savunabiliriz. Bu bize düşman karşısında nicel olarak güç dengelemesini ve teknikteki boşluğun kapatılmasını getirecektir. Yine iyi kullanıldığında küçük bir arazi parçası bizi obüs toplarından, tank atışlarından korumayı getirir.

Başka bir biçimde, üç dağın çok iyi kullanılması, kuşatmada önemli bir rol oynar. Bu durumda geçitlerden yararlanılarak, kuşatmada doğal bir savunma hattının oluşturulması sağlanabilir.

Araziyi kullanmakla birlikte, iklimden faydalanmak, diğer bir husus olmaktadır. Yağmurlu zamanlarda arazinin yağmur veya kardan çamurlaşması, düşman tekniğini, motorize birliklerini önemli oranda zor durumda bırakır. Aşırı bir yağmurla gevşeyen toprak, top mermilerinin patlamasını yarı yarıya sınırlar. Sis top atışlarının olmasını engeller. Yine yoğun bir sis düşmanın hava desteğini ortadan kaldırır. Tabii bunun zamanlaması çok önemlidir. Gecelerin uzun ve kısalığı taktiği etkiler. Yine yağmurlu veya bulutlu bir gecenin, gece dürbünlerinin görüş mesafesini azaltması sızmayı kolaylaştırır.

Demek ki, genel arazi kullanımında bize en fazla gerekli olan; arazinin geniş bir biçimde ele alınmasıdır. Yani mekanın zamanla orantılı olarak boyutlandırılmasıdır. Bunun için de daha bilimsel ve tamamıyla düşüncenin harekete geçirilerek, arazi üzerinde taktik gelişim tarzının esas alınması gerekir. Özellikle birkaç alayın veya taburun koordineli olarak arazi üzerinde hareket ettirilmesi en fazla üzerinde durulması gereken husus olmaktadır.

Hareketli savaşa geçerken
dikkat edilmesi gereken özel hususlar

Hareketli savaş sürecine girerken elbette ki her şey kolay yürümeyecektir. Gerçek anlamda düşmanla kapışmamız bundan sonra olacaktır. Kader belirleyici özelliğe sahip bu sürece girerken, yaşanacak sorunlar bizi büyük ölçüde zorlayacaktır ama, zafer kazanmanın da bu zorlukları ezmekte, önümüze çıkacak sorunları aşmakta olduğu gerçeği yakıcıdır.

Savaşa bilimsel ve sistemli yaklaşımdan tutalım komuta ve güç örgütlendirilmesine, uzun süreden beri gelen savaş pratiğinin gerilla tarzında yarattığı gelenekselleşmenin aşılmasına, düşmanın izlenmesi ve taktiğin denetime alınmasına, dolayısıyla haber alma konusunda ciddi eğilmemize kadar birçok konuda hâlâ yetersizlikler yaşanmaktadır. Bunları gidermek en temel sorunlarımızdan biridir. Yine altyapının oluşturulması başlı başına bir sorundur. Lojistik ve teknik örgütlenmenin arazi ve doğa koşullarının hesaplanılarak serpiştirilmesi, her alan ve coğrafya özgünlüğüne göre ele alınması önemlidir.

Gerilladan hareketli savaşa geçerken yaşanacak olası sancılar, elbette ki doğuracağı zararlar bazında basite alınamaz. Geçmişte yaşanan yetersizlikler, çok şey kaybettirmemiş olabilir (ki, bu zaman zaman partiyi çok zorlu süreçlerden geçirmiştir ve tamamiyle Parti Önderliği'nin çabaları ile bu süreçler atlatılmıştır). Fakat bundan sonraki süreçte, eski hatalar, yetersizlikler en basitinden bile olsa çok şey kaybettirebilir. Bu bağlamda sorunların çözümünde çok üst seviyede bir düşünsel çaba gerekiyor. Ve bu çabayla bütünleşmiş bir pratik gerçeklik önemlidir.

Ordulaşmaya geçerken, uzun süre devam eden gerilla yaşam tarzının kökleşmesi, sistem ve disipline ulaşmada ayak diremeyi getirecektir. Ki yaşanan en önemli sorunumuz şu anda budur. Bu sorunun yaşatılmasının uzun vadeye bırakılamayacağı da açıktır. Zamana bırakmak, daha atak davranmak için de, komutanın çok iyi dönüştürülmesi gerekiyor. Yani birincil planda komutanın netleştirilmesi önümüzde duran temel sorundur.

Diğer bir sorun, ordulaşma adı altında gerilla yaşam tarzını dıştalayan, hantal, dinamizmden uzak, bir çeşit peşmergeliğin yaşatılması

tehlikesidir. Yani hem ordulaşmaya gelmekte ayak direme, hem de ordulaşma adı altında peşmerge kültürünün, bürokratizmin, gerillanın atak, üretken yaşam tarzından kopmuş bir yaşam tarzının oluşma tehlikesi vardır. Hem kurumlaşmanın reddedilmesi, hem de kurumlaşma adı altında bürokratizmi dayatan anlayış da bunun diğer bir yönüdür.

Hareketli savaşa geçişte yaşanacak en önemli sorunlardan biri de; düşmanın taktiğini, hareket tarzını ve planlarını açığa çıkarmakta yaşanan yetersizliklerdir. "Savaşta haber alma ve bunu değerlendirme" adı altında özel eğitimlerin verilmesi kaçınılmazdır. Dikkat edilirse, düşman bizi çok iyi tanımasına rağmen, bizim onu tanımada, denetime almada büyük yetersizlikler içindeyiz. Bunu sağlamak için, salt istihbarat ağının veya birimlerinin oluşturulması yetmez. Savaşta düşmanın hareketlerinden ve yaşanan belirsizliklerden sonuç çıkarma, ona göre tedbir geliştirme ve mevzilenme için komutanın "haber alma ve değerlendirme" konusunda bazı askeri hususları esas alan eğitimlerden geçirilmesi ve uzmanlaştırılması gereklidir. Savaşta bazen peş peşe, birbirini doğrulayan, birbirini destekleyen haberler, tecrübesiz bir komutanı hemen bir karar almaya sevkedebilir ve böyle bir karar çılgınca bir karar da olabilir. Çünkü düşmanın yanıltma, yanlış yöne sevketme amacı ile geliştirdiği birçok taktik yaklaşım vardır. Bunun için savaş biliminde, çelişkili haberlerin komutanı değerlendirmeye götürdüğü, dolayısıyla onu yanılgılardan kurtardığı gerçeği vardır. Böyle bir durum mevcutken, bizde çok fazla yanılgıya gelme, hep oyuna gelme durumu göz önüne getirildiğinde, sorunun ciddiyeti daha da anlaşılırdır.

Savaş, ordulaşma konusunda çok kapsamlı ve ciddi bir sürece giriyoruz. Her anlamda; kurumlaşmadan savaş tarzına, taktikten örgütlemeye, oluşabilecek ayak diremelere kadar yetersizliklere çok amansız biçimde yüklenerek bu sorunları bertaraf etmekle karşı karşıyayız. Bunları bertaraf etmek zaferi yakalamada belirleyici öneme sahiptir.

Hareketli savaşta taktik

Öz itibariyle "Hareketli Savaş"ın iki temel taktiği vardır: Kuşatma-ezme ve üzerine çekip imha etme.

Hareketli savaş sürecine girerken, gerillanın geçmişteki temel taktikleri olan baskın, pusu, sabotaj, suikast vb. taktik hususlar hareketli savaş taktiğinin alt taktikleri olur. Zafere kadar da bu taktikler hiçbir zaman önemini yitirmez. Hareketli savaş döneminde bu taktikler entegre bir sisteme kavuşturulur, bütünleştirilir. Örneğin kuşatma-ezme taktiğinin hazırlanmasının ve uygulanmasının öncüleri olur. Bu taktikler aynı şekilde üstüne çekme-imha etme taktiğinde de büyük bir öneme sahiptirler. Bunların yanısıra hareketli savaşın iki temel taktiğine destek olacak başka taktik biçimleri de ortaya çıkar. Örneğin peşisıra hareket taktiği, kademeli pusu, çevirme taktiği vb.

1- Temel Taktikler
a) Kuşatma-ezme
b) Üzerine çekip imha etme
2- Alt taktikler
a) Peşisıra hareket taktiği
b) Kademeli pusu ve oynak mevzi
c) Yarma taktiği

1- Temel taktikler

a) Kuşatma-ezme

Kuşatma-ezme taktiği, özünde saldırı karakterli bir taktiktir. Düşman gücünün bir kısmını veya bir düşman merkezini kuşatmaya alarak yok etmeyi içerir. Saldırı özellikle birçok taktiğin iç içe entegre olarak kullanılmasıyla gerçekleşir. Bu taktikte iki yön vardır. Bu yönler hedefin konumuna bağlıdır. Birinci yön; sabit bir düşman hedefinin kuşatmaya alınarak düşürülmesidir. Tabur, tugay şehir vb. İkinci yön de; hareketli bir düşman gücünün kuşatmaya alınarak ya da bir arazide kıstırılarak imha edilmesidir.

1- Sabit bir hedefe yönelik harekat

Böyle bir hedefe yönelik gerçekleştirilecek olan taktikte öncelikle ortak olan bazı hususları irdelemek yararlı olacaktır. Böyle bir

hedef kuşatılırken; kuşatmanın karakteri önemlidir. Eğer kuşatma dar ele alınırsa, sonuç almak oldukça zor bir durumdur. Çünkü düşmanın kuşatmayı kuşatmaya alma tehlikesi her zaman olasıdır. Bu tehlikeyi ortadan kaldırmanın en doğru biçimi, klasik anlamdaki çembersel kuşatma mantığından kurtulmaktır. Çembersel kuşatma, hedefin etrafındaki kuşatmadır. Ve bunun amacı, hedefi ezmektir. Yani hedefi ezecek olan güçler bu çemberi oluştururlar. Buna kıstırma da denilebilir. Şimdi asıl sorun kuşatmanın korunması, dış saldırılara maruz bırakılmamasıdır. Öyle bir durumun meydana gelmesini önlemek için iki taktik izlenebilir.

Birincisi, söz konusu kuşatma gücünü korumaya alacak ve daha çok geçiş noktalarını (köprüleri, stratejik tepeleri vb.) yani düşmanın olası bütün saldırı hatlarını sağlama alacak biçimde güç mevzilendirmektir. Burada köprüler uçurulabilir, birçok yer yoğun olarak mayınlanabilir.

Böyle kuşatmalarda yarma taktiği en sık başvurulan taktiktir. Çünkü, parça bütünden koparılmak durumundadır. Yarmayı destekleyecek en önemli taktik ise peşisıra harekettir. Yani dalgalı, periyodik saldırılarla eritilirken, onu dış destekten ve takviyeden mahrum bırakmak için düşmanın diğer güçlerine yönelik saldırılar devam eder. Taciz, çatışma, suikast vb. taktiklerle düşmanın diğer güçleri savunma konumunda tutulurken, kuşatma daraltılır ve son darbeler indirilir.

Hedeflenen bölük ise, değişik taktikler izlenebilir. Örneğin akşamdan itibaren bölüğün kuşatmaya alınarak, kuşatmanın tam daraltılması, belli bir savaştan sonra sızma, peş peşe saldırılarla sabaha kadar vurularak tasfiye etmek olabilir. Ya da gece kuşatmaya alınıp, plan yerli yerine oturtulur, sabahtan itibaren vurulmaya başlanır. Bu konuda kesin belirlemeler hedefin, coğrafyanın, bizimle düşman gücünün, iklimin durumuna göre değişir. Taktiğin en önemli ve kesinlik taşıyan ilkesi, kuşatmanın yapılmasıdır. Doğru biçimde gerçekleştirilmeyecek bir kuşatma, kuşatma olmaktan çıkar. Hatta kuşatmanın kendisi kuşatılma tehlikesiyle karşı karşıya kalır. Diğer bir husus taciz savaş tarzından kurtulup çatışmalarda da sonuç alıcı tarza ulaşmaktır.

Hareketli savaşın bu taktiği daha çok stratejik saldırı dönemine tekabül eder. Böyle olmasına rağmen, denge dönemlerinde daha çok düşman garnizonlarına karşı böyle hareketler sıkça yapılır. Bu daha çok tabur, alay vb. düşman merkezlerinin ortadan kaldırılmasına yöneliktir. Bu hareketler kısa zaman içerisinde yapılmak durumundadırlar.

2- Hareketli güçlere yönelik harekat

Adından da anlaşılacağı üzere bu taktik; düşman güçlerinden bir kısmının (bölük, tabur, alay) herhangi bir alanda kıstırılarak imha edilmesini içerir. Bu taktik aynı zamanda hareketli savaşın "üzerine çekme-imha etme" temel taktiğinde de sıkça uygulanır. Bu taktikte ortaya çıkan temel özellik, düşman gücünün birbirinden koparılması, koparılan parça ya da parçaların çembere alınarak ezilmesidir. Peşisıra hareket, yarma taktiği, en temel taktikler olarak bu taktiğin içinde uygulanır. Bunun ülkemiz şartlarında daha fazla uygulanma imkanı vardır.

Bu taktiğin uygulanması için üç husus çok önemlidir. Birincisi; çok güçlü ve taktik ustalığa sahip üst komuta kademesi. İkincisi; sağlam ve güçlü bir koordinasyon. Üçüncüsü; planlamanın, taktiğin derin bilincine ulaşmış, atak, seri bir komuta ve savaş yapısı. Örneğin Vietnam'da, İkinci Dünya Savaşı'nda Sovyet ordusunda böyle kuşatma-imha etme hareketleri çokça uygulanmıştır. Bunlar günlerce devam eden kuşatmalardır. Ülkemiz şartlarında bu durum değişir. Ülkemiz ne Sovyetler'dir, ne Vietnam'dır, ne de böyle bir ordumuz vardır. Düşmanımız da farklıdır. Kürdistan'ın şartları çok daha değişiktir. Dolayısıyla değişik biçimler kendisini dayatmaktadır. Bizde ortaya çıkacak olan daha çok taktik üstünlükler, nitelikte olgunluk, profesyonelleşmedir.

Bir düşman bölüğünün kuşatmaya alınması ve imha edilmesi üzerinde duralım: Öncelikle hareket planının oluşturulması gerekir. Taktiğin belirlenmesi ve komutanın bu esaslar üzerinde en ince ayrıntısına kadar yoğunlaşması, ruhen ve bilinç olarak bir doygunsal düzeye ulaşması gerekir. Bütün bunlar düşmanın hareketini gözlemlemek ve takip etmekle olur. Düşmanın nitelik ve niceliğini, si-

lahlarını, hareket tarzını, koordine biçimini vb. hususları tam tespit edemezsek bile tahmin gücüyle birçok yerde sonuca ulaşmak zorunludur. Bu, düzenli orduların temel karakteridir. İnisiyatif ve esneklik payı çok azdır. Bu durum göz önüne alınmadan sağlıklı bir plan oluşturulamaz. Bütün bunlar (keşif, istihbarat, gözlem, tahmin, sezgi vb.) çalışmaların bütünlüğü içinde gelişir. Ve bunlardan sonra da yapılması gereken taktiğin belirlenmesidir. Bunlara ek olarak pusular, art bölgelerde bazı hareketli birlikler tedbir olarak konumlandırılır.

İkincisi, düşmanın alandaki ve alana yakın güçlerini; sürekli bir saldırıya tabi tutarak, savunma durumunda bırakmaktır. İşte burada yaygın gerilla taktiğine başvurulur. Küçük çaplı baskınlar, tacizler, ulaşım hatlarını kesme, alt bölgelerdeki köprüleri tahrip etme, yol kesme, yani bir bütün olarak düşmanı felç etme, dolayısıyla takviye gücünden mahrum etme taktiği izlenir. Bu taktik, düşmanın en güçlü halkasıdır. Aslında eyalet çapındaki bütün bölge güçleri merkezi bir planlamaya tabi tutularak, koordineli hareket ettirilmek durumundadır. Hatta bir koordine konumuna geçmek durumundadırlar.

Kuşatma, ezme harekatları, böyle geniş ve kapsamlı bir planlama olmadan başarıya ulaşamazlar. Bu durum, dar anlamdaki hedefler için değişir. Belirtilenler daha çok kapsamlı ve büyük hedefler için geçerlidir. Dar anlamdaki kuşatma-ezme hareketleri için zaman ve taktik hususları daha çok ön plana çıkar. Örneğin bir tabur hedef alınıyorsa, bu hem kısa sürede, hem de usta taktik bir incelikle yapılabilir. Böyle hedeflerin kısa sürede düşürülmemesi harekatı tehlikeye sokar.

Kuşatma planı hazırlanıp, uygulanmasıyla birlikte hedefin imhasına yönelik saldırılar ikinci aşamadır. Uygulama sırasında her türlü taktik zenginliği yaratmak, başarının teminatı olacaktır. Peşisıra hareketler, kuşatma-ezmede en çok başvurulan taktiktir. Kuşatmaya alınan bir hareketin tek bir saldırıyla düşürülmesini hesaplamak büyük bir yanılgıdır ve tehlikelidir. Dolayısıyla psikolojik taktikten sızmaya kadar birçok tarz iç içe uygulanarak hedefin zayıflaması, yıpratılması sağlanır. Bir-iki saldırı, taktik saldırı olarak yapılabilir. Bu, hem düşmanın konumunu belirleyecek, hem de düşmanı zayıf-



latacaktır. Bunlar yapılırken, nihai saldırı için en güçlü ve en nitelikli gücü ayırmak daha gerçekçidir. Böyle bir harekat bir geceye de sığdırılabilir, hedefe göre bir hafta, bir ay da olabilir. Şehir ve askeri garnizonlara göre taktikler çoğaltılabilir.

Bu tarzdaki kuşatma-ezme harekatının en güzel örneklerinden biri 1945'lerde Vietnam'da gerçekleştirilen Dien-Bien Fu harekatıdır. Fransızların bir tümenden fazla olan bir garnizonu, kuşatmaya alınarak, aşağı-yukarı bir aylık süre içinde tasfiye edilmiştir. Vietnam Halk Kurtuluş Ordusu Dien-Bien Fu'daki garnizonu kuşatmaya alırken, güçleri (bir kısım) ileri doğru peşisıra saldırılarda bulunarak, Güney Vietnam'daki Fransız destek kuvvetlerini sürekli savunmada bırakmış ve garnizonu dış dünyadan soyutlayarak rahatlıkla imha edebilmişlerdir.

b- Üzerine çekip-imha etme

Bu taktiğin açımlanmasına geçmeden önce birkaç hususa değinmekte yarar vardır. Belirtilecekler direkt ve dolaylı olarak bu taktikle ilgilidir. Çünkü hareketli savaşın bu temel taktiği, günümüzde en fazla kullanılma dahilinde olan taktiktir.

Savaş olayına yaklaşımdaki sapmalar, savaşın her sahasına yansır. Bizim savaşa yaklaşımda hâlâ acemiliği aşamadığımız bir gerçektir. Tabii olay salt acemilikle izah edilemez. Savaşın mevcut düzeyi, savaş gerçeğine yaklaşımımızda, derin düşünmemiz bile gerçeklerle tanışmamızı dayatmaktadır. Ne yazık ki, Parti Önderliği'nin bütün çabalarına rağmen, olayın ciddi boyutunu hâlâ yakalayamadığımız da bir gerçek. Bugün düşmanla ciddi bir savaşa tutuşmuş bulunmaktayız. Düşman amansızca yükleniyor. Çünkü tarihten gelen bir savaş tecrübesi vardır. Bu tecrübe ile kendilerine yönelik tehlikeyi görüyorlar. Bundan hareketle ordularını gerçek bir savaş düzenine sokmuş bulunmaktadırlar. Bu savaş düzenini, düşmanın fazla teknik kullanmasında, en ağır silahlarının, askerlerinin büyük bir bölümünün harekete geçirilmesinde arayamayız. Bu, savaş düzeninin uzun vadeli, planlı, sistemli ve bilimsel savaş esaslarına dayalı bir savaşın verilmesinde aranabilir ki, savaşın esas boyutu da budur.

Şimdi hareketli savaş değerlendirmelerimizde uygulamalarımızı

tekrar bir incelemeye alalım. Bazı yerlerde darmadağınık bir çatışma, her nedense hareketli savaş denemesi sayılabiliyor; mevziye çakılma, alan tutma olarak değerlendiriliyor; kaçış, manevra olarak değerlendiriliyor. Düşmana 500 metre uzaktan ateş açılıyor, bu mesafede günlerce çatışılıyor, onlarca düşman ölüsünden bahsediliyor. Yani abartmalar sürüp gidiyor, öncelikle hareketli savaşı uygulamamız için bu tür durumlardan kurtulmak, gerçeklerle birleşmek gerekiyor. Bunu göz önünde bulundurarak konumuzu açalım.

Savaşta şöyle bir kural vardır: *"Bir güç saldırıya geçtiğinde, diğeri savunma konumuna geçmek durumundadır."* Bu durumda hangisi avantajlıdır, hangisi kazanabilir, saldıran mı kazanır, savunmadaki mi kazanır? Bunlar hep tartışma konusudur. Clausewitz'e göre planlı ve uzun vadeli savunma kazanır. Yani o hep savunmanın üstünlüğünü iddia eder. Clausewitz'i haklı çıkaran onlarca örnek vardır. Clausewitz'in burada dile getirmek istediği, aktif savunma da denilen, saldırı karakterli bir savunmadır. Bu, savaş stratejisinin bir konusudur. Yani burada bahsedilen dar anlamdaki bir savunma ve saldırı değildir. İkinci Dünya Savaşı'nda Hitler ordusu tarihin en büyük saldırısını yaptı. Ruslar ise "anavatan savunması" denilen en büyük savunma savaşını verdiler ve Hitler tarihin en büyük yenilgisini Sovyet ordusunun elinden tattı. Bunu Rusların savunma savaşı karakterinde aramak gerekir. Bu, hareketli savaşın üstüne çekmeimha etme taktiğidir.

Savaşın kapsamlı olması özünü bozmaz. Yine uzun süre devam etmesi, büyük orduların çarpışması, tekniğin büyüklüğü vb. bütün hususlar taktiğin özünü bozmaz. 5000 kişi yerine, beş milyon kişi savaşmıştır. Yani şekilde büyük tanklar vardır. Ama öz aynıdır. Fakat şu vardır: Sovyetler Birliği, Hitler ordusunu üzerine çekmedi ya da Hitler ordusunu çekmek için taktiğe başvurmadı. Hitler saldırgandı, dolayısıyla saldırgan karakterinden dolayı saldırdı. Sovyet ordusu ise mecburen savunmaya geçti. Eğer Hitler'in saldırma niyeti olmasaydı, kışkırtma taktiği uygulasaydı, Sovyetler'in planını anlayacak, dolayısıyla saldırmayacaktı. Hitler mantığına göre saldırmak onun çıkarınaydı ve saldırıp sonunda kendi bitişini hazırladı. Bu konular hep planlı, bilimsel konulardır. Bunu şunun için açıkla-

dık; bizde bir mantık var; hareketli savaşın üzerine çekme-imha etme taktiğini uygulamak için önceden kendimize göre bir plan hazırlarız, sonra bu planımızı mevzilendirip savaş düzenine sokarız, ondan sonra da sözümona düşmanı kışkırtıp, kendi planımız doğrultusunda hareket ettiririz. Ama çoğu zaman düşmanın da belli bir savaş tecrübesinin olduğunu unutuyoruz ve kendimize göre geliştirmiş olduğumuz planlarımız boşa çıkarılıyor, çıkabiliyor.

Almanlar saldırdığında, Rusların savunmaya geçmeleri kaçınılmazdı ama, Ruslar akıllı, planlı ve uzun vadeli bir savunmaya geçtiler. Almanların yenilgisinin hazırlığı bu savunmadır. Burada şu ortaya çıkıyor: Düşman saldırıya geçtiğinde aslında bizim hareketli savaşı uygulamamızın en iyi şartları doğmuştur. Zaten düşman geliyor üzerimize. Yani artık düşmanı üzerimize çekmek için yöntem geliştirmeye gerek yoktur. Peki düşman üzerimize geldiğinde biz ne yapacağız? İşte bu noktadan hareket edip, soruna eğildiğimizde hatamızı iyi görürüz. Biz kendimizi bir bütün olarak bu gerçeğe göre örgütlemeli ve hareketli savaşa geçmeliyiz. Tabii bu çok sistemli ve örgütlü bir düzen gerektiriyor. Parti Önderliği'nin ısrarla dayattığı, bizim de bir türlü yapamadığımız da budur. Bu gerçeği irdeledikten sonra taktiğin içeriğini açalım.

Üstüne çekip-imha etme taktiğinin özde savunma karakterli bir taktik olduğunu daha önce belirtmiştik. Bu taktikte saldırı-savunma iç içedir. Savunma karakteri egemendir. Ancak aktif yönlü saldırı olmuştur. Peşisıra hareketlerde, kuşatma-ezmeye, yaygın gerilladan, yarma taktiğine, kademeli pusuya kadar birçok taktik iç içe uygulanır. Tabii geliştirilecek harekatın özelliğine göre taktik de biçim değiştirebilir. Daha önce belirttiğimiz biçimde kapsam, büyüklük, küçüklük özü değiştirmez. Zaman açısından bu harekatların uzun süre devam etme durumu olabilir. Bir harekat en küçük ve dar anlamda bir hafta, bir ay, hatta birkaç ay sürebilir. Dar anlamda ele alınırsa, bir-iki günlük muharebelerle ancak elde edilebilir. Eğer gerçekçi bir hareketli savaş planı uygulanacaksa, sonuç alıcı da olsa, birkaç günlük olarak planlanan bir harekat sonuç vermeyecektir. Bu ancak, taktiğin parçası olabilir. Zaten düşman bunu hesaplayarak saldırıda bulunur. Genel bir örnekle somutlaştıralım:

Düşman eğer bir tümenlik güçle saldırıda bulunursa (bir tümen yaklaşık olarak 16000 civarında askerdir), bunun en az 2000'i geri hizmette çalışır. Yine tankçı, topçu birlikleri vardır. Bütün bunlar ortalama olarak hesaplanırsa, bir tümenin aktif savaş gücü 10000-'dir. Bizim buna karşılık gücümüz, bir gerilla tugayı olmak durumundadır. Bu ikibinbeşyüz-üçbin kişidir. Güç dengelemesi böyle kaba olarak belirlenebilir.

Düşman üzerimize geldiğinden o saldırı konumunda olmak, biz de savunma durumunda olmak zorundayız. Düşmanın saldırı taktiği, bizim savunma taktiğimizi belirleyecektir. Tabii bunun coğrafya, iklim etkenleri de vardır ve bunlar göz önünde bulundurulmak zorundadır. Düşmanın konum ve hareket özelliğine bağlı olarak gündüz hareket edip, gece savunmaya geçer. Biz ise hem gündüz, hem de gece hareket etmek durumundayız. Hatta, bizde gece savaşı ağırlık kazanacaktır. Buna giderken düşman gücünü sınırsız kullanmak durumunda kalacak ya da biz onu bu konuma girmeye mecbur bırakacağız. Bunu yaparken de gücü sınırsız kullanmaktan kaçınmalıyız. Çünkü bizim esas amacımız düşmanı sert karşılamak değil, onu gittikçe arazinin derinliğine çekip yıpratmak, yorgun düşürmektir. Bunların hepsi birinci aşamayı içerir. Birinci aşama yıpratmaktır.

Yıpratma taktiğinde temel olarak iki taktiğe başvurulabilir. Birinci taktik, düşmanın gündüz harekatlarına karşı aşamalı (kademeli) pusu ve oynak mevzi savaş taktiği, ikincisi, geceleyin kullanacağımız yaygın gerilla taktikleri olan baskın, sızma, taciz, suikast vb.-'leridir. Eğer gücümüz 3000 ise, 1000 kişi bu yıpratma taktiğinde kullanılabilir. Diğer 2000 kişi ise esas amaca yönelik olarak hazırlanır. Böyle geceli-gündüzlü birkaç günlük bir savaşla düşman hem yorgun düşürülür, hem de hareket tarzı, silahları, koordine biçiminde destek güçleri, yani bir bütün olarak düşman ayrıntılarıyla tanınır. Dikkat edilirse birinci aşama olan yıpratma savaşı, aynı zamanda imhanın hazırlığıdır. Savaşın şu ilkesini hatırlayalım: "Her savunma, saldırıya hazırlıktır." Buraya gelmişken bir hususu belirtmekte yarar vardır. Geçmiş pratiğimizde düşman saldırıya geçerken güçlerimiz dağınık olmuş, bir kısım güç savaşırken; bazı birlikler başka alanlarda boş kalmıştır. Bu önemli bir hatadır. İkinci ve en

önemli hatamız ise; biz güçlerimizi sınırsız kullanıyoruz. Yani güçler son haddine kadar kullanılarak, birkaç gün içinde yorgun düşürülüyor. Böyle bir tarz, daha baştan hareketli savaşı reddeder. Çünkü hareketli savaş en fazla yedek güç isteyen bir savaş tarzıdır. İkinci aşama yıpratma savaşını bitirip denge sağlamaktır. Yani düşmanın yorgunluğunun son haddine çıkarılmasıdır. Bu aşama çok kısadır. Buradaki taktik esas olarak yedek güçlerin saldırı konumuna göre düzenlenmesidir. Düşman durdurulmuştur. Hamle sırası bizdedir ve bundan sonra üçüncü ve son aşama başlar.

Üçüncü aşama hamlenin bizim tarafımızdan yapılmasıdır. Biz 2000 kişi ile bir tümeni yok edemeyiz. Bu abartılı olur, burada eğer düşman durumu farkedip ileri harekatını durdurup geri çekilmeye başlarsa, izleyeceğimiz taktik farklı olur. Yani taktiğin uygulanma biçiminde farklılıklar görülür. Biz aslında her iki durumda da, tümeni hedef almaktan çok tümenden bir parça koparmak (tabur-alay vb.) isteyeceğiz. Yani yarma hareketi ile düşmanın bir gücünü kuşatmaya alıp bitirene kadar döveceğiz. Bu bir gecede de olabilir. Bunu harekatın niteliği belirler. İmha sahasında temel taktiğimiz kuşatma, kuşatma içinde peşisıra harekatlar ve yarmalarla parça parça imha etmeye gitmek durumundayız. İşte bu imha harekatları da birbirini takip ederek gider. Bunlar hep uzun vadeli alınacak harekatlardır.

Burada belirtilmesi gereken önemli bir husus da şudur: Biz, taktik yaklaşımımızda saldırı ve savunma konularını çok iyi irdeleyerek, savaşımızın özgünlüğüne göre bir taktik ve stratejik karakter oluşturmak durumundayız. Tabii, bunlar düşmanın stratejik ve taktik karakteri esnasında, coğrafya, güç, teknik vb. hususları çok bilimsel ve ince bir tarzda birleştirip, sonuç oluşturmakla sağlanacaktır. Vietnamlılar *"1960 yılı başlarından itibaren Amerikalılar 2000 deniz piyadesini bir hava üssünü korumak için Vietnam'a çıkardıklarında, biz artık Amerika'nın ordusuyla uzun bir savaşa tutuşacağımızı anladık ve Amerikan stratejilerini, taktiklerini, hareket tarzlarını ve ordularının bütün özelliklerini araştırmaya başladık. Topladığımız bilgilerle bunların üzerinde derin derin araştırmaya ve daha bu zamandan itibaren derin tartışmaya başladık"* diyorlardı.

Şimdi bizdeki savaş tarzına baktığımızda düşmanı ne kadar tanıyoruz? Ne yazık ki, çok az tanıyoruz. Her şey olup bittikten sonra "düşman taktiği buydu, planı şuydu, hareket tarzı böyleydi, şu tekniği şöyle kullandı" diyoruz.

Bunları, hep savaşın üzerinde taktik konulara yaklaşımda sapmaların temel nedeni olduğundan belirtiyoruz. Ve hâlâ bundan da kurtulmuş değiliz. Halbuki bu canalıcı bir sorundur. Eğer bunu aşmazsak bırakalım hareketli savaşı uygulamayı, savaşın yükselmiş boyutu karşısında taktiksizlik ve taktik sapmalar içinde kendi kendimizi boğarız. Bu açımlamalardan sonra tekrar hareketli savaşa dönelim.

Hareketli savaşın iki temel taktiği hakkında genel bir çerçeve çizildi. Tabii bunlar ve özellikle üstüne çekme, imha etme taktiği çok derinleştirilebilir. Hareketli savaşı bir bina gibi tasarlarsak, bu binanın kolonları, duvarları, taban ve tavanları ise alt taktiklerdir.

2- Hareketli savaşın alt taktikleri

Peşisıra harekat taktiği

Büyük ordu savaşlarında sıkça kullanılan, hatta saldırı karakterli savaş stratejilerinin temel taktiği olan bu taktiği, hareketli savaşın iki ana taktiğinin açımlanmasında sadece adını vererek belirtmiştik. Bu taktiği yaygın gerilla saldırılarıyla karıştırmamak gerekir. Çünkü periyodik sisteme dayalı yaygın gerilla saldırıları böyle bir benzerlik taşır. Ancak amaç ve diğer birçok hususta önemli farklılıklar vardır. Yaygın gerilla, düşmanı imha etmeyi amaçlamaz. Daha çok düşmanı hareket ve koordinasyon anlamında felç eder. Düşmanı hareketten yoksun bırakır, onun bütünsel planını bozar, aksatır, geciktirir. Yaygın gerillanın böyle bir anlamı varken, peşisıra harekatlar, imha etme, ezme, tasfiye etme amacını taşır. Saldırı karakterli bir taktiktir. Özellikle kuşatma, ezme hareketlerinde güçlü bir role sahiptir. Yarma hareketlerinde de temel alınabilir. Örneğin Rus-Napolyon savaşında, Napolyon ordusunu bir hat üzerinde toplayarak acımasız bir saldırı harekatına giriştiğinde bu taktiği kullanmıştır. Rus ordularının Napolyon'un taktiğine dayanmaması buradan gelir. Napolyon, Rusya'ya saldırırken cephe açmadı. Arazi üzerinde bir

hat'tı esas alarak, güçlerini burada topladı ve peş peşe saldırılarla adeta Rusya'nın göbeğinde bir yarık açarak Moskova'ya kadar gitti. Ve Moskova'yı düşürdü. Eğer Napolyon cephe açsaydı başaramazdı. Çünkü Rusların savunma stratejisi cephe savaşına göre düzenlenmişti. Buna gitmek aylarca, hatta yıllarca süren bir cephe savaşını yaratırdı. Hitler de 1941-1942 yıllarında Sovyetler Birliği'ne karşı, yıldırım savaşı adını verdiği yöntemle saldırdı.

Hareketli savaş da bundan farklı olarak, kuşatmaya alınan bir düşman gücünün peş peşe saldırılar altında eritilmesidir. Eğer 600 kişilik bir gücümüz düşmanın 350-400 kişilik bir taburunu kuşatmaya alırsa, biz etrafında çember oluşturup, tek tek düşmanı vurmaya çalışabilir miyiz? Hayır, kendi şartlarımızı göz önüne getirelim. Biz düşmanın böyle bir gücünü kuşatmaya aldık diyelim. Ne kadar kuşatma altında tutabiliriz? Duruma göre değişebilir. Belki 5 saat, belki 10 saat, belki bir veya iki gün, ondan ötesini düşünebilir miyiz? Veya düşünürsek ne olur? Binbir olasılık peş peşe dizilir. Ama biz olasılıklara göre hareket edebilir miyiz? Veya edersek ne olur? Ortaya çıkacak sonuç nereye giderse gitsin, dönüp dolaşıp kuşatmayı hemen bitirmemize dönecektir. Düşman indirme yapabilir, belki kuşatmayı yaramaz. Dıştan da diyelim kuşatmamızı yarıp, güçlerine takviye ulaştıramadı. Biz düşmanın cephanesinin bitmesini ya da aldanmasını bekleyip, ondan sonra mı saldırıya geçeceğiz? Bu durumda düşman helikopterlerle cephane indirebilir, ya da bunu paraşütle yapabilir. Böyle durumlarda amacımız en kısa zamanda imhayı tamamlamak olmalıdır. Aksi taktirde amacımıza ulaşamayız, hatta zararlı çıkarız.

3- Saldırı yürüyüşleri

Hareketli savaşta saldırı yürüyüşleri, düşmanın elinde olan arazilerde derinliğine ilerleyip, hızla geri çekilme biçiminde gelişen bir savaş taktiğidir. Bu saldırı yürüyüşlerinin hepsi amaçlıdır. Zaman zaman düşmanı yanıltma, zaman zaman düşmanın birkaç hedefine peş peşe saldırarak onu toparlanmadan alıkoyma, zaman zaman da düşmanı taciz etme amaçlıdır.

Bütün harekatlar daha çok bir taburla veya birkaç taburun koor-

dineli hareketi ile olur. Bir tabur bir haftalık, on günlük bir yürüyüş planlayarak, üzerinde hareket edeceği araziyi ve düşman hedeflerini çok ince bir tarzda taktiğe dönüştürür. Ve hareketlere başladığı andan itibaren, arazi üzerinde ilerlemesi zaman zaman bölükler tarzında, zaman zaman taburun bir kat üzerinde yoğunlaşarak etkin bir hücum şeklinde ilerlemesi tarzında gerçekleşir. Eğer birkaç tabur ise bunlar aynı şekilde koordineli hareket ederek, bazen de birleşerek bir hedefi ortadan kaldırıp ilerlemeyi sürdürürler. Böylece hareketlerin yapılabilmesi için, güçlerin lojistiğinden tekniğine kadar, üzerinde hareket edilecek arazi hattının altyapı olarak donatılması gerekiyor. Yani ilerlemenin, altyapı açısından hazırlanması için, takip edilecek hattın üzerinde en az belli noktalarda hazırlığın olması gerekiyor. Aksi halde harekatın başarı derecesi sınırlanır.

Böyle harekatlarda zigzaklar çizmek, tek yanla bir hat izlemek, zaman zaman geri dönme imajı yaratarak tekrar hızla dönüp başka bir hattı izlemek düşmanı hem şaşırtacak, hem de düşmanın denetiminden kurtulmuş bir hareketi yaratacaktır. Çünkü düz bir hatta ilerlemek, belli bir tarzı izlemek, düşmanı yanıltmaz. Bu tür kuvvetlerin başarısı da sürekli bir değişkenliği izlemekte yatar.

Dinamizm, inisiyatif ve değişkenlik bu harekatta bulunması gereken en önemli özelliktir. Kurtarılmış alanları savunmada, hem alanı genişletme, hem de sürekli saldırı konumu ile düşmanı savunmada bırakma yönüyle bu harekatlar, önemli bir yere sahiptir.

a- Kademeli pusu ve oynak mevzi

Hareketli savaşın en temel unsurlarından olan saldırı içerikli savunma savaşı, yolda yıpratma taktiği, kademeli pusu ve oynak mevzi savaşıdır. Bu taktiğin adından anlaşılacağı gibi, ard arda diziliş ve yaygın bir biçimde pusulama ve pusulamada sabit olmayan mevzi savaşıdır. Ancak içerik olarak daha farklı boyutludur. Kademeli pusu bir alanın coğrafyasından faydalanarak alanı bir pusu ağına çevirmektir. Tabii böyle bir pusulamaya giderken, pusuların birbirini savunmasını, birbirini korumasını özenle ele almak zorunludur. Diğer bir yan, pusulama ağının, tepe ve vadilere göre çaprazlama olmasıdır. İlk pusular, düşmanı yanıltmak amacıyla atılır ve bunla-

rın amacı düşmanı esas olan pusu ağının içine çekmektir. Diğer bir amaç ise, düşmanı üst üste darbelerle vurmaktır. Pusulama sistemiyle oynak mevzi iç içe alındığından, yani pusu tarzından mevziye çıkılmak olmadığından, oynak mevzi tarzı uygulanır.

Düşmanın kapsamlı saldırıları, özellikle üstüne çekme-imha etme taktiğiyle birinci aşama, yani yıpratma amacıyla yapılan bu tarzdaki taktik, düşman güçlerine karşı aktif bir savunmayı verir. Alan savunmalarında çokça uygulanacak olan kademeli pusu ve oynak mevzi tarzında dikkat edilecek önemli bir husus, düşmanın yarma harekatına karşı tedbirli olmaktır. Düşmanın yarma tarzındaki taktiğine karşı, birçok yerde önlem alınmazsa, düşman güçlerin arasına girerek, koordineyi koparma ve güçleri dağıtma durumunu yaşatabilir. Bunu önlemek için aslında düşmanın yarma güçlerini imha etme tarzında bir taktik yaklaşım daha etkili olabilir.

b- Yarma taktiği

Yarma taktiği hareketli savaşta, özellikle hücum taktiğinde çokça uygulanacak bir taktiktir. Kuşatma-ezmede, üstüne çekip imha etmede, düşman güçlerinin birbirinden koparılması ya da kuşatmaya alınmasında, düşmanın savunma ağlarının kırılmasında yarma önemli bir rol oynar.

Yarma; arazinin herhangi bir noktasında güçlerin yoğunlaştırılarak etkin ve peş peşe bir hücum tarzıyla düşman hattının kırılarak, ya bir kısım gücün kopartılarak kuşatmaya alınması ya da savunma hattında gedik açılıp, savunma sisteminin dağıtılarak, genel hücuma destek sunulmasını amaçlar.

Yarma için harekete geçen güçlerin arkasında onları savunacak etkin savunmanın bulunması önemlidir. Bu, doçka, BKC vb. silahların keskin atışı altında, düşman pasif bırakılırken, güçlerin hücum hattı önemli oranda sağlama alınır. Yarmanın başarılı olabilmesi için, bir grupla yapılmaması, birkaç grubun peş peşe saldırı düzenlemesi tarzında olmalıdır.

Yarma taktiğinin kuşatmada kullanılması ise daha farklı bir boyut kazanır. Burada bir grupla değil, bazen bir taburla yapılır. Çok güçlü bir hücumla, düşmanın savunma sisteminden bir taburun ve-

ya bir bölüğün koparılması ve bunun yarma güçleriyle diğer güçlerin atak hareketi ile kuşatmaya alınması sağlanır. Arazi yapısının sert ve engebeli olmasının yarma taktiği için epey avantajlı yönü vardır.

c- Alan kurtarma ve savunma

1- Alan kurtarma

Hareketli savaşın temel amaçlarından ilki, düşmanı askeri olarak stratejik bir yenilgiye uğratmak, diğeri de alan kurtarmak ve savunmaktır. Alan kurtarmak ve savunmak aslında hareketli savaşın başarı ölçüsü olmaktadır. Düşmanın güçlerini araziden çıkararak belli-başlı mevzilere toplanması dönemi, iktidarın askeri anlamda ikili olması ya da dengede olmasıdır. Bu dengenin kırılarak hem stratejik saldırıya geçmek, hem de alan kurtarmak için güçlerin stratejik saldırısı adım adım başlar. Tabii hareketli savaşa geçmek demek, hemen stratejik saldırıya geçmek değildir. Bunun belli ön aşamaları vardır. Hareketli savaş döneminde belli bir dengenin ve savaşın inisiyatifinin el değiştirmesinin yaşanması gerekliliği vardır. İşte belli olan sürenin aşılmasından sonra güçlerin stratejik saldırısı ve alan kurtarma da bu noktadan itibaren başlar.

Alan kurtarmaya doğru giderken yedeklerden tutalım savaşın altyapısına kadar çok önemli hazırlıkların ve çabaların olması gerekiyor. Sorunu taktik açıdan ele aldığımız için, alan kurtarmanın ve savunmanın taktiğine genel olarak değineceğiz.

Bizde alan kurtarmanın temel noktası Botan-Behdinan'dır. Ve bu alanlarda, arazi yapısından alanın jeo-politik konumuna kadar birçok şey göz önüne alınmak durumundadır. Alanda bulunan düşman hedeflerinin sayısı ve niteliği, mevzilenmesi askeri plana dönüştürülmek durumundadır. Nereden başlanacak nereyle tamamlanacaktır? Alanın düşman açısından konumlanma durumu ve arazi yapısı, bizim taktik biçimimizi belirleyecektir. Yani alanı parça parça kuşatmalarla düşüreceksek, bunu alanın özgülü belirler. Fakat alana kurtarma temelinde yönelindiğinde, buna birçok yerden aynı anda başlama önemlidir. Zaten alan kurtarmakta izlenecek taktik, düşman merkezlerinin kuşatmaya alınarak düşürül-

mesi biçiminde olacaktır.

Alan kurtarma harekatları stratejik planlar olduğundan, bu harekatların uygulanmasında, bütün ülke genelindeki güçlerimiz harekatla eşgüdüm sağlamak durumundadırlar. Yani Botan-Behdinan'da gerçekleştirilecek böyle bir harekatta tüm eyaletlerin stratejik plana dahil edilmesi gerekiyor. Aksi halde harekatın boğulma tehlikesi yaşanır. Yani diğer eyalet güçlerinin, planın temel çizgisi doğrultusunda mevzilenmeleri ve taktik biçim geliştirmeleri gerekir. Yoksa her birinin kendi başına hareket etmesi plana destek sunmaz. Bu temelde içine girilecek doğru eylem de desteklenebilir. Bir anlamda harekatın korunması rolünü oynayacaktır. Dolayısıyla bu tür durumlarda düşman yedeklerini hava ve karadan getireceği olası saldırıları önlemenin bütün çabası gösterilmelidir. Hava alanlarına yönelik saldırılardan tutalım, köprü ve yolların tahrip edilmesine, düşman güçlerinin uğraştırılmasına kadar her anlamda harekete geçirilmesi gerekir.

Böyle bir alan kurtarma harekatı, bölgedeki diğer sömürge güçlerini doğrudan ilgilendireceğinden bunların olası tutumlarına ve yönelimlerine karşı, bizzat bu sömürgecilerin elindeki parçalarla bir destekleme ve uğraştırma harekatı ya da böyle bir plan olmalıdır.

Alan kurtarmakta izlenilecek taktik yaklaşım alanın özgünlüğüne kaldığından, bunu somut açıklamak gerçekçi olmayacaktır. Ancak genel yaklaşımda birkaç yerden birden başlama ve çok şiddetli bir saldırı tarzı, bu saldırı tarzının kuşatmalarla parça parça ve peşisıra yapılması bir anlamda genel bir hücum niteliğine kavuşması gerekli olan yandır.

2- Alan savunması

Alan kurtarmanın ve savunmanın taktik yaklaşımı iç içelik arzeder. Dolayısıyla alan savunmasının en iyi biçimi alan genişletmektir. Temel yaklaşım bu olurken, diğer savunma birimlerini gözardı etme, önemsememe durumuna girilemez.

Alan savunmasında, yine diğer eyaletlerin çok önemli rolü vardır, bunlar biliniyor. Alan savunmasında içine girilecek somut yaklaşım biçimi ise, alan özgülünde gelişen bir durumdur. Bunu üç ana

hususta ele alabiliriz.

Birincisi: Alanın bizzat kendisinde oluşturulmuş bir savunma biçimidir. Bu, ağır silahlar ve alanın stratejik yerlerinde konumlandırılacak güç mevzilenmeleriyle oluşturulan sabit bir savunma hattıdır ve alanda kalan bir savunma biçimi olmaktadır.

İkincisi: Bu birinci hattın ilerisinde oluşturulmuş bir savaş hattıdır. Düşmana peş peşe saldırılarla uygulanacak hareketli savaşla, hem kurtarılmış alanı genişleten, hem de sürekli düşmanı savunma konumunda bırakan bir taktik biçimdir.

Üçüncüsü: Düşmanın arka bölgelerinde geliştirilen yaygın gerilla savaşıyla düşmanı arkadan vuran, hep uğraştıran, ulaşım hatlarını ve koordinasyonunu bozan, dolayısıyla düşmanı ileri hamle yapmaktan alıkoyan savunma hattıdır.

Genel alan savunmasında bu olurken, belirtilenlerden şu sonuç çıkarılmamalıdır: Düşman bu hatları kıramaz, dolayısıyla alana saldırma imkanını bulamaz. Aslında ilk alan kurtarmalarda zaman zaman düşman kapsamlı yönelecektir ve birçok zaman alana girecektir. Bunu hesaplamak gerekir. İşte bu durumda düşmanın araziye çekilmesi ya da kendisinin girmesi durumunda çok aktif bir hareketli savaşla sonuca gidilmesi mümkündür. Yani, "düşman alana girer, ama girdiğinde yenilgi ile çıkar" tarzında bir taktik yaklaşımla yaklaşıldığında sonuç almak mümkündür.

HALKA YAKLAŞIM

Ulusal kurtuluş mücadelesi genelde uzun süreli halk savaşıdır. Ulusal kurtuluş mücadelesinde geniş halk yığınlarının, parti öncülüğündeki bir cephede toplanarak savaşım vermeleri esastır. Bu esaslarda halk kitlelerinin rolü belirleyicidir. Halk, savaşın her aşamasında bu önemini hiçbir zaman kaybetmez. Savaş ilerledikçe ve savaşın boyutu yükseldikçe; örgütsel, eylemsel ve taktiksel anlamda aşama kaydettikçe devrimde halka atfedilen bu rolün kapsamı ve önemi artar.

Tarihte halka dayanmayan, halkın desteğinden yoksun olan, halk yığınlarını örgütleyip savaştırmayan, bunu programlarının merkezine koymayan hareketlerin başarıya ulaştığı, devrimi inşa ettiği görülmemiştir. Salt öncü kadrolarla savaşın yürütülüp, devrimle taçlandırılması mümkün değildir.

Halkın mücadeledeki önemini vurgularken; bu, öncünün rolünün olmadığı, sınırlı olduğu, halkın kendi başına öncüsüz de devrim yapacağı anlamına gelmez. Tarihte hiçbir devrim, öncüsüz inşa edilememiştir, bundan sonra da edilemeyeceği açıktır. Devrimci mücadelenin ilk aşamalarında, öncünün rolü oldukça önemlidir. Sorum-

luluğu ağırdır, görevleri çok yönlü ve karmaşıktır. Çünkü devrimin temellerini oluşturma göreviyle karşı karşıyadır. Devrimin gelişimi ve zafere ulaşması bu temele bağlıdır. Atılan temel sağlam oldu mu, devrim süreci sağlam gelişir ve inşa hareketi sonuca ulaşır. Temel yüzeysel olursa, inşa hareketi de o denli hastalıklı, zorlu ve sancılı geçer.

Temelin sağlam olmasını etkileyen en önemli faktörlerden biri de zaman olgusudur. Bu açıdan devrim süreçlerinin öncü tarafından çok iyi yakalanıp değerlendirilmesi ve devrim lehine kullanılması kısa sürede sonuca ulaşmayı beraberinde getirecektir.

Öncü, savaşmak için gerekli olan örgütlülüğün yol ve yöntemlerini araştırır, inceler, gerçekçi ve uygulanabilir olanı ortaya koyar. Ortaya koyduğu düşünceyi pratik sahada uygular ve uygularken de, halkın buna katılımını hızla sağlayan bir çalışma tarzını esas alır. Bu anlamda ortaya çıkan fırsat ve olanaklardan en iyi biçimde yararlanarak, geniş halk kesimlerinin devrime kanaliz edilmesini sağlar. Böylece devrim çalışmalarını genelleştirerek, genişliğine ve derinliğine mücadelenin her kesimine yayar. Öncü bu rolünü iyi oynadı mı, devrim düşüncesi zorlu, ama kısa sürede halk tarafından uygulanır hale gelerek pratikte hayat bulur.

Halk kitlelerinin gittikçe mücadeleye çekilip, savaşa katılımının arttığı süreç, öncü mücadelesinden halk savaşına geçiş sürecidir. Bu evrede öncü; savaşı kitleselleştirmek için zamanı ve ortaya çıkan fırsatları yerli yerinde değerlendirmekle karşı karşıyadır. Eğer öncü, halkı hazırlayıp harekete geçirme, yönlendirme esasına dayanmayıp, işi salt kendisiyle yürütmeye kalkışırsa bu, devrimin kısa sürede tıkanmasına, öncü gücün tüketilmesine yol açar ki, bunu düzeltmek zorlu olur ve uzun süreyi gerektirir. Hatta kaybedilen bu fırsat bir daha yakalanmayabilir. Halka dayanıp halkı savaştırma esasına örnek vermek gerekirse, salt öncülerle mücadele etmeye çalışan Türk sol hareketinin yetmiş yıllık pratiği; halka dayanmayan, halkı devrimde temel almayan fikir hareketlerinin yaşam hakkı bulamayacağına ve sonuca gidemeyeceğine en bariz örnektir. Çok güçlü öncüler çıkartılmış olunsa da, bu öncülerin daha çok öğrenci tabakasına sıkışıp kalmış olmaları, adına hareket ettikleri veya ideoloji-

sinde temel aldığı sınıf ve tabakaya dayanmaması, bu hareketlerin sonuçsuz kalmalarını beraberinde getirir. Buna benzer bir konumda olan hareketler, hem kendi halklarının devrime ve özgürlüğüne ulaşmalarına engel olmuşlar, hem de genel olarak dünyada gelişecek sosyalist hareketlere de olumsuz yönde etkide bulunmuşlardır. Ancak buna karşılık halka dayanan; "devrim halkın eseridir" mantığıyla hareket eden Rusya, Vietnam, Küba vb. birçok ülke devrimcilerinin, bütün imkansızlıklara ve zorluklara rağmen, devrimi gerçekleştirdikleri bilinmektedir. Özellikle Vietnam ve Ekim Devrimi'nin gerçekleşmesinde halkın oynadığı rol çok tarihidir.

Sosyalist devrimleri ve ulusal kurtuluş mücadelelerini derinlikli olarak incelemeye tabi tutan partimiz; bu devrim deneyimlerinden yararlanarak çıkardığı sonuçları Kürdistan somutuna yaratıcı ve gerçekçi bir tarzda uygulayarak, devrim mücadelesine giriş yapmıştır. Devrim girişiminin başlangıcında dahi "bir halkın kurtuluşu için, o halkın bizzat savaştırılması" gerektiğine inanan partimiz, stratejisini bu gerçekliği dikkate alarak oluşturmuştur. Çünkü bu temel esas Vietnam, Küba, Çin vb. ülkelerde gerçekleşen ulusal kurtuluşçu hareketler için ne kadar gerekli olmuşsa, Kürdistan koşullarını göz önüne getirdiğimizde, burada verilen mücadele için de yüz kat daha fazla zorunluluk teşkil ettiği açıktır.

Tarihin hemen hemen her aşamasında ulusal ve sınıfsal baskı altında olan, yabancı sömürgeci egemen güçlerin işgali altında bulunan ulus veya halkların, kurtuluş mücadelesine başlamadan önce ulus olma bilinci, kültürel canlılık, direnişçilik gibi tarihsel mirasların olması gerçekleşecek olan kurtuluşun dayanaklarını teşkil eder. Tarihte gerçekleşen devrimler, bu temeller üzerinde gelişmiştir. Örneğin Sovyetler Birliği devrim yaparken, oldukça gelişmiş bir kültür ve halkın bilinçliliğine sahipti. Yine Vietnam devriminde, halkın olağanüstü direnişçiliği ve ölümüne vatana bağlılıkları vardı. Buna karşı Kürdistan'da dayanılacak tarihi miras neydi? Partimiz önderliğinde verilen ulusal kurtuluş mücadelesine anlam vermek için öncelikle bu soruları cevaplamak gerekiyor.

Genel olarak Kürdistan halkında ve tarihinde sürekli bir özgürlük istemi ve zulme karşı bir başkaldırı olsa da gerçek bir öncüyü ve ör-

gütlülüğü yaratamaması ve geçmişten beri gelen ihanetçi-işbirlikçi geleneğin oynadığı rol nedeniyle bu istem gerçekleştirilememiş, başkaldırışlar her seferinde bastırılmış, başarısızlık ve yenilgiyle sonuçlanmıştır. Gün geçtikçe katmerleşen ve ortaya çıkan isyanların bastırılmasında da etkili rol oynayan ihanet ve işbirlikçilik mirası Kürt tarihine damgasını vuran önemli bir faktör olmuştur.

Kürdistan'ın sözde kurtuluşçusu olma rolünü üstlenen ilkel milliyetçi ve küçük-burjuva önderlikli hareketler, tarihin bu başaşağıya giden akışını durduramadıkları gibi, dayandıkları sınıf zemini ve çözüm üretemeyen, yeniyi temsil etmeyen kof politikaları itibariyle bu çözümsüzlüğü daha da derinleştirmişlerdir. Bu koşullarda Kürdistan halkının kaderinde etkili olacak ve onu belirleyecek iki seçenek söz konusu olmuştur. Biri; halkın kendisini sömürgeciliğe tamamen teslim edip, onun içinde eriyen bir halk olarak tarihin karanlığına gömülmek, diğeri; Kürt halkının tarihsel başaşağıya gidişine "dur" diyecek ve kurtuluşu sağlayacak olan gerçek önderliğine kavuşmak.

İşte partimiz böyle başaşağıya giden, yok olmanın eşiğine gelen bir halk ve tarih gerçekliğini miras olarak ortaya çıkmıştır. Geçmişi bütün yönleriyle çözümleyerek ve devrime katkı sunabilecek en küçük noktayı bile kendine temel alıp değerlendirerek geleceği yaratmayı planlamıştır.

Halkımızın diriliş hareketini, sömürgeciler 12 Eylül faşist cuntasıyla boğmayı amaçlamışlardır. Örgütlenme ve devrimi halka taşırma olanakları kalmayınca, güçlü bir atılımın hazırlıkları için yurt dışına çıkılmıştır. Çıkılan bölge, Filistin halkının ve Ortadoğu halklarının hem siyasi, hem askeri mücadelelerinin yoğun olduğu bir alan durumundadır. Bu anlamda da gerillanın temelinin atıldığı bu alandan tekrar ülkeye dönüş gerçekleştirilmiştir. 15 Ağustos 1984 Atılımı'yla başlatılan gerilla savaşımı giderek halkla bütünleşip, halk cephesini de yaratarak, gerillayı ülkenin dört bir yanında geliştirmiştir.

Ulusal kurtuluş mücadelemiz tarihinde, özellikle 1989-92 arasındaki süreçte genel mücadelenin etkisiyle, halkın bilinç ve birlik anlamında sağladığı gelişmeler sonucu kitlesel patlama yaşanmış,

gençlik potansiyeli gruplar halinde ordu saflarımıza akın etmiştir. Gelişen bu durum, sömürgeciliğe son darbeyi vuracak ve devrimi amacına ulaştıracak olan olanağı yaratmıştır. Halkımız, tarihinde ilk kez böylesine bir fırsatı yakalamıştır.

İşte devrimci mücadelemizi böyle tarihi bir aşamaya getiren ve bu sonuçları yaratan, halkın devrime artan katılımıyla oynadığı roldür. Bu gerçekliği derinden gören Parti Önderliği durumun hassasiyetine dikkati çekerek, devrim mücadelemize, halka atfedilen ve mutlak anlamda oynatılması gereken rolün üzerinde durmuş, yaptığı sayısız çözümlemelerle bunu kavratmaya çalışmış ve adım adım pratiğe geçirmeyi de sürekli kılmıştır. Buna rağmen, yönetimlerimiz, dönemsel rollerini oynayamamış, halkı savaştırıp, devrim hizmetine sokma görevini gereğince yerine getirememişlerdir. Yaratılan bu imkanlar doğru değerlendirilmediğinden, önemli tarihi fırsatların kaçmasını doğurmuştur.

A- Geçmiş mücadelede halkın savaşa sunduğu destek, katılım durumu ve bunu karşılama gerçekliğimiz

Halkın ulusal kurtuluş mücadelesinin her aşamasında savaşa sunduğu destek, verdiği güç, mücadelenin yükselmesine yaptığı maddi ve manevi katkı, çok önemli bir yer işgal etmiştir. Savaşın ilk yıllarında halkımızın gerillayı koruma, kısmi ihtiyaçlarını karşılama biçimindeki yardım ve destekleri, savaşın gelişimiyle beraber büyüyen orduya verdiği maddi ve manevi alandaki destek, kitlesel anlamda eylemlilikleriyle gerillayla bütünleşmesi de savaşın gelişimi, boyutlanması açısından büyük anlam ifade etmektedir. Mücadelenin her alanda büyümesi, yayılması doğal olarak halkın kitlesel örgütlülüğünü, desteğini ve savaşa katılımını sağlamış ve kitlelerin mücadeleye katılımı nitel ve nicel olarak bir büyümeyi de beraberinde getirmiştir.

Kürdistan tarihinde onlarca isyan vardır. Bu isyanlarda halkın rolü belirleyicidir. Ancak zafer getirecek önderlikten yoksun olan, aşiretçi ve yerel çapta kalan bu isyanlar başarıya ulaşamamıştır. Bunun sonucunda da düşman bu isyanları kanla bastırmış, Dersim isyanında en bariz biçimde görüldüğü gibi, bastırdıktan sonra da be-

yaz katliamla halkı sindirmeyi, neredeyse kendi tarihini, kültürünü inkar edecek düzeye kadar getirmeyi başarabilmiştir.

Partimiz ilk çıkış yıllarında bu denli sindirilmiş, kimliğinden uzaklaştırılmış olan halkımız; sınırlı da olsa devrimci mücadeleye desteğini sunmuş ve 1979 kabarışı gibi büyük bir kitlesel atılımı yaratabilmiştir. Halkın öncüye olan güven ve desteğinin artması sonucunda sömürgeciler 12 Eylül faşist cuntasıyla bunu engellemeyi amaçlamıştır.

1984 zafer atılımıyla beraber denilebilir ki, inancı ve umudu zayıflamış bir durumda olan halkımız, mücadelenin gelişimi, ordunun büyümesi karşısında, öncüsüne sonuna kadar güvenerek her geçen gün daha da artan, destek ve katılımını artırarak sürdürmüştür. Bu mücadeleye artan destek, sadece Kürdistan'da topraklarında yaşayan halkımızda değil, dünyanın dört bir yanına dağılmış olan halkımızda da yoğun bir biçimde gelişmiştir. Özellikle 1990'lı yıllardaki hareketimizin gelişiminin bir sonucu olarak boyutlanan kitlesel yükseliş, devrim açısından zorunlu olan siyasal ordulaşmanın zeminini de doğurmuştur.

Oluşan bu zemin, kepenk kapatmaktan, binlerce insanın katılımıyla gerçekleşen serhildanlara kadar, çok değişik kitle eylemlilikleriyle başkaldırılara damgasını vurmuştur. Ancak öncü kadrolar bu zemini doğru değerlendirip, örgütleme, yönlendirme ve korumayı sağlayamamıştır. Bundan dolayı da düşmanın yoğun yönelimine, katliamlarına ve serhildanları kırma girişimlerine karşı halkımız kendini koruyamamış, direnmesine rağmen bu zeminini güçlendirerek daha üst boyuta ulaştıramamıştır. Taktik önderlik eğer gerçek bir örgütleme, eğitme ve olası yönelimlere karşı görevlerini yerine getirmiş olsaydı, halkımız bu denli zarar görmez, devrime katılımı çok daha üst düzeyde olurdu. Bu temelde siyasal ordulaşmasını ve giderek kendi iktidarlaşmasını yaratabilirdi. Siyasal ordulaşmasını yaratan bir halkın, her türlü yönelime, özel savaş yöntemlerine dayanabileceği, boşa çıkarabileceği açıktır.

Parti Önderliği yaptığı bir değerlendirmede; *"Halkın siyasal ordusu, yani cephesi eğer gelişim halindeyse, düzen gerçekten büyük bir çaresizlik içinde kalmış demektir. Çünkü düzenin ordusu daha*

çok dıştan gelecek bir düşman ordusuna karşı veya büyük bir ayaklanmayla harekete geçmiş bir halka karşı onu tasfiye etmek için hazırlıklıdır. Teknik ve maddi gücü buna yeterlidir. Kısa sürede vurur; ya yener ya yenilir. Bu da bir çözümdür. Ama halkın topyekün bir eyleme geçtiği, üretimle bağlantılı bütün halk kesimlerinin yoğun ilişki-eylemlilik içinde olduğu bir durumda böyle bir halkın başına ne ajan, ne jandarma, ne de polis koyabilir. Dolayısıyla düzenin tam yetmezliğe düşeceği nokta, düzenin güç yetirmekte ve yöntem geliştirmekte, kısaca özel savaşı geliştirmekte en çok zorlanacağı nokta, halkın siyasal ordulaşmasıdır. Demek ki halkın siyasal ordulaşmasına geçildiğinde, düşmanı canevinden vuracaktır" demektedir.

B- Gerillanın halkla ilişki düzeyi ve gerilla halk bütünlüğü

Halk savaşlarında; halk ve gerilla birbirinden ayrılmaz bir bütündür. Gerilla; halkın bağrından çıkarak gelişir, sağladığı gelişmeye paralel olarak halka bilinç verir. Savaştırarak onu özgürlüğe kavuşturma, bunun yol ve yöntemlerini ortaya çıkarma gibi bir görevi üstlenir. Gerilla, halka karşı bu görevini yerine getirmekle yükümlüdür. Yani bir anlamda gerilla halkın komutanı, ustası ve öğretmenidir. Bu vesileyle halkı korumak, düşman saldırılarına karşı savunmak gibi soylu bir işleve sahiptir. Bu işlev de en iyi biçimde, savaşılarak yerine getirilebilir. Gerillanın bu yükümlülüğüne karşı halkın da gerillayı yaşatma, ona savaşma imkanı sunma, gelişmesi için güç verme ve her türlü görevini yerine getirme gibi bir sorumluluğu vardır. Gerilla da, halk da, birbirlerini geliştirecek ve etkileyecek olan bu rollerini icra ettikleri oranda savaş gelişir. Gerilla-halk bütünlüğü, dünya devrimlerinde olduğu gibi, Kürdistan devriminin de içinde bulunduğu mevcut aşamanın doğal bir sonucudur. Bu bütünlük sağlanmadı mı savaşın aşama kaydetmesi düşünülemez. Ancak bu bütünlüğün yetersiz algılanması, yanlış kavranılıp uygulanması halinde tehlikeler de ortaya çıkar. Bu durumu Parti Önderliği: *"Halkın siyasal birliği, cephesi, gerillayla karıştırılmamalıdır. Şüphesiz gerilla-halk birbirlerinin gelişmesine, korunmasına hayati destek sunarlar. Hatta gerillanın varlığının olduğu yerde, halk kendi öz siyasi faaliyetlerine girmeye cesaret eder. Bunun için gerilla,*

halk birliklerinin gelişimine göz-kulak olmalı, onların gelişimine gereken ivmeyi vermeli, korumaya çalışmalı, ama kendisini de bunlarla karıştırmamalıdır. Halkı korumaya çalışırken halk birlikleri içinde boğulmamalıdır. Gerillayla halk birliklerinin karıştırılmaması, aradaki ilişkinin ve farkın özenle korunması gerekiyor. Dolayısıyla ne halk birliklerinin oluşumundan habersiz, bu konuda rolünü ve fonksiyonunu icra etmeyen gerillacılıktan bahsedebiliriz, ne de gerillayla halkın birbirleri içinde eridiği ve gerillanın halkın kuyrukçusu olduğu gerçeğini kabul edebiliriz. Gerilla, halk kuyrukçusu oldu mu, gece-gündüz onun olanakları üzerinde yaşadı mı kendi yaratıcı ve geliştirici fonksiyonunu gözardı etti mi, o gerilla boğulur, yozlaşır ve halkın başına bela olur" demektedir.

Geçmiş pratiklere baktığımızda, zaman zaman gerilla-halk bütünlüğü sağlanmış, her ikisi de rollerini oynamış olsalar bile, çoğu zaman gerillanın öncü olma fonksiyonunu tam uygulayamaması, aradaki ilişki düzeyini tutturamaması, yanılgılı hareket etmesi nedeniyle, bu bütünlüğün zedelendiği, yer yer bireylerin hizmetine sunularak yönünün saptırıldığı gerçeği vardır. Ya halkla bütünleşeyim derken; tamamen halk kuyrukçusu olma, halkın inisiyatifine kendini teslim etme, Dersim, Amed, Mardin eyalet pratiklerinde olduğu gibi sivilleşme, hatta halkın içinde erime ya da halktan kopma ve uzaklaşma durumu yaşanmıştır. Kuşkusuz gerillanın halkla ilişkileri, gerillanın sürekli halkın içinde olması anlamına gelmez. Hemen hemen bütün eyalet pratiklerinde, gerillanın asıl görevinden uzaklaşarak kitle faaliyetleri adı altında sürekli köye dayanması, kitle çalışmalarını savaşın önüne koyması yaşanmıştır. Halk neredeyse basit ihtiyaçları karşılamaya yarayan bir araç haline getirilmiştir. Bu durum; hem halkın savaşta üstlenmesi gereken rolünün zayıflamasına hem halkın bu durumdan bıkmasına yol açmıştır. Yine bu iç içelik ve köye dayanmanın sonucunda birçok kayıp yaşanmış, halkın deşifre edilerek tutuklanmasına, katledilmesine yol açmıştır.

Yanlış temeldeki bu kadar iç içelik gerillayla halkın devrim görevlerinin iç içe geçmesini, karışmasını da doğurmuştur. Gerilla asıl görevini bırakarak halkın yapabileceği görevleri, basit eylemlerle de gerillanın kendisini uğraştırması, gücün ağırlıklı kesiminin atıl

bırakılması, hantallaşıp askeri yaşamdan uzaklaşmasına neden olduğu gibi, bu, askerleşme ve ordulaşmayı da engellemiştir. Bu aynı zamanda halkın da etkin tarzda savaştırılmamasını doğurmuştur. Bu anlamda gerilla sıradan bir yurtseverin bile yapabileceği hendek kazma, direk kesme vb. birçok basit işi yaparak kendini yanıltmıştır. Bu durum, savaşın geliştirilmemesiyle birlikte savaşın geriye çekilmesidir. Buna rağmen gelişen halk eylemlilikleri aslında daha çok halkın kendi istemi ve genel mücadelenin etkisiyle yapılmıştır.

Halk savaşlarında halk-gerilla bütünlüğünü, halkın oynadığı rolü göz önüne getirirsek, bu tarzda yanlış yaklaşımların ve yetmezliklerin devrime ne kadar zarar verdiği gün gibi ortaya çıkar. Aynı zamanda, bu durumu gidermekte taktik önderliğe ne kadar büyük bir rol düştüğü çok iyi görülür.

Halk iktidarlaşmasının hedeflendiği ve hatta temellerinin atılmaya başlandığı bu süreçte, gerilla-halk ilişkisinin çok daha canalıcı bir önemde kendisini dayattığı ortadadır. Bu nedenle; bundan sonraki süreçte, geçmişte sergilenen yanılgılı yaklaşım ve pratik sonuçlarının mahkum edilmesi ve tekrarlanmaması temelinde iktidarlaşma sürecine girilmelidir. Bu anlamda taktik önderliğin yaratıcı, yönlendirici özelliğini pratiğe aktarması, kendisine atfedilen tarihsel anlamdaki rolünü oynaması kitleyi asıl işlevine kavuşturarak, onu savaştırarak örgütlülüğünü yaratıp devrime en üst düzeyde katkı sunmasını sağlaması dönemin dayattığı bir zorunluluktur. Bundan hareketle gerilla ile halk arasındaki ilişki sınırı keskin ve net belirlenmeli, ölçü tutturulmalıdır. Bu ilişkiyi örgütlü bir şekilde sağlama, gerillanın öncülük rolünü ona bütün yönleriyle oynatma, temel alınması gereken bir noktadır. Çünkü halkın savaştırılmaması ve yanlış yanılgılı yaklaşımlar halka önemli oranda kaybettirdiği gibi, gerillayı da geri düzeyde tutmaktadır.

C- Ulusal kurtuluş mücadelesinde halka yaklaşımdaki çizgi dışılıklar ve partimizin kitle politikası

1- Özel savaş karşısında devrimci savaşın görevleri

Özel savaş, emperyalizmin ve sömürgecilerin, gelişen sosyal

devrimci hareketler ve ulusal kurtuluş mücadeleleri karşısında kendi egemenliklerini, çıkarlarını ve sömürgecilerini korumak ve derinleştirmek için, siyasi ve askeri alanda en çok kullandıkları ve her türlü yöntemle geliştirdikleri savaş biçimidir. Bu savaşın amacı; halkı insani özelliklerden uzaklaştırmak, en doğal hakkı olan yaşama hakkını gaspetmek, kendisine, kültürüne, doğaya yabancılaştırmak ve sonuç itibariyle de emperyalist ve sömürgeci çıkarların hizmetine sokmaktır.

Düşmanın, gelişen devrimci mücadele karşısında son çırpınışlarıyla emperyalistlerden aldığı desteğe dayanarak her türlü savaş kuralını ihlal edip, her türlü barbar katliamcı, inkarcı yöntemleriyle halka yönelerek acizliğini ortaya koymaktadır.

"Sömürgeci yabancılaştırma politikalarının sonuçları insanımızda önemli ruhsal dönüşümler sağlamıştır. Diyebiliriz ki, insanımız ruhsal olarak halk olma niteliğini kaybetmiş veya bu ruh önemli oranda eroz-yona uğramıştır. Bu oldukça çarpıtılmış bir tarih bilincinden kaynaklanmaktadır. Özel savaş makinası yıkım işini tamamlamak istiyor. Bu yıkım makinası göç ettirmekle, soykırımla, düşünceyle, bütün duygusuzluğuyla hunharlığıyla, bu göç ettirme işini çok kısa bir sürede tamamlamak istiyor. Boşaltmanın altındaki temel gerçek budur." Parti Önderliği'nin yukarıdaki alıntıda da çok çarpıcı bir biçimde ortaya koyduğu gibi, özel savaş Kürdistan'da Kürt halkını her türlü yöntemi, aracı deneyerek çökertmeye, insan olmanın ne özelliği varsa yok etmeye, özünden uzaklaştırarak neredeyse kendini bile inkar edecek düzeye getirmeye çalışmış ve önemli oranda da bunu gerçekleştirmiştir. Bu, kısa sürede gerçekleşen bir durum değildir. Temeli tarihe dayanmakla birlikte 12 Eylül faşist cuntasıyla hız ve yoğunluk kazanmış; bugün ise neredeyse doruk noktasına ulaştırılmıştır. Bunu gerçekleştirmek için okullarını, basın-yayın araçlarını, ekonomik kurum-kuruluşlarını, zor yöntemlerini ve daha birçok aracı kullanmıştır. Okullarda beyinleri yıkayıp, egemen ulus; Türk olma bilincini, kültürünü benliklere işlerken, medyayla bunu yaygınlaştırmış, Kürt halkının bütün kültürünü, tarihini, ulusal bayramlarını bile kendisine malederek egemenliğini inşa etmeye çalışmıştır. Spor, sinema vb. etkinliklerle düşünce-

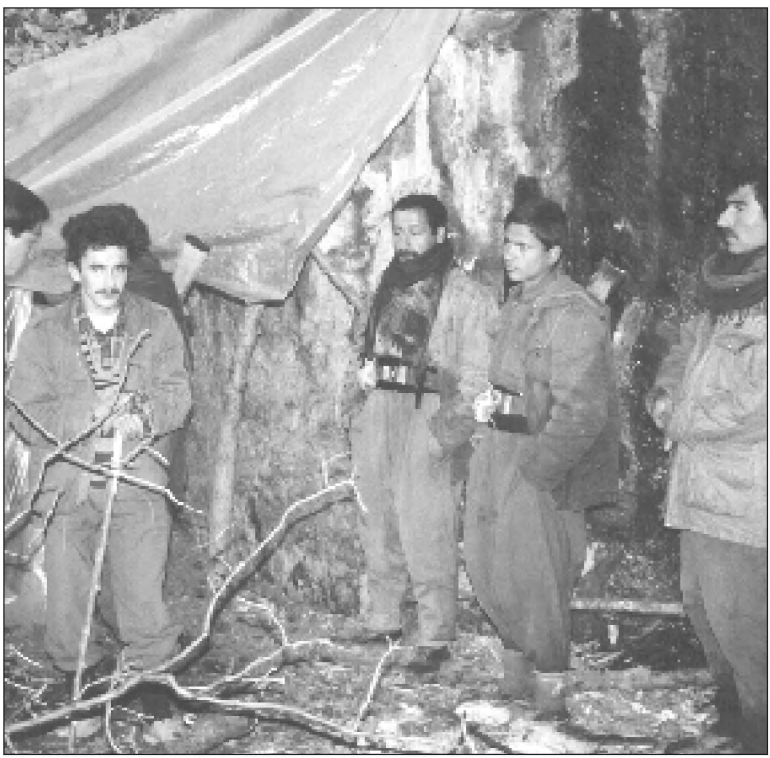
lerin farklı olgular üzerine yoğunlaşmasını sağlayarak bireylerin siyaset ve düşünceden yoksun kalmalarını amaçlamıştır. Hemen hemen her kesimden halkımız üzerinde bunu yoğunca yapmıştır.

Bilinmektedir ki, sömürgecilerin, Kürdistan'ın en ücra köylerine bile yol, elektrik, okul götürmesi bu asimilasyonu derinlemesine gerçekleştirmek içindir. Özellikle metropoldeki kesimleri ekonomik olarak kendine bağlaması, küçük-burjuva yaşama salması, özendirmesi vb. birçok gerçek, buradaki halkımızın özünden uzaklaşmasına, yozlaşmasına neden olmuştur.

Savaşın kızgınlaşmasıyla birlikte özel savaşın boyutu da giderek artmaktadır. Sömürgeciler, halkı psikolojik savaşla mücadeleden soğutma, kontra cinayetleri, serhildanları katliamlarla bastırma, göç politikası, mezhep çelişkilerini hortlatarak halkı bölmeye çalışma, çeteciliği yaygınlaştırma gibi birçok özel savaş uygulamasını geliştirerek halkın mücadeleye olan kayışını, desteğini kırmayı hedeflemektedir.

Parti Önderliği; *"Sadece insanlar göç ettirilmedi; beyinler göç ettirildi, yürekler yürek olmaktan çıkarıldı, insanların bedeni yaşıyor ama, beyni göç etmiş, yüreği göç etmiş. Göç ettirmenin bu yönleri daha tehlikelidir. Alçakça bir şekilde ekmeğe muhtaç bırakılanların gurbet çabaları, belirli ölçüde anlayışla karşılanabilir ama, ülkesinde olup da, büyük beyinsizliği, büyük yüreksizliği yaşamak, bugün Avrupa'ya, Ortadoğu'ya savrulan halkımızın durumundan bin kat daha sefil, bin kat daha alçakça bir durumdur. Ne kadar dilimiz susturuldu, beynimiz uyuşturuldu, kulağımız sağır edildi denilse de bu böyledir"* demektedir.

Kürt halkı dünyada hiçbir halka uygulanmayan yok etme yöntem ve politikalarına maruz bırakılmış, hiçbir ulusta görülmediği oranda düşürülmeye çalışılan bir halktır. Açık ki bu düzeye vardırılmış bir halk, ancak ve ancak birliğini, bilinçliliğini ve örgütlenmesini yaratarak, savaşarak kurtuluşunu sağlayabilir. Bunu sağlayacak olan, ona bu imkanları sunacak olan da tabii ki öncü gücüdür. Ancak geçen pratik süreçleri değerlendirdiğimizde halkın bu bilinçliliğinin, beraberinde örgütlülüğünün tam yaratılamadığını görüyoruz. Sınırlı bazı girişimler yapılmış olsa da, özel savaşın yöntemlerine karşı



koymasını sağlayacak düzeyde ve yetkinlikte olmamıştır. Örgütlülüğe kavuşturulmayan, düşmanın yönelimlerine ve taktiklerine karşı bilinçlendirilmeyen, tarih bilincine kavuşturulmayan, kendisini tanıyacak düzeye getirilmeyen, kendi gerçekliği kavratılmayan halk, doğal olarak artan bu özel savaş ve uygulamalarına karşı kendini koruyamamış, sonuçta halk ya göç etmek zorunda kalmış, ya düşmana boyun eğip düşmanın bir uşağı, işbirlikçisi haline gelmiş, ya da örgütsüzce direnmiş ve katledilmiştir. Geçmişte yerine getirilmeyen görevlerin, yani halkı kazanma, kaybedilmesini önleme ve savaşa katma görevinin yakıcılığı savaşın gelişmesiyle ve düşmanın daha da barbarlaşmasıyla önümüzdeki süreçte daha da artacaktır.

Bütün bu nedenlerden dolayı halkı hızla eğitmek, bilinçlendirmek, öze dönüşü sağlamak ve örgütlemek zorunlu bir görevdir. Yoksa örgütsüz bir halkın özel savaşa karşı koyması olsa bile bunun uzun süreli ve bilinçli bir karşı koyma olmayacağı ortadadır. Bu durumlara yol açmamak için sözlü propaganda, doğru ve yeterli ilişki, basın-yayın, kültürel etkinlikler, komiteleşmeler, birlik örgütlenmeleri gibi her aracı, yöntemi kullanarak kitleleri eğitmeyi, bilinçlendirmeyi ve yetkin örgütlü bir tarzda harekete geçirmeyi çok yönlü ve etkin bir biçimde sağlamak kaçınılmazdır.

Burada moral faktörünün oldukça büyük önemi vardır. Düşman özellikle bundan çokça yararlanmaya çalışmaktadır. Bunu başarmanın tek yolu ise; başarılı eylemliliklerdir. Gerilla vurduğu, gerilla başarılı olduğu oranda halkın morali, inancı, güveni artar, güçlenir. Yine hem eylemliliği geliştirmek, hem de halkla-gerilla ilişkisini koparmamak, bunun güçlendirilmesi ve süreklileştirilmesi açısından önemli bir faktördür.

2- Halkın sorunlarına doğru yaklaşım ve çözüm gücü olma

Mücadelemizin gelişimiyle birlikte partimiz, Türk devleti karşısında ikili iktidar olma ve dengeye yakın bir durumu yaşamaktadır. Kitleler üzerinde kırsal alanda partimizin ağırlığı ve hakimiyeti geçerli hale gelmiştir. Halk, sorunlarının çözümünde devletten umduğunu bulamamış ve sorunlarına partinin çözüm getirmesi beklentisi içerisine girmiştir. Temelde partinin de böyle bir görev ve sorumlu-

luğu vardır. Bu sorunlar karşısında partinin yaklaşım tarzı, çözüm yöntemleri nettir. Ancak buna rağmen çalışanlarımız, bu konuda parti yöntemleriyle çözüm gücü olma yerine, pratikte genel olarak tali sorunlarla uğraşmış, sorunları parti üslubu yerine kendi bireysel yetmez üsluplarına göre çözmeye çalışmış ve çoğunlukla da bu sorunlar altında tıkanmışlardır.

Sömürgeciliğin halkımızı kimliğinden uzaklaştırması, tarih boyunca birliğini bozmayı amaçlayan nifak tohumları ekmesi, ulusal sorundan çok basit ve en önemlisi de iğdiş edilmiş bir niteliğe büründürülmesi, toplumdaki sorunları derinleştirmiş ve devrimin önüne önemli bir engel olarak dikmiştir. Bu kadar derin sorunları bağrında taşıyan bir halkın yarasını sarmak, önemli bir sorumluluk, yetkin bir öncülük görevi yapmayı gerektirir. Ancak geçmiş pratiklerde görülen, bu sorunlara fazla çözüm gücü olunamamıştır. Özellikle halkın içine giren gerilla ve cephe çalışanları bunun üstesinden gelememiş; ya halkın tekrar devletin kurumlarına başvurmak zorunda kalmasına, ya da birliğin sağlanmamasına, mevcut sorunun olumlu yönde mücadeleye kanalize olmamasına yol açmışlardır. Parti adaletini temsil edemeyen, halk gerçekliğinden uzak, kişilik hastalıklarıyla yüklü, parti ideolojisi ve politikasını kavramamış bireyler halkın içine gönderilmiştir. Parti ideolojisine hakim olmayan kişilikler, halkın sorunlarına çözüm getireyim derken, bazı kesimlerin etkisi altında kalarak yanlış uygulamalar içine girebilmişlerdir. Birçok yurtsever, suçsuz insanımız halktan bazı kesimlerin verdiği yanlış bilgilere dayanılarak cezalandırılmış, haksız uygulamalara uğratılmıştır. Bu durum da birçok kesimin kaçırtılması, mücadeleden soğutulmasını doğurmuştur. Bu nedenle halkla ilişkiye geçenlerin, parti ideoloji ve politikasına hakim, partinin adaletini temsil edip, uygulayabilecek bir düzeye sahip olmaları zorunludur.

Yine, geçmiş pratiklerde kitle örgütlenmesinde sekterizm içine düşüldüğü çok açık bir gerçektir. En güçlü kitle eğitimi, kitleyi devrimci eylemlere çekme, eylem temelinde bilinçlendirmektir. Eylem temelinde halkı örgütlendirmek esas alınmalıdır. Döneme cevap veren kitle eylemliliği, milislik, komiteler vb. geliştirilmediği için eğitim ve örgütlenme eylemden koparılmıştır. Ya sapma içine girilerek,

kitlenin bilinçlendirilmesi savsaklanarak, faydacı bir tarzda halka yaklaşılmış, ya da salt propaganda ile yetinilerek kitleler pasif bir ilişki içinde tutulmuş, kitle eylemliliği süreklileştirilmemiş, yurtsever kesim ve milis düzeyinde çalışanlar eğitilmemiş ve örgütlendirilmemiştir. Bu ve benzeri nedenler kitle ordulaşmasında ve cephesel kurumlaşmada ilerleyememenin başlıca nedenleri olmaktadır.

Görülmektedir ki, ister Kuzey Kürdistan'daki, ister Güney Kürdistan'daki, isterse de Avrupa ve Türkiye metropollerindeki halkımız olsun, çok yetkin bir örgütlülüğün yaratılması özellikle bu süreçte oldukça zorunludur. Kuzey Kürdistan'daki halkımızın baskı, talan, zulme karşı kendisini koruması, sinmeyi dirilişe, başkaldırıya dönüştürmesi; Türkiye ve Avrupa metropollerindeki halkımızın körelen yurtseverlik duygularını harekete geçirmesi; ülkeye dönüşü ve mücadeleye katılımı ancak eğitim ve örgütlenmekle gerçekleşebilir. Bu nedenle kitle eğitimlerini yaygınlaştırma, her kesime bu imkanı sağlama, bilinçlendirmeyi sağlamak temel hususlardır. Bu eğitim ve bilinçlendirmenin sadece toplantı, ders verme şeklinde yapılması değil, teknik imkanlar da kullanılarak basın-yayın yoluyla daha da güçlendirilmesi önemlidir. Özellikle Parti Önderliği'nin yoğun çaba ve çalışmaları sonucunda halka yetkin yaklaşım ve bu temelde sonuçlar alma pratiği ortadadır. Her alanda, yetkin halk örgütlülüğünü yapabilecek, yani öncü olma niteliklerine sahip bireylerden birimlerin oluşturulması, bu birimlerde yer alanların uzun süre aynı alanda çalıştırılmaması, belli aralıklarla değiştirilmesi; bu birimlerin ise güçlü kitle eğitimlerini ya kendileri yapması ya da oluşturacakları görevliler aracılığıyla yapmaları gerekmektedir. Belli bir bilinçlilik kazanan halkın bunu devrim ve savaşın hizmetine daha etkin bir biçimde sunması ve bu bilinçliliğini daha da geliştirmesi açısından, kitle içerisinde hemen hemen her kesimi kapsayacak komiteler vb. kitle birimlerinin oluşumuna gidilmelidir. 5. Kongremizde de karar altına alınan halk örgütlenme biçimlerinin hızla yaygınlaştırılması, halk iktidarlaşmasının temellerini oluşturacak olan yerel yönetimlerin oluşumuna gidilmesi gerilla bölgelerinden göç ettirilen kesimlerin tekrar ülkeye dönüşlerinin gerçekleştirilmesi ve halk iktidarı örgütlenmelerinin yaratılması, dönemin yakıcı görevlerindendir.

Özellikle kitle yönetimlerinin, komitelerin veya kitle birlik üyelerinin seçiminde, parti ölçüleri temel alınmak zorundadır. Buralarda halkın seçtiği kişilerin yanısıra, partinin tayin ettiği kişilerin yer alması, geçmişteki gibi kişilerin yetkiye dayanarak halkın üzerinde hakimiyet kurmalarını; sorunların çözümünün gecikmesini önleyecektir. Aynı zamanda bu örgütlenmeler koşullara göre merkezileştirilebilir. Bunlar ister merkezileştirilmiş, ister komite tarzında olsun partinin denetiminde olmaları şarttır.

Yine halkın kendi güvenliğini sağlaması için yarı kurtarılmış alanlarda öz savunma birliklerinin örgütlenmesi bazı alanlarımızda daha önce denenmiştir. Ancak gerillanın fazla destek sunmaması, gereken yardımı göstermemesi ve düşmanın da yoğun yönelimiyle bu birliklerden gereken sonuç alınamamıştır. Bugün Güney ve Kuzey Kürdistan'da halk içinde örgütlülük büyük oranda yaratılmıştır.

Ayrıca yoksul, yardıma muhtaç birçok insanımızın yanısıra, birçok şehit ailesi de vardır. Bu kesimlere yardım yapılabileceği ve şehit fonu ayrılabileceği gibi, üretime katılımları da sağlanabilir. Özellikle kurtarılmış alanlarda bu kesimlere üretim olanaklarının yaratılması halinde, hem bu kesimlerin geçimi sağlanmış olacaktır, hem de savaşın birçok ihtiyacı karşılanacaktır.

3- Değişik tabaka ve kesimlerle ilişki geliştirme

Geçmiş mücadele tarihimizde gerillaya ilk günden itibaren halkımızın büyük bir fedakarlıkla her türlü yardım ve desteğini sunduğu, gerillayı koruduğunu belirttik. Ancak gerillanın halkın destek ve yardımlarını istismar ettiği, saygısız ve seviyesiz yaklaştığı zamanlar da olmuştur. Dayanılması gereken yoksul kesime ya hiç dayanılmamış, ya da sürekli birkaç ev veya köye dayanılarak yüklendikçe yüklenilmiş, neredeyse halk canından bezdirilmiştir. Sürekli aynı ilişkiye dayanma, değişik ilişkiler yaratmama, bu ilişkilerin kısa sürede deşifre olmasına, diğer kesimlerin örgütlenmemesine sonuçta geniş halk kesimlerinin mücadeleye kanalize olmamasına neden olmuştur.

Bunun yanında bazı eyaletlerimizde yoksul kesim yerine orta sınıf veya zengin çevrelere dayanılmştır. Bu daha çok kendi sınıf ta-

bakasına veya aile çevresine dayanmanın sonucunda gelişmiştir. Bu durum gerillada yozlaşma, sivilleşme, keyfiyetçilik gibi sonuçları yaratmıştır. Yine vergilendirmede bazı kesimlere yoğunca yüklenme, kaldıramayacağı oranda vergilendirmelere gitme, ödemeyince onlara sekterce yönelme kitlede bıkkınlık yaratmış, hatta kaçışlara, göç olaylarına kadar varan zararlı sonuçları doğurabilmiştir. Bunun en bariz örneği, 1990'lı yıllarda Dersim, Amed, Serhat gibi eyaletlerde yoğunca yaşanmış ve bu yaklaşım hem düşman tarafından çok kötü kullanılmış, hem de partiden yararlanmaya çalışan kesimlerin çokça işine yaramıştır. Mardin Eyaleti'nde kitlenin yoğun ilgisi, her türlü imkanı gerillaya sunmasına rağmen halka yanlış ve tasfiyeci yaklaşımlar sonucu birçok kayıp yaşanmış, gerillanın çizgi dışına çıkıp tasfiyesine yol açabilmiştir. Yine 1993'de Dersim'deki zorunlu vergilendirme yaklaşımı, halkın durumu göz önüne alınmadan her aileye aynı düzeyde vergilendirme yapılması, büyük bir tepkiye yol açmış, daha yeni yeni mücadeleye kayan kesimlerin de soğumasını doğurmuştur.

Ülkede var olan bu gerçeklik, Avrupa ve metropollerdeki diğer kesimlere de hemen hemen aynı tarzda yansımıştır. Kitleye mali yönden çok fazla yüklenme, değişik ilişkiler yaratmama, eski ilişkilere dayanma, çoğunlukla biraz iyi hizmet eden maddi durumu iyi olan kesimlere dayanma, yurtsever olan yoksul kesimin dıştalanmasına, yine deşifrasyonlara ve yüzlerce yakalanmalara neden olmuştur. İyi bir örgütlenme olmadığından, düzenle yakın ilişkide olan çıkarcı kesimler bu ilişki tarzından faydalanarak partiye dayanarak kendilerini de yaşatabilmişlerdir. Devrimde netleşmeyen, devrim ile karşı-devrim arasında yalpalayan bu orta kesim, devrimde çıkarı olduğundan bazı yardım ve imkanları sunmuşsa da düşmanın yönelimi karşısında düzenden yana olmayı seçebilmiştir.

Geçmişte kadrolarımızın bu kesime dayanması, çalışmaların bunların denetimine girmesine yol açmıştır. Bunları devrimin hizmetinde çalıştırmak yerine; kadrolarımız bunların etkileri altında girmeleri sonucu çalışmalarımız sekteye uğramış ve çalışan kadrolarımız kendilerini bitirmişlerdir. Çalışmalarda kadro artık onu yönlendirmiyor, bu dayanılan kesim kadroyu yönlendiriyor olmuştur.

Öyleyse bu kesimlere karşı doğru politikaların geliştirilmesi zorunludur. Ne onları tam dıştalamak, ne de bu denli zararlı sonuçlara meydan vermemek gerekiyor. Özellikle, halk içinde tanınan, adı geçen bazı kadro yöneticilerimize orta ve zengin tabaka insanların kendi çıkarları için, partinin otoritesine dayanarak halk içinde itibar edilmek, hükmetmek amacıyla çeşitli hediye vb. adı altında bir nevi rüşvet verme olayı dahi gündeme gelmiştir. Dolayısıyla bu tür yanlış yaklaşımlara, faydalanma girişimlerine izin vermemek, uygun politikalarla bu kesimleri devrim hizmetinde çalıştırmak gerekiyor.

İçinde bulunduğumuz süreç oldukça hassas bir süreçtir. Milyonlarca insanımız zorla göç ettirilmiş, binbir türlü zorluklarla karşı karşıya bırakılmıştır. Gerçek bir parti yaklaşımı gösterilmediği taktirde düşmanın halkı daha fazla bastıracağı, kitleyi mücadeleden koparabileceği açıkça ortadadır. Bu nedenle; ister kırsalda olsun, ister metropollerde olsun, her kesime ulaşmanın yanında temel olarak yoksul işçi, köylü kesimine dayanmak esas alınması gereken bir durumdur. Mali durumu iyi olan kesimler, tüccar, esnaf vb. tabakaları uygun bir vergilendirme politikasına, alan özgünlükleri dikkate alınarak tabi tutmak kadar, her sahadan insanımızı, öğrenci, esnaf, tüccar vb.'ni yararlı bir çalışma içine sokmak önemlidir. Temel olarak yoksul kesimi esas almak, bu kesimi devrime hizmet edecek tarzda örgütlemek gerekirse işsiz olanlara parti adına işletmeler açmak, yardıma muhtaç olanlara (şehit aileleri vb.) yardım sunmak gerekir.

4- Halkın değer yargılarına doğru yaklaşım

Kürt halkının yaşamında değer yargıları, namus olgusu ve gelenek-görenekler her zaman önemli bir yer tutmuştur. Neredeyse yaşam tarzını, hayata bakış açısını bu değer yargıları ve gelenekler belirlemiştir. Sömürgeciliğin asimilasyon politikasına, yüzyıllar boyu devam eden talan istilalarına rağmen, birçok egemen ulusun kültürünün yoğun etkileme çabalarına rağmen, Kürt halkı kültür öğelerini koruyabilmiş ve kültürünü bugüne kadar önemli oranda taşıyabilmiştir. Hatta egemen olan ulusların kültürünü bile etkileyebilmiştir. Denilebilir ki, Kürt halkını bugüne kadar getiren direnişçiliğinin yanısıra kültürünü koruyup sürdürmesidir. Özellikle kırsalda kalan,

sömürgeciliğin asimilasyonuna fazla maruz kalmayan kesimler, kültürel yapısını büyük oranda koruyabilmiştir. Ancak Avrupa ve metropole giden kesimlerde asimilasyonun ve diğer kültürlerin etkisi oldukça fazla olmuştur. Mücadelenin gelişimiyle beraber yitirilen kültürel özellikler yeniden kazanılmaya başlansa da etkileri henüz tamamen silinmemiştir.

Halkımız gerçek anlamda 1984'lerde gerillanın şahsında partiyle tanışmıştır. Parti yaşamı, ideolojisi, üslup-hitabı, ahlakı, değerlere ve halka yaklaşımı, geniş kitleleri oldukça etkilemiştir. Mücadeleye bundan etkilenerek katılanların sayısı az değildir. Kürt halkı dar aile çıkarları, geri aile bağları yüzünden sayısız kan davasına girerken hiç çekinmeden, hatta kendi eliyle oğlunu, kızını, kardeşini seve seve saflara katabilmiş, bundan gurur duyabilmiştir. 70 yaşındaki insanlarımız çocuğu-torunu yaşındaki gerillasına her türlü hizmeti yapmaktan çekinmemiştir.

Ancak buna karşılık, geçmişte birçok alanımızda kitle içinde parti ahlakıyla bağdaşmayan yaşam tarzlarına, halka saygısız yaklaşımlara, değer yargılarını hiçe sayan parti dışı tutumlara girilebilmiştir. Bu tür durumlarla karşılaşan halk kesimlerinde belli bir soğuma yaşanmıştır. Mardin ve Amed gibi eyalet pratikleri buna en çarpıcı örneklerdir. Parti saflarında yozluğu yaşayan, ortamı bozan bazı tipler halka da sakat yaklaşmışlardır. Bu tiplerin yanında halk gerçekliğinden, parti ahlakından uzak kişilerin kitle içerisinde halkın ahlakına ters düşen yaklaşımlar içerisine girme, halkı küçük görme, halk üzerinde hüküm sürme, kaba, saygısızca davranışlara girme gibi tutumlar kitlede önemli tahribatlar yaratmıştır. Kitle çalışmalarından herkes neredeyse kendine göre bir yaklaşım sergilemiştir. Hatta bazıları halk içerisinde ayrımlara girerek "benim ilişkim", "benim milisim" diyerek suni ayrışımları bile yaratmışlardır. Bu da yoksul emekçi kesimlerden ziyade çıkarcı çevrelerin çalışmalar içerisine girmesini ve derin tahribatların yaratılmasını beraberinde getirmiştir.

Bütün bu tahribatların önünü almak için, kitle içinde görevlendirilen kadro ve çalışanların halkın değer yargılarına saygılı, halk gerçekliğini kavrayan, parti ahlak ve kültürüne sahip olmaları şarttır. Halkla

ilişkilerde seviyeyi-ölçüyü tutturmakta kesinlikle tutarlı davranılmalıdır, tutarlı olmak için sürekli başarı sahibi olunmalıdır. Çalışma tarzında, tempoda sürükleyici olmak, olası gelişmeleri iyi takip edip, gördüğü oranda pratiğe aktarıcı ve tedbir alıcı olmak şarttır. Halkın beğenisini kazanmak, onları kararlara katmak, bu anlamda öncü olarak halkı peşinden sürükleyici olmak, bir partili olarak kendini çekim merkezi yapmak, kitle içinde her zaman partili olmak, öncü olmanın düzeyini, saygınlığını hakim kılmak önemlidir. Ayrıca halkımızın kaybolan kültürünü, onlara yeniden kazandıran, geliştiren kültürel çalışmaların yapılması, parti ahlak ve kültürünü kavratmayı amaçlayan toplantı, gösteri vb'nin sıkça düzenlenmesi, basın-yayın, fotoğraf, tiyatro vb. etkinliklerin arttırılması, ulusal günleri, bayramları kutlama, şehitlere ilişkin tören ve geceler düzenleme gibi çalışmaların gerçekleştirilmesi, önem verilmesi gereken diğer görevlerden olmaktadır.

Eski Kürt isyanlarında başarısızlığın bir nedeni de sömürgeciliğin geliştirdiği mezhep çelişkisi ve din olgusudur. Kürt insanının bölünmesinde geçmişten bugüne kadar bu mezhep çelişkisi sıkça başvurulan bir yöntem olmuştur. Birçok yerde mezhep çelişkiler kullanılarak halkın mücadeleye olan akışı kırılmaya çalışılmıştır. Bilindiği gibi halkımızın dini duyguları da oldukça yoğundur. Ve bu yaşam tarzında etkilidir.

Dolayısıyla halka yaklaşımda bu olguya karşı oldukça hassas olunması, halkın inançlarına, din ve mezhebine saygılı olunması gerekmektedir. Bu denli inançlarına bağlı insanlarımıza, örneğin tanrı tanımazlığı anlatmak veya mezheplerini dikkate almamak, saygısız olmak çok sakat, aynı zamanda parti yaklaşımından sapan bir tutum olacaktır. Bu nedenle partinin net olan din yaklaşımına göre bu inançlar ve değer yargılarına saygılı olmak, hatta din ve mezhep olgusuna dayanarak halkı mücadeleye çekmek, başarılı bir çalışmanın önde gelen gereklerindendir.

5) Gelişen halk eylemliliğine doğru cevap verme ve halkı savaştırma

Silahlı mücadelemiz gelişip yükseldikçe; halkta kaybolan inanç-güven duygusu da gittikçe artmaktadır. Dünya devrimlerinde silahlı

mücadelenin yeri belirgindir. Bu gerçeklik, Kürt halkı için daha yakıcı bir gerçekliği ifade etmektedir. Silahlı mücadelemizin başlamasıyla halk; kendisine acı, ızdırap ve gözyaşından başka hiçbir şey vermeyen sömürgeciliğin yıkıldığını gördükçe partiye olan inanc bağlılığı gelişiyor. Partiye bağlanan, mücadelenin etkisiyle uyanışa geçen halk, devrime daha fazla yararlı olmak istiyor, bu yönlü çalışma şevki-coşkusu gün geçtikçe artıyor. Silahlı mücadelemizin ilk yıllarında parmakla gösterilecek kadar olan gerillayı korumak, ona rehberlik etmek, onu evine almak kimsenin kolay kolay yanaşmadığı, yanaşanların da bunu büyük bir görevi yerine getirdiği inancıyla gerçekleştirdiği bilinmektedir. Gerçekten de düşmanın amansız baskı cenderesine alınan halkımızın en küçük bir görevi yapması, güzel bir söz söylemesi, güler yüzlü olması bile savaşımımızda önemli bir yer tutmuş ve savaşın geliştirilmesi ve pekiştirilmesinin gerekçesi olmuştur. O dönem halkın görevleri sınırlıydı. Çünkü gerillanın da görevleri, etki ve yetki alanları sınırlıydı. Ama gün geçtikçe mücadele gelişiyor, görevler artıyor, sorunlar büyüyor ve görevlere yaklaşımın ölçüsü de bu nicel büyüme karşısında daha da belirginleşiyor.

Açık ki geçmiş mücadele yıllarında dönemlere göre gerillaya, görevlere, yurtseverliğe yaklaşım farklı farklı ve dardı. Ama bugün mücadele hızla gelişiyor. Buna bağlı olarak halk hareketinde, yurtseverlik ve görev yapma ölçüsünde bir gelişme vardır. Bu durumda halkın öncülüğünü yapan gerilla, bu süreçleri iyi takip ederek halka ne zaman ne tür görevleri yapabileceğini iyi bilmelidir. Örneğin silahlı mücadelemizin ilk başladığı yıllarda gündüz devlet dairesi veya herhangi bir kuruma gidildiğinde, boş yere elektriği açık bırakmak o dönem koşullarına göre bir yurtseverlik eylemiydi. Çünkü o eylemi yapmak için de bilinç, inanç, kararlılık ve cesaret lazımdı. Düşmanın 12 Eylül faşizmi ile birlikte topluma egemen kıldığı baskı ve korku duvarını yıkmak gerekirdi. Fakat bugünün koşullarında, hele hele mücadelemizin zafer arifesine eriştiği bu dönemde, halk eyleminin kapsamı da oldukça genişlemektedir. Dönem itibariyle bu kapsamı koymadan önce, halk hareketliliği açısından bir anlamda zirveyi teşkil eden ve tarihimizde önemli bir dönüm noktası olan

1989-92 mücadele yıllarını açımlamayı gerekli görmekteyiz.

1990'lı yıllar, halkın ezici çoğunluğunun, Parti Önderliğimizin halka atfettiği role anlam biçerek, o yöndeki istem, perspektif ve çağrıları gündemine koyup, silahlı mücadeleden de aldığı coşkuyla eylemsel anlamda zirveye ulaştığı dönemdir. Bu dönemde Kürdistan'ın dört bir yanında, gerillanın ulaştığı alanlar başta olmak üzere ulaşmadığı alanlar da dahil serhildanlar, Newroz kutlamaları, cenaze törenleri, mitingler, kepenk kapatmalar, açlık grevleri vb. eylemsellikler alabildiğine gelişmişti. Halk, partinin bir talimatıyla günlerce işini bırakıp evine kapanarak sokağa çıkmama şeklinde tavır sergilemiştir. Vedat Aydın'ın cenaze töreninde görüldüğü gibi, yüzbine varan halk kitlesi serhildana kalkmış, Newroz kutlamaları en görkemli şekliyle birbirini takip ederek her alanda geliştirilmiştir. Kepenk, kontak kapatmalar, binlerce insanın katıldığı yürüyüş ve mitingler, düşman denetiminin en fazla olduğu şehir merkezlerinde bile geliştirilmiştir. Fabrikalarda işçi, okullarda öğrenci boykotları günlerce sürmüştür. Tutuklu ailelerinin ve yurtsever kitlenin, düşmanın baskılarını protesto etmek amacıyla, günlerce açlık grevlerine yatmaları, kitleler halinde oturma eylemi yapmaları ve bu eylemlerini Ankara'ya kadar taşırmaları gerçekleşmiştir. Benzer gelişmeler Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde yaşayan halkımız tarafından da yapılmıştır. Bütün bu eylemlilikleri yapan halkımız, 1990'da Amed'de **Zekiye Alkan,** 1992'de İzmir'de **Rahşan Demirel,** 1994'de Avrupa'da **Ronahi** ile **Berivan**'ın kendilerini yakmalarıyla eylemliliklöer doruğa çıkmıştır. Bu dönem salt eylemlilik anlamında patlama değil, aynı zamanda savaşçı adaylarının AGK saflarına akmasında da bir patlama yaşanmıştır. Bu dönemde gençlik potansiyeli ARGK saflarımıza bazen on bazen kırka varan gruplar halinde akın etmişlerdir. Bu Kürdistan tarihinde partimizin sağladığı olağanüstü bir dönemdir. Başdöndürücü gelişmelerin yaşandığı yıllardır.

Ancak, gerilla buna cevap olarak bu gelişmeleri karşılama düzeyinden uzak kalmıştır. Halkta güven ve inanç duygusunun geliştiği, eylemsel olarak atağa kalktığı dönemlerde gerillanın askeri eylemliliğinin rol ve önemi büyüktür, sürükleyici ve daha da geliştirici bir özelliği vardır. Eğer gerilla bu yönlü gelişmelere hazırlıklı olup,

bunları askeri eylemlilikle destekleyerek güçlendirebilseydi, mevcut durumu iktidarla sonuçlandırabilirdi. Ancak yaşanan bunun tersi olmuştur. Özellikle serhildanlar, çeşitli biçimlerde silahlı halk kalkışlarına dönüştürülebilirdi. Başta Amed, Botan, Mardin halkı olmak üzere birçok alan halkı buna hazırlıklıydı; ancak bu kitle harekete geçirilemedi. Askeri eylemlilikle güçlendirilip korunamadı. Korunamayan eylemlilik ve savaşmaya hazır olan halk kitlesi yalnız başına bırakıldı. Örneklersek; bir Cizre'de, Şırnak'ta serhildan yapılırken, hatta katliam yapılırken, gerilla birlikleri yakındaydı. Yine Lice'de katliam yapılırken gerilla oldukça yakındı. Gerilla ne buna gerektiği gibi müdahale etti, ne de güçlü, yeterli eylemlerle cevap verdi. Açık ki bu yönde çabalar, bazı pratikler vardı. Ama çok yetersizdi.

Askeri eylemden, destekten yoksun olan kitlesel eylemliliğin fazla sürmeyeceği, sürse de bu direnmenin fazla sonuç alamayacağı da açıktır. Nitekim bunu gören düşman yüklendikçe yüklendi. Tutuklamalar, katliamlar, yakıp-yıkmalar birbirini izledi. Cizre, Şırnak katliamına etkili bir karşılık verilmediğinden dolayı, düşman bundan cesaretle imha politikasını, diğer alanlara da uyguladı ve oldukça yaygınlaştırdı. Yine halk kitlesinde gerek düşmanın katliam ve baskılarına maruz kaldığından, gerekse gerilladan etkili destek görmediğinden dolayı bir güvensizlik, tedirginlik gelişti. Düşman fiziki katliamın yanında beyaz katliamı da gerçekleştirerek halkı sindirmeyi, bastırmayı amaçladı. Koruculuk politikasını dayatarak kitleyi gerilladan koparmak ve denetime almak amacıyla göç olayını zorunluluk haline getirdi. Bunun için köyleri yakıp-yıkarak, ambargo sistemini uygulayarak kırsal alanı insansızlaştırmaya çalıştı. Bu politikaya karşı da yetkin bir cevap verilemediğinden, çeteciliği kabul edenler mücadelemize karşı silahlandılar, çeteleşmeyenler ise, şehirlere, metropollere göç etmek zorunda kaldılar. Bütün bunlar halkın coşkusunu öldüren etmenlerdir.

Kitlesel eylemliliği askeri eylemlilikle destekleyip eylem bütünlüğünü yaratmamak, olayın bir yönüdür. İkinci yönü ise, kitlesel eylemliliğe sağlıklı yaklaşımın sergilenmemesidir. Oldukça eskiyen eylem türleri yenilenmedi. Yeni tarz ve biçimler, denenmemiş yön-

temler geliştirilemedi. Hep alışılagelen taktiklerde ısrar edildi. Örneğin serhildan taktiğinde oldukça vasat bir yaklaşım ve sıradanlık yaşandı. Serhildanlar, yeterli bir bilinçlenme, örgütlenme ve hazırlığa dayanmadan onun bir üst boyutu olan silahlı halk ayaklanmasına dönüştürülemedi. Bu anlamda oldukça amaçsız serhildanlar da geliştirildi. Neredeyse iki günde bir serhildanın olması bu silahın amacını saptırdığı gibi etkisini de kırdı.

Gelinen süreç; halk kitlesinin savaşta etkin kullanılmasını dayatmaktadır. Zaferin arifesini yaşayan hareketler, halk potansiyelini savaştırarak etkin bir şekilde kullanamadı mı, gerillanın da zorlanacağı, başarı getiremeyeceği açıktır. Başarıyı getiremez, çünkü başarmak için güç gerekiyor. Gücünü halktan alır, moralini halkın savaştırılmasından alır. Kaldı ki, gerilla devrimi yaratsa bile devrimin korunması için yine savaşan halka gereksinim vardır.

Yukarıda da belirttiğimiz gibi halkın savaştırılması kendisini yakıcı bir biçimde dayatmaktadır. Bu, milis tarzında savaştırma olur, özsavunma birlikleri biçiminde olur, serhildanlarda da silahlandırarak savaştırmak olur.

Gücü nicelik ve nitelik olarak büyüyen, ordulaşan gerillanın eylemi de büyük olmalıdır. Dün direk kesen, sabotaj yapan vb. küçük eylemlerle uğraşan gerillaya, bugün görev olarak tabur basmak ve tabur ortadan kaldırmak, şehirleri kuşatmaya alıp, alanları düşmandan temizleyerek kurtarmak düşüyor. Gerillanın ya da ordunun bu büyük eylemlere yönelmesi için küçük çaplı eylemleri halkın yapması gerekmektedir. Eylemleri çeşitlendirmek ve halk kitlesini seferber etmek gerekmektedir. Şehirlerde halkı eğiterek bombalama eylemleri geliştirilebilir. Ajan, korucu vb. yönelik suikastler yaptırılabilir. Gerillanın kırsalda ulaşamadığı ajan, korucu ve işbirlikçiler şehirlerde ellerini-kollarını sallayarak dolaşmaktadırlar. Bunları halkın cezalandırması fazla zor bir olay değildir. Yine şehirlerde devlet kurumları, fabrikalar, elektrik, telefon vb. santraller vardır. Her bir yurtsever bunları rahatlıkla imha edebilir. Sokaklara, caddelere park eden düşman araçları yakılabilir. Yine halkın içinde savaşan kesimler alınarak kırsalda gerillayla birlikte eylemlere katılabilir. Düşmanın alanları yakıp-yıkıp insansızlaştırmasına karşılık Parti

Önderliğimizin, *"evi başına yıkılarak şehirlere sürülen halk kolay militanlaşır"* şeklindeki belirlemesi bu gerçeği ifade etmektedir.

Demek ki, halkın öncü gücü, gerilla ordulaşmasına önem verdiği kadar halkın siyasal ordulaşmasına da o denli önem vermelidir. Çünkü halkın siyasal ordulaşmasının ve eylemselliğinin geliştirilmesi gerilla ordulaşmasının bir parçasıdır, onu bütünler.

6- Halka doğru parti yaklaşımı nasıl olmalıdır

Yukarıda mücadelemizin vardığı boyutu, halkımızın durumunu ve bizi neredeyse halkı kaybetmenin eşiğine getiren pratiklerden ortaya çıkan bazı temel hususları koymaya çalıştık. Belirtilen hususlar her eyalette veya çalışma sahalarında şu veya bu düzeyde ortaya çıkan yetmezliklerdir. Bu yetmezliklerin mücadelemizi önemli oranda gerilettiği, sekteye uğrattığı açıktır. Mücadeleyle kazanılan birçok fırsat, olanak kaçırılmış veya heba edilmiştir. Açık ki bu durumlar, her devrim hareketinde şu veya bu düzeyde mutlaka yaşanmıştır. Bu öyledir diye "bizde de tecrübe eksikliği vardı, onun için fırsatlardan yararlanılamadı" deyip geçiştirmek veya "geçmiştir" deyip üstüne sünger çekmek, açık ki doğru bir tutum değildir. Eksiklikler, yetmezlikler, hatta suç derecesine varan durumlar, pratikler yaşanmıştır, ancak, devrim mücadelesi durmamıştır. Her gün ortaya çıkan yetmezlikleri bilince çıkararak gerçekçi ve yaratıcı bir temelde çözümleyerek gün be gün gelişmektedir.

Dönemin, tarihin dayatmasıyla mücadelemiz daha hızlı, yeni ve sonuç alıcı gelişmelere gebedir. Bu anlamda geçmiş pratiklerde ortaya çıkan ve 5. Kongremizce ele alınıp mahkum edilen, hiçbir zaman kazandırmayan sınıf dışı özellikleri, anlayışları çözümleyip alternatif çözümü ortaya koymak ve pratik sahada uygulamak devrimimiz açısından hayati önemdedir. Bir kere doğru parti yaklaşımını sergilemek için birinci temel koşul halkı yaşamaktır. Bununla birlikte biz kimiz, nereden geldik, niçin savaşıyoruz ve savaşmak için bu gücü nereden alıyoruz? Halksız kendi başına biz neyi ifade edebiliriz? Ve benzeri sorulara doğru yanıtlar vermek gerekiyor. Halkın coşkusunu, özlem ve umutlarını yeterince yaşamadığımız, halk sevgisine yeterince ulaşamadığımız pratiklerimizde ortaya çıkmaktadır.

Pratiğimizin sonuçları bizi neredeyse, halkı kaybetme noktasına kadar getirmiştir. Birçok alan pratiğinde düşmanın bile yaratamayacağı düzeyde tahribatlar yaratılmıştır. Halkın duygularıyla oynanmış, umutları kırılmıştır. Gerillaya, partiye, devrime olan güvenleri aşındırılmıştır. Halkı yaşamadan, onun psikolojik ruhsal durumunu, maddi yaşamını bilemeyiz, sevinçlerini, acılarını fazla duyamayız.

Bir diğer yön halkın mücadeledeki yeri ve önemine göre ilişki geliştirmek, yaklaşım sergilemektir. Devrim mücadelesinde, halk, olmazsa olmaz kabilinde bir yaklaşımı gerektirir. Halkın önemini kavramak, onun doğru örgütlendirilme ve dönemlere göre savaştırılma biçimlerini aşamalı olarak geliştirmek anlamına gelir. Doğru bir örgütlülük olmazsa halk kitlesi olmaz, halk kitlesi olmazsa devrim olmaz anlayışından hareket etmek temel ilke olmalıdır. Eğitim ve ikna, eski düşünce ve anlayışlardan sıyrılma, halk olarak en çok zorlandığımız konulardır. Ancak bu, eğitimi yatsıma anlamına gelmez. Bir kere halkı eğitmekle görevli bireylerin kendilerinin eğitimli olması, eğitime gereken önemi vermeleri ve çekicileştirmeleri, özcesi eğitimin dönüştürücü etkisine inanmaları gerekiyor. Beş yıl önceki genel bilgilerle bir kişinin halkı eğitmesi düşünülemez. Yine eğitimlerden "hoşlanmayanlar" açık ki bu işi yapamaz. Pratiklerimizde eğitim adı altında sergilenen ise budur. Diyaloglarımız, eğitimlerimiz kuru, sıkıcı ve her zaman tekrarlanan bir propagandayı aşmıyor. Yapılan propagandayı halk bizzat yaşayarak görüyor, öğreniyor. Eğitime bu anlayışla yaklaşanlar kendilerini dinlettiremiyor, bunun faturasını ise, işte "halk geri kafalıdır, sert kafalıdır, anlamıyorlar vb." yaklaşımlarla halka çıkarmaya çalışıyorlar. İkna yönteminde de sergilenen tavır bundan farklı değildir. Eğitimle kendini yenileyemeyenler ne iknayı geliştirebilir, ne de halkı coşturan propaganda ve ajitasyonu yapabilirler. Halkla ilişki içinde olan halk hareketliliğini geliştirmekle yükümlü kılınan kadrolar, seçkin, eğitimli, halkı anlayan kadrolar olmalıdır. Üslup ve hitabında bunu yansıtmalıdır. Hal-hareketleri, tavırları üslup ve hitabet tarzıyla bütünlük arzetmelidir.

Her kadro, her gerilla, her komutan, her savaşçı halka hizmet anlayışı ile kendini donatmalıdır. Devrim yapma amacıyla, halkın hiz-

metkarı olduğunu unutmamalıdır. Aşiret, kabile, yöre, dinsel-mezhepsel farklılıkları gözetmeksizin herkese doğru yaklaşmalı, onları savaşa konumları oranında koşturmalıdır. Halkı mücadeleye kanalize etme ne halkı hor görerek bir ağa, bir patron gibi tepeden bakarak, ne de peşinden sürüklenerek, kuyruğuna takılarak "çalıştırma" olmalıdır. Herkesi sınıf, konum, düzey, olanakları ölçüsünde mücadeleye kanalize etme, o temelde ilişki geliştirme önemlidir. Halkın kaldırabileceği kadar iş, kaldırabileceği kadar ilişki geliştirmek gerekiyor. Halkı koruma, denetleme ölçüsünü kaçıracak tarzda, onu sahneye çıkartıp düşman yönelimine açık hale getirmemek önemle üzerinde durulması gereken bir husustur. Bunun için bir adım atarken mevcut durumu kadar, kendi durumumuzu da göz önünde bulundurmalıyız. Bunun yanında halka faydacı yaklaşımın da terk edilmesi gerektiği açıktır.

Bundan sonraki pratik süreçte doğru parti yaklaşımıyla, "devrim bilinçli kitlelerin eseridir" sözünü dikkate alarak, savaşımızda halkı yetkin savaştırmayı esas almalıyız.

7- Halk gerçekliğine ulaşmak, halklaşmak, uluslaşmak, partileşmek

Baştan beri ele aldığımız bütün bölümlerde ortaya çıkan gerçeklik şudur; halka öncülük etme rolünü üstlenen öncü güç, rolünü tam oynayamamış; yanlış, yanılgılı, toplumdan, düşmanın kazandırdıklarından aldığı kişilik yetmezliklerini pratiğe yansıtmış ve halkın zarar görmesine, kaçırtılmasına ve kaybedilmesine yol açmıştır. Bütün bu özellikler devrim kişiliğiyle, devrimci görevlerle bağdaşmayan tutumlardır. Bu anlamda niyet ne olursa olsun sergilenen pratik, PKK devrimciliği ve önderlik tarzıyla çelişki halindedir. Parti Önderliği; *"Partileşmeyen zeminler, bu tür durumları bize her zaman yaşatabilirler. Bundan dolayı partiye gelmemek, partileşmemek objektif bir suç olmaktadır. İşin gerçeği şudur ki, partileşmemek, partiye gelmemek, gericiliğin parti saflarına yansıttığı bir saldırıdır. Temelinde yüzyılların gericiliği vardır. Düşmana yatma, düşmana kapaklanma vardır"* demektedir.

Görülüyor ki, kişileri böyle bir pratiğe iten yaklaşım ve şekillen-

menin kaynağında önderlik gerçeğini kavramama, partileşmeme vardır. Bunun diğer yanı (ki çoğunlukla kendimize yedirmediğimiz, kabullenemediğimiz bir yandır) yurtseverlik duygumuzun zayıf ve yetersiz olmasıdır. Yurt sevgisinin, halk sevgisinin derinliğine kavranılmaması, bunun iliklere kadar hissedilmemesi durumu bu yaklaşımlarda çok açık olarak ortadadır.

Halk gerçekliğinden uzak olmak, halkla bütünleşmemek, halklaşmamak, tarih ve kültür bilincinden uzaklık, yurt sevgisinde yetersizlik, zayıflık, uluslaşmamak ve sonuçta partileşmemek geçmişte ortaya çıkan ve sıkça mahkum ettiğimiz pratiklerin, yaklaşımların, tarzların temel nedenidir. Yurtseverlik sadece dağa çıkıp halkı için savaşmak değildir. Açık ki yurtseverlik halkını sevmek, toprağına bağlı olmak vb. birçok olguyu, duygu yoğunluğu yüreğinde hissetmek ve onun korunması, geliştirilmesi, özgürlüğü için her türlü çabayı, fedakarlığı, doğru tutumu sergilemektir. Savaşı geliştiren, halkı eğiten, kendisindeki yetmezlikleri gideren, yoldaşını sevip sayan, savaştıran yurtseverdir, halkçıdır. Halk arasında bölgecilik, aşiretçilik kısacası hiçbir ayrılık yapmamak hem halk içinde, hem savaştığı alanda, hem yoldaşlar arasında ayrıma gitmemek ve bütünleşmeyi esas almakla ulusallığa ulaşılabilir. Ancak halk gerçekliğini kavramak, halklaşmak, ulusallaşmak sonuçta partileşmeye bağlıdır. Partileşmeyen birinin bu niteliklere sahip olması, bunların gereklerini yerine getirmesi düşünülemez. Parti Önderliği: *"Partide gerçekleşen halk demokrasisidir, halkın da içinde gelişecek olan partidir ve giderek parti olmaktan çıkmaktır. Çelişkili gibi görünse de gerçek budur. Partileştiğimiz oranda halklaşıyoruz, halklaştığımız oranda partili olmaktan çıkıyoruz. Zaten başka türlüsü de düşünülemez. Çünkü partileşme halklaştırır, ama halkı da partisizleştirir"* demektedir.

Öyleyse yeni dönem kitle çalışmalarında, halka yaklaşımda, doğru ölçülerin tutturulması, başarılı bir pratiğin sergilenmesi ve halkın savaşa en etkin bir şekilde katılımının sağlanması için, bütün bu perspektifler temelinde hareket edilmesi, herkesin kendi kişilik ve tutumlarını buna göre biçimlendirmesi ve halk gerçekliğine, halklaşma, uluslaşma, partileşme düzeyine mutlaka ulaşması esas soru-

nu oluşturmaktadır.

D) Çetecilik ve çeteciliğe yaklaşım

12 Eylül'le birlikte ilk tohumları atılan çetecilik resmi olmamakla birlikte yoğun işbirlikçilik, ajanlaşma ve ihbarcılık şeklinde yapılırken, giderek önce halkın PKK'ye karşı silahlarını kullanmalarına izin verme, arkasından, onları resmi düzeyde silahlandırma biçiminde, günümüze kadar yaygınlaştırılmıştır. 1988-89 süreçlerinde feodal komplocu yaklaşımların, halka yönelik bilinen uygulamalarından, askerlik yasasının yanlış uygulanmasından yararlanan düşman, çeteleşme ağını hızla devreye sokmuştur. Bu yaklaşımların sonucunda önceleri dost ve milis olan, partiye oldukça destek sunan birçok ilişki, aşiret çeteleşmiştir. Önceleri Botan'da başlayan çeteleştirme politikası, giderek diğer alanlarda da uygulanmaya başlanmıştır. Amed'de sergilenen kontra pratikler, halka maddiyatçı vb. yanlış yaklaşımlar burada çeteciliğin gelişmesinde etkili olmuştur. Yine Genç, Elazığ, Palu ve Kovancılar gibi alanlarda düzenin içinde yer alan aşiret reisleri, şeyhler ve milletvekilleri düşman tarafından çeşitli vaatlerde bulunularak çeteleştirilmişlerdir.

Çeteciliğin yaygınlaştırılmasında ekonomik durum, yani halkın yoksulluğu da önemli bir etken olmuştur. Yoksul olan kesime para vaat edilerek bu politika hayata geçirilmiştir. Yine bu konuda orta sınıfın kararsızlığından, hangi taraf güçlüyse ondan yana olma özelliğinden düşman çok iyi yararlanabilmiştir. Özellikle bazı alanlarda 1993 gibi gerillanın rolünü tam oynamadığı, düşmanın daha keskin hale geldiği süreçlerde, bu kesimin düşmandan yana kayması da çeteleşmeyi arttırmıştır. Özellikle Amed, Orta Eyalet gibi eyaletlerimizde istikrarsız politikalar, bir yıl etkili yönelim, bir yıl uzlaşma, bir dönem çok başarılı eylem tarzı, bir dönem tamamen başarısız eylemlilikler ve kayıpların yaşanması gibi değişkenlikler, 1990'lı yıllarda çete ağının geliştirilmesini arttırmıştır. Rubarok eyleminde görüldüğü gibi, çetelere etkili darbe vurulup, birkaç köyün etkisizleştirilmesiyle çete ağı çökertilebileceği yerde, sağ yaklaşım, savaş gerçekliğinden uzak anlayışın uç noktada seyretmesinin sonucu olarak çete köyleriyle çevrili karakola saldırılmış ve geri çekilme esna-

sında çetelerin pususu sonucu birçok kayıp yaşanmıştır. Bu durum çetelerin de moral kazanmasına neden olmuştur.

Sason'da gerilla güçleri daha alana girmeden düşman buradaki halkın geriliğinden ve ekonomik durumundan yararlanarak çeteciliği yayarken, Dersim'de Türk ve Sünni kesimi silahlandırılarak Koçgiri ve Karadeniz'e açılım engellemeye çalışılmıştır. Yine çeşitli süreçlerde çıkarılan af yasasıyla da mücadelenin gelişmesiyle silah bırakan birçok kesim olmasına rağmen, bunların korunamamasından dolayı ya tekrar silah almak zorunda kalmışlar ya da yoğun yönelimler karşısından göç etmişlerdir. Beytüşşebap gibi bazı alanlarda ise silah bıraktırmak çeteciliği çözmek için etkili yönelim içine girilmemiş, tam tersine bekleme yoluna gidilmiştir. Bu sağ uzlaşmacı tutum bu alanlarda çeteciliğin devam etmesine neden olmuştur.

Son süreçlerde özellikle bazı alanlarda gizli koruculuk sistemi geliştirilmeye çalışılmaktadır. Düşmanın boş kalan alanlarda eski ilişkilere yönelerek düşürmesi ve bizim güçlerimizin de bu ilişkilere dayanması, güvenmesi, tedbir geliştirmemesi sonucunda birçok komplo geliştirilmiş ve sayısız kayıp ortaya çıkmıştır. Ayrıca bazı kesimlere silahlı değil, silahsız nöbet tutturma, keşif-istihbarat işlerinde kullanma gibi gizli ve değişik bir biçimde çeteleştirme yöntemi düşman tarafından geliştirilmiştir.

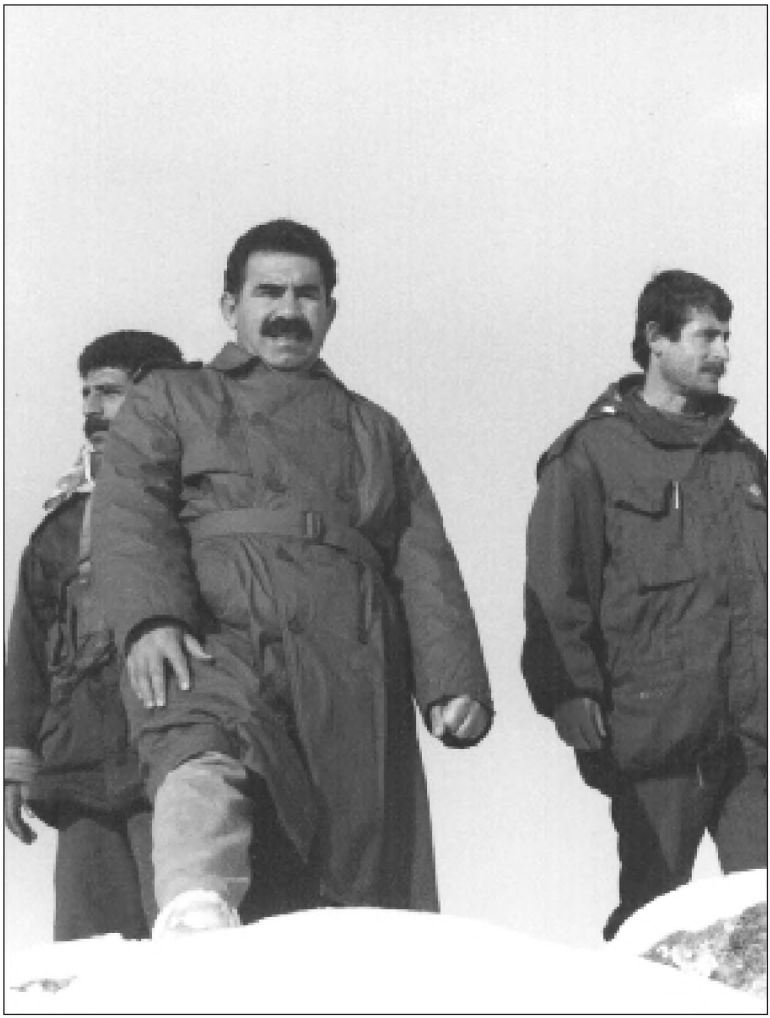
Geçmiş pratik süreçte çeteciliğe karşı taktiksel yaklaşımların tutturulmaması, yanlış, faydacı, feodal yaklaşımların uygulanması kitle politikasında sakat tarzların yanında tutarsızlığın hayat bulması, yönelinmesi gereken azılı çete odaklarına yönelinmemesi, etkili darbelerin vurulmaması sonucu çetecilik çökertilememiştir. Düşman gerillanın bu yanlış ve zayıflıklarından, etkili savaşmamasından, bazı alanlarda zayıflamasından yararlanarak halk arasındaki çelişkileri, ekonomik durumu, aşiret yapısı vb. olguları kullanarak çeteciliği geliştirme fırsatı bulmuştur.

5. Kongremizde çetelere af çıkarılmıştır. Buna paralel olarak, bu konuda, doğru politika ve taktiklerin hayat bulması zorunludur. Azılı çete odaklarına karşı, mutlaka gereken gücün bir araya getirilerek, sonuç alıcı darbelerin vurulması ve tasfiye edilmeleri gerekiyor. Çetelerle bir çeşit uzlaşma içine girilmemesi, onların aldatıcı

politikalarına gelinmemesi veya bu hedeflere yönelik etkili eylem yapalım derken, ağır kayıplarla sonuçlanan pratiklerin yaratılmaması önemlidir. Diğer yandan düşmanın çeteciliği bu kadar yaygınlaştırması karşısında açık ki, bunların hepsini karşımıza almamız da söz konusu olamaz. Öncelikle zorla çeteleşen veya ılımlı caydırma yöntemleriyle içten kazanmak veya teslim almak uygun bir taktik olmalıdır. Hatta, hepsinin silah bırakması diye bir tutuculuk içine de girilmemelidir. Bu tür durumlarda, çeteciliğin çeşitli yöntemlerle düşmana çevriltilmesi sağlanmalıdır. Silahlı çete görünebilir ama, alttan ise kazanılmış olan bu kesimler, lojistik, üstlenme, keşif-istihbarat, eylem vb. açılardan yararlanılabilir.

Yine kazanılmış, çetecilikten vazgeçmiş olan kesimlerin, gerilla tarafından korunması, desteklenmesi ve yapılabildiği oranda savaşa çekilmesi unutulmaması gereken bir görevdir. Gerekirse bunlara veya en azından bazı kesimlerine, yeni yerleşim alanları bile yaratılabilir. Yoksa bunların tekrar düşmanın safına geçmesi gündemleşebilir.

Savaşın bu denli hassaslaştığı ve büyüdüğü bir süreçte, geçmişte olduğu gibi çok çeşitli sapma, yanlış ve etkisiz taktik yetmezlik, sekter yaklaşım, sağ tutumlar içine girilerek, bu şekilde düşmana olanak sunularak çeteciliğin gelişmesi açık ki hiç kabul edilemez.



TC'NİN ÇELİK OPERASYONU VE OLASI SONUÇLARI

Newroz gününü geride bırakırken, belirtilecek en önemli husus; kıyasıya bir savaşımla bu yılın başladığıdır.

Yeni mücadele yılına, parti tarihimizin en kapsamlı bir çalışması olan ve başarıyla tamamladığımız, 5. Kongremizin aydınlığı altında yürüyoruz. Yeni bir bahara, canlı ve diri bir döneme giriyoruz. Savaşımımızın, bu temelde halkımızın geleceği açısından önemli sonuçlara ulaşan bir parti zirvemizin verdiği güçle, yine herkese, başarı için yüksek yaratıcı çabaları bir an bile eksik etmeyecek tarzda yüklediği ağır sorumluluklarla giriyoruz.

Yılların çaba ve emeğinden sonra ulaştığımız 5. Kongre atılımı ile başlayan yeni dönemin, Kürdistan'da ve dolayısıyla Türkiye'deki savaşımın "ya iktidarlaşma, ya kaybetme" keskinliğinde bir savaş dönemi olacağı bugün, daha iyi açığa çıkmış bulunmaktadır.

Partimizin 5. Kongre atılımı, ya bu savaşı kazanma temelinde iktidara ulaşmayı başarmak, ya da ağır bir yenilgiye hazır olmak, daha geri konumlara düşmek gerçekliğini ortaya koymuştur.

Kazanmak için her şey mevcuttur. Düşman en zor dönemini yaşamaktadır. Bizim ise başarı imkanlarımız oldukça artmıştır. Kap-

samlı siyasi ve askeri görevler doğru bir şekilde yerine getirilirse, 5. Kongre ile başlayan dönemin bir zafer dönemi olacağını rahatlıkla söyleyebiliriz. Bugün devrimde ne denli bir zafer şansını yakalamış durumda olduğumuzu çok iyi görüyoruz. Belki de tarihimizde en derli-toplu ve mutlaka başarıyla kullanılması gereken bir şans olduğunu söyleyebiliriz. Başka bir seçeneğimizin olmadığını da çok açık görebiliyoruz. O zaman, geriye kalan, buna layıkıyla karşılık vermektir.

Bunun yapılmaması için hiçbir neden yoktur. Özellikle bu yıl, büyük kazanmaya adaydır. TC'nin bütün iddialı saldırıları boşa çıkarılmıştır. Mevzi kaybedilmediği gibi mevzilere yeni mevziler eklenmiştir. En son gerçekleştirilen 5. Kongre, bunların bir bileşkesi olmuştur. Düşmanın en kapsamlı ve topyekün diye tabir edilen savaş döneminde bunlar sağlandığına göre TC'nin tam bir çıkmaz ve zayıflık içerisine girdiği görülmektedir. Bu koşullarda, kazanma nedenlerine sımsıkı sarılırsa ve yeterince cevap verilirse bundan sonrasının, önümüzdeki yıl veya yılların büyük kazanılmaması düşünülemez.

5. Kongre sürecimiz ve 1995'li yıllar, stratejik önderlik kadar, taktik önderliği de rayına oturtarak, kendini kurumlaştırarak, tarza, tempoya ve üsluba kavuşturarak kazanılacak yıllardır. Başarı tarzını esas alan yürüyüşün, savaşımın az hatalı, kusursuz gelişeceği yıllardır. İddialı olmak kadar, tedbirler de yerindedir. Engeller çıksa bile, eskisiyle kıyaslanamaz bir biçimde hızla aşılacaktır. PKK'nin tedbir gücü, stratejik önderliğin kendini örgütleme düzeyi, taktik önderlikten gelebilecek engelleri en güçlü bir biçimde ve hızla aşılmaya götürebilir. Bir de taktik önderliğin olanakları artmıştır, mevzilenmesi sağlanmıştır. Bu anlamda 5. Kongre atılımı ile başlayan dönemin özellikle taktik önderliğin hükmetmesi gereken tarzın, temponun ve üslubun, hitabın eksikliğini giderip kendisini gerçekleştirerek rolünü oynayabileceği bir dönem olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz.

Bu rolü oynamak kazanacak ve kazandıracaktır. Nitekim bu gelişme olanaklarına karşı TC, özgürlüğün ifadesi olan 1995 Newroz'una saldırıyla cevap veriyor ve şiddetli bir savaş gelişiyor. Özgürlük ve barış temelinde bir Newroz'un, barışçıl bir formülün,

(ki özgür olması gerekir; özgürlük olmadan barış olmaz) ancak bu kıyasıya savaşımın sonucuyla belirleneceği, halkımızca da çok iyi anlaşılmıştır. Özgürlük savaşımının başarısı olmadan, Newrozların fazla bir anlam ifade etmeyeceğini, baharın değil kışın geçerli olacağını, sıcağın değil soğuğun, ışığın değil karanlığın hüküm süreceğini çok iyi anlamaktayız. Bu anlamda, sıcaklık, ışık, yenilik ve diriliğin ancak savaşla, onun başarısıyla mümkün olacağı çok iyi anlaşılmıştır. Zaten düşman da bunun bugüne dayattığı en büyük savaş operasyonu olduğunu çok açıkça ifade etmektedir.

Hiç kimse tüm yaşamına, yaşamın güçlü bir dirilişine tanıklık eden Newroz'a başka bir biçimde yaklaşım gösteremez. Önemli olan bizim, hiç olmazsa, tarihimiz olmaktan çıkarılan Newroz'a "benim öz tarihimdir" deyip, her şeyde olduğu gibi, onu kendine mal ederek, asimile ederek ve bir de bu yönüyle inkar ve imha politikasını dayatarak sonuç almak istemesine karşı, bizim direnişte iddialı olmamız, bir savaşa göğüs gerecek kadar bir gelişme içinde olmamız önemlidir.

Yaşamda bir onur ve gelişme sağlamak istiyorsak, savaşı iyi anlayacağız. Savaşı iyi anlamadan, nasıl yapılması gerektiğini bilmeden her türlü hayal ve yaşam alışkanlığı, bir hiçlikten ve alçaklıktan başka anlama gelmez. Boşuna savaş üzerinde bu kadar durmadık. Yıllarımızı savaşın etrafında böyle amansızca vermemiz, sadece ve sadece yaşamın doğru bir tarzının ucundan yakalayabilmek içindir. Şimdi, yakalamaya çalıştığımızı veya biraz da yakaladığımızı söyleyebiliyoruz.

Düşman, ülkemiz ve halkımızın üzerindeki zulüm hareketinin en kapsamlısını bu 1995 Newroz gününe dayattı. Direniş mevzilerimize, dışarıda emperyalizmi arkasına alarak, içeride ise kendi halkını soyup soğana çevirerek, elinde ne varsa gaspederek, yine devleti trilyonlarca borçlandırarak aylarca hazırlığını yaptığı kapsamlı bir seferi daha başlattı.

Bunun tarihi ve siyasi anlamı üzerinde durmak gerekir. Türk egemen sınıfı, cumhuriyetin kuruluş döneminde, hem halkı burjuva egemenliği altına almak, hem de adeta işgale karşı işgal geliştirmek gibi ikili anlama gelen bir savaş yürüttü. Her ne kadar Yunan işgali-

ne karşı yürütülen savaşa bir ulusal tavır, bir ulusal kurtuluş savaşı deniliyorsa da çok iyi biliyoruz ki, bu yıllarda, Kürdistan'da sinsi bir işgal geliştirildi. Dolayısıyla Koçgiri İsyanı'nın başlatılıp geliştirilmesi bu yıllara denk geldi. Yine daha sonraki işgaller de vardı. Kısacası Türkiye'de bu yıllarda verilen savaşımı, sadece ulusal kurtuluş savaşı olarak değerlendirmiyoruz. Ayrıca bu dönemde içeride de sert bir sınıf savaşımı verildi. Bu yıllardaki savaşın, ulusal kurtuluş yönünden daha ağırlıklı olan yanı, sosyal bastırma, bu temelde egemenliği geliştirme mücadelesidir. İşte bugünkü iktidarın arkasındaki sınıf, onun siyasi gücü ve önderliği, TC adı altındaki bu oluşumu, verilen bu savaşlarla bağlantılı bir şekilde geliştirdiyse, batıda bunu nasıl yaptıysa sözümona, doğudaki ikinci kurtuluş savaşını da, tamamen işgale, hatta bundan da öteye soykırıma, bir halkın bitirilmesine dayalı bir şekilde geliştirdi. Bu, kendisi için bir hayat alanı bulmaya, özellikle sermayenin ağır sorunlarını zorla çözmeye yönelik bir amacı ifade etmektedir. Öyle ki, içinde bulunduğu krizden çıkamayarak boğulmasını önlemek için, dünyada en büyük devletler de dahil, çok az gücün başvurabileceği bir işgali, gerçekleştirmek istemektedir. 15 Ağustos Atılımı'na dayatılan operasyonlar, yine "hudut ötesi operasyonlar" adı altında yapılan seferler, tamamen PKK direnişine yöneltilen saldırılar bu anlama sahiptir. Bu en sonuncusu da, kendilerine göre yeni bir 30 Ağustos anlamına gelmektedir. Güya uzun süreli savaşı vere vere bunu en son olarak bir zaferle tamamlamak istiyorlar.

Geçmişteki operasyonların toplamı

Daha önce de böyle seferleri söz konusuydu, 1992'de, hatta 1986'da da buna benzer kapsamlı operasyonları vardı. Ama bu sefer; "mutlak sonuç alınmalı, başarı kesin olmalı, sonuç alınıncaya kadar Güney Kürdistan'dan çıkarılmalı" diyorlar. Ekonomik ve siyasi açıdan ağır bir bunalımın yaşanması, Türkiye halkının artık buna tahammül gücünün kalmaması ve son İstanbul'daki halk ayaklanmasında görüldüğü gibi ve belki de sadece son yılların değil, bütün bir cumhuriyet tarihinin en önemli bir halk kalkışmasının ortaya

çıkması ve onu saptırma girişmelerinin netice vermemesi, böyle bir operasyonun daha hızlı bir şekilde geliştirilmesine yol açtı. Bununla halkın, kamuoyunun dikkatlerini sosyal-siyasal krizden Güney işgaline çekmenin yanısıra, bir türlü istenildiği gibi geliştirilemeyen hükümet sorununa da çözüm bulmak amaçlanmıştır. Böylece hem içteki kriz dışarıya taşırılmak, hem de halkın çok artan direnme olanakları bu askeri seferle boşa çıkarılmak istenmiştir. Kısaca, elinde kalan son askeri gücünü sonuna kadar kullanarak, son bir umutla nefes nefese kendi varlığını biraz sağlama bağlamayı hedeflemiştir.

Açık ki bütün bunlar, "bir taşla birkaç kuşu birden vurmak" gibi bir taktiğin hayata geçirilmesi demektir.

Böyle bir operasyon, TC'nin kendi varlığının tartışılır olduğunu göstermiştir. Gerici, tutucu kesimin kemalist cumhuriyet politikalarında ısrar etmesine karşılık, giderek ikinci cumhuriyet tartışmaları da yoğunlaşmaktadır. "Cumhuriyetin ömrünü uzatır mıyız, uzatmaz mıyız, uzatırsak bu, yeni bir cunhuriyet temelinde mi olabilir" türünden gelişmelerin oldukça yaşandığı görülüyor. Kendi içinde böyle bir kaosun var olduğu bir dönemde bu operasyonun yapılıyor olmasında, içeride halkı, kamuoyunu şovenizmle beslemeye, dikkatleri dışarıya taşırmaya ve böylece günü kurtarmaya yönelik de siyasi bir amaç vardır.

Tükenen TC'nin ömrünü uzatmak için, 27 Mayıs, 12 Mart ve 12 Eylül askeri darbeleri, yine daha sonraki hemen hemen tüm darbe benzeri girişimlerde olduğu gibi askeri güce ve savaşa yoğunca yüklenmesi, karşısında tek çare olarak duruyor. Ekonomik, sosyal ve siyasal yapıdaki büyük tıkanmaya karşılık, ancak böyle bir ordu gücüyle ayakta kalması, varlığını bu temelde sürdürmesi vardır. İşte son operasyonun bu kadar kapsamlı olmasının en temel nedenleri bunlardır. Tarihi açıdan cumhuriyetin tükenişi, güncel açıdan yaşanan ağır ekonomik, sosyal-siyasal sorunlar böyle bir operasyonu zorunlu kılmıştır.

Bu operasyonunun yöneldiği esas hedef partimizdir. PKK'nin bütün bu gelişmelerin devrimle karşılık bulmasında nasıl tayin edici, öncü bir rol oynadığını biliyoruz. Yıllardan beri TC gerçeğini ortaya çıkarmada ve onun aşılmasında temel belirleyici etkendir. Devri-

mi derinleştirmesi ve tüm Kürdistan'a taşırması söz konusudur. Açık ki bundan rahatsız olan emperyalist ve sömürgeci güçler vardır. Dolayısıyla TC, ulusal sorunu onlara da havale ederek, Irak ve İran rejimine, ABD'ye, Almanya'ya ve daha birçok irili-ufaklı emperyalist güce sığınıp, "kontrol elimden kaçıyor, bu durum başınıza da bela oluyor; onun için karşı çıkmayın; ne kadar güncel siyasal gerçeğe aykırı olsa da başka çaremiz yok; yoksa sizin çıkarlarınız da epey darbe alabilir" diyerek bu operasyonu geliştirmek istiyor. Bunun diplomatik seferberliğini zaten sürekli yapıyordu. Bir o kadar daha bu seferde yaptı. Ve kendine göre bir dış ortam yarattı. Başta ABD'nin o eski destek politikasında ısrarlı tavrı bilinmektedir. TC, Avrupa ve Rusya'yı da benzer bir konuma getirmek istemektedir. Tabii buna eskisi kadar destek bulamadıkları açıktır. Bu konuda daha şimdiden çelişkilerin olduğu açıktır. Ne Rusya, ne de Avrupa bu tip bir operasyona fazla destek olmaz. Diğer sömürgeci güçlerin de fazla destek olacaklarını sanmıyoruz. Nitekim daha şimdiden bunun böyle olduğunu görüyoruz. Dolayısıyla, operasyonun daha çok kısa süreli olacağını, bu dış nedenlerle buna zorlanacağını rahatlıkla görüyoruz.

Düşman, bu operasyonla, Güney Kürdistan'daki önemli bir siyasal boşluğu, ya kendisi doldurmak istiyor, ya da Irak rejimine veya kendi işbirlikçilerine doldurtmayı amaçlıyor. "Ya Irak doldurur, ya da ben veya benim adıma işbirlikçilerim doldurur" diyor. İşbirlikçi güçler de doldurmayınca, bizzat kendisi doldurmak istiyor. Bu da fazla tepki alınca bir çaresizlik içinde kalıyor. En temel çelişkisi budur. Uluslararası siyasal durum TC'nin bu işgalini fazla kaldıramıyor. Uzadıkça daha da tepki alacaktır. Yine Güney'deki halk da bunu fazla kaldıramaz. Gittikçe halktan da tepki toplar ve işbirlikçi güçler tecrit olur.

Operasyonun uzun sürmesi, uluslararası dengeyi ve bölge dengesini zorlar. Bu da rejimi hızlı bir biçimde sonuç almaya zorlar. Hızla sonuç alma mümkün olmayınca da, başarısızlığı ortaya çıkar. Başarısızlık ise ona çok pahalıya patlar. Açık ki bunu da kendisi kabul etmek istemez. Ve bu çelişki içinde giderek sıkışır. Rejimin bu durumu yaşayacağı açıktır.

Düşman Güney'de daha fazla kalmak için belki pervasız da davranabilir ve dengeleri biraz daha zorlayabilir. Bu da beklenebilir, ama ne zamana kadar! Zamanın gittikçe aleyhine gelişeceği açıktır. Bu sadece diplomatik sahada değil, askeri sahada da böyledir. Askerin belki de 15 gün içinde oldukça yıpranacağı, düşmanın bunu gidermek için yapacağı yeni güç takviyesinin mali yükü muazzam arttıracağı, belki de günde trilyonluk masraflara girişmek zorunda kalacağı, dolayısıyla bu temelde hem askeri, hem de siyasi yönden zamanın onun aleyhine gelişeceği bir gerçektir. Yani zamanlama bu konuda önemlidir. Bunun için kestiremiyor. Bir ay mı, üç ay mı? Bu konuyu yoğunca değerlendiriyor. Belirsiz olmasının nedeni, bu çelişki nedeniyledir.

Final karşılaşması

Operasyonun ağır masraflarla yürütülmesi içeride TC'nin krizini daha da derinleştirecektir. Dolayısıyla kısa sürede halledilemezse, operasyonun uzun süreli olması, içeride halkın tahammül gücünün patlama noktasına gelmesine de yol açabilecektir. Düşmanın başka çaresi olmadığı için bu operasyonu, "ne kadar zarar verirsek kârdır" mantığıyla, ağır teknik ve sayı gücüne dayanıp yıldırım tarzıyla yüklenerek sonuç almak, kapatmak isteyeceği açıktır.

Bu anlamda operasyon, mevcut hükümet ve hatta TC için son bir çare oluyor. Kendileri de, bunu böyle ilan ediyorlar. "Final karşılaşması", "sonuç aşaması" deniliyor. Artık tarih öyle bir noktaya geldi ki, ya onlar bu finali kazanır, ya da PKK öncülüğü bunu lehine çevirir. Dolayısıyla ortayol pek gözükmüyor. Bir ortayol için içten ve dıştan epey ses çıktıysa da, bu seslerin fazla etkili olmaması, kendilerine göre askeri yöntemin tek çıkar yol olarak görülmesi ve bunun dışında nefes alacak durumlarının olmaması, bu gelişmeyi diğer yönüyle de izah ediyor.

Mevcut hükümetin atacağı başka bir adım yoktur. Bu kirli savaşı başta kendi varlığı, meşruiyeti için esas almıştır. Ve 4 yıldır bunu yürütüyor. Bilindiği üzere Özal'ın bir siyasal yöntem arayışı vardı. Bu yöntem arayışının onun sonu haline getirilmesi ve yeni hüküme-

tin de varlık nedeni sayılması söz konusudur. Dolayısıyla siyasal bir yöntem arayışı bu hükümetin işi olamaz. Şansını sonuna kadar mevcut askeri yöntemle deneyecektir. İşte bu en büyük seferi de, yaşama şanslarını böyle sürdürmek için yapıyorlar. Hükümete ilişkin olarak bunlar söylenebilir.

Bu hükümetin son şansıdır. Başaramazsa, arkasındaki partilerle birlikte kesin gider. Dolayısıyla 70 yıllık CHP, DYP, DP geleneği kesin aşılır. Gerçekten bu adım başarılı olmazsa, gidecek olan, sadece bir hükümet değil, 70 yıllık bütün bir siyasi yapıdır. Yani devletin kendisidir. Belki devlet tümüyle yıkılmayacak veya Türk burjuva egemenliği tamamen parçalanmayacaktır, ama 70 yıllık mevcut ekonomik ve siyasal politikalar artık sürdürülemeyecektir. Ortaya yeni bir ortam, dolayısıyla bu temelde yeni bir gelişme çıkacaktır.

Öyle anlaşılıyor ki, eğer bu sefer tam başarılı olamazlarsa, reformist güçleri devreye sokarak, PKK ile diyaloglar geliştirme yoluyla siyasi çözüm arayışlarına gireceklerdir. Bunun da bazı ipuçları ortaya çıkıyor. Eğer imhayla sonuçlandırırlarsa ne âlâ, ama bunu yapamazlarsa, başka güçler devreye girecektir. Böyle bir gelişme de şimdiden görülebilir. Veya böyle bir durum ortaya çıkarsa bu, kimseyi şaşırtmamalıdır.

Bu savaş politikasında en katı faşist temsilciliği, özel savaşın en temel gücünü teşkil eden MHP'nin önderi Türkeş yapıyor. Türkeş çok şiddetli bir yaklaşım içindedir. Onun önderlik gerçeğinden birtakım önemli sonuçlar çıkarmak mümkündür. Son yıllarda "bir siyasi diyalog mümkün müdür" diye sıkça söyleniyor. Türkeş buna karşı neredeyse kuduracak. Çünkü kendisinin ölümünü yüzde yüz burada görüyor. TC'nin eğilimi, onun ve ordunun ağırlıklı bir kesiminin ifadesi oluyor. Özel savaşın geniş bir çıkar şebekesi var. Türkeş bizim şahsımıza yönelik olarak da gittikçe artan bir hezeyan içindedir. "Şimdiye kadar bin defa öldürülmeliydi" demesinden tutalım, "bu, şeytandan daha alçaktır" ve "o, şeytandan kurnazdır" demesine kadar birçok şey söylüyor. Tabii bunlar kendi savaşımlarını iyi bilirler. Bizim "şeytandan daha alçak" veya "daha kurnaz" olmamızın, yine bin defa öldürülmemiz gerektiğinin ne anlama geldiğini

iyi bilirler. Bu adamın, otuz yıldır o kadar darbeye ve faili meçhul cinayete imza atması, yine emekçi ve sosyalist hareketleri ezmesi söz konusudur. Bunu bizimle tamamlamak istiyordu, ama başaramadığı için kuduruyor.

Yine bu operasyonu yöneten resmi bir faşist önder vardır. Tam yetkili komutan Hasan Kundakçı. Kıbrıs'ta uzun süre özel savaşın yürütülmesinden sorumluydu. Kore'den Kıbrıs'a kadar bütün özel savaşlarda rol oynamış bir kontra generali. O da diyor ki; "bu sefer başaramazsak veya tam zaferi görmeden ölürsem, gözü açık giderim." Bunlar, bu soykırım politikasının gözükara temsilcileridirler. Niyetlerini de böyle açıkça dile getiriyorlar.

TC'nin kendi deyişiyle bu operasyon tarihinin en büyük operasyonudur. Aslında en büyük operasyon olup olmadığı tartışılabilir. Kürdistan'da belki daha da büyük operasyonları vardır. Belki de düşman, psikolojik amaçla sürekli böyle isimler takıyordur. İşte "çelik harekatı", "şafak harekatı" veya bilmem ne harekatı adı altında abartılı bir yaklaşımı vermeye çalışıyor. Öyle de olsa, böyle de olsa, bu operasyonun bazı önemli hedefleri kadar, sonuçları da olacağı açıktır.

Hiçbir savaş tamıtamına önceden planlandığı gibi yürüyemez. Savaş anlık bir irade olayıdır. Günlük bir taktik olayıdır. Savaşta, başlangıçta çok planlı ve hazırlıklı olan güç kaybedebileceği gibi, durumu en umutsuz olan tarafın, güne iyi bir hakimiyeti sağlaması, bir çarpışmaya, bir taktiğe doğru işlerlik kazandırması halinde büyük bir başarıya ulaşabileceği de görülmüştür. Vietnam'da buna benzer birçok çatışma yaşanmıştır. Ve Vietnamlılar çok büyük zaferlere ulaşmışlardır. Bilinen meşhur Dien Bien Phu zaferi de bu temeldedir. Düşmanlarının yüzde yüz kendine güvendiği yerde, Vietmanlılar en büyük zaferlerini kazanmışlardır. Tabii bu, taktik ustalığa bağlıdır. Gerilla taktiklerinin çok yaratıcı uygulanmasına bağlıdır. Aksi halde kaybedilebilir.

Biz bu operasyonda veya savaşın bu önemli dönemecinde, hâlâ başarmak kadar başarısızlığa gidebilecek durumlarla da yüz yüzeyiz. Mevcut koşullarda, Güney'i düşman için batağa çekmek mümkün olduğu gibi, gerekenler yerinde ve zamanında yapılmazsa, bir

kuşatma ile birlikte bazı tasfiye durumları da yaşanabilir.

Düşman "beş aydır hazırlanıyorum" diyor. Biz de hazırlanıyoruz. Bu kış boyu, Güney konusuna biz de ilgiyle yaklaştık. Çözümlemeler değerlendirildiğinde, olası bütün gelişmeleri göz önüne getirerek, bizim bu konuda nasıl bir yoğunlaşmayı yaşadığımız görülür. Olası gelişmeleri hiç kimsenin kestiremediği kadar kestirmemiz, en önemlisi de bunun bütün hazırlıklarını yapmamız ve bütün çalışmaların merkezine oturtmamız söz konusudur. Bunun için 5. Kongre'yi oturttuk. Nicelik olarak da, her türlü savaşıma yetebilecek bir gücü sürekli takviye ederek oturtmaya çalıştık. Savaş başka türlü geliştirilemez. Çok önceden hazırlıklarını yapacaksın. Düşmanın hazırlık düzeyini değerlendirirken, kendi hazırlık düzeyimize de bakacağız "acaba ciddi yetmezliklerimiz, yine fırsatları değerlendirmeme durumumuz söz konusu oldu mu" diye sorarsak, bunun cevabı "mümkün değil" şeklinde olacaktır. Biz tüm gücümüzle yüklendik. Savaşçı güçlerin eğitimi başta olmak üzere, üslenme, lojistik ve komuta gücünü yeniden hazırlama, tayinleri yapma vb. gerekenler neyse, tüm gücümüzü harekete geçirerek, bunları belli bir seviyeye getirmek istedik. Bazı pratik adımları da atmak istedik.

Güneyli güçlerin aralarındaki çelişkileri iyi değerlendirmeliydik. Bu konuda bizim oradaki taktik önderliğimiz, eskiden beri inisiyatifi, fırsatı kullanamama durumunu, sanıyorum bu sefer de biraz yaşadı. Buna eskisi gibi fırsat vermemekle birlikte, Güney'de, düşmanla ilişki içinde olan çevreler vardı. Biz, bir an önce bunların üzerine gidilmesi gerektiğini söyledik. Ve hatta, en kritik anda bazı önemli taktik adımları atabileceğimizi söyledik. Bugün, düşmanın girdiği Silopi-Zaxo hattına yüklenebileceğimizi söyledik. Ama maalesef faaliyet içinde bulunan bazı çalışanlarımız var ki, lafta anlar gibi görünüyorlar, ama pratikte yeterli değiller. Bugünleri karşılayacak hazırlıktan, örgütlülükten uzaklar. Bunun bir kez daha ortaya çıkması söz konusudur. Bu yönüyle hazırlıklarda bir eksiklik var gibime geliyor. Zaxo'da yıllardır çalışan güçlerimizin, eğer birkaç yeraltı teşkilatı, yine milis gücü oluşturamamaları söz konusuysa, demek ki görevlerine yeterince ciddi yaklaşmamışlardır. Yoksa düşmana, bu operasyon dolayısıyla darbe üstüne darbe vurabilirlerdi.

Biz aylardır bu sahanın önemini göz önüne getirerek, tamamen gerillaya hazırlanılması gerektiğini vurguladık. Ne kadar hazırlıklar geliştirildi, bu ayrı bir değerlendirme konusudur. Muhtemelen üslenmelerde, yeraltı sisteminde yetersizlik vardır. Yine gücünü doğru yayma, taktiğe uygun bir şekilde tutma gibi konularda da ihmalkarlıklar olabilir. Zamanında vurulması gereken darbelerin vurulmaması da söz konusu olabilir.

İlkel miliyetçiler, proleter devrimciliği, halk devrimciliğini kırk yıldır engellemekle meşgul. Onların derdi devrim yapmak, Kürdistan'da bir gelişmeyi sağlamak değil, kırk yıldan beri doğuşu beklenen halk önderliğinin önüne engel dikmektir. Hala da en temel görevleri budur. Bugün sömürgeci devletler başta olmak üzere, emperyalizmle anlaşarak birlikte yürümeye çalışıyorlar.

PKK, halk önderliğini temsil ediyor. Onlar ise federal devleti bile politik isyanla karşımıza dikip büyük Kürdistan devrimine ulaşmamak için ittifakların, ilişkilerin içine giriyorlar. Bu bizim gelişecek alternatif devrimci hükümetimize karşı alınan bir tedbirdir. Biz bunu eskiden de söyledik. Federal devlet ilan edildiğinde ilk seferi Güney Savaşı'nı başlatmak, oradaki gücümüze saldırmak oldu. Çok geniş bir uluslararası koalisyon vardı. En az Irak rejimine karşı geliştirdikleri koalisyona benzer bir koalisyonu 1992'de bize karşı geliştirdiğini herhalde bilmeyen yok. Saddam'la yaptıklarını gizli yaptılar. Çünkü bu bir ihanetti. Hainlerin maskesinin fazla açığa çıkmaması için alavere dalavere usulüyle yürüttüler. Bunları unutmak mümkün değil.

Yine bizimkilerin içine düştüğü teslimiyet durumu var. Sağ tasfiye dediğimiz, ardından teslimiyet ve hâlâ önünü alamadığımız olumsuzluklar var. Biz bu konuda geçmişte yaşanan Lolan pratiğini de eleştirdik. Aslında o taktik ilişki bir fırsattı, ama o taktik ilişkinin onlar tarafından nasıl sağa yatırılmak istenildiği, Hakkari'ye yaklaşmamanın tedbirlerini nasıl aldıkları, çok kurnazca MİT'le, o dönemin sömürgeci güçleriyle anlaşarak, bizi stratejik yerlere yerleşmekten alıkoydukları, daha da Güney'e çekme adı altında esas üslenmemiz gereken alanlardan bizi uzaklaştırdıkları biliniyor. O gün bugündür bu politikayı sürdürüyorlar. Taktik önderlik gereklerini

yerine getirmekle sorumlu bazı arkadaşların taktik önderliğin gereklerine bir türlü ulaşmadıkları, hatta anlayamadıkları, "olanaktır" deyip "parastın" (koruma) adı altında düşmanın oyununa gelme durumu vardı, onu bile aşamadıkları çok açık görüldü.

Politikada fırsatı görmek ve ona gereken darbeyle karşılık vermek, başarı kazanmak için çok önemlidir. Bu bir türlü gelişmiyor bizim güçlerimizde. Ama bu eksiklik yine de esası belirlemeyecektir. Belirttiğimiz yetersizliklere ve bazı görevlerin zamanında yerine getirilmemesine karşın, mevcut gücümüzün bu operasyona dayanabileceği ve hatta taktiğe hakimiyet oranında başarılı olabileceği de söylenebilir.

Batağı kurutacağız

Partimizin, bu operasyona yönelik olarak amacını, devrimci savaşını şöyle özetlemek mümkündür: Her şeyden önce alanın coğrafi özelliklerine, gücümüzün araziye serpiştirilme durumuna, yine başta vurgulandığı gibi eğitim ve örgütlenme düzeyine dayanıp, burada çok etkili bir gerilla savaşı ve hatta hareketli savaş ile gerillanın birleştirilmiş savaş tarzını uygulayarak, düşmana bu saldırıyı pahalıya ödetmek, Güney'de aradığı kurtuluşu büyük bir yenilgiye götürmek, kendi deyişleriyle "sivrisineğin batağını kurutmak", onu burada büyük bir batağa çekmek ve cumhuriyetin en ağır yenilgisiyle karşı karşıya getirmek, yıkılışına giden yolu buradan başlatmak.

Bunun için değerlendirmelerimizi geliştirirken gerçekçi olmalıyız. Her şeyden önce, düşmanın sayısal ve teknik üstünlüğünü görmek kadar, Güney'in coğrafyasını, bizzat oradaki halkın durumunu gerçekçi değerlendirmek iyi bir taktik düzenleme için önde gelen hususlardır. Yine kendi deney ve tecrübelerimizi, nicelik ve niteliğimizi doğru değerlendirmek önemlidir. Düşman, Güney'e yönelik operasyonu, Kuzey'deki operasyonlardan daha güçlü bir operasyona dönüştüremez. Çünkü Kuzey'de hem diplomatik, siyasi nedenler, hem de araziye hakimiyeti ve uzun süreli hazırlıkları daha avantajlı olmasına yol açıyor.

Büyük bir gürültüyle işte "Güney'i kuşattık, kıskaca aldık; ya

ölürler, ya teslim olurlar" demeleri, ağırlıklı olarak psikolojik amaçlıdır. Kendi korku ve kayıplarını hem gizlemek, hem de azaltmak içindir. Hiç şüphesiz, alanın özelliklerinden dolayı düşman psikolojik savaşa, onun her türlü demagojik yalan özelliğine ağırlık verir. Bir savunma bakanı bile ilk gün "200 kişiyi öldürdük" derken, bunu kendi kayıplarını hiç söylemeden belirtiyordu. Tabii ki psikolojik bir etki yaratır diye. Bakan düzeyinde birisi bile, çok normal bir şekilde rahatlıkla, hiçbir kaybımız olmadığı halde, ikiyüz kayıptan bahsedebiliyor. Buna benzer haberleri daha da geliştirebilirler. Ama düşman, bazen doğruları da söyler. Yani her şeye "yalandır" gözüyle bakamayız. Bir kuşatma durumu gelişebilir ve bazı yerler tecrite alınabilir, yine bazı imhalar gerçekleşebilir. Bunun böyle olmaması, karşı tarafın veya savaşın diğer tarafının tedbirlilik düzeyine bağlıdır. Savaşta kendiliğindenlik, hareketsizlik ölüm demektir.

Düşmanın tüm beklentisi, bizi hazırlıksız yakalamaktır. Sanıyorum 1992'deki operasyonlardan, kendilerine göre biraz ders çıkarmışlar. "Sıkıştırmıştık, sonuç alabilirdik" diyorlardı. Bu seferde aynı taktiği gütmek istiyorlar; "bir ay sıkıştırdık mı boğuntuya götürebiliriz" diye düşünüyorlar. Ama bu sadece bir umut. O zamanki daralmalar, bizim iç nedenlerimizden ötürüydü. Gerilla taktiklerini bir tarafa bırakan, kendi kendini boğulmakla yüz yüze bırakan bir yönetim anlayışı, elbette ki düşmana, umut ettiğini gerçekleştirme fırsatı verir. Bu sefer, ağırlıklı olarak böyle bir duruma düşüleceğini sanmıyoruz. Düşman, bu noktada yanılgıya düşeceğe benziyor. Bizi eski durumla karşılaştırması ve gücümüzü hem nicel, hem de nitel açıdan tam kestirememesi, onun önemli bir dezavantajı oluyor. Özellikle araziye yerleşme düzenimiz, birliklerin hazırlık düzeyi, 1992 ile kıyaslanamaz derecede ileridedir. Kaldı ki, o zaman bile doğru taktikle savaşılsaydı, ileri düzeyleri yakalayacaktık. Bu biliniyor.

Şimdi yönetim sorunu önemli düzeyde ilerleme kaydetmiştir. Yapının tecrübe ve coğrafyayı değerlendirme düzeyi epey gelişmiştir. Dolayısıyla düşmanın bu beklentisi fazla gerçekçi olmayacağa benziyor.

Ayrıca Güney Kürdistan'ın iç çelişkileri var. Güneyli işbirlikçiler

bize karşı değiller. En azından, bazı peşmergeler düşmana klavuzluk etseler de, ağırlıklı bir kesimi savaşa giremez. Girecek halden de yoksundurlar. YNK güçleri üzerimize hiç gelemezler. KDP'de zaten resmen savaşma durumuna geçemez. Bu da, düşman için önemli bir dezavantajdır. Kaldı ki, TC, halkın çelişkilerinin yoğun olduğu Güney'in fiilen sorumluluğunu üstleniyor. Ya bütünüyle onların ihtiyacını karşılar, ya da tepkilerini alır. Bu da onu epeyce sıkıştırır.

Demek ki düşmanın tüm avantajı teknik üstünlüğü oluyor. Bir de sürü halinde geliyor. Bunun da tamamen boşa çıkarılması, yerinde taktiklerle mümkündür. Düşmanın tekniğini, coğrafyanın iyi değerlendirilmesi, yine birliklerin hareketlilik düzeyinin iyi değerlendirilmesi ile boşa çıkarabiliriz. Hakeza niceliğini de onun için bir dezavantaja dönüştürebiliriz. Bunu, hareketliliğini, düşmanın kontrol edemeyeceği tarzda geliştireceğimiz bir gerilla ile yapabiliriz. Düşmanın ağır zırhlı araçları olsun, sayı kalabalığı olsun, teknik ve nicelik üstünlüğü, nerede, nasıl davranacağı, nerede nasıl görüneceği, nerede nasıl saldıracağı, nerede nasıl gizleneceği belli olmayan, kontrol edilmeyen gizli ve hareketli gerilla savaşı ile rahatlıkla tersine çevrilebilir. Bu şekilde düşmanın avantajlarını dezavantaja dönüştürmek mümkündür.

İnisiyatif bizde

Burada önemli olan, bizim savaş yönetimimiz oluyor. Yani birliklerimizin düzenlenmesi, komuta, sevk ve idaresi oluyor. Arazinin iyi değerlendirilmesi, hareket tarzlarının gece-gündüz iyi ayarlanmasını, yine niceliğin iyi kestirilmesi ve eldeki tekniğin iyi kullanılmasını başarabilirsek, burayı düşman için batağa dönüştürebiliriz. Ama yok, eğer bizde çokça yaşandığı gibi birlikler atıl, hareketsiz, düşüncesiz, plansız kalıp ve giderek sağ savunmacı bir anlayış içine girerlerse tabii ki düşman sonuç alabilir. Böyle olmaması için, kesinlikle, gizlilik yanı esas alınan en seri gerillayı uygulamak gerekir. Dediğim gibi, çok hızlı hareket eden, bütün beklentilerin tersine düşmanı, nerede nasıl saldıracağımızı kestiremez duruma getirme-



miz halinde en önemli başarılarımızı, Güney'deki bu TC birliklerine karşı sağlayabiliriz.

Günlük savaş yönetimi bu konular üzerinde durmak zorundadır. Komutası ve yapısıyla birlikte tüm savaş birlikleri, gecesini gündüzüne katarak, düşmanın çok çeşitli olan zaaflarını çok iyi görür, çok iyi izler ve en güçlü şekilde vururlarsa üstünlük sağlanır. Araziye hakimiyet, dayanıklılık, fedakarlık, güçlü vuruş, cesaret savaşta belirleyici olan özelliklerdir. Başarıyı %50 belirleyen bu etmenlerdir. Bunlar da bizde vardır. Bunları iyi kullanabilirsek, bu arada milis düzenlemesini de iyi yapabilirsek ve düşmanın özellikle bizi getirmek istediği bir taktiğe, yani kendi kontrolü altında giderek cephe tarzı bir savaşa sürükleme taktiğine düşmezsek, tam tersine düşman güçleri daha da dağıtır, yayar ve giderek kendi güçlerimizi arkasından, önünden, sağından, solundan harekete geçirerek yönelirsek, düşmanı felç edebiliriz. Bu operasyona karşı geliştireceğimiz savaş, bu tarzda bir savaştır.

Önemli olan doğru taktiği geliştirmektir. Taktik işler mi, işlemez mi? Bunun için önceden bir şey söylenemez. Hiç şüphesiz bunu, pratik hazırlık düzeyi belirleyecektir. Çizgi konusundaki doğru yaklaşım, eğitim, örgütlenme, denetim esas belirleyici rolü oynayacaktır. Zaaflar, yanlışlıklar yoğunca yaşanırsa düşmanın başarı imkanı artar. Çok etkili bir gerilla savaşı verirsek, gerçekten düşmanı giderek hareket edemez duruma getirirsek, onu çok çeşitli yöntemlerle içimize çekmek, parça parça vurmak veya toplu güçlerini taciz etmek, yıpratmak, yine çeşitli yanıltma yöntemleriyle, pusularla, gece harekatlarıyla sabote etmek mümkündür Güney'in kendisi bütün bu konularda daha fazla darbelemelere açıktır. Böyle etkili taktikleri geliştirebilirsek, düşman sağlıklı bir geri çekilmeyi bile yapamaz. Gücünün önemli bir kısmını kaybedebilir. Büyük maddi kayıplar yanında, can kayıpları, yine moral düzeyin de aşınma durumu gittikçe gelişebilir. Bu günlük taktiklerin karşılıklı olarak geliştirilmesine bağlıdır.

Objektif olarak bir gerillanın dayanma imkanları Güney açısından doyurucudur. Üçbine yakın ve donanımlı bir gerillanın üslenmesi daha şimdiden vardır. Bu sayı daha da artırılabilir. Az çok lo-

jistik hazırlık var, coğrafya çok mükemmel. Moral, tecrübe var, cesaret-fedakarlık düzeyi düşmandan daha fazla. Bütün bunlar da gerilla tarzıyla kazanmak için yeter de artar bile.

Öte yandan düşman imha konusunda son derece acımasızdır. Çok yoğunluklu ve ne yaptığını çok iyi biliyor. Yine bazı işbirlikçi güçlerin klavuzluğunda hareket ediyor. Bizim bazı endişelerimiz de var. Yani bizimkilerin günü, hatta saati çok iyi değerlendirmemeleri, sıkça düştükleri gafleti yaşamaları, savaşın gerçek birer ustası gibi hareket edememeleri onların sonunu da getirebilir. Bunun böyle olmaması için savaş taktiklerine çok büyük yüklenmek gerekir. Nerede, ne zaman, hangi gün, hangi adımın atılacağı çok iyi kestirilirse tam bir taktik ustası gibi hareket edilirse, düşman attığı her adımda batağa saplanırcasına bir konuma getirilebilir ve en ağır darbeler indirilebilir.

"Askeri çözüm" bitti

Başarırsa bu hükümetin kendisine biçtiği hedef gerçekleşir. Yani TC'nin kemalist kesiminin, bir bütün olarak Türk burjuva egemenliğinin kendine biçtiği ömrü uzatma süresi artar. Kendi deyişleriyle; "belimizi doğrultamayacak kadar" darbelerle marjinal bir güç haline (Türkiye'deki Dev-sol, TİKKO ve benzeri bazı etkisiz eylem örgütleri gibi) getirme gibi bir durumu sağlayabilirlerse, bu hükümet, dolayısıyla TC kazanmış sayılır. Hem de TC'nin 70 yıllık tarihindeki en ciddi kazanımlardan biri olur. Zaten "Kıbrıs seferinden daha büyük sefer, Kıbrıs'ın kazanımından daha büyük bir kazanım" diyorlar. Bu seferle amaçladıkları budur. O zaman faşist hükümet 1996 seçimlerini de kendine göre düzenler. Ve 2000'li yıllara doğru tırmanır. Bu Türkiye'de de bütün demokrasi güçlerinin kaybetmesi demektir. PKK'nin kaybetmesi demokrasi güçlerinin de kaybetmesi demektir. Ne kadar "biz demokrasi bombasını patlatacağız" diyorlarsa da, bu demokrasi bombası değil faşist bombanın Türkiye emekçileri üzerinde daha sert patlatılmasıdır. Nitekim İstanbul'daki halkın başına patlattıkları da demokrasi bombası değil, faşist bombaydı.

Eğer düşman başarmazsa ne olur? Başaramazsa yalnız hükümetin çözülüşü değil, TC'nin de çözülüşü ileri boyutlara ulaşır. TC'nin yeniden reformlarla, hem demokratik gelişmeye hem de ulusal sorunun çözümüne gidilmesini isteyen güçler öne atılır. Bu hükümet büyük ihtimalle ister seçimlerle, ister başka yolla olsun hızla aşılır. Yeni güçler devreye girer. Bunların en belirgin özelliği reformcu olmalarıdır. Şimdiye dek ne kadar şavaşta işbirlikçilik yapıp, özel savaşı desteklemiş olurlarsa olsunlar, ağır yenilgi onları da böyle toptan kaybetmekle karşı karşıya bırakır. Sermayenin bir kesimi veya sermayenin yeni eğilimi, örneğin Cem Boyner buna biraz benziyor. Sermaye onu bunun için hazırlıyor. Sermaye kesimleri, şimdiye kadar özel savaşı destekliediler. Bir de savaş onları çok tıkıyor, çok zorluyor, nerede ise ekonomiyi yeniden üretemez duruma, gelecekten çok endişeli hale getiriyor. Toptan kaybetme tehlikesini göze alamadıkları için bir reformcu kanat veya eğilim geliştirmek istiyorlar.

İşte başarısızlık halinde bu eğilime destek vereceklerdir. Sermayenin destek vermesi, tabii diğer halk kesimlerinin de destek vermesi ve hatta bu desteği hızlı vermesi anlamına geliyor. Bu durumda yeni bir eğilim ortaya çıkmış oluyor. Bu eğilimin temel özelliği; PKK ile artık askeri yolla değil de siyasi yolla çözüme gitmektir. Düşmanın başarısızlığı halinde veya bizim ezilmeyip daha da güç kazanmamız halinde bu eğilimin Türkiye'de rahatlıkla gelişim göstereceği söylenebilir.

Demek ki TC'nin yakın geleceğini belirleyecek olan bu operasyondur ve operasyonun iki önemli sonucudur.

Siyasi çözüm yolda

Partimizin yenilmezliği temelinde artık siyasi çözüm yolundan başka bir yolun kalmadığını, düşmana bu savaş sonucu dayatabiliriz. Örneğin bu operasyon, bir 1985 başındaki operasyona benzemiyor. O zaman sadece düşman için bitirme, bizim ise ayakta kalıp kalmama sorunu önemliydi. 1987 operasyonu için de öyleydi. 1990 başı operasyonlar için de öyleydi. Tümüyle düşman başarısızlığa

veya tam başarıya gitmeme halinde, işte "kalıcıyım" demiyordu. Bu sefer öyle değil. Tam başarıya gitmezse, başarısızlığı gelişirse, sistemin, hatta cumhuriyetin tamamen gözden geçirilmesi söz konusudur. Tükenmek kadar, yeni bir başlangıcın zorunluluğu ortaya çıkacaktır. Reform sürecinin ciddi olarak gündeme girmesi olasıdır. Yine devrim sürecinin çok ciddi olarak Türkiye'nin gündemine girmesi beklenebilir. Bu arada bizim kendimize çok güvenerek sürece yüklenmemiz gündeme gelecektir. Ama düşmanın başarılı çıkması durumunda, statükocu, faşist özel kirli savaş yanlısı güçler, bundan sonraki yılları, Kürdistan'daki soykırımı derinleştirmek, direnme olanaklarını tamamen tasfiye etmek, Türkiye halkının tüm çıkışlarını darbelemek, demokratik gelişme yollarını tıkatmak dönemi olarak değerlendirirler. Bu eğilimin arkasındaki güçler, başarılı olmaları halinde böyle yaparlar. Başarısızlıkları halinde ise, yeni bir siyasi program ve onun arkasındaki güçler devreye girer. Bu da Türkiye Cumhuriyeti'nin dönüşümüdür, kemalizmin aşılmasıdır, demokratik yöntemlerin devreye sokulmasıdır. En önemlisi de Kürdistan ulusal kurtuluş gücüyle bir siyasal çözüm yoluna girilmesidir.

PKK cephesi açısından ise; eğer bu operasyonu, bu seferi başarıyla karşılayamazsa (örneğin 1992'deki gibi, hatta daha önce içeride de birçok alan buna benzer daralmaları yaşadı), daha da daralma, daha da başarısızlığa ve kayıplara uğrama durumu ortaya çıkarsa, en azından belini birkaç yıl doğrultamaz bir duruma da gelebilir. Veya en azından bazı alanlar oldukça gerileme sürecine girebilir.

Şüphesiz Parti Önderliği, partiyi tümüyle bu operasyonun kapsamında tutmamakta, yine savaşı da tümüyle bu alanla sınırlamamaktadır. Fakat bu alanın temel ordulaşma sahası olduğu ve gücün ağırlıklı bir bölümünün buraya seferber edildiği göz önüne getirilirse, bunun (tümüyle kaybetme olmasa da) partinin öncülüğü açısından da ağır bir kayıp olacağı söylenebilir. Hele düşmanın tamamen hakimiyetiyle sonuçlanan bir operasyon olursa, Botan ve Behdinan'da tamamlanması sağlanırsa, düşmanın hedeflediği marjinal düzeye gelme, yani halk savaşımına yaklaşan bir güç olmaktan çıkıp, mevzi eylemleriyle yetinen güç durumuna düşme gelişebilir. Bu da düşman için başarı, PKK'nin taktik hedefleri açısından başarısızlık an-

lamına gelecektir. Bu da her şeyden önce o alandaki güçlerin imhasıyla sonuçlanır. Yani taktiğe hakim olmazlarsa, geliştiremezlerse imhalarını beklemeleri gerekir. Ya başarırlar, ya imha olurlar! Bir sağ sapmaya da fırsat yoktur. Kaldı ki bu koşullar da fazla yoktur. Yine Doğu'ya çekilmek veya daha kuzeylere çekilmek de pek anlamlı değildir. Ya olunduğu yerde başaracaklardır ya da kaybedeceklerdir. Eğer buradaki güçler en elverişli yerlerde başaramazlarsa, başka hiçbir yerde başaramazlar. Yine bu hazırlıklarla, bu olanaklarla başaramazlarsa, başka hiçbir yerde, hiçbir olanakla kazanamazlar.

Demek ki, buradaki savaşçı güçlerimizin ve oradaki yönetimin de gerçeği böyle kavraması gerekir. Başarmaları için her şeylerini ortaya koymaları gerekir. Başarısızlık halinde, bu alan güçlerimizin önemli oranda tahribi söz konusu olacaktır. Genelde de partinin çok önemli bir halk savaşını geliştirme şansını darbelemiş olacaklardır. Yine halkımızın 1995 hedefleri vardır, onlara da bir darbe teşkil edeceklerdir. Tümüyle darbelenmesine yol açmazlarsa bile, Kürdistan ulusal sorununun siyasi platformda güçlü kazanma ihtimalini zayıflatacaklardır. Askeri denge konumuna gelme sürecini çok çok geriye itecekler. Yine diplomaside sağlanan gelişmelerin de TC'nin lehinde olmasına yol açacaklardır.

Görülüyor ki, bu yönlü kayıplar da az değildir. Stratejik bir kayıp olmasa da, çok önemli taktik mevzi kayıpları olacaktır. Tümüyle kaybetseler bile, bu partimiz için kesin bir kayıp olamaz. Çünkü partinin çok yayılmış mevzileri ve orada güç mevzilendirmeleri söz konusudur. Bunlar, kendini rahatlıkla üretebilecek, güçlendirebilecek mevzilerdir. Ama en temel mevzide, savaş mevzilerinde kaybetmenin geriletici özelliği de çok açıktır. Öyle bir geri adım, yılların emeğini kaybettireceği gibi, ancak yıllar sürecek bir çabayla telafi edilebilecektir.

Demek ki, daha da somut olarak; başarılı olmama halinde ulusal sorunun siyasi çözümünde gerileme olur, askeri dengeye kavuşmada gerileme olur, diplomaside gerileme olur. Özellikle halk savaşının hem kitlesel serhildan boyutunda, hem de gerilla boyutunda gerileme olur.

Başarılı olunması halinde, en azından bir denge hali yaşanılırsa, durum eskisi gibi devam eder. Ne düşman tam başarılı olur, ne de biz başarılı oluruz. Şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonra da böyle devam eder. Bu tipik bir denge durumudur. Her iki tarafın da tam istediğini elde edememesi, belki de ağırlıklı olarak gelişecek olandır. Çünkü şimdiye kadar bizim zor bela yönettiğimiz bu savaşta, ne düşman tam başarılı, ne biz tam başarılıyız. Belki bu orta eğilim daha da ortaya çıkabilir. Çünkü bütün operasyonlarda az çok bizim verdiğimiz karşılık, bu denge düzeyine getirebilmektir.

Şüphesiz bu operasyonun Güney Kürdistan açısından yaratacağı sonuçlar vardır. Savaş Güney Kürdistan'da veriliyor. Güney Kürdistan'daki mevcut federal meclis veya hükümetin çözülüşü ve kaosu yaşadığı biliniyor. Yine KDP içinde en azından ağırlıklı bir kesimin gizlice TC ile anlaştığı ve bu operasyona davetiye çıkardığı biliniyor. Tıpkı 1992 ve hatta daha önceki Güney operasyonlarında olduğu gibi. 1980'lerden, hatta daha öncelerinden gizli anlaşmaları var. Bunu bu sefer de yürüttükleri anlaşılıyor.

Eğer bu operasyonda düşman başarılı olmazsa, siyasal gelişmeler Güney'de de başka türlü gelişecektir. Bizim Güney Kürdistan'da dayattığımız bir gelişme, ulusal demokratik bir cephenin oturtulmasıdır. Bunun askeri, siyasi temsilinin yapılmasıdır. Bunu desteklememiz daha da hız kazanır ve Güney Kürdistan'da da yeni bir siyasal gelişme süreci, meclis ve hükümet gelişmesi söz konusu olur. Tabii bunun da bölge üzerindeki etkisi ve uluslararası yankıları büyük olur. Başarılı olmamız halinde, Güney Kürdistan'da en az Kuzey Kürdistan'dan aşağı kalmayacak ciddi bir siyasi gelişme, halk iradesi lehinde bir gelişme olabilir. Başarısızlık halinde ise, ilkel milliyetçi, işbirlikçi güç, tampon bölgeyi de geliştirir. Yine Güneyli demokrat-ilerici güçler üzerindeki egemenliğini de geliştirir. Irak ve Türkiye rejimleri ile de anlaşarak, 1970'lerdekinden bile daha gerici bir otonomi anlayışıyla aile çıkarları, işbirlikçi güçlerin çıkarları doğrultusunda bir statüye yol açarlar. Bu Güney'deki tüm savaşımın ve onun kazanımlarının boşa çıkarılması demektir. Dolayısıyla düşmanın başarılı çıkması, en az Kuzey'deki kadar, Güney'deki halkın da ulusal demokratik taleplerinin bastırılması anlamına gelir. Faşist

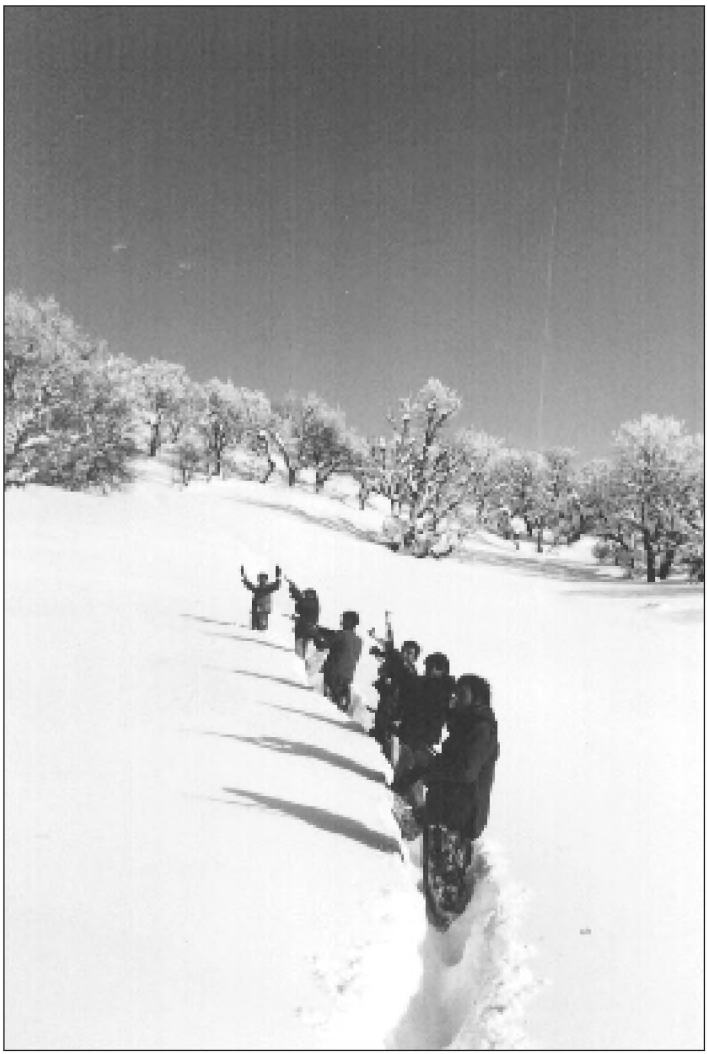
sömürgeciliğin ve işbirlikçilerinin artan zulmü, baskısı ve halk direnişçiliğinin bir daha da başkaldırmayacak kadar ezilmesi anlamına gelir. Bu da çok tehlikeli bir sürecin başlaması demektir.

Bunun bölgenin ilerici güçleri açısında da sakıncaları vardır. Kürdistan'ın diğer parçalarına, yine özellikle İran'a yönelik olarak daha olumsuz gelişmeler hız kazanabilir. Suriye açısından da daha sakıncalı durumlar ortaya çıkabilir. Tabii bu durumlar bizim önemimizi daha da fazla ortaya koyabilir. İki çizgi çatışması, bizim lehimize bazı çatlaklıklara, dolayısıyla politik manevra imkanlarına ve PKK'yi şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonra da daha güçlenerek çıkarma gibi bir duruma da yol açabilir.

Seyir bizden yana

Savaşın karmaşık süreç etmenlerini, kendi lehine kim iyi kullanırsa o kazanır. Kazanma imkanı 1992'de de, öncesinde de vardı. Ama taktik önderlik gücünün buna doğru cevap vermeyişi ortaya çıktı. Özellikle bizim çabalarımız, partinin tam ezilmemesi, savaş imkanlarının tam boğulmaması temelindeydi. Ama bu sefer, taktik önderlikte de bir sıçrama yapılırsa ve yeni savaş sahamızda da büyük başarılar gerçekleştirilirse PKK tarihinde, 15 Ağustos Atılımı'yla başlayan 11 yıllık savaş sürecinin en ciddi gelişmesi olabilir. Zaten hazırlıklarımızın temelinde bu operasyonu boşa çıkararak ve hatta gerekirse düşmanı üzerimize çekerek başarmak, PKK'nin son dönemlerdeki en temel taktiklerindendir. Hele Güney'e çekilmesi halinde, düşmanın kaybetme ihtimalinin daha da yükselebileceğini değerlendiriyorduk. Dolayısıyla buna yabancı değiliz. Güney'e çekilmesi, biraz taktik beklentilerimize uygun da olabilir.

Operasyonun mevcut seyri bizim için bir avantajdır. Savaşın geniş bir sahaya, coğrafya açısından da fazla hakim olunamayacak bir sahaya yayılması, bizim taktik başarı olanaklarımızı artırıyor. Kullanırsak ve de peş peşe biraz düşmanı batağa çekersek, kendisinin de itiraf edeceği bir başarısızlığa doğru götürürsek, her şeyden önce Kürdistan'da da gerilla savaşında patlama olur. Kesin gerilla sava-



şında bir gelişim, halkın yeniden ayağa kalkmasında ciddi bir başlangıç, diplomaside ciddi bir gelişme ortaya çıkar. En önemlisi de bu Türkiye'nin reformist eğilimlerinin, hatta devrimci eğilimlerinin gelişmesinde etkili olur. Hem reformcu eğilim, hem devrimci eğilim çok hızlı gelişir. Ve bu da siyasi çözüm yolunda büyük bir ısrara yol açar.

Hiç şüphesiz hem askeri, hem de siyasi olarak gelişme hızlı olur. Yaptığımız hazırlıkların bu sefer daha derli-toplu, tecrübenin daha güçlü olduğu, yine düşmanın oldukça yıpratıldığı söylenirse, böyle kazanma yanı ağır basan bir sonuca da ulaşabiliriz. Ama her şey günlük olarak bu savaşın taktik yürütülmesine bağlıdır. Başarıyı belki 24 saat, belki de bir hafta belirler. Bu geçen bir haftalık süreç ne bizim direnme ve saldırı gücümüzü tam ifade eder, ne de düşmanın saldırı durumunu. Daha çok başlangıç safhasına benziyor. Düşmanın ilk yaptığı kendini biraz yerleştirmek, noktaları tutmak, kendi deyişiyle geçitleri tutmak, keşif yapmak, içeriye biraz kol uzatmak, ağır hava ve topçu saldırılarıyla burayı yumuşatmaktır. Topla, uçakla yumuşatarak kollarını yollamayı biraz denedi ve girdi. Fakat öyle ciddi bir başarısı olduğu söylenemez.

Bizim geliştireceğimiz düzenleme bu haftayı onlar için daha da zorlu, yıpratıcı bir haftaya dönüştürebilir. Olacağı da biraz buna benziyor. Gücümüzün önemli oranda kuşatmaya alınması pek mümkün değildir. Bazı hazırlıksız birimler adeta kendi kendilerini kuşatmaya sokarlarsa, bazı ahmaklıklar, gafletler içine girilirse, belki birkaç birim imha olabilir. Ama ağırlıklı bir bölümü kendini araziye uyarlayacaktır. İstenilen biçimde yönelirsek daha fazla darbeler indirebiliriz. Belki düşman daha fazla yıpranır. Eğer gerçekten düşman ezici operasyonlarıyla bizi biraz cephe savaşına çekerek, nerede, ne kadar, nasıl olduğumuzu bilip yüklenerek, çember üstüne çember çizerek yönelirse (ki bunlar biraz imkansız gibi) belki bazı birimlere karşı başarılı olabilir.

Tabii savaşı tahmini olarak değerlendirmek mümkün değildir. Dediğim gibi savaş günlük duruma göre değişiyor. Savaş fizik bilimi gibi değildir. Şunlar şöyle olursa sonuç şöyle olur diyemeyiz. Savaş irade olayıdır. İrade de an be an ortaya çıkar. Genel çizgi ve-

rimliliği, genel azim, irade var. Ama günün 24 saati yeterli bir yönetim gücü olabilmesi, o anki komutana bağlıdır. Savaşı en azami başarıya götürmek, gerçekten kişinin o an yeteneklerini açığa çıkarıp sergilemesine bağlıdır. Savaşın ilk ayı dolarsa ve de bizim artık sökülemeyeceğimiz, tam tersine iyice oturup düşmanı darbeleyeceğimiz anlaşılırsa, bu düşman için başarısızlığa gitmenin en önemli bir adımı olabilir. Örneğin Nisan ayını da lehimize değerlendirdik mi, düşmanın daha da yıpranma sürecine girmesi başlar. Mayıs ayını da eğer burada geçirmek isterse, çok ağır çelişkilerle karşı karşıya kalacağı açıktır. Bütün olumsuz etkenlerin hızla aleyhine işlemesi ve bizim de güçlü yönlerimizin ortaya çıkması halinde, çok önemli bir başarı sağlayacak duruma geliriz. Böyle olabilmesi, Nisan ayını başarılı bir temelde geçirmemize bağlıdır. Nisan ayı bu savaşta gerçekten en hayati bir aydır.

Hayatımızın savaşı

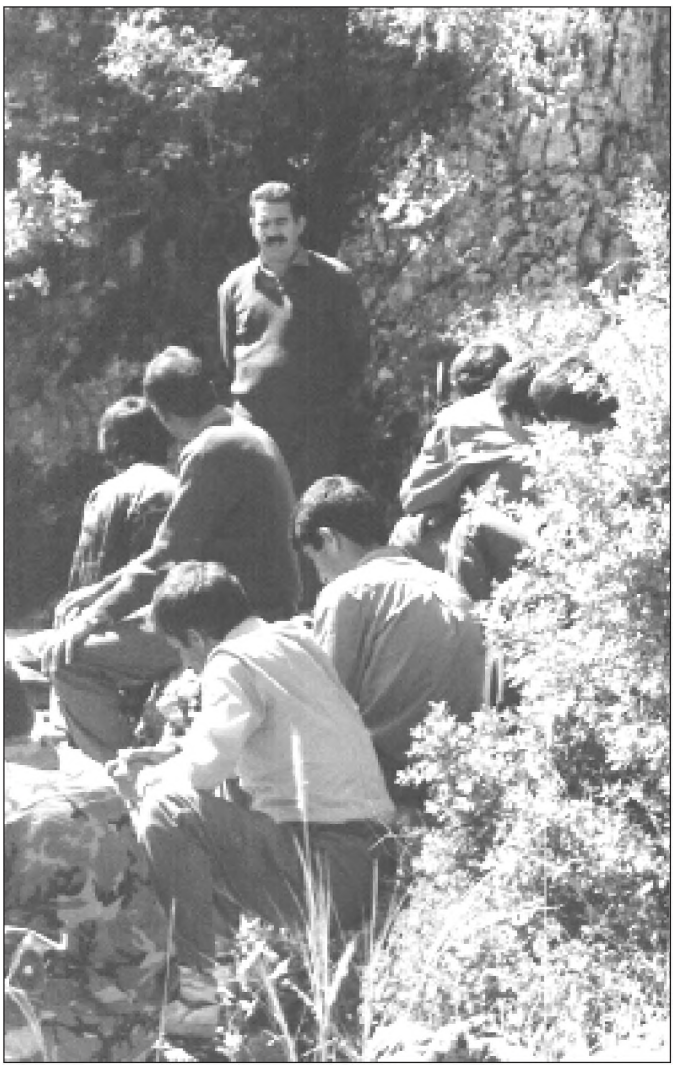
Taraflar için sonuçları böyle büyük savaş adımı olabilecek bu operasyon karşısında her savaşçımız ve komutan kişiliğimiz, tarihi rolünü çok iyi gözler önüne getirmelidir. Önümüze bir görev verildiğinde belki de bin yıllık tarihin en sonuç alıcı bir ayını, birkaç ayını yakaladığımızı, başarılması halinde yüzyılların kayıp durumunu tersine çevireceğimizi bilerek üstüne yürümeliyiz. Yüzyıllardır kazanılmayanı kazanma durumu var. Önemli bir şansın değerlendirilmesi söz konusudur. Bu olağanüstü bir durumdur ve olağanüstü bir yaklaşım gerektirir. Olağanüstü kişilik, olağanüstü hareket, olağanüstü yetenek, olağanüstü zekayı birkaç aya sığdırmayı gerektirir. Kendinde patlamayı, bütün yeteneklerini açığa çıkarmayı, kısaca derler ya "hayatımın savaşı"nı vermeyi gerektirir. Bu hem bir şanstır, hem de risklerle doludur. Büyük bir yaşam şansı oluyor, büyüme şansı oluyor. Yüzyılda sağlanılamayacak bir şansı veya büyüme imkanını yakalamak anlamına gelir. Ama riskleri de büyüktür. Bir çırpıda kaybedilebilir de. Önemli olan, kazanmasını bilmektir.

İyi bir savaş sürecini yakalamışız. Savaşın yakalanması, bu düzeye getirilmesi bile bizim için büyük bir başarıdır. Savaşın gelişimin-

den korkmamak, "onun sorunları ağırdır" biçiminde savaştan çekinmemek gerekir. Savaşın gelişimi kesinlikle başarının yarısıdır. Savaş gelişmedikçe başarısı da gelişmez. Savaş geliştikçe başarının olanakları artar. Savaş büyümüştür. Büyüyen savaş, büyüyen kişilik, büyüyen kapasite ister. Büyük ufuk, büyük görüş, büyük irade ister. Bunun için; yaşamınızın en olağanüstü dönemine en hazırlıklı, en kapasiteli, en iddialı, en azimli, yine en bilinçli, en planlı yaklaşımı, tarzı, tempoyu, üslubu dayatın. Bütün komuta ve birlik yapılarımız tarihe yaraşır bir biçimde, son derece yaratıcılıkla ve keskin irade kadar, tam bir taktik ustalıkla kendilerini başarıya yatırmalıdırlar. Kişi, gerekli olan neyse, onu düşünce ve yüreğinde, fiziğinde gerçekleştirmelidir. Ama asla kötü bir yenilgiye fırsat vermemekle birlikte, kendini çok gerekli olan bir başarının da uzağında görmemeli ve "başarısız yaşayamam" diyebilecek bir konuma getirmelidir. Öyle olmalı ki; olumsuzluklar nedeniyle yenilgiye doğru oldu mu, hücrelerine kadar sarsılmalı, ruhu asla bunu kabul etmemeli ve beyni de kesin çaresizliğe düşmemelidir. Bunun yanında, "ben artık başarı olmadan yaşayamıyorum" diyerek hücreleri ve ruhunu, başarının temel gıdası yapmalıdır.

PKK Genel Başkanı Abdullah ÖCALAN

26 Mart 1995



ASKERİ VE TAKTİK HATTI DOĞRU KAVRAYALIM

Bütün savaşlarda belirleyici yer işgal eden faktör, hiç şüphesiz savaşın dayandığı ideoloji ve onun politikasıdır. İdeolojik ve siyasi gerekçe, bir savaşın haklı veya haksız, doğru veya yanlış olduğunu tayin ettiği gibi, savaşın başarılı veya başarısız olmasını da belirler. Eğer bir savaş güçlü bir ideolojik gerekçeye dayanmaz, onun siyasi çizgisini sağlam bir biçimde oturtmazsa, ne kadar geniş imkan-fırsatlarla başlatılsa ve aynı temelde sürdürülse de ağır bir yenilgiye uğramaktan kurtulamaz. Dolayısıyla, bir savaşı kazanmak için, onun haklı ideolojik gerekçeleri ve siyasi tutumu esas alınmalıdır.

Tarihe baktığımızda, ilerici bir amaca dayanan, bunun ideolojik gerekçelerini ortaya koyan ve siyasi olarak da kendi anlayışını tam ifade eden savaşların büyük gelişme kaydettiklerini rahatlıkla görürüz. Bu nedenle tarihte birçok gücün başlangıçta askeri olarak zayıf da olsalar, birçok eksikliği de taşısalar, hızla bunu aşıp güçlü ordulara ulaştıklarını ve bu ordularla çok büyük savaşlar verip kazandıklarını biliyoruz. Örneğin tarihin en eski savaşlarına bakalım: Büyük Roma İmparatorluğu bile efsaneye göre, kendisini kurt sütü ile besleyen iki kardeşin öyküsüyle başlamıştır. Ve giderek, tarihin en bü-

yük savaşlarını vermiştir. Neden? Çünkü bu çıkış, kölecilik sistemini ortaya çıkarmanın, tarihin o büyük uygarlığını geliştirmenin, ideolojik gerekçelerine sahiptir. İlkel komünal düzeni aşmak ve çok büyük bir uygarlığa adım atmak için, köleci Roma ideolojisini ortaya çıkarıyorlar. Köleci sistemi hiçbir uygarlıkta olmayacak kadar kutsallaştırıyorlar. Köleler ve efendiler ayrımını mutlak ve sarsılmaz bir insanlık kanunuymuş gibi tanrısallaştırıyorlar. İşte bu kadar sağlam bir ideolojik gerekçeye dayandığı içindir ki, Roma İmparatorluğu, bütün dünyayı savaşlarla fethedebiliyor. Bu temelde, en güçlü imparatorlar, büyük komutanlar ortaya çıkabiliyor.

Romalılarda, savaş çok büyük bir sanattır. Savaş oyunları yaşamın ayrılmaz bir parçasıdır. Arenalarda insanlarla aslanlar karşı karşıya getirilir. İnsanlar aslanları, aslanlar insanları paramparça ederler. Bu çok normal görülür. Roma bu büyük ideolojik ve kültürel gerçeklikle dünyayı bin yıl yönetebilmiştir.

İslam uygarlığı da çok güçlü bir ideolojik gerekçeyle işe başlamıştır. İslam dini önce Hz. Muhammed'in tek başına geliştirdiği bir ideolojiyle küçük bir propaganda grubu olarak ortaya çıkmıştır. Başlangıçta sadece söz vardır. Sadece "oku!" kelimesi vardır. Hiçbir askeri güçleri yoktur, hatta Hz. Muhammed, Mekke'den çıkarken bile zor bela canını kurtarır. İşte İslamiyet, önce birkaç kelimeyle söz gücüne dayanarak, ideolojik kuvvet kazanır ve çok kısa bir sürede (daha yirmi yıl bile geçmeden) dünyaya kök salan büyük bir imparatorluğun temelini atar. İslam ideolojisi, çöle dayalı Arapkabile kişiliğini yeni siyasi esaslarla, yeni bir devletleşme temeli üzerinde ordulaştırarak, Bizans, Sasani ordularına karşı savaşlarda üstün çıkmasını sağlar. Çok kısa bir süre içinde Çin'e, Avrupa'ya, Afrika'ya ve Rusya'nın içlerine kadar uzanan büyük bir saldırı gücü olurlar. Dikkat edilirse burada belirleyici olan, başlangıçtaki ideoloji ve onun üstyapıda ortaya çıkardığı siyasi değişikliktir, siyasi yaşamdır. İslam orduları buna dayanarak sınırsız bir gelişme ve başarı gösterir.

Fransız Burjuva Devrimi'nde de buna benzer bir gelişme görmekteyiz. Fransız Devrimi'nin başlangıçta bir "baldırı çıplaklar hareketi" olduğunu biliyoruz. Devrimin ilk yıllarında güçlü askeri

kuvvetleri de yoktur. Ama devrimin dayandığı büyük bir ideolojik temel vardır. Aydınlar çağının başlamasıyla yeni bir dünya görüşü gelişir. Felsefede, ekonomide ve sanatta çok güçlü bir ideolojik gerekçeyle devrimin anlayışı hazırlanır, felsefik ve siyasi gelişmesi sağlanır. Bunun ardından bazı klasik ayaklanmacı güçlerin ortaya çıkışı temelinde devrimin kazanılması gerçekleşir.

Dikkat edilirse, Fransız monarşisi yıkılırken, aslında devrimin güçlü orduları yoktur. Birkaç "baldırı çıplak"ın ayaklanma birlikleri söz konusudur. Devrim esasta, ideolojik ve siyasi üstünlük, bu yönlü çalışma ve gelişmelerle kazanılmıştır. Ama daha sonra bu devrimi kalıcı kılmak ve dünyaya yaymak için bir Napolyon ortaya çıkar. Afrika, Asya, İngiltere ve Rusya ortalarına kadar büyük bir fetih savaşına girişir. Napolyon'un kurduğu ordu sistemi, hâlâ birçok ordunun temel sistemidir. Napolyon'un savaşta uyguladığı taktikler, hâlâ uygulanmaya çalışılmaktadır.

Burada ortaya çıkan gerçek şudur: Her büyük devrimde, başlangıçta ideoloji ve siyasi hareketler ortaya çıkıyor. Ve bu görev başarılır başarılmaz, o devrimin ordu teorisi ve kurumlaşmasına geçiliyor. Bu temelde yaratılan orduların savaşı gelişiyor ve devrim dünyayı bütünüyle etkisi altına alıyor.

Aynı olay Ekim Devrimi için de geçerlidir. Burada da önce yeni bir sınıfın, proletaryanın ideolojik zemini üzerinde başlatılır. Yıllarca ideolojik mücadele yürütülür. Lenin 1898'lerde, iki elin parmak sayısı kadar olan zayıf bir öncü ile işe başlar. Rus devrimcilerin, başlangıçta ne doğru-dürüst paraları vardır, ne de herhangi ciddi bir siyasi gelişmeleri. Sadece bir ideolojik grup geliştirirler. Hatta bu ideolojik grup, birkaç sefer kurulup dağılır. Ama sınıf ideolojisi sağlam döşendiği ve temelde sağlam bir siyasi çizgiye ulaşıldığı için bu gelişme birkaç denemeden sonra büyük bir devrimle sonuçlanır. Kuruluşundan zafere kadar yirmi yıl bile geçmez. Yani yirmi yıl içinde dünyanın en büyük devrimlerinden birisi gerçekleşir.

Bu temelde kurulan Bolşevik ordularının etkisi, Avrupa ortalarına, Asya'ya, Vietnam'a, Afrika'ya kadar yayılır. Yani Bolşevik orduları bir dünya gücü olarak ortaya çıkar. Kızıl Ordu, 1990'lara kadar dünyayı titreten en temel askeri güçtür. Dikkat edilirse onun da sağ-

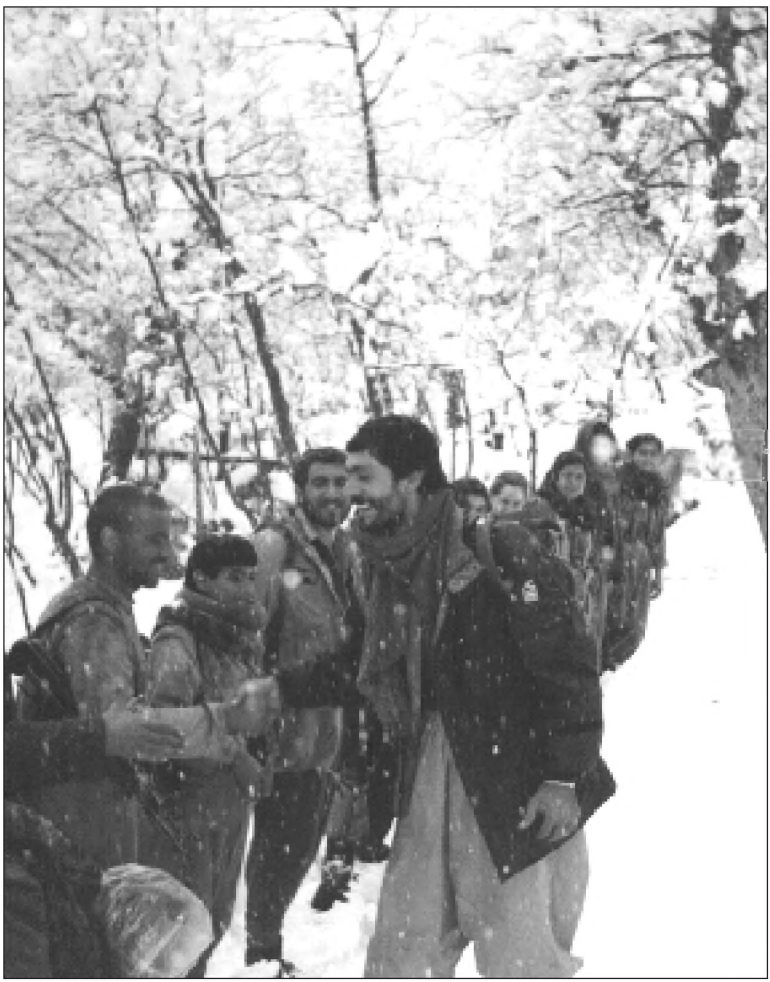
lam bir ideolojik ve siyasi temeli vardır. Askerlik, bu sağlam ve haklı ideolojik-siyasi zemini esas aldığı için, müthiş örgütlenmiş, müthiş savaşlar vermiş ve yenilmez bir güç olup çıkmıştır. Demek ki, bu çok çarpıcı örnekleri göz önüne getirdiğimizde, yakalanması gereken doğru şu oluyor: Belirleyici öğe olarak öncelikle sağlam bir ideolojik esas ve gelişme yaratacaksın. Yani önce düşüncede, anlayışta, felsefede ilerici olan, ufuk açan ve yaşanmaya değer bir zihni ve ruhi kazanımın olacak. Mevcut eski statükocu anlayış ve tutumlara karşı ilerici anlayışlara dayanacaksın. Bu ideolojik kazanım temelinde özgürlükçü gelişmeye biraz yaklaştın mı, bu sefer sırtını sağlam bir siyasete ve politik çalışmaya dayayacaksın. Nedir bu politik çalışmalar? Öncü partinin oluşumu ve örgütlenmesidir; yine kitle eğitimi, örgütlenmesi ve eylemciliğidir. Bunların sağlanması durumunda devrim gerçekleşir. Eğer yapılan siyasi devrimin daha da kalıcı ve sürekli olması isteniyorsa, o zaman bunu askerileştirirsin. Sonuç; kesin gelişme ve başarıdır.

Bunu kendi gerçekliğimize uygulamaya çalışırsak; bizde de ideolojinin ilericiliği, haklılığı, devrimi zaferle sonuçlandıracak nitelikte olduğu açıktır. PKK'nin ideolojik esası sağlamdır. Şimdiye kadar da esasta kazandıran, doğru ideolojik gerçeğidir. Sanıldığının aksine, PKK eylemlere dayanarak gelişmiyor. PKK çok yetersiz ve yanlış eylemlere rağmen, sağlam bir ideolojik esasa dayandığı için gelişmesi kesintiye uğramıyor. Bunu önemle kavramak gerekiyor. Bu kör eylemcilik ideolojimizi zorlamıştır. Hazırlıksız, plansız-programsız eylemcilik başarının değil, aksine, sanıldığından daha fazla başarısızlığın esas nedenidir. Başarının altındaki en temel neden ise PKK'nin gerçekten mutlak yaşamı mümkün kılan, insani ve özgürlükçü olan ve halk için tek seçenek durumundaki ideolojisidir. Gelişmeyi ve başarıyı belirleyen en temel etken bu oluyor.

İdeolojik gelişmenin ardından yürüttüğümüz siyasal faaliyetler vardır. Bunlar, propaganda ve örgütlenmedir. Öncü örgütlenmesi ve halk örgütlenmesidir. Eğer bunlar olmasaydı, mevcut gerillamızın bizi kırk defa başarısızlığa götüreceğini, parti veya askeri mücadele tarihimizden iyi bilmekteyiz. Sanıldığının aksine, mevcut silahlı eylemliliğin gelişmeleri tayin etmesi şurada kalsın, bizdeki çok güçlü

ideolojik ve siyasi çalışmaya karşın; esaslarına göre bir türlü oturtamadığımız, bu konuda büyük tutuculuk ve çarpıklıklarla karşılaştığımız askeri çizgimizin yanlış ve yetersiz uygulanması gelişmemizi ve zafere gitmemizi engellemiştir. Parti tarihini iyi bilenler çok iyi görürler ki, aslında mevcut eylem çizgisi, eylem tarzı bizi zor durumlara sokmuş, önemli başarısızlıklarla karşı karşıya bırakmıştır. Çok ciddi ideolojik, siyasi ve örgütsel yetersizliği olanların "Ben askeri yönden güçlüyüm, askeri yönden daha iyi yaparım" demeleri, aslında bizi önemli başarısızlıklarla karşı karşıya getirmenin temelidir. Yıllardır içimizde işte, "filankesin ideolojik ve siyasi yönü zayıftır, ama askeri yönü güçlüdür" diye bir anlayış vardır. İdeoloji politikadan, eğitim ve örgütlemeden bir şey anlamayanlar komutan yapılmış. İşte bu komutan belası, bugün bizi, en değerli ve başarılı olması gereken çalışmalarımızdan alıkoymakta ve onu ucuz kaybettirmektedir. Neden böyle oldu? Neden bu kadar sakat bir eylem anlayışı kendisini bize dayattı? Bu işin en başta gelen sorumlusu olarak söylemeliyiz ki; hiçbir şey bizi bu eylemcilik kadar zorlamadı. Düşmanın hiçbir özel savaş yöntemi bile bizi, bu arkadaşlarımızın dayattığı tehlikeli eylemcilik anlayışı ve uygulaması kadar zorlamadı.

Bu gerçeklikten şu açığa çıkıyor ki, gerilla başta olmak üzere, eğer partinin yönlendirdiği bütün faaliyetler sağlam bir ideolojik esasa dayanmaz ve partinin politik çizgisi sıkı sıkıya gözler önüne getirilmezse, bu eylemcilik anlayışı bizi yenilgiye götürür. Bu anlayışın gafilliği veya serkeşliği yüzünden bize en umulmadık kayıplar yaşatılabilir, en büyük değerlerimiz bir hiç uğruna gidebilir. Öyle anlaşılıyor ki, bizim gerçek sorunumuz budur. Yani partimizin muazzam ideolojik, siyasi, örgütsel ve eğitsel faaliyetlerine hiç hazırlıklı olmadan, planlaması yapılmadan, planlaması yapılsa bile çok tehlikeli, yanlış, oldukça tasfiyeci ve hatta provokatif bir uygulamayla gerçekleştirilen eylemliliklerdir. Çok donanımsız olan, yine askeri açıdan da sağlam bir stratejik ve taktik anlayışa sahip bulunmayan mevcut komutanlıklar bizi perişan ediyor. Bunlar aramızda yaygındır. Aslında genelde Kürt sorununda, özellikle bunun askeri savaşım çizgisinde en büyük tehlike budur.



İşte bu Güney Kürdistan'daki iç çatışmalar, ulusal kurtuluş çizgisinin askeri gereklerine göre mi gelişiyor? Açık ki hayır. Bu bir kör döğüşüdür. Yine bizde günlük olup-biten çatışmalar, PKK'nin ideolojik ve siyasi temelini çok iyi hazırladığımız taktik çizgisini esas alarak mı gelişiyor? Hayır. Birkaç eyleme bakalım, o zaman ne demek istediğimizi çok çarpıcı bir biçimde anlamak mümkündür.

Son aylarda yoğun bir biçimde, özellikle 5. Kongre çizgisinin hayata geçirilmesine ilişkin olarak, onlarca perspektif ve talimat geliştirildi. Bunlar sözlü ve yazılı bir biçimde bütün birimlere ulaştırıldı. Örneğin başta Botan diye tabir ettiğimiz eyalette olmak üzere, bazı bölgelerin, taktiğin oturtulmasında, adeta pilot bölge biçiminde ele alınarak değerlendirilmesi gerektiğini vurguladık. Bunun için sistemden bahsettik. 'Öyle bir sistem ağı kuralım ki, düşman içine girmekten kurtulmasın' dedik. Aslında bu mümkündür. Mevcut bütün hazırlıklarımız böyle bir sisteme oturtmamıza el vermektedir. Arazi mükemmel, gerilla cesaretliliği, fedakarlığı mükemmel. Tecrübe mükemmel. Yine en büyük zorluklar aşılmıştır. Öyleyse geriye bahsedilen bu sistemi yaymak ve çalışıp çalışmadığını, yürüyüp yürümediğini kontrol etmek kalıyor. Ama bir bakıyorsun, işte köy baskını düzenlenmiş sonuç üç çocuk ölü. Düşman mı öldürmüş, biz mi öldürmüşüz belli değil. Açık ki bu tarz köy yönelimlerini aleyhimize çevirmek için, düşmanın kendisi de birkaç evi imha edebilir. Burada önemli olan şudur; sen düşmana bunun gerekçesini vermişsin. Sen daha köye girmeden düşman alarmdadır, büyük bir operasyona girişmiştir. Hedef olabilecek köyleri ve kendi askeri birliklerini sabaha kadar en gelişkin teknik, koruma ve örgütlülük içinde hazır tutmaktadır. Bu durumda düşman, ordusuyla senin karşına dikilmiş demektir. Yeter ki adım at, bu seni düşürmek için yeterlidir. Ve nitekim diyorlar: 'Köye yöneldik, tarama yapıldı ve birkaç kayıp burada verildi. Daha sonra girmeye çalıştık, burada da birkaç kayıp verildi.' İşte en fedai birliklerimiz böyle bir anlayışın kurbanı oluyorlar. Eğer o komutanın biraz anlayışı olsa, biraz savaş sürecini izlemeye çalışsa, 'ben bir köye saldırı düzenliyorum' diyerek, 'acaba köyün savunma durumu nasıldır? Köydeki düşman mevzilenmesi ne durumdadır?' diye kendi kendine sorsa ve bunlara doğru cevap-

lar verse, aslında böyle bir karar vermez. Çünkü o zaman bilir ki, düşman alandadır, bütün mevzilere yerleşmiştir. Her korucu evi mükemmel bir kaledir. Nasıl bu evin içine gireceksin. Her yerden kurşun sıkılır, yine etrafın mevzilerle doludur. Sen nasıl oraya sızıp, hepsini ele geçireceksin? Stratejik taarruz döneminde bile böyle köylere, böyle düşman birliklerinin üzerine gidilmez. Yoksa bu, cinayet olur. Çünkü düşman orada son derece iyi üslenmiş, iyi mevzilenmiştir. Ve böyle bir konumda seni beklemektedir. Oldukça bol lojistik desteğiyle sana istediği kadar mermi sıkabilir. Ayrıca lazer ışınlı tankları da var. Ki bunlar otomatik sistemle hedefe isabet ettiriyorlar. Yani tekniği bu kadar gelişmiştir. Bunu da orada kısa bir tartışmakla anlamak zor değildir. Ama şimdi gidin bakın bizim bu komutanlıklara, en alttan en üst düzeye kadar, hiçbirinin düşüncesi tam yoktur. Canı sıkılmıştır, 'Operasyon var, eylem yapalım' mantığıyla, sabah uykusundan kalkar kalkmaz (kafası ya ayıktır, ya ayık değildir) bakmıştır bir korucu köyü karşıda var, 'hemen saldıralım' demiştir. Görülmektedir ki en ilkel köylü kafasının bile veremeyeceği bir kararı bu komutan veriyor.

Yine düşmanın en ağır teknikle donatmış olduğu, anı anına tuttuğu ve sürekli hazır beklediği bir tabur var. Bir bakıyorsun partinin fedai gücünü bu taburun üzerine sürüyorlar. Eylem yapma adına en seçme güçlerimizi tankların, zırhın üstüne gönderiyorlar. Neymiş? İşte 'büyük bir eylem yaptık, taburu imha ettik.' Mantık bu. Ben buna eskiden Don Kişot'un yaklaşım tarzı demiştim. Ne kadar yerinde kullandığım şimdi daha iyi anlaşılıyor. Yeldeğirmenine Don Kişot'un kılıçla saldırması ile bizim birliklerin saldırtılması arasında fark yoktur. Ben burada kahraman birliklerimizi veya şehitleri suçlamıyorum. Onlar sadece emrin gereğini yerine getirmişlerdir. Ama, bence buna izin veren anlayışın, bunun komutanının (iyi niyeti ne olursa olsun) bir caniden farkı yoktur. Çünkü, böyle bir taburun üzerine bu şekilde gidiş, stratejik taarruz döneminde bile düşünülemez. Yüzde yüz kayıpla sonuçlanır. Savaş kuralına göre, bu eylemde verilmiş olan kayıplar azdır bile. Eğer güçlerimiz toptan imha olmamışlarsa, bu savaşçılarımızın fedailiği, cesareti ve dayanıklılığı nedeniyledir. Yoksa bu tip saldırılarda birliğin yarısı imha

olur. Yine arazinin elverişliliği bunu engellemiştir. Bu tür saldırılarda gücün tümünü tüketme işten bile değildir. Dolayısıyla, bu askeri anlayışta bir başarı şansının olup olmadığını şimdi daha iyi incelemek gerektiği kanısındayım.

Bu bir intihar anlayışı mıdır? Bir kariyerist anlayış mıdır? Bir ucuz başarı sarhoşluğu mudur? Yoksa, bu bir tembellik midir? Tamamen askeri kişilikle bağdaşmayan, artık kendini kaybetmiş, çoktan taktik dışı kalmış bir kişiliğin anlayışı mıdır? Biz bütün bu anlayışları değerlendirmedik değil. Zamanında oldukça değerlendirdik ve eleştirdik. Ama anlamıyorlar ki! Ve bir türlü de eski anlayıştan vazgeçmiyorlar. Nedir bu eski komuta anlayışı? Gerillanın ince tarzını bilmeme, ayrıntıyı düşünmeme, özellikle gerektiğinde aylarca düşünerek düşmanı düşürücü yaklaşımları hazırlamama ve rastgele bir eylem tarzı içine girmektir. Gerçekte bu bir askeri anlayışlar da değildir. Olsa olsa ancak bir bitirme anlayışı olabilir. Biz, binbir emekle kuruyoruz, birliği hazırlayıncaya, savaşın ideolojik ve siyasi gerekçelerini size aşılayıncaya ve hatta sizi fiziki olarak güçlendirinceye kadar adeta çatlıyoruz. Sizin yaptığınız ise bu taktik dışılık oluyor. Bu birlikleri tepeden tırnağa partinin ideolojik, siyasi, eğitsel önderliği oraya taşırmıştır. Oysa bu adı geçen komutanlara bakalım; gerçekten iki kişiyi yürütecek güçten yoksunlar. Bir insanı ikna etme yetenekleri bile yoktur. Ama artık nereden fırsat bulmuşlarsa, 'askeri yönü güçlüdür, eylemcidir' diye 'al sana bölük komutanlığı, al sana tabur komutanlığı, al sana takım komutanlığı' denilmiş ve böylece adamlar kendini yitirmiş. İşte bütün hikaye. Aslında tabur da, birlik de verilir, ama anlayana. Oysa bunların anladığını hiç sanmıyorum. Askerliği belki lafta bilirler, ama onun kişiliği, onun sabrı, onun inadı, özellikle onun pratik hazırlığı nasıl olur, bunun hiç farkında bile değiller. Partinin hazırladığı biraz güç vardır, adamlar gözükara bir biçimde ya bunları ağalığı altına alırlar, ya da öldürtürler. Kürt kişiliğinin çok önemli bir gafleti işte buradadır. Ne güç hazırlamayı bilir, ne de hazır gücü kullanmayı. Kendi hayat hikayenize baktığınızda, sizin de önemli oranda böyle olduğunuzu görürsünüz. 'PKK çizgisinde askerileşmek istiyorum' diyorsunuz. Bırakalım askerileşmeyi, onun asgari gerekçelerine göre yaşayabilir

misiniz? Önce bu sorulara doğru cevaplar vermek gerekiyor. Kendinizi bile eğitmekte ne kadar zorlandığınızı göz önüne getirirsek, mevcut durumunuzla bundan uzak olduğunuz görülür. Bunun karşılığında sizde var olan Kürt isyancılığıdır, tepkiciliktir. Bu isyancılıkla, tepkicilikle siz ne yapabilirsiniz? Yüzyıllardır tepkide bulundunuz, düşman başınıza ne getirdi? Son yıllarda benim (artık isyan mı, gerilla mı, bir ayaklanma mı, ne derseniz deyin) yürüttüğüm bir savaş var. Bunu ben daha değişik götürmek isterdim, ama Kürt kişiliği kendisini dayattı bu savaşa. Ve bu haliyle savaşı tanınmaz hale getiriyor. Tepkisini, öfkesini düşmana en değerli malzeme olarak sunuyor. Oyuna geliyor, gafil oluyor ve açık veriyor. Çok yanlış kararlar ve çok hazırlıksız yakalanmalarla düşmana sürekli malzeme sunuyor. Bu kişiliğe kalsaydı (örneğin cumhuriyet dönemi Kürt isyanlarının durumuna bakarsak) aslında ömrünüz iki ay da değil, iki hafta ya olurdu ya olmazdı. Şu anda bu mevcut anlayışlar, Botan gibi çok uygun bir coğrafyada ve çok iyi eğitilmiş parti gücünün başında olmasına rağmen, eğer bıraksak, genelde bizim etkimiz olmazsa, iki haftada her şeyi bitirirler. Üç tane yanılgılı karar daha versinler, Botan'da en kahramanca militanlık sergileyenler ölür, gerisi de kaçar. Kalanlar da sıvışır, nefsi-savunmaya geçerler. Evet, en gelişmiş savaş bölgemizde bu böyle olduktan sonra, artık diğer bölgeler nasıl olur."

Yenilgiye geçit vermiyoruz, bütün alanlarımıza zamanında güç ulaştırıyoruz, geriletmiyoruz diye, bu sana var olan gücü çarçur etme hakkını vermez ki. Bu, defalarca yargılanmaya götürecek kadar olumsuzluklarda, taktik dışılıkta, taktiğe cevap verememekte ısrar etmeye izin vermez ki! 'İmkan-fırsat' var diye, üzerine yayıl, otur, çarçur et, bu ihanetle eştir. İşte en büyük gaflet burada. Bunun altını biraz kazıdığımızda, bu kişiliğin ya zavallı bir köylü, ya gözükara bir köylü kariyeristi, ya her şeye ucuzca boyun eğen uzlaşmacı biri, ya da fırsatçı, bastırmacı bir ağa olduğu ortaya çıkar. Bu kişilik çözümlemesini biz bunun için yaptık. 'Bu kişilik kimdir, ne yapıyor?' dedik, sonuçta ortaya çıkan bu oldu. 'Sınıf çizgisine göre ideolojik ve siyasi eğitim' dedik ve bunun özellikle askeri sahaya taşırılmasını belirttik, ama baktık ki, buna hiç yanaşmıyorlar. Bir yaşam alış-

kanlığıdır tutturmuş gidiyor. Ben size şu sözü boşuna söylemedim: Adam düşmana karşı en büyük direnişi yapıyor, ama sigaradan vazgeç deyince, 'Hayır, teslim olmaya varım, ama sigaradan vazgeçmem' diyor. Peki nedir sigaradan vazgeçmeme? Açık ki, bir alışkanlıktan vazgeçmemektir. Böyle direnen birçok arkadaşımızın olduğunu biliyorum. 'Öl' desem öleceğini biliyorum, ama 'sigaranı bırak' desem, 'hayır, bırakmam' diyor. Örnek olsun diye ben bunu söylüyorum. Bu kişiliğin bütün özellikleri böyledir. Alışkanlıkların esiridir. Nedir bu alışkanlıklar? Açık ki köleliğin ifadesidir. Devrimcinin alışkanlığı devrimdir. Devrimcinin başka hiçbir alışkanlığı olamaz. Onun alışkanlığı, gözükara ideolojik ve siyasi devrimdir, örgüttür, eğitimdir. Tutkusu da, ölümüne alışkanlığı da budur. Ama bu komutanlarımıza baktığımızda bir keyfi tutum görüyorum. O da bir alışkanlıktır. Fazla kafasını yormadan, tartışmadan, ince elleyip sık dokumadan, karar-emir vermek de bir alışkanlıktır.

Hayır, alışkanlıklara, keyfi tutumlara yer yoktur burada! Silahlı savaşımda bu, ölüm demektir. Askerlik, kafa patlatma sanatıdır. Ama bizim komutan hiç kafasını yorma gereğini duymuyor, en canalıcı hususları bile hiç anlamıyor. Yani deve yürüyüşü gibi bir şey. Öküzün değerlendirme anlayışı gibi bir şey. Öyle yaklaşım gösteriyor. Kürt neden başaramıyor? Bunu anladınız mı? Neden aranızdan güçlü komutan çıkmıyor? Neden ciddi bir askeri kişilik aranızdan çıkmıyor? Neden kolay ölüyorsunuz? Anlıyor musunuz? Anlamazsanız ne olur? Anlamazsanız özgür yaşam iddianız sıfır demektir. Kafanızı sağdan-soldan duvarlara vurursunuz, çatlar gidersiniz. Siz askeri sanatı, askerlikten anlamayan bu tepkici kafanızla bozamazsınız. "Eylemci yanı ağır basıyor; iyi komutandır" deniliyor. Hayır! Tam tersine bu kişiliğin komutanlıkla alakası yoktur. Bu "eylemcidir, askeri yönü vardır" denilenlerin hiçbir askeri yanlarının olmadığını ben burada ilan ediyorum. 'İyi askeri' ya da "en iyi eylemci" denilenler, düşen adamlardır. Yapılması gereken de bunları tamamen görev dışı bırakmaktır. Mümkünse bir yere atıp, hiç olmazsa düşünce gücünü geliştirsinler. Onlara yapacağımız en büyük iyilik budur. Kendi nefslerini terbiye etsinler. Terbiyeye tutkuları varsa, bunun ne anlama geldiğini öğrensinler. Biz başka türlü bu olumsuz



gidişatın ve bir hiç uğruna verilen kayıplarımızın önünü alamayız.

İşte tam da burada sınıf çizgisi söz konusudur. Ya sınıf çizgisine göre ideolojik, siyasal, eğitsel ve örgütsel düzey esas alınarak gelişme sağlanır ve sonuçta askeri çizgiye de ulaşılır, ya da bunlar, kendi sınıf anlayışları, alışkanlıkları sonucu bizim doğru sınıf anlayışımızı boşa çıkarırlar.

Biz, aslında bu savaşı çok iyi verdik. Çok yönlü açıkladık. Ama uygulamaya gelince, kendi sınıf tutumundan vazgeçmeyen bu komuta tarzı yüzünden hayata geçmiyor. Bu sınıf tutumunun ismi köylü anlayışıdır, küçük-burjuvazinin değişik bir anlayışıdır. Hatta bu, yenilmiş, dağılmış isyanın ve tepkici ilkel isyancının kişiliğini aşmamak demektir. Bu yenilgili isyancı kişiliği içimizde komutanlaştırıp, ona bütün gücünü veren bu tip komutanlardır. İşte saflarımızda kendisini dayatmak isteyen kişilik budur.

Bunlar ne anlama geliyor? Partinin gerçek çizgisini boşa çıkarmak ona başka bir tutumu dayatmaktan başka bir şey değildir. Bu da Kürdistan gerçeğinde yenilgidir. Yüzyılların isyanlarının, bu halkı bitirme noktasına getirdiği biliniyor. Bunun ideolojik ve siyasi nedenleri vardır. Zaten parti bunu ortaya koymuştur. İlkel isyanlar askeri olarak da son derece kuralsız ve taktiksiz gelişmiştir. Bu gerçekliğin, son isyanın en kötü isyan olması gibi bir duruma yol açması söz konusudur. Şimdi PKK'nin içinde yapılmak istenilen biraz da budur. En iyi planlanan, ideolojisi, siyaseti, eğitimi ve örgütlenmesi de en iyi geliştirilen bir partiye, bu anlayış (iyi niyeti ve çabası ne olursa olsun) dayatılamaz. Bunların çabası benimkinden daha da büyük olabilir. Ama bu çaba hangi çizgide ve hangi kişilikte gerçekleştiriliyor o önemlidir. İşte 'böyle bir askeri çizgi geliştirelim', 'taktiğin özü budur' diyorsam, bu boşuna değildir. Bunu sizlere çok önce anlattım. İlk isyanımı da size boşuna anlatmadım. O çocuk halimizle isyanı düzenledik, ama ardını tam bir gerillacı gibi getirdik. İşte yakalanmamak için, mali ihtiyacı gidermek vb. için ne gerekiyorsa onu yaptım. Bu isyancı tepkimi yenilgiye uğratmamak için en değme olanımızın gösteremeyeceği hassasiyeti, dikkati gösterdiğimi söyledim. Adım gibi hatırladığımı da size söyledim. O çocuk halimle birkaç köyü aştığımda, köylülerin hiç anlayamayacağı bir bi-

çimde 'Bu kimdir?', 'Nereye gidiyor?', 'Bu çocuğun önüne geçelim hele, derdi nedir?' demelerine en ufacık bir fırsat bile vermeden, önlerinden sızıp geçerdim. Bunu şunun için söylemiştim: Tepkilerimiz çok, isyancı yanlarımız çok. Hayat hemen her gün bizi isyancı yapıyor. Bu 'doğru' yani, 'ben de öyleydim.' Hatta birkaç taşlı eylemimi de size anlattım. Çok kaçınmak istedim, ama ille bir taşlı eylem düzenlemek gerektiğinde de bunu iyi şekilde yapmaya çalıştım. Planlamasıdır, bütün arazi avantajlarını kullanmaktır, cebime taş doldurmaktır, ardından bütün gücümü ve inisiyatifimi kullanarak saldırmaktır. Yani böyle bütün kuralları uygulayarak, o taşlı eylemimi, rakibe göz açtırmayacak bir şekilde sonuçlandırdım. Belki buna çoğu gülüp geçer, 'bu eylem midir?' diye. En son eylemi de ben burada yaptım. Oysa bir karış kadar yer bile bulamıyordum. (Hâlâ da öyleyim, mevcut siyasi gücüm olmasa veya sağladığımız düzey olmasa ne kadar ayakta kalıp kalmayacağımız bile tartışılabilir. Belli bir denge temelinde ayaktayız) Bu koşullarda, biz burada bazı askeri çalışmalar geliştirmek istedik

O zamanlar hiçbirinizin elinde silah yoktu. Botan da dahil olmak üzere, Kürdistan'ın dört bir tarafından gelenler mümkün müydü bir gün dağa çıksın, jandarmaya karşı koysun, hayır. O dönemler en değme eşkıyalar vardı; Tilki Selimler dahil, biz dağa çıktığımız zaman devlet hepsini almış, birer uşak yapıp kendi hizmetinde çalıştırıyordu. Oraya ilk birlikleri biz ulaştırdık demeyeceğim, o birliklerin hazırlanmasını bile yıllarca önce biz yaptık. Onun ilk adaylarını yanımıza çekip, aylarca, yıllarca eğittik. Cesaret ve yürüme gücü verip oraya yolladık. İlk gönderdiğimiz üç birlikten sonra dördüncü, beşinci birlikler yavaş yavaş toprağa ayak basmaya çalıştılar. Bunun hikayesi uzundur. Yılda beş-on müdahale yaparak, sonuçta gerillayı biraz mayalandırmaya çalıştık. Sonra ortaya çıkan bazı kişiliklere bakıyoruz, partinin ilk silahı elde etmek için ölümüne harcanan çabalarmış, karşıdaki bunun farkında bile değil. Bir çırpıda onlarca silahı düşmana kaptırabiliyor. Bir kişiyi kazanmak için bizim bir yıl sarfettiğimiz emeği o bir çırpıda yirmi-otuz kişiyi kaybetmeye dönüştürebiliyor. Hiç de umurunda değil. Biz birinizi yürek atışıyla, anlayış gücüyle yetiştirmek için yıllarımızı verdik. O

ise anlayışsızlıktan dolayı bir grubu kaybettiriyor. Bu kişi kimdir? Bir anlayışsızın teki midir? (Çünkü birliklere dayanma tarzı çok gözükaracadır) Veya bir zavallı mıdır? PKK'de kalmayı kendisine namus meselesi yapmış, bu yüzden mi böyle direniyor? Yoksa bir gafil midir, bir serseri midir? Ne dersen belki de odur.

Bu kişilik büyük davaların savaşçısı olamaz. Kürt kişiliği her gün namus uğruna cinayeti de işler. Bir tokat vurdun mu kendini kaybeder ve bu onun iyi bir asker olduğu anlamına gelmez. İşte parti saflarında da olup biten budur. En iyisi ölümüne direnir, diğerleri ince bir tarzda kendini ucuzca yaşatırlar.

Aslında bu hususları ben yıllardır açmaya çalışıyorum. Ama bütün bu anlayışlar duvar gibi geçit vermiyor. Bu kişilikler taş gibi, anlamaya gelmiyor. Bu benim için ciddi bir sorundur. Art niyetli misiniz? Hayır. Bu komutanların hepsi ölümüne bağlıdır. Ama bu ne tür bir bağlılık. Ben insanımızın bağlılığını en iyi bilenlerdenim veya bu bağlılığı en iyi ortaya çıkaranlardanım. İşte en çok korktuğum da bu bağlılıklardır. Ben böyle bağlılıkları ne yapacağım ki, başıma beladırlar. Keşke bana inanmasalar. Keşke bana inanıp da böyle görev sahasına koşmasanız. Çünkü inancınızın temelleri zayıf. Temelleri zayıf olduğu için, bir karasevdalı gibi kendini yitiren bir durumda oluyorsunuz, o da lanettir! Ne yapacağız böyle gözükara bağlılıkları. Benim istediğim tarzın çok uzağındadır. Bizim tarzımız iğne ucuyla kuyu kazar gibi üretmektir. İşte diyor, 'ben bağlıyım ya, ölüyorum ya!' Hayır! Ben ölümün önderi değil, yaşamın önderi olmak istiyorum. Ben senin inancını bu temelde kendime bağlamıyorum. O 'Hayır, biz buyuz, biz müminiz, biz tarikat üyesiyiz' diyor. Bu geri toplumların kişilikleri hep böyle olur.

Dikkat edilirse, bu gerçek bir iç savaştır. İlkellikle gelişmenin, ileri olanla geri olanın, iflas etmiş kişilikle biraz başarmak isteyenin, yaşamaya güç yetirmek isteyenle, onu istismar etmek isteyenin savaşımıdır. Hatta direkt düşmana karşı yürüttüğümüz savaştan daha zor bir savaştır. Çünkü burada art niyet yok. Karşı taraftaki düşman gibi böyle açık düşman yok. Burada sonuna kadar dürüstlük var. Ama bir de sonuna kadar işte bu geri yönleri var. Bunun için bu kişiliği ya aşarsınız ya aşarsınız, dedik. Yiğitlik, kahramanlık (PKK'nin temeli-

dir) ancak böyle bir kişiliğe ulaşmakla olur. Ama içinizde kahraman olmak isteyen var mı? PKK'nin kahramanca bir hareket olduğunu bilen var mı? Kendini buna katan var mı?

Yaşamda iflas etmişsiniz. Kırk yerden darbe yemişsiniz, yenilmişsiniz. Geliyorsunuz yanıma, 'beni nasıl kullanırsan kullan' der gibi. Bu şuna benziyor: Gidersin bir ağanın, bir patronun karşısına 'Ben senin malınım, beni nasıl kullanırsan kullan, ne verirsen de bin şükür' der. Objektif olarak yansıttığınız gerçeklik budur. Mal gibi kendini sunma, karşılığında ise ne aldıysa! Fırsat buldunuz mu hırsızlanırsınız. İşte bu belirttiğimiz komutanlık özelliği, imkanları çar-çur etmektedir. Bir köle, bir hamal ne yapar? Karnını doyursun 'yeter' der. Emeğinin sonuçlarını hesaplamaz bile. İçinde ne ararsan bulabilirsin ama sosyalist emeği, askeri emeği, bir askeri kişilik, emeğinin her saatine, her santimine anlam veren, koruyan, geliştiren bir sosyalist kişilik olmak gerekir. Onun özgür anlayışının ifadesi olmak gerekir. Sizde bu yok.

Yetişme tarzını da dile getirdim. Kişiliğinizi kendi kişiliğimle mukayese etmeye çalıştım. Şu çıktı ortaya: Bir yetişme tarzınız var ki, ancak düşmana uşak yetiştirir. Yine serseri, serkeş yetiştirir. Bunun dışında gücü yoktur. Öyle bir yaşam felsefesine, alışkanlığına sokulmuş ki; iyi bir hamal olabilir, iyi bir kariyerist olabilir, fırsat buldu mu iyi bir ağadır, iyi bir bürokrattır, bir gardiyandır, bir bekçidir, bir polistir, iyi bir karkerdir, ama gerçekten iyi bir önder değildir. Bunları boşuna mı söylüyorum? Hayır. Ortaya çıkan günlük tabloya baktığımızda, doğru konuştuğumuz ortaya çıkıyor. Şimdi gel de bu savaşı bu kişiliklere dayanarak geliştirmeye çalış. Epey mücadele talebiniz var, gerillayı istiyorsunuz. İyi niyetinizden, cesaretinizden, fedakarlığınızdan kuşku duymuyorum. Ama gel de size acımayalım. Ben yılların bir nolu sorumlusu, bir nolu askeri olarak da sorumluluk sahibiyim, ama sizin savaşınızdan ödüm kopuyor. Nasıl böyle gerillacı oluyorsunuz diye şaşıp duruyorum. Hele o ülkedeki komutanlar, bunlar kimdir diyorum. Çünkü komutanlıkta bütün eski kişilik kendini açığa vuruyor. Bir kişiliğin ne mal olduğunu anlamak istiyorsan, ona de ki, 'sen komutansın, sen öndersin', ikinci gün kendini bayrak gibi açıp ilan eder, ne mal olduğu ortaya

çıkar. Evet, komutanlarımızın hepsine bakalım, hepsi reklamlık, bayraklık. Yılların tecrübesine dayanarak söylüyorum bunu. Ben de mevzideyim. Evet bir eylem komutanı değilim, ama askeri eylemin ideolojik, siyasi, örgütsel, eğitsel gerçekleri üzerine başından günümüze kadar tüm gücümüzü vermiş bulunuyorum. Bunu eylem sahasına da yansıtmaya çalışıyorum. Benim eylem anlayışıma bakıldığında, nasıl bir plan, bu planı uygulama sorumluluğu, nasıl ince eleyip sık dokuma olduğu rahat görülür. Şahadet olmaz demiyorum, olur, fazla da olabilir. Ama nasıl olur? Sonuna kadar her şey düşünülmüştür, kararlaştırılmıştır ve en üst sorumluluk, duyarlılıkla ileri fırlama vardır. Ama buna rağmen düşman askeri tedbir almış, bir oyun düzenlemiştir, düşersin. Dikkat edelim bizde kayıplar bu temelde olmuyor. Bu hazırlık düzeyinden sonra kayıp verme bizde hiç olmamıştır. Yok denilecek düzeydedir. Bizde kayıplar nasıl olur? Tam tersi bir şekilde. Hiçbir düşünce temeli yok, hiçbir inceleme kabiliyeti yok, en önemlisi de tam bir intiharlık, imhalıktır. Biraz önceki örneği size söyledim. Düşmanın muazzam askeri üstünlüğü karşısında mevziye yatıyor, 'Ben buradayım gel akşama kadar çatışalım' diyor. Açık söyleyeyim ki, benim kellemi koparsan böyle mevziye yatmam. Benim bu durumda ilk yapacağım iş; iyi bir gizlenme yeri bulmak, iyi bir yeraltı sistemi oluşturmak, sağlam bir şekilde düşmanın kontrolü dışına çıkmaktır. Eğer mutlaka düşmanı vurmaya çalışsam, bu, kesinlikle onun hiç bilmediği, duymadığı bir pusuya yatmak veya bir baskını patlatmak şeklinde olur. Benim yapacağım en iyi askeri eylem tarzı bu olabilir. Belki bunu bile yapmam. Örneğin ben şimdiye kadar taktik baskın düzenliyorum. Yani ideolojik, siyasi ve örgütsel anlamda düşmanın tahmin etmeyeceği taktik anlayışı üretiyorum. Onun üs ve hareketlilik anlayışını düzenliyorum. Yine onun, düşmanın önleyemeyeceği tarzını yakalamaya ve olanaklarını seferber etmeye çalışıyorum. Benim baskın tarzım budur. Ama mutlaka bir eylem düzenlemek istersem, bu durumda yapacağım ilk iş, düşmanın tamamen bilgisi dışında ve onun gafletini esas alarak, tuzağımı kurmaktır. Ve ilk silahın patlamasıyla birlikte, değil günlerce çatışma, en fazla on-onbeş dakika sonuç aldın mı aldım, gerisi geri çekilmektir. Bir bu anlayışa bakın, bir de

arkadaşlarımıza, komutanlarımıza hakim olan anlayışa. Günlerce mevzi çatışmaları var. 'Ben dağlardayım, düşman gelsin de çatışalım' diyen anlayışlar var. Düşmanın sonuna kadar tedbirle beklediği karakollara, köylere saldırma anlayışları var. Hepsi de 'biz geliyoruz kendini kolla' diyorlar. Belki bu böyle çok açık değildir, ama özünde böyledir. Bunun, benim önderlik tarzımla ne alakası var?

Yıllardır geliştirmek istediğimiz bir tarz var, bir de bizim ilkel isyancıların bir türlü kendini kontrol edemeyen, sistemsiz kişiliklerin bir yaşam, savaşım tarzı var. Bu arkadaşları eğitimle düzeltmek istiyoruz, ama eğitimden canları sıkılıyor. Ayranları kabarık, 'Daha büyük eylem yapacağız, taburu imha edeceğiz' diyorlar. Tıpkı Don Kişot'un gidip yeldeğirmenlerini vurması gibi! Değirmen ancak bir topla uçurulabilir, ortaçağdan kalma kör bir kılıçla uçurulabilir mi? Biliyorsunuz at mıdır, yarı eşek midir bir sıpası vardır, biner üstüne, hayvan yürümesini bile bilmez, kılıcı şöyle bir savurur, değirmenin etrafında döner, hücum eder. Peki, Don Kişot değirmeni havaya uçurdu mu? Açık ki hayır. Don Kişot sonra yorulup, 'pat' diye Hanzo mudur Panço mudur gider onun önünde oturur. İşte böylece en komik roman konusu olup çıkar. Bizim savaşçılarımızın çoğunun üzerine de ileride böyle bir roman yazılacaktır. Zor bela bir silahı vermişiz, gidip tankın üzerine saldırıyor. Dediğim gibi, hem de lazer ışınlı tank, yani termaldir, insan ısısını duyar. Ve otomatik isabet sistemine sahiptir. O tanklar böyle bir teknikle donatılmışlardır. Amerika'nın en son tekniği hem helikopterlere, hem de tanklara yerleştirilmiştir.

Bu durumda yapılması gereken nedir? Gizlenmek, tanka hedef olmamak, tank menzillerine girmemektir. İşte üç tane tank pususuna böyle düşüldü. Dersim'de beş, Amed'de beş, Botan'da bilmem beş-onbeş şehit. Ben kendilerini, 'tank ve helikopterler gerçeğini göz önüne getirin' diye uyardım, ama anlayan kim. Don Kişotluğa devam. Bahaneleri de açık; bilmem roketçi zamanında yerini iyi tutmamış. Roketçi yerini iyi tutsa bile tanka ne yapabilir? Kleş tanka ne yapabilir? Adam taburun etrafını tankla doldurmuş hem de en son teknikle. Bu durumda yapılması gereken, bunun üzerine saldır-

mamaktır. Yapabilirsen başka bir eylem düşünüp planlarsın.

Geçen yıllarda bunu söylüyordum. Dört, beş yıldır, mevzi savaşı imhadır diyorum. Diyelim ki, tepeyi ele geçirdin, ne yapacaksın burayı. Üçüncü gün düşman daha büyük bir ağırlıkla gelip oturuyor oraya. Bir tepe için bazen dört, beş, hatta on tane gerilla feda ediliyor. Tepeyi ele geçirmekle ne elde edersin? Stratejik taarruz döneminde, tepeler, cepheler, mevziler ele geçirilir. Stratejik savunma döneminde böyle bir anlayışa yer yoktur. Başkomutanlar da dahil; yaptığı eylem stratejik taarruz döneminin eylemi midir, denge döneminin eylemi midir, hiç farkında bile değiller. Biz stratejik savunmanın en hassas olduğu dönemdeyiz. Bir bakıyorsun verdiği savaş denge dönemini bile aşıyor, farkında da değil. İşte şimdi askeri kafanın ne kadar geri olduğunu kavrıyor musun? Botan'daki veya diğer eyaletlerdeki eylemlerin yüzde doksanı stratejik denge veya taarruz döneminin eylem biçimleridir. Stratejik savunmanın eylemleri değildir. Onun ne ruhu var, ne beyni var. Dikkat edin aynı anlayış hemen her gün karşımıza şöyle çıkıyor: 'Ben bir anda başarıya gitmek istiyordum. Bir anda hedefi temizleyeyim.' Ki, hepsinde bu vardır. Zaten diyorlar, 'yürüdüler karakola, kendilerini tutamadılar, içeriye saldırdılar.' Bu kişilikte ne var? Bu kişilikte isyancılık var, tepkicilik var. Karakol ele geçirildi mi, tamam diyorlar zafere bayılıyorlar. Şahadete gidenler şehit oluyorlar, kalanlar da sarhoş oluyorlar.

Hayır, stratejik savunma döneminin böyle bir tutumu olamaz. Böyle karakolların üzerine gidilmez. Böyle şehit olunmaz, böyle sarhoş da olunmaz. Düşman bir karakol kaldırır, kırk karakol kurar, bu gücü var. Hâlâ sen dönemi değiştirmemişsin ki, bu durumda yapman gereken, büyük bir yıpratma savaşıdır, tuzaktır. Düşmanın mutlak gafletine dayalı baskındır, pusudur. İşte yol tut, düşmanı üzerine çek, vur. Şimdi diyeceksiniz 'taktik geliştirilemez mi?' Açık ki geliştirilir. Hem de çok yönlü, çok kapsamlı geliştirilir. Ama gerilla taktikleri esas olarak savunma döneminin taktikleridir. Saldırı taktikleri gerillanın taktikleri değildir. Çok zorunlu olmadıkça, fırsat yakalanmadıkça bu taktiklere başvurulmaz. Başvurulsa da istisnadır. Ama anlamıyorlar. Askeri çizgiyi derinliğine anlayamama

var ki, bu hepinizde çok yaygındır, çok egemendir. Olur şey değil. Yeldeğirmeni dönüyor ya, gözünü ondan hiç ayıramıyor. Ortaçağ anlayışına göre bu değirmen mutlaka ortadan kaldırılmalıdır. Orada bizi ortaçağ anlayışıyla anlıyor. İsyancıda da bu böyledir. Çıplak gözle gördüğü hedef neyse hep ona saldırmak ister. Ortaçağın yiğitlik anlayışıdır bu. Karşılıklı iki ordu veya iki kişi gelir; ya güreşirler, ya mevzi savaşı yaparlar, birbirlerine girerler. Bilirsiniz ki, ortaçağda bu çok meşhurdur. Bana kalırsa, ben ortaçağda bile olsam, bir ovaya geçip o büyük savaşları vermem. Ne yaparım; Kürt halkının bir özelliğidir, dağlara çekilirim. Meşhurdur bu, Ksenefon bile anlatıyor; dağdan düzenli ordunun üzerine taş fırlattılar, sapanla taş attılar, diye. Bu, Kürt halkının 2000-3000 yıl önceki gerillacılığıdır işte. Botan'dan geçerken, onbinlerin ricatında bu değerlendirmeyi yapar Ksenefon. Üçbin yıl sonra bile, halkımızın daha o zamanki gerilla tarzını mevcut komutanlar yakalayamıyorlar. Evet, orada da sanırım bunun imkanı var. Hakkari'ye, Şırnak'a giden yollar taşlar devrilerek bile kapatılabilir. Eğer 4000 yıl önceki taktik bile uygulansaydı, sonuçlar yine biraz değişirdi. Bu kadar zora düşmezdik.

Ama düzen anlayışı, düzenli ordu anlayışı, isyancılık anlayışı, ilkel anlayış var. Dediğim gibi; en yiğit olan çarpışır, diğerleri ya savaşır, ya da kalanlar örgütün başına bela olur. Halk önderliği bu değildir. Hele bizim PKK'de gerçekleştirmek istediğimiz halk savaşçılığının komutası hiç böyle gelişmez. Ordulaşması yine böyle gelişmez. Şimdi, 'Bu işinize gelir mi, kişiliğiniz buna hazır mı?' desem değil tabii. Çok derinliğine tahlil edildiğinde görülecektir ki, sizin kişilik, bir ağanın iyi bir yanaşması, bir patronun iyi bir işçisi olabilir. Bir devletin iyi bir memuru olabilir. Hatta bu konuda kusursuz da olabilir. Ama mutlaka bir sahibiniz olacak. Bir düşman ordusuna iyi bir asker olabilirsiniz. Ama gerçek öz çizginizin, ideolojik, siyasi çizginizin ve onun askerliğe yansıtılmış biçimi olan askeri çizgisinin önderi olmaya gelince karışırsınız, karıştırırsınız. 'Hayır!' der kişiliğiniz adeta, 'ben buna göre değilim. Hep benim emredenim olmalı ve altta da bir bastırılanım olmalı.' Açın bakın PKK'deki ordulaşma tarihine, kesinlikle ağır basan yön budur. En zırdeli komutan da olsa, en akıllısı hep ondan emir almaya çalışır. Onun tarzını anla-

mak bile istemez. Birisi ona lazım ya! Ve bütün raporlarda şu vardır; 'Biz uzlaştık. En gafilce, en haince olan tutumla bile uzlaştık' derler. Veya 'bastırdık' derler. Çünkü mayası öyle; kişiliği öyle oluşmuş. Ya bastıracak, ya uzlaşacak. Halbuki halk önderliği, halkın adına ordu komutanlığı; sonuna kadar aydınlıklı, kazandırıcı olanın, kuralın-kaidenin üzerinde fırtına gibi duran, sabahlara kadar düşünen, gerekeni en ince tarzda ayarlayan ve atacak bir adımı varsa atan kişidir. Tabii inisiyatiflidir, planlıdır, oldukça hazırlıklıdır, sorumludur. Son derece hassastır. Bütün yaptığı işin öncesini ve sonrasını hesaplamaz. İhmal etmez, sorumluluktan kaçmaz. Sonuna kadar kendini sorumlu tutmayı bilir. Var mı böyle kişilik içinizde? Ne gezer. Dedim ya sıkışırsanız bir sigaraya sarılırsınız, of-püf çekersiniz, sağı-solu suçlarsınız, varsa bir yetkiniz onu en kötü bir şekilde kullanırsınız. Hiçbir şey yapamazsanız uşaklık edersiniz veya birisinin kötü bir uzlaşmacısı olursunuz, göz yumarsınız. Çok ciddi bir halk önderliğinin, hele bir askeri komutanın içine gireceği tutum bu olamaz. Bu tutuma girmemek için, açık ki kendini adam gibi yetiştirmek gerekiyor. En temel savaş gerçekleri olan, ideolojik ve siyasi özü, birliklerin eğitimini, örgütsel düzeyini, moralini esas almak gerekir. Yine arazi meseleleri, hareketlilik, kısaca bütün gerilla sorunları ve uygun gerilla taktikleri üzerine gerektiğinde amansız düşünmek ve onun planını hazırlamak gerekir.

Halk önderliği, halk savaşının komutanlığı her şeyi hesaplar, ona göre bir eyleme karar verir ve eylemi bizzat yürütür. Onu kendisi için bir şeref meselesi, bir onur meselesi yapar. Ondaki anlayış kahramanca anlayıştır ve mutlaka başarıyı hedefler. Belki çok az bir ihtimalle kaybetmeyi göze alabilir. Veya kaybetmesinin bütün gerekçelerini hazırladığı gibi, kaybetme yönünde belki iradesi dışında birkaç talihsiz gelişme olabilir. Ama onun için kazanma esastır. Biz böyle yetişin diyoruz, verilen yanıt; 'Ölürüz, bir günde kendimizi feda ederiz de, yine de böyle yetişmeyiz,' tarzında oluyor. İçinizde dayanıklılığa gelen kaç kişi var. Gerçekten temelde gerillaya böyle varım diyen beş kişi çıksın, ben Kürdistan'ı çok kısa bir süre içinde fethedebilirim. Aksine sizde varolanı işte 'iyi söylersin, güzel söylersin; iyisin, güzelsin, yamansın, biz daha da böyle ölümüne koşa-



rız, ama kendi tarzımızla; sen büyük bir öndersin, hakimsin ama unutma ki, bizim de bir tarzımız var, keyfiliğimiz var, vazgeçemeyiz' yaklaşımı. Böyle bir önderlik çelişkisi var aramızda. Bu kişiliklerin hepsi, dediğim gibi benden daha fazla bana bağlı gibi gözüküyorlar. Ben ölsem dahi, kendimi böyle savaşa, ölüme vermem. Ama onlar veriyorlar. Bence bu da bir çatışma biçimidir.

Düşman son günlerde bunu bildiği için istismar etmeye çalışıyor. Düşman, 'böyle bir önderlik altında, eden kendinizi savaşa katıyor ve ölüme götürüyorsunuz, gelin yanımıza; bu konuda yanılıyorsunuz gençler' diyor. Sizin de bazı haklı yanlarınız var. Az çok namuslu geçinmeye çalışıyorsunuz. Onun için düşmana gitmiyorsunuz. Çünkü düşman, o kadar namussuz bir yaşamı dayatmış ki, bin defa ölseniz de oraya gitmek istemiyorsunuz. İşte geleneksel namus anlayışının vardığı en son biçim. Ölüm bile oradaki yaşamdan bin defa değerlidir. Bunu bildiğiniz için siz savaşıyorsunuz. Benim açımdan bu çok tehlikeli bir savaş düzeyidir. Bu hem düşmana tepkidir, hem de ideolojik-siyasi önderliğe tepkidir. İdeolojik ve siyasi olarak yıllarca beni uğraştıran bu kişilikler, bu sahanın kendilerine kapatılmasından sonra, şimdi de eylemsel anlamda bizimle çatışıyorlar. Zaten onun için hepiniz dağı istiyorsunuz, sorumsuz alanları istiyorsunuz. 'Gideyim de biraz kendimi konuşturayım. Nasıl öleceğimi ve nasıl yaşayacağımı göstereyim' diyorsunuz. Ve yapıyorsunuz da. Acaba sizi idare etmeli miyim? Aslında idare etmek şurada kalsın da, kendi istismarımı nasıl önlemeliyim. Tabii sizin de istismarınızı, kullanılmanızı önlemek istiyorum.

Şu anda içimden geçen şudur: Geldiğiniz gibi sizi alıp ailenizin kucağına oturtmak: Gidin, babanızın evinde ne iş yaparsanız yapın. Sorumluluğu size ait olsun. Benim size verdiklerim sizin olsun. Ben kendi savaş niteliklerimi ortaya koydum. Emekle kendi eylemimi nasıl geliştirdiğimi ortaya koydum. Arkadaşlık anlayışımı, örgüt anlayışımı, hemen her türlü yaşamın anı anına gelişimini ortaya koydum. Eğer böyle varsanız, varım. O zaman ölümüne sizin içinim. Sizinle paylaşmayacağım hiçbir yaşam anım yoktur. Gelinmeyen yer burasıdır. Eskiden hiç gelmiyorlardı. Çok iyi tanıdığım arkadaşlarım vardı. Düşman bir maaş veriyordu, kırk takla atıyorlardı. Ağ-

zımla kuş yakalasam veya gelin sizi şöyle bir yoldaşlığa çekeyim desem, 'Hayır' diyorlardı. En yakın arkadaşlar bir maaşı esas aldılar. Tabii daha sonra biz büyük emekle kendi cephemizi yarattık. Düşmanın verdiği yaşamdan daha üstün bir yaşam, düşmanın onu düşürdüğü yerden çok daha yüce bir olanak ortaya çıkardık. O zaman bir dönüşüm oldu, bir gelişim oldu. Ama bu bitmiş midir? Hayır, devam ediyor. Bu sefer de içimizde devam ediyor. Eskiden hızla düşmana gidenler, şimdi içimizde kendilerini dayatıyorlar. Kendi tempolarını, tarzlarını, üsluplarını dayatıyorlar. Açıktır ki, bununla zafer kazanmak şurada kalsın, tarihimizin yüzkarası yenilgilerinden birini daha yaşamaktan kurtulamayız.

Taktiğe gelememe, bazı kişiliklerde neden bu kadar ısrarla sürdürülüyor? En temel zaafınız olarak bu tutumda eden bu kadar ısrar ediliyor. Bana göre Botan esas olmak üzere, 'kaba köylülük' aşılamadığı gibi, ısrarla kendini savunma var. Askeri incelik, askeri sanatın gerekleri, yine siyasal yön oldukça gözardı ediliyor. İşin kaba, basit yönüne kaçılıyor.

Genel anlamda eğitiminizi ciddiye almama, çizgi eğitimine çok yüzeysel yaklaşım var. Bunda devrimin amaçlarında yoğunluk zayıflığı, yöntemlerinde çaba eksikliği çok etkilidir. Ama diğer yandan, kazanmış olduğunuz bazı özellikler var: İşi ucundan yakalama, yüzeysel yaklaşma, sanat ve düşünce yanını bir tarafa bırakma. Bu tutum sizlerde etkilidir. Ve çok tehlikelidir. Köylülük (ister isyan haline gelsin, ister siyasal bir eğilim olsun) hiçbir zaman (hele TC'nin özel savaş koşullarında) asla başarıya ulaşmadığı gibi, felaketler getirmesi işten bile değildir. Bir gerilla biriminin başarılı eylem yapmasa bile, kendini koruması zor değildir. Örneğin; Gercüş'teki olay sanıyorum bunu biraz daha iyi kavratıyor. Düz ovada gerilla mı olur? Hem de, düşman kolordu gücünün yanıbaşında, en gelişkin bir istihbaratla kontrol ettiği bir alanda, gerillayı nasıl uygulayabilirsiniz? Daha da önemlisi dağlık alan çok yakınken, düşmanın buralara bu kadar rahat girip gerilla avlayabilmesini nasıl kabul edebilirsiniz? Öyle anlaşılıyor ki, ne sağlıklı bir düşman değerlendirmesi, ne de sağlıklı gerilla değerlendirmesi vardır. O kendilerine yakıştırdıkları yaşamı sürdürüp gidiyorlar. Askeri düze-

yin gelişmediğini, bu düzeyi yakalamak için kendilerini zorlamadıklarını, gerilla olmak istemediklerini bu tutumlarında da görüyoruz.

5. Kongre süreci ve kararlaştırma düzeyi bu kadar güçlendirmişken, kalkıp da tekrar o eskide ısrar etmek demek, taktik gelişmeyi boşa çıkarmaktır. En önemlisi de bir kişinin yarattığı ağırlığın, hızla bir partiye malolmasıdır. Hiçbiriniz, hiçbir birim, bir bölge komutanı yaptığı yetersizliğin kendisi ile sınırlı kalacağını sanmasın. Partinin gücünü kullanmayı kendi tekelinde görmek kadar, kendi kendisini de istediği gibi kullanacağı bir mal gibi değerlendirmesin. Herkes parti içindedir. Bütün kesim, bütün kişiler, bütün partililer içindir. Güçlendirmesi bütün partiyi güçlendirdiği gibi, zayıflatması da bütün partiyi zayıflatır. Bu husus da son derece ihmal ediliyor. 'Ne olacak yani, ben böyle keyfi savaşmışım, kaybetmişim veya kazanmışım' demek olmaz. Sanki bunlar kendi tekelinde, sanki her şey onunla sınırlı. Saflarımızda bu anlayış da etkilidir.

Doğrusu nedir? Doğrusu, kendisi başta olmak üzere bütün değerlerin, partinin olduğudur. Herkesin, bütün değerleri gözünün bebeği gibi koruması gerekir. Fakat bireycilik bizde çok güçlü olduğu, kişiler komutayı babasından kendisine kalan bir miras, bir hak gibi gördüğü için, bunların partinin kutsal değerleri olduğu, her şeyden önce partinin bunları koruyup, geliştirmek istediği bir yana bırakılıyor. Bunun sınıf eğilimi olarak, feodal-küçük-burjuva anlayışı olduğunu iyi biliyoruz. Biz bu anlayışla savaşıyoruz. Mevcut durumda parti içinde olsun, ordu saflarında olsun, en çok savaştığımız anlayış budur. Kendisi de dahil bütün değerleri kendisiyle sınırlandıran, kendi tasarrufu altında toplayıp canı dilediği gibi kullanan tutum yaygındır. Bunu kasıtlı mı yapıyor? Hayır, ama 'bu can benimdir dilediğim gibi kullanırım' diyor. Açık ki, bu bireyciliktir, canının halk için, parti için olduğunu bir tarafa bırakıp, gerekirse kendisine en sağlıksız yaklaşımı yaşatmaktan çekinmiyor. Biliyorsunuz ki, bireyciliğin en bariz özelliği budur ve bu tutum da hepinizde son derece etkilidir. Halbuki particilik, kendini aşmak, kendisini bütün parti için savaştırarak anlamak, kendini kolektif irade haline getirmek, kendini bir değil çok yapmak, parti kadar, hatta halk kadar yapmak-

tır. Gelişimin böyle olması gerektiği açıkken, bizim bireyler tersini yapıyorlar. Partinin gücünü, kendi kişiliklerinin güçlendirilmesinde kullanıyorlar. "Parti demek ben demektir. Ordu demek ben demektir. Komutan, bütün savaşçılardan daha güçlü demektir. Herkes ona hizmet etmeli veya onun tekelinde kalmalıdır" diyor. Kısaca bu mantığa göre, ulaştığı, güç yetirdiği her şey, onun malına dönüştürülmelidir. Açık ki, bu bir mülkiyet anlayışıdır. Tabii biraz daha gelişme ortamı bulursa döneme göre ya ağa olur, ya bir bürokrat, ya bir özel mülkiyetçi olur. Nitekim reel sosyalizmde de biz bunların çok yönlü gelişimini gördük. Kariyerizm ile bu tip tekleşmiş yöneticilik anlayışlarıyla, özel mülkiyetin ilişkisi somuttur. Açık ki bu tutum, bizim koşullarımızda da sorunu hazırlar. Tabii bunu aşabilmek bir kültür, bir sosyalleşme, siyasallaşma sorunudur. Bayağı kendini eğitme sorunudur. Nefsini yenme, eski deyimle nefsi ile savaşma sorunudur. İç cihattır. İslamlıkta bile derler; 'iç cihat, dış cihattan, yani dış düşmana karşı olandan daha acımasız savaşı gerektirir.'

Gençlikte egoizm daha fazla etkilidir. Düzen zaten günlük olarak binbir araçla bireyciliği körüklüyor. Nefsini, güdülerini yaşamayı tahrik ediyor. İşte bu temelde ordu saflarına gelen kişilikler bir sigarayı savunabilmeyi, en temel gerilla kuralını uygulamaktan daha değerli buluyorlar. Kendi egoizmlerini tatmin etmeyi partinin en değerli bir ilkesini hayata geçirmekten daha değerli buluyorlar. Hele biraz keyfi kaldı mı, etkili oldu mu, yetkiyi bu temelde ele geçirdi mi, bu kişilerin boynunu da kessen onu bireycilikten vazgeçirtemezsin. Çoğunuzun hâlâ bu eğilimde olduğunu söylemeliyim. Kendini aşan, aştıkça partileşen kişilik sınırlıdır. Taktik dışılığın altında yatan temel neden budur. Kendini taktiğe göre yetiştirememek, bu amaçla eğitimini yapmamak, geri düzeyde bırakmak son derece keyfi kararlarla süreci zorlamak, partinin imkanlarını çarçur etmek, ağırlık teşkil etmek hep bireyciliğin bir sonucudur. Dikkat edin, kendinizi ciddi bir eğitimden geçirmemişsiniz ve bunun da okuma yazmayla fazla bir ilişkisi yoktur. Ben kendi eğitimimi hatırlıyorum; kütüphanelerde adeta cımbızla kelime ayıklıyordum. Kendini temel sorunlara karşı biraz sorumlu hisseden böyle yapar. Ama siz

hazır olan olanaklar temelinde bile, kendi eğitiminizi layıkıyla yapamıyorsunuz. Tabii ki bu, emek çizgisine sınıfsal anlamda gelememe, onun yerine, emeğin ya küçük-burjuvaca ya da burjuvaca tarzını kendisinde yaşatmadır.

Bu durum partiye ve orduya nasıl yansır? Bireyciliğin, tekliğin gelişmesine yol açar. Laf anlamaz yöneticilerin, taktikten anlamayan komutanların, bildiğini okuyan bireylerin ortaya çıkıp çoğalmasına yol açar ki, sonuçta bunların pratiği de önemli kayıplara yol açar. Ve olan da, yine kolektif emeğe, partiye, onun çizgisine olur. İşte bu da bir savaştır, parti içinde bir mücadeledir. Bunu aşmak için yoğun mücadele yürütüyoruz. Maalesef sizlerin ve savaşçı yapımızın en temel bir zayıf noktası, bu sınıf mücadelesini yoğunca yaşayamamasıdır. Ortaya çıkan çok bariz yaşam dışı, taktik dışı durumlara karşı görüş belirtmekten bile kaçınma, tavır koyamama var. Sonuçta olan, bu sessiz kalanlara oluyor. Tıpkı köylünün ağasına, amirlerine, efendilerine bağlılığı gibi bir durum var. 'Onlar ne derse öyle olur' tutumu sergileniyor. Biz bunu aşmadıkça ciddi bir başarı bekleyemeyiz. Ve işin en ilginç olan yanı da; son derece dürüst ve partiye bağlı olan, hatta her şeyini ona adamak isteyenlerin, bu temel hususu görememeleri veya gördüklerinde de her sahada görev içinde gereklerini yerine getirememeleridir. İnanılmaz bir sorumsuzluk yaşıyoruz. İster ölelim, bu hoşumuza gidiyor. Halbuki önderlik bu değildir. Kırk defa ölçüp biçmeden, soruşturmadan, bir adım atmaz. Büyük bir tartışma-yoğunlaşma yaşamadan karar vermez. Verse de kararları büyük bir yoğunluğun ifadesidir. Siz ise bundan sürekli kaçıyorsunuz. Yoğunlaşma ve kararlaşmada iddianız yok. Tartışma ve kolektivizm yok. Üstünkörü aklına ne gelirse, doğru mu, yanlış mı olduğunu hiç ölçüp biçmeden, kimseye danışmadan, görev ve yetkilerini de aşarak, hatta partiyi, çizgiyi bile tanımadan, işte 'ne yaparsam kârdır' mantığıyla hareket ediyorlar. Bizi en çok zorlayan bu tutumdur. Biz, yıllardır bunun aşılması için çaba harcadık.

Dikkat ederseniz taktik üzerine, özellikle de askeri taktikler konusunda tarihte hiç kimsenin yapamadığı kadar yoğunlaşmayı yaşıyoruz. Ama hâlâ dikkafalılık sürdürülüyor. Bir türlü kendini doğru



değerlendiremeyen, rolü, görevi, yetkisi, sorumluluğu nedir, bunu lafla anlayıp pratikte ise kendisini konuşturan tutumlar bolcadır. Aslında bir anlamda, 'Parti benim keyif yerimdir, savaşçıları benim malımdır, araç-gereçleri de babamdan kalmadır' yaklaşımı ile 'ben emeğine de, kendisine de saygısı olmayan bir hamal, bir köle gibi çalışırım' tutumu vardır. Açık ki sıkça içine düşülen bu her iki durum da yanlıştır. Sizin neden iyi gelişmediğiniz, neden etkili kişiliklerin içinizden çıkmadığı anlaşılıyor. Bu tutum benim üzerimde olağanüstü bir ağırlık yaratıyor. Şimdi siz sanıyor musunuz ki, bu geriliğinizle sadece kendi başınıza ağırlıksınız. Hayır! Bu gerilikle, bizim üzerimizde olağanüstü bir ağırlık durumundasınız. Çünkü önderlik ancak netleşmiş, keskinleşmiş kadrolarla yürürse başarabilir, mevcut zorlukları aşabilir. Yoksa, düşmandan önce kadroların kendileri muğlak düzeyleriyle, neyi nasıl yapacağını bilmeden, doğru dürüst bir tavrın sahibi bile olmadan önderlik gerçeğinin önünde dikilirlerse, hem de bunu en iyi niyetlice ve oldukça bağlılık temelinde sergilerlerse, bu, düşmandan daha tehlikeli bir ağırlık olur. Var olan da biraz budur. Dediğim gibi en kötüsü de, bunun iyi niyetlice ve oldukça bağlılık temelinde gerçekleşiyor olmasıdır. Aşiret bağlılıklarını, dar aile-kabile bağlılıklarını bilirsiniz. Bunlar kötü bağlılık biçimleridir. Günümüz koşullarında, gelişmenin önünde çok ciddi engeller durumundadırlar. Partide olan da biraz budur. Biz bunu aşmak için çok yüklendik.

5. Kongre süreci boyunca ve yine eğitim amaçlı perspektifler yoğunca geliştirildi. Neredeyse her gün geliştiriyoruz. Ama yine de kendini yaşayıp kaybetmekten ve kaybettirmekten alıkoyamayan günlük davranışlar sürüp gidiyor. Şunu iyi akla ve yüreğe işlemek gerekir ki; böyle bir düşmanın karşısında kafa patlatmazsanız, kendinizi düşmanın bütün direkt ve dolaylı dayatmalarını boşa çıkaracak kadar yoğunlaştırmazsanız, keskinleştirmezseniz, bu savaşta feci bir sonuçla karşılaşmaktan kurtulamazsınız. Sizin devrimci yaşama karşı yanılgılarınız vardır. Özgürleştirici etkisi sizi adeta sarhoş ediyor. Fakat tehlikeleri, bu sarhoşluk nedeniyle görmezlikten geliniyor ve ummadığınız yerde çarpılıyorsunuz. Bu bir objektif olaydır. Kasıt niyet aramıyoruz burada. Ama dediğim gibi bir devrimci-

nin de mutlaka kendini savaşa göre hazırlama gereği vardır.

Savaş, ateşle hareket sanatıdır. Bayağı kızgın ateş ortamında yol alma sanatıdır. Bir esinti, bir rüzgar değildir, bir akarsu kenarında yürümek değildir. Her tarafı alev alev fışkıran, bir ateş ortamında yürümektir. Eğer siz bu gerçeği böyle kavrarsanız herhalde bu hazırlık düzeyini kabul etmezsiniz. 'Yetmez bir komutan kişiliği veya herhangi bir kişinin yetmezliği, bir bütün olarak da bir ortamın elverişsizliği ateştir, beni yakar' diyeceksiniz ve ona göre kendinize gelirsiniz.

Maalesef burada da ilkel insanların bile içine düşmeyeceği duyarsızlıklarla karşı karşıyayız. Kendini yakan eylem biçimleri eşittir, ateşin ateş olduğunu bilmeyen hayvanların onun üzerine atlamasıdır. Böyle gerilikler var bizde. Nasıl aşacaksınız bunu. Kendinize saygınız varsa, hayali duygulara, çok çeşitli dogmatik yaklaşımlara düşmeden, özgürlüğün bir savaş olduğunu, savaşın da acımasız yasalar olduğunu bilerek çözüm peşinde koşacaksınız. Şu anda bizim karşı karşıya olduğumuz en temel sorun; savaşıp savaşmama, çaba harcayıp harcamama, kendimizi feda edip etmeme, cesaretli olup olmama, soğuğa sıcağa veya açlığa dayanıp dayanmama değildir. Bütün muhtaç olduğumuz en temel husus, savaşımızın temel gereklerine göre kişiliğimizi hazırlayıp hazırlamamaktır. Düşmana karşı savaşı gerçekten kendi kuralları içinde büyük bir disiplinle yürütme gücünde olup olmamaktır. Buna her an hazır olup olmamaktır. Her an tetikte olup olmamaktır. Sizde bu yok. Diğer her şey var, ama 'temel espriye, temel özelliğe göre ben her an hazırım' deme durumu yok. Bu pozisyonu yakalayamıyorsunuz. Aslında parti içinde bir kurtarıcı gibi değil, bir kurtarmalık kişi gibisiniz. Halbuki bu yanlıştır. Partiye kurtarmalık gibi gelinmez. Kurtarıcı gibi gelinir. Kendinizi, hiçbir bahane aramadan büyük bir kurtuluş savaşçısı olarak savaşa vereceksiniz. 'Devrimci insan, kendisine yüksek çözüm gücünü esas alan insandır.' Bahane aramaz, şikayet yapmaz. Gerçekten devrimci ise, hastalıktan falan hiç bahsetmez. Canı çıksa da o, yaman bir devrimcidir, yaman bir savaşçıdır. Ve gerektiğinde sonuna kadar düşünür. Buna karşılık, temel taktik özelliklerden, habersiz yaşamları veya savaşımları var. Birçok alanda bu durum var.

Ne kendi gücünü, ne de düşmanı doğru-dürüst değerlendiriyor. Doğru-dürüst arazi değerlendirmesi de yok, üstlenme, hareket tarzı, her şey rastgeleye bırakılmış. Açık ki, bu komuta son derece hazırlıksızdır. Bu kişinin ayakta kalması da, düşmesi de dahil her şey tesadüfidir. Siz bunları çok normal karşılıyorsunuz. 'Öyle de olur, böyle de olur' diyorsunuz. Halbuki olmaz. Buna, 'olabilir' demeniz ve kabul etmeniz, kendinize en büyük saygısızlığı, hatta düşmanlığı yapmanız demektir.

İşte siz bu noktada çok zayıfsınız ve kaybediyorsunuz. Parti için düşünmeyi, taktik gerçeğe göre yaşamayı ve savaşmayı bilmeme, kendini bundan son derece sorumsuz hissetme, birçok yanlış, gözleri önünde yapıldığı halde, bunlara 'dur' diyememe gerçeği vardır. Bu durumda olan tabii bütün partiye olur ve o kişinin kendisi de zaten yerle bir olur gider. Şuna inanmanız gerekiyor: Biz çoluk çocuk oyunu içinde değiliz. Biz dünyanın en zor işiyle uğraşıyoruz. Biraz önderlik gerçeğine bakın, etrafında döndüğü temel olay; düşmana karşı gün be gün hazırlık düzeyinde olma gerçeğidir. Önderlik başka hiçbir anlama gelmez. Düşmanın bir politikası ve bunu günbegün uygulaması vardır. O da bundan kurtulmaya, ona karşı durmaya çalışıyor. İşte önderlik bütün yaşamını buna göre bir nokta haline getirmiştir. Eğer askeri ve siyasi önder olmak istiyorsanız, bu noktalama işini, bir noktada yoğunlaşma tarzını ne kadar zor da olsa kendi kişiliğinize egemen kılacaksınız. Yoksa başka türlü önderlik çizgisinin militanı olunamaz. Verilen sözler de yalan olur. Maalesef birçok kişi dürüst olduğu halde, sözleri yalan sözler olmaktan öteye gidemiyor. Burada kasıt yoktur. Mesele, sözünün sahibi olabilecek kadar kendini güçlendirme meselesidir. Örneğin halkımız neden sözünün sahibi olamıyor? Zayıf olduğu için. Sözünün sahibi olmak için, örgütlü olmak gerekir. Örgütlü olmak için de, yoğun olmak için de siyasi olmak gerekir. Neden siz çocuklar gibi hep söz veriyorsunuz, ama yerine getiremiyorsunuz? Kocakarılar gibi zayıf olduğunuz için. Neden bizde söz bu kadar ucuzdur? Herkes örgütsüz olduğu, siyasal amaçtan, yoğunluktan uzak olduğu içindir. 'Her şey lafta kalır' denilir ya, onun gibi bir şey. Ama gelişmiş uluslara, onların bireylerine bakın; söz söylerler ve gereklerini yerine getirirler.

Ama geri toplumlara bakın; en alttan en üste kadar her şeyleri oyalamaktır, sözünde durmamaktır. Partimizde de biraz bunu yaşıyoruz.

Demek ki taktiğe, söze göre yaşam; yetenek, güç ve örgütlülük düzeyi istiyor. O da eğitimle, günbegün kendini çok sıkı hazırlamakla olur. Hiç kimse ucuz başarı beklemesin. Bu işte hiçbir ciddi eğitim olmadan, kendini yetkinleştirmeden yol almak olmaz.

Hiç şüphesiz biz, taktik yetkinleşme ve bunun militan kişiliğine ulaşmak için daha da büyük bir uğraş vereceğiz. Ama siz de kendinize yaklaşmayı öğrenin. Gençsiniz, fazla yorulmuş değilsiniz. Bu gençliğinizi doğru yoğunlaştırarak kullanın. Yaşam bildiğiniz gibi kazanılmaz. İnsan size üzülüyor. Siz zamansız kaybeden savaşçılara üzülüyor. Ben, az da olsa tüm imkanlarımı zorlayarak yaşayabildiğim kadar yaşadım ve yaşayacağım da. Ama sizler daha yirmilerinde hiçbir şeyi doğru-dürüst düşünemeden, başaramadan gidiyorsunuz. Ne kadar günah! Biz bu temelde sizi savaşa almak istemiyoruz. Bunu biz çok açık söyledik. Öyleyse sonuna kadar hazırlanın. Ben bu yaşıma kadar eğitim gücümü sizler için kullandım, kullanıyorum.

Tekrar söyleyeyim ki, işler ciddidir. 'Nereden geldiniz, kimsiniz?' diye sizi suçlamıyorum. Fakat bütün işlerin gereklerine göre de bekleneni vermemek, bu savaşta daha başlangıçtan kaybetmek demektir. Yoğunca içimizde yaşanan öyle bir tutum var ki; en elverişli koşullarda, bir dağda bile biz hiçten kaybederiz, en büyük açığı veririz. Hiçbir tedbir alma gereği bile duymayız. Abartılı, yanılgılı bir tutumu sürdürürüz. Açık ki, bu tutum her zaman için hesap vermekten kurtulmaz. Birçok alan var. Her zaman şunu söyledik, alanın büyüklüğü, küçüklüğü, kızgınlığı, barışçılığı fazla önemli değildir. Her ortama göre sergilenmesi gereken bir devrimcilik vardır. Biz bunun gerçeğini kendi kişiliğimizde çok iyi yansıttık. Öyleyse, utanmadan gidilen her alanda kendini kaybetme neyin nesi oluyor? En elverişli sahalarda kendini koruyamamak, zihnini geliştirememek, çok kaba bir kişilik içinde kalmak, devrimin bir gerçeği midir ki? Hayır! Bu sadece bir salağın gerçeğidir. Bir derbederin, bir ölmüş-bitmişin gerçeğidir. Bir devrimci kolay kaybetmez. Şu ucuz

kaybeden savaşçılarımıza veya kaybettirenlere bakın. Aslında kaybedenlere de fazla sözümüz yok. Esasta suçlu olması gerekenler, onların başındakiler, kaybedenler onlardır. Ama dikkat edin ki, biz kolay kaybettirmiyoruz. Ne başarılardan sarhoş oluyoruz, ne de kayıplarımız altında ezilip-büzülüyoruz.

Ben de çizgide her türlü saygısızlığı yapabilirim, ucuz kaybedebilirim, kazanmayı hiç esas almayabilirim, sarhoş olabilirim. Ama böyle önderlik yapılmaz ki. İçinizde gerçekten çizgiye göre kendini böyle ayarlayan yok denecek kadar azdır. Kurbanlık koyunlar gibi bir halk gerçeğini yaşıyoruz. Düşman her yerden vuruyor, istediği gibi kullanıyor, kırpıyor, sütünü alıyor, etini alıyor. Durum budur. Sonuçta bir hayvana uygulanması gereken neyse, halk gerçeğimize de uygulanan odur. Ama devrim bunun reddidir. Devrim kendini düşmanın dilediği gibi kullandırtmamaktır. Bu nedenle kolay kaybettirmemeliyiz. Ama ucuz kaybedenlere bir bakın, kurbanlık koyundan farkları var mı? İşte bunlar sizler oluyorsunuz, ben değil. Demek ki böyle kaybetmemek için büyük direneceksin. Yaman (ki biz buna taktik diyoruz) savaşacaksın, ömrünü uzatacaksın, bütün yaşam olanaklarını seferber edeceksin, iğne ucu kadar bir imkanı değerlendireceksin ve böylece çok tehlikeli olan düşman uygulamasını durduracak ve gerekirse boşa çıkaracaksın.

Ama gerçekten insan size bakıyor koyun da demeyeceğim, kurbanlık kuzular gibisiniz. Sizde siyasi ve askeri yetenek yok. Yaşamda, savaşta bile, kendinizi çok kaybediyorsunuz. Biliyorsunuz ki, kurbanlık olmak, kesilmek demektir. Ama insana gerekli olan yaşama direncini göstermektir. Ben savaşmıyorsunuz demiyorum, savaşıyorsunuz ama, kurban oluyorsunuz. Biz bu savaşçılığı kabul etmiyoruz. Tam tersine bizim savaşçılığımız düşmanı kurban ettirmeyi dayatır. Bu da güç meselesidir. İşte bizde devrimci olmanın tanımı budur.

Ben size neden ölmüyorsunuz demiyorum, hayır, tam tersini söylüyorum; neden müthiş vuramıyorsunuz? Vurmayı neden bilmiyorsunuz? Neden bir vuruyorsunuz, on vuruluyorsunuz? Bunları gerillaya göre ve doğru bir şekilde anlayacaksınız.

Önderlik gerçeğine şımarık yaklaşım kabul edilmez. Bu, yalnız

benim karşımda olup olmamakla sınırlı değildir, yüzyıl sonrası için de böyledir. Eğer bu ülkede, bir önderlik yaşayacaksa ve etkili olacaksa, hep böyle olacaktır. Hiç kimse, 'burada kimse beni görmez, benim yanımda kalır, dilediğim gibi yaşarım' demesin. Bu yalandır, kendini aldatmadır. Önderlik vardır yaşatır. Böyle salakları, sallapati olanları bu ülkede tutmaz. Bunu biraz görüyorsunuz, ileride daha da çok göstereceğiz size. Ben deli miyim ki, kendimi bu kadar yetiştirmişim. Bu yaşıma kadar hep tetikte olmaya çalışıyorum. Benim de bir namus anlayışım var, yaşama bir saygı anlayışım var, bunun için yapıyorum ve bunun gerçek ifadesi de; dayanma gücümdür, düşmana karşı savaşma gerçeğidir. En önemlisi de bu savaşta kaybetmeme gerçeğidir. Ben hiç bunun dışında, başka bir şekilde karşınıza çıkıyor muyum? Bunu sağlamadan hiçbir insanın karşısına çıkıyor muyum? 'Adamım, şöyle anlı-şanlı birisiyim' diyor muyum? Hayır. Düşmanıma karşı nefes alıyorsam, bir merhaba yollarım sağa sola; bunun dışında tek başımayımdır. Siz de bu saygı düzeyini biraz yakalayabilmelisiniz. İki de bir mal gibi karşımıza çıkıp, hele hele 'komutanım' dememelisiniz, böyle hafif durumlara düşmemelisiniz.

Bizim gerçeğimizde, 'ben komutanım, önderim' demek, yılmayan, savaşta biraz sözünün sahibi olduğunu gösteren adam demektir. Yaşam gücü gösteren tutumu bu temelde sürekli tetikte tutmak demektir. Gerçekten bizim çizgimizde komutan olmak istiyorsanız, bunu böyle anlayacaksınız. Yapamıyorsanız oturun, önemli değil, ben işleri başka türlü de geliştiririm, engel olmayın yeter. Komutanlık sözüne bağlı olamıyorsanız, hemen kendinize uygun olan alanı, yeri ve konumu seçin. Ben herhangi bir komutanın karşısında güçsüz müyüm ki? Yok. Kendimi örgütleme düzeyi ile her an herkesi tepeleyecek kadar güçlü tutuyorum. Kim direnebilir? O zaman sen de bu gerçeği bilerek kendini ayarlayacaksın. Altı ay savaş, ama kahramanca, yiğitçe, yapamıyorsan otur. Savaşçılık, kahramanlık herkesin işi değildir. 'Yetkiyi ele geçiririz adımız çıkar, onun üzerinde yatar gideriz' demek olmaz. Ben de halkın karşısına, sizlerin karşısına çıkıyorum, hâlâ nasıl dayanıklıyım? Nasıl kaybetme pozisyonunda değilim? Ruhen, fikren ve fiziki olarak da dayanabilecek du-

rumdayım. Huzura çıkışım bu temeldedir, anı anına böyleyim. Ama sizlere bir bakıyorum; dökülmüş, her tarafı çürümüş, sistemsiz dağınık bir haldesiniz. Ondan sonra da; "ben gerilla olmak istiyorum. Ben aslında komutanlık da yaptım." Ayıp değil mi? İnsan bu kelimeleri böyle ucuz kullanır mı?

Sanıyorum ne demek istediğimi anlıyorsunuz. Anlamak iyi bir şeydir, yapmak için önemli bir başlangıçtır. Şimdiye kadar ısrarla sürdürdüğünüz, anlamaya gelmeme tutumunu bırakın. Hele hele gereklerini yerine getirmemek gibi bir ukalalığı, bir soytarılığı kesin bırakın! Bu size hiçbir şey kazandırmaz. PKK'de, özellikle onun askeri çizgisinde sanıldığından daha fazla disiplin vardır. Bunun gereklerine uyanlar, kesin başarmaya yatkın kişilerdir. Gereklerini kendi keyfince yorumlayıp, dilediğince yaşamak ise adları da, yerleri de ne olursa olsun, bu tutum sahiplerini ele vermekten kurtaramaz.

Şunu herkes az-çok idrak etmelidir: PKK, artık saygı duyulması gereken bir harekettir. Onun temel çizgisi, özellikleri vardır. Kongresi vardır, kararları vardır. Kazanılmış mevzileri vardır. Onları ciddiye almadan hiç kimse bu tarihi kuruma layıkıyla saygı gösteremez. Bunu gösteremeyenler, değil onun militanı olma, bir sempatizanı bile olamaz. Bunları hem bilmeli, hem inanmalısınız. Yetki, görev anlayış durumunuza göre gereklerini yerine getirmelisiniz. PKK'yi bir aşiret-aile kurumu gibi görmekten kurtulun, hele bir lümpen, bir serseri gibi keyfe göre yorumlamaktan, çar çur etmekten kesin kurtulun. Sonra ölürsünüz, yanarsınız; yaşasanız daha da yanarsınız. Biz, parti pozisyonunda boşuna böyle güçlü durmuyoruz.

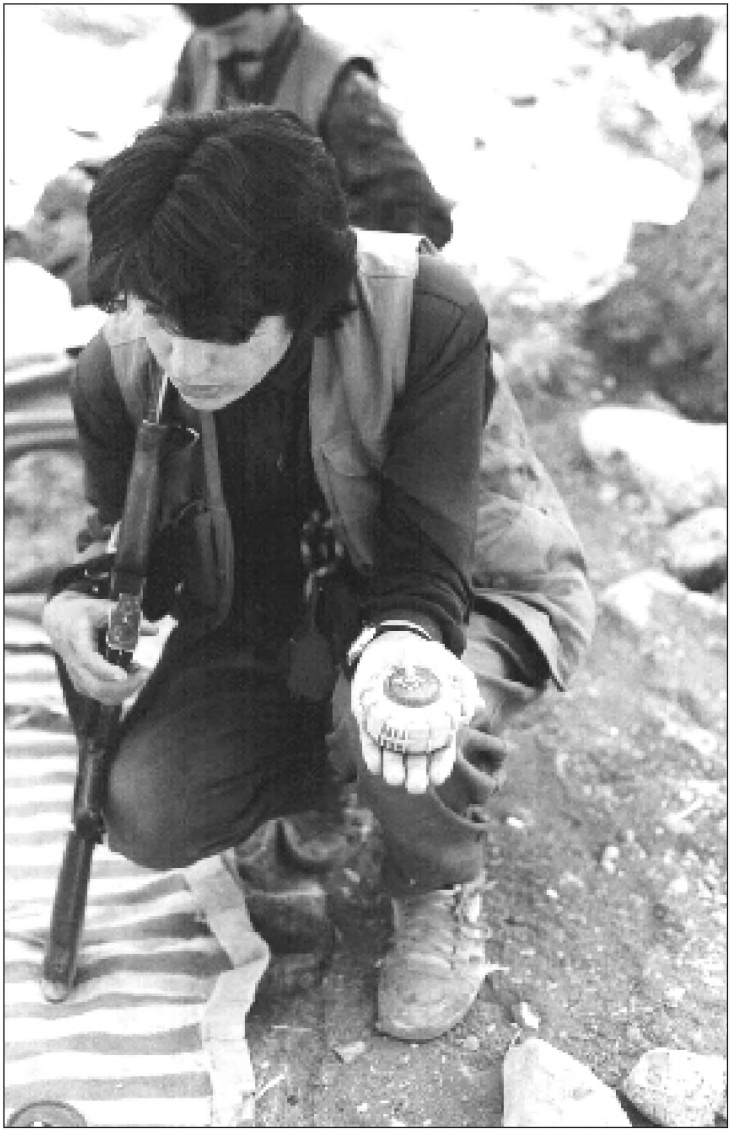
Savaş doğamızın vazgeçilmez bir gereğidir. Çizgimizin emredici bir gereğidir. Ben de emre uymak durumundayım, ben de disipline uymak zorundayım. Hem de en yaratıcı bir tarzda. Bunda kimse istisna teşkil edemez. Birisi yüzünden taviz verirsek, büyük kesim kaybedilir. Dediğim gibi, bu hususları artık oldukça iyi anlamalısınız. 'Ben bir istisna teşkil etsem, ben bir kuralla oynasam, ben bir bölgenin gereklerini yerine iyi getirmesem ne olur. Parti ve önderlik sağ olsun, geridekiler tamamlar. Ben biraz sırtüstü uzanırım, biraz

savaşı keyfimce kaybederim, düz ovada gerillacılık yaparım, ciddi bir kuralı ihmal da edebilirim, hazırlıksız da olabilirim, herhangi keyfi bir tavırla dilediğim gibi de yürürüm, yaşarım ve savaşırım, ne olacak yani. Biz PKK'de yaşamı biraz da böyle anladık, böyle olsun" dememelidir. İşte bunu diyen kişi, ister iyi niyetli ister kötü niyetli, ister bilerek ister bilmeyerek olsun kontradan daha fazla zarar veriyor demektir.

Partimizin temel çizgi esaslarını, özellikle de askeri taktik esaslarını göz önüne getirmeden eylem kararı veren, her türlü keyfi uygulamaya geçen kişi, bu denli tehlikeli, zararlı birisidir. Askerileşmeden anlamamıştır. Dönemin yakıcılığını da anlamamıştır. Kendine sevdalının tekidir. Teoriyle pratiği birleştirmemiştir. Yine sözle uygulamayı birleştirememiştir, kolektivizmle inisiyatifi birleştirememiştir. Bireyciliğine çok sayıda değeri kurban etmiştir. Ve bu da herhalde affedilmez tutumlardan biridir.

Siz gerçekten başarı istiyor musunuz? Siz gerçekten yaşamak istiyor musunuz? Ben bundan da kuşkuluyum. Gerçekten 'kendi yaşamıma, biraz böyle güzelce, onurluca anlam vermek istiyorum' diyor musunuz? Bundan kuşkuluyum. Çünkü bunu diyen adam, kendine müthiş yüklenir. Açık ki yüklenme derken, 'ne kadar dürüstüm, ne kadar çalışıyorum' anlamında söylemiyorum. Benim açımdan dürüstlük yüklenmek, etrafını ıslah etmek, örgütü güce ulaştırmakla ulusal düzeye yansıtmakla olur. Ama bu yok. "İçimden iyi şeyler geçiyor" demek fazla bir anlam ifade etmiyor. Kaldı ki çoğunuzu bıraksak, herhangi bir önderlik, bir komutanlık verelim, kendini ya davulcuya satar ya zurnacıya. Yapacağı başka bir şey yok. Olmadığı en iyilerinin bile bu eylem anlayışlarıyla bizi nereye götürdüklerinden bellidir. Yani aslında, davulcunun-zurnacının adını kötüye çıkarmaya da gerek yok. Bunlar daha da kötüye harcıyorlar, satıyorlar kendilerini.

Ama diyeceksiniz; 'senin savaş sanatın çok zor.' Gayet tabii çok zor. Ben bunun zorluklarını size her gün anlatıyorum. Yani, bir 'APO tarzı' diye bir şey boşuna icat edilmiyor. Ben bir kişiyim, bir çizginin sahibiyim, bir yaşamın sahibiyim. Bütün yönlerimi de size açmaya çalıştım. İşinize geliyorsa ilgi duyun, işinize gelmiyorsa



uzaklaşın. Siz, bazı sonuçlarına bakıyorsunuz; 'silah iyidir, dağa çıkan yiğittir, silahı patlatan yiğittir, PKK adına konuşmak şereftir, bir PKK'li gibi olmak onurluca yaşamdır' diyorsunuz. Doğru ama onun nasılı çok önemlidir. Sonuçlarına sahip çıkmak güzel de nasıl geliştirildiğini, nasıl yürütüldüğünü anlamak esastır. Buna gel dediğimde, 'hayır, bu bize göre değil, bize göre sonuçlar önemli' deniliyor. Tabii bu bir istismardır, bu bir sınıf bozulmasıdır ve sınıf tarzının yerine başka bir sınıf tarzının dayatılmasıdır veya düşman etkisidir. Tarza-tempoya neden gelmiyorsunuz, üslubu neden tutturamıyorsunuz? Çünkü onu değiştirmeniz sınıfsal inkarı yapmanız demektir. Ama yıllarca oluşmuş sınıf kişiliğiniz, önderlik tarzını, temposunu tutturamaz. Tutturmaya da engeldir. Nitekim içinizde ya bir kişi var ya yok. Neden? Çünkü kişi esasta, tarzda belli olur, üslupta belli olur. Çünkü, o gerçek emektir. Günlük tarzı, günlük üslubu sağlam tutturdun mu, aslında en büyük emeğin sahibi olursun. Veya bu; en güçlü emeği, devrimci emeği, bilinçli emeği sağlıyorsun anlamına gelir. Bu, her şeyi açığa çıkarır.

Günlük savaş, günlük yaşam, günlük karar, aslında gerçeğin de özüdür. Neden hiçbiriniz buna gelmiyorsunuz? Çünkü, kişilikleriniz engeldir. Çünkü, öyle bir kişiliğiniz oluşmuş ki, öyle bir ağız yapınız var ki, öyle bir emek işleyiş tarzınız var ki, dediğim gibi, ya gider bir patrona karın tokluğuna çalışır, ya bir ağaya yanaşma olur, ya da en fazla bir bürokrat olur. Ama halk önderi olamaz, halk önderi olabilmek için müthiş gözetmek, denetlemek, onu çar çur etmemek, onun için bir kavga vermek demektir. Çalışma tarzımızın, yani günlük eylem anlayışımızın, günlük taktik tarzımızın aşılması, ters yaklaşımlarla boşa çıkarılması da ne demekmiş? Ne idüğü belirsiz birinin bunları sabote etmesi, ne demektir! Ben dakikası dakikasına bunun hesabını sorarım, elbette. Bir bakın kendinize. Taktikle, günlük yaşamla, çalışma tarzıyla, her şeyle oynanmış. Zaten üslubu hep kaçırtıcı, iki kelimeyi doğru dürüst sıralayamaz, bir dudağı havada bir dudağı yerde, sesi gırtlaktan mı çıkıyor, dişinden mi çıkıyor belli değil, etkileyici midir, kaçırtıcı mıdır hiç belli değil. Halk önderi olmak isteyen, önce diline dikkat eder. Önce çalımına dikkat eder. Önce uyanıklılığa dikkat eder.

Bunlar işin biçim kısmıdır, ama özle ayrılmaz, etle-tırnak gibi birbirine bağlıdır. Halk önderinde günlük yaşama hakimiyet, günlük disiplin müthiştir. Yoksa bu olmadan amansız bir halk önderi haline nasıl gelinir. İşte siz buna gelmiyorsunuz. Ama ölüme geliyorsunuz. Ölüme peşmergeler de gelir, Barzani, Talabani peşmergeleri de her gün savaşıyorlar, ama bunun nemenem bir savaş olduğunu biz biliyoruz. Siz de dağlarda her gün çatışıyorsunuz, ama bunun ne anlama gelen bir çatışma olduğunu, işte sonuçlarıyla birlikte değerlendiriyoruz. Neden böyle oluyor? Yıllardır kendinizi hazırlamadıysanız, ben ne yapayım. Nedir PKK'nin askeri çizgisi, nedir askeri kişiliği, nedir onun günlük davranışları, üslubu, tarzı, temposu? Hiç bunları kendinize sormadınız mı? Benim yanımda biraz ciddi durmaya çalışıyorsunuz. Ama şu kapıdan çıkınca, bir kuşun kafesten çıkması, bir sıpanın ahırdan çıkması gibi herkes bildiğini okuyor. Kendine hakim olacak adam azdır. Gözünü hedeften esirgemeyecek, ideolojik-siyasi esasa göre saati saatine bir duruşu kendine yedirecek adam az çıkar.

Açık ki biz, askeri çizginin uygulanmasında zorlanıyoruz veya bazıları bizi çok zorluyor. Ve açık ki, sizin gerillacılığınız önemli oranda köylü isyancılığını aşmıyor. Üste çıktınız mı daha kötü, altta kaldınız mı ondan daha kötü oluyorsunuz. Üst ile alt birbirini tamamlamıyor. Belki eskisi gibi değil, biraz ilerleme vardır, bunu inkar edemeyiz, ama bu, zaferi getirmek için yeterli değildir. Biz son zamanlarda, zaferi yeterli hale getirecek yüklenimler istiyoruz. Başarır mıyız, başarmaz mıyız fazla bilemiyorum. Ama planlı olmamız gerektiği açıktır. Düşman ne derse desin (işte 'dayanamazsınız bu tarza; gelin' diye çağrı yapıyor. Açık ki pişmanlık yasasıdır), buna fazla değer verdiğinizi sanmıyorum. Dediğim gibi, namusu kurtarma bin defa bu yaşamdan daha değerlidir. PKK saflarında, ölümü kabul ediyorsunuz, ama ben böyle ölümü kabul etmiyorum. İşin zor olan yanı bu. Sizin bu kişiliğinizi ben kabul edemiyorum. Yani kastınız olsaydı açık savaşırdınız. Dediğim gibi, bu gözükara bağlılığınızı yediremiyorum kendime. Bu benim için bir tehlikedir.

Ben bütün Kürtlüğün bu tarz bağlılığını da kabul edemiyorum. Ben aile ile niçin savaştım? Bütün toplumsal değer yargılarıyla ne-

den savaştım? Kabul etmediğim için. Siz de kabul etmeyin. Acaba sizde bunu anlama gücü var mı? Biraz sorumluluğa gelebilir misiniz, bu yeteneğiniz var mı? Her şeyden önce, birkaç sözün sahibi olabilir misiniz? Çok söz veriyorsunuz ama ben bunları iyi bulmuyorum. 'İyi sözlerdir, iyi ahbap-çavuşluklardır' derim. Fakat pratikte buna anlam bulduramıyorsunuz. Neden bunu yapamıyorsunuz? Çünkü kendinizi esas alıyorsunuz. Ve bir sınıf çizginiz vardır. Kendinizi sarsmadığınız için, günlük savaşım tarzını yakalayamıyorsunuz veya hiç buna gelmiyorsunuz. Bunun ispatı benim için basittir. İşte her gün yaptığımız gibi, yine grupları göndereceğiz, gidecekler, aylarca bir yerde kalacaklar, yanıbaşlarında mutlak düzeltilmesi gereken kişiler vardır, belki de haftalarca yanlarında olacaklar, ama bir tanesini eğitmeyecekler. Yine bana havale edecekler, işte 'yapı geri, yapıyla yönetim arasında çelişki var, her türlü keyfi, yaşam dışı anlayışlar, tutumlar var' diyecekler. Peki sen ne yapıyorsun? 'Ben sadece problemi ağırlaştırıyorum ve seni de provoke ediyorum.' Ağırlıklı olarak tutum budur. Bundan hoşlanıyor. Aslında kasıtlı ve art niyetli de değil, ama sınıf realitesini açığa çıkarıyor. Kişiliğinde öyle bir oluşum var, o da onu seviyor. 'Bana gerekli olan kendi alışkanlıklarımdır' diyor. İşte 'biraz çaba harcadım, biraz eğitildim, biraz güç kazandım, onu kendime göre kullanırım, bir günlüğüne paşa olayım da isterse öleyim.' PKK tarihinde bunlardan yüzlercesi ortaya çıktı. 'Adam gibi keyfimce yaşarım (bunlar en üst düzeyde olanlardır), ondan sonra gerekirse intihar eylemi düzenlerim, kaçarım' anlayışı, kendisini çok konuşturdu. Bunlar az mı tehlikeliydi? Tabii ki hayır. Özellikle düşmanın özel savaş birliklerinden daha tehlikeli anlayışlardır, uygulamalardır.

Görülüyor ki, biz askeri çizgimize ve onun taktik esaslarına, tarzına, temposuna, üslubuna uygun olmayan tutumu kabul etmeyeceğiz. Bu temelde kendimizi savunmaya devam edeceğiz. Anlamamakta ısrar ederseniz, belki arzuladığım başarılara hemen ulaşamam, ama siz daha kötü kaybedersiniz. Ben belki kendimi yaşatırım, ama siz yaşatamazsınız, o gücünüz da yok.

Eğer tam başarıyı elde edemezsek bundan ben mi suçluyum? Hayır, kendiniz suçlusunuz. Neden yıllar geçtiği halde kendinizi hazır-

lamadınız? Neden? Çok açık bir şekilde ortaya serdiğimiz hususlar vardı, neden bunları anlamadınız? Bir fırsat bulduğunuzda, bir gün içinde birbirinize ne yapıyorsunuz da, neden tarihin en soylu eylemine bir gün dürüstçe, amansızca yaklaşmıyorsunuz? Serbest kalsanız bilmem bir günde birbirinize neler yaparsınız, ama tarihin en yüce eylemi söz konusu oldu mu, bunun sağlıklı bir tartışmasını bile yapmayacaksınız. Kimin suçlu, kimin düşkün olduğu bellidir aslında. Çok iyi tartışıyoruz, iş hakkında sonuna kadar aydınlatıcı oluyoruz. Buna göre yaşamda esas yeri de veriyoruz. Ama siz, arkamızı döndüğümüzde, nasıl yapıyorsunuz. Biraz serde yiğitlik vardır, ama sadece serde ve yürektedir, pratiğe yansımıyor, hayata geçmiyor.

Açık söyleyeyim ki; iddialı olanlar bunu oldukça iyi anlamalıdırlar. Mümkünse canalıcı yerinden yakalamalı ve kendine bir çizgi savaşçısı rolünü vermelidir. Anlamayanlar da bizi fazla uğraştırmamalıdırlar. Biz onların savaşçılığına muhtaç değiliz. Ben oldukça insan canlısıyımdır, arkadaş canlısıyımdır. Ama bunun niçin yapıldığını, ne amaca hizmet ettiğini de çok iyi anlıyorum. Savaşçılık için, örgüt için ben her şeyimi veririm. Ama sen de kendi yaramazlığınla beni uğraştırma, yoksa rezil olursun. Haddini bil! Biz bir büyüklük yaratmak istiyoruz. Biz gerçekten bir davanın sahibi olduğumuz kadar, bir savaşımın da sahibiyiz. Siz 'Davulun-zurnanın sesi hoş gelir, dünya düğün hoş gelir, ben gelip biraz çifte telli oynayacağım' dersen, sen onu git babanın evinde oyna, git kocanın evinde oyna! Burada oynayamazsın, burada savaş oyunu oynanır. Savaş oyunu çok ciddi bir anlama sahiptir, bambaşka bir oyundur. Varsan, bu oyuna gel, deriz. Neden karıştırıyorsun? Oynayamıyorsan da defol git! Bunları anlayacaksınız. Anlarsanız ileri bir adım atarsınız. Ben ölümünüzü istemiyorum. Ne alt, ne üst olarak uzlaşmanızı, bastırma veya bastırılmanızı kabul etmiyorum.

Eğer sizde gerçek bir yiğitlik varsa, buna üstün bir disiplinle işlerlik kazandırabilecekseniz, sizinle sonuna kadar yürüyeyim. Açık söylüyorum ki, bu ölümcül tarzınızı ben tehlikeli görüyorum. En iyi militanımız bile, 'ölümden başka elimden gelecek bir şey yoktur' diyorsa, bu olmaz. 'Git başka yerde öl' deriz. Biz bir yaşam kahra-



manlığı yaratmakta ısrarlıyız. Ben bunu biraz ispatladığımıza inanıyorum. Kendime saygısızlık edemem. Çünkü biraz yaşayabilme ihtimalimiz ortaya çıkmıştır. Namusluca, özgürce yaşam imkanı bana göre biraz vardır. Ben bunu savaşla, örgütle, eğitimle, her türlü çabayla zafere götürmek istiyorum. Eğer ben, 'biraz eskiyi yaşarım, biraz bu yeni yaşamı. Biraz namuslu yaşarım, biraz namussuzca. Biraz düşman etkisinde, biraz PKK etkisinde yaşarım. Ortayolculuk yaparım olur-biter' dersen, hayır, bunu yapman çok ciddi bir kötülüktür deriz. Bu tutumunla açık ki çok önemli bir gelişmeyi önlüyorsun; yaşamı bulanıklaştırıyorsun, karıştırıyorsun; birbirlerine zıt olanları uzlaştırıyorsun; doğru tarzı, doğru komutayı bozuyorsun. İşte en tehlikelisi de budur. Düşman sızma yapsa bile senin kadar bozamaz. Psikolojik yöntemlerle, provokasyonlarla çeşitli bozgunculuk biçimleri geliştirildi. Ama onlar bile, bu ortayolcular kadar etkili olamadı. Eğer 'elimden gelen budur' dersen, hayır, elinden gelen buysa, o zaman durma burada, diyeceğiz.

Bir ortayolcu, askeri çizgide en değme ajandan daha tehlikelidir. Onun için iyi komutan olmuyor. Ve nitekim herkesin, bizde iyi gerillacı olamadığı da ortadadır. Bu tip çatışmalarda iyi gerillacılık mı kalır sanıyorsunuz. Üstteki ne kadar soysuzsa, alttaki de bir o kadar zavallıdır. Gerilla grupları kendi eylemlerini böyle düzenlemezler. Gerçekten en sıradan neferi bile inisiyatiflidir, temel taktikten haberdardır, düzenlemeden haberdardır, bilinçli savaşçıdır. O, her şeye, her türlü yanlışlığa boyun eğen köle bir savaşçı değildir. Bu konuyu fazla açmak istemiyorum, ama özü bence biraz anlaşılmalıdır. Ben bunu hepinize, bütün alanlara anlattım, anlatıyorum. Ama benim konuşmalarımın ertesinde bir bakıyorsun, yine bu durumlar ortaya çıkıyor. Bu önemli. Demek ki, bunlar, yarın yine önlenemez. Ama yine de taktik savaşımla aşılacaktır.

'Ben, taktik savaşımın sağ-sol ucunda seyretmeyeceğim, gerçek, doğru temsilini yapacağım' diyenler dikkat etmelidir. Biraz kendine hakim olan, gerçekten savaşmak isteyen, günlük olarak kendini mükemmel yetiştirmelidir. Ben gereken temel taktik dersleri verdiğime inanıyorum. Her gün de veriyoruz. Gerekirse defelarca okuyup, özümsedinizse, verdiğiniz sözün sahibi olabileceğiniz artık müm-

künse, size görev verelim, değilse aylarca kalın, hiçbir göreve çıkmaya da gerek yok. Nitekim işte bu komutayı yürütemeyenleri tutacağız bir yerde. Adı sanı ne olursa olsun. 'Ye-iç otur' diyeceğiz. On tanesi elli tanesi eskiden merkezdiler, bilmem kendilerini kaçıncı sırada sayıyorlardı. Yesin, içsin, otursunlar. Çünkü taktik açıdan bu gerekli. Geri kalanlar, yeni komutanlıklar belki daha da zayıf çıkar, hatta belki onlardan daha da kötü çıkar, ama yine de bu; benim ilkeden, tarzdan vazgeçmeme yol açamaz. Doğru taktik için gerekirse beşiktekini yetiştiririm. Başarırsam ne âlâ, başarmazsam hiç olmazsa başkalarının yanlışına suç ortaklığı yapmamış olurum, alet olmamış olurum. Bu anlamda da kendi kişiliğimi korumuş olurum. Eskiden beri benim de kendime verdiğim bir söz vardır. Hizmet ederim, ama biri suçunda ısrar ediyorsa, ben neden ona ortak olayım. Şerik olmam. Şeriklik de, en azından suçu işleyen kadar sorumluluk altındadır. Dolayısıyla bu anlayışlarla ve bu tip komutanla benim ilişkim olmaz, diyorum. Yapamıyorsa yerine otursun. Zorlandı, dayanamıyor veya asi ise, yerine otursun. Bu dönem, bunlarla yürütülemez. Yenisini yetiştiririm. Tedbirimi de almışım, yetiştirmeye devam.

Kendi üretkenliğime güveniyorum. Bir tarzım ve bir sabrım var, bir inadım var. Şimdiye kadar bir şeyler yaptığım anlaşılıyor, daha da yapmaya çalışırım. Yoksa neden ben bazı kişilere takılayım. Kendi emek sonuçlarımı, bu tip kötü ortaklıklarla bozmam. Bana göre suç teşkil eden durumlarla da uzlaşmam. Hiç olmazsa bir tarafa bırakırım. Tam anlayıp, cezalandırmasam bile, zararlarına da ortak olmam. Herhalde bu tedbiri de düşünmem gerekir veya en azından kendimi doğru çalışma tarzında savunmam gerekir.

Bu hepiniz için gerekli. Ama dedim ya, düşünebilecek misiniz? Neyle uzlaşılır, neyle uzlaşılmaz? Ne suçtur, ne değildir? Ne kabul edilir, ne kabul edilmez? Bütün bunlar büyük düşünce işidir. Örneğin ben, sabaha kadar düşünürüm, büyük rahatsızlık duyarım ve sabaha doğru veya akşama doğru bir karara ulaşırım. Benim böyle bir sürü hissim, duygum, anlayışım vardır. Ve sonuçta yine başardık.

Umarım bütün yapımız, özellikle de askeri çizgide savaşır durumda olanlar, bu anlamlı değerlendirmelerden önemli bazı sonuçlar çıkarmıştır. Biz askeri çizgide ısrar edeceğiz. Çok açıkça söylü-

yorum ki; özellikle kendini neredeyse vazgeçilmez bir komutanlıkta görenler, komutan değil, sıradan bir nefer bile olamayacaklarını yakında görecekler. Ben bir komutanı bu duruma düşürmek istemem. Düşman hergün televizyonlarda 'dün takım komutanı, bugün ahır komutanı oldu' diyor. Takım komutanı değil, başkomutan bile olsa, ikinci gün ahır komutanı olabilir. Askeri çizgiye gelmeyenler ahır komutanı bile olamaz. Bunu herkes böyle göze almalıdır. Ad, ün bizde olamaz; ad, ün ancak başarıya göredir. Elli tane başaran da olsa, bir anlamsız başaran oldu mu, sen ahır komutanısın. Anlamadık, duymadık demeyeceksiniz. Bu önderlik böyledir, işinize gelmiyorsa istifanızı basın. Ben mi sizi komutanlığa zoraki getirdim? Hayır! Siz canı gönülden istediniz. Siz yönetim istiyorsunuz, öyleyse gereklerine göre çalışın.

Gençsiniz, yorulmamışsınız, kendinizi verin. Ölüm-kalım savaşımı veriyoruz. Bu gerillayı ayakta tutmak için, insanın gösteremeyeceği tutumu gösteriyoruz. Neden böyle saygısızlık ediyorsunuz. Hani yiğitlikte, delikanlılıkta dürüstlük, sözünün adamı olmak vardı. Nerede sözünüz? Bırak sözü, nerede talimatlar, yönetmelikler? Ne cesaretle bozdunuz? Tabii bunların karşısında suspus oluyorlar. Bu yakışmaz size. 'Biz hep böyle alışmışız' diyerek, bu saygısızlığı ne kendinize, ne de bize yapın. Biz böyle alışmamışız. Bu önderlik, bu parti senin bu alışkanlıklarına göre oluşmamış. Bu askerlik, bu savaşım sizin bu tarzınıza göre oluşmamış. Lütfen tarihini öğren, kendi gerçeğini öğren ve ona göre konuş. 'Ben yine ciddiye alamam' dersen, hayır, alacaksın. Koca-karılığa yeter! İlkel köylücülük mü, hamalcılık mı diyelim, yeter buna! Kendine biraz ideolojik-siyasi olmayı, biraz askeri çizgide savaşmayı yakıştır. Biraz örgütlü ve düşüncede yeterli ol. Biraz tarzın-temponun sahibi ol. Sağlam bir üslubun olsun, sözünün adamı olduğunu göster.

En değme kocakarılar bile böyle olmaz. Ben bunu kabul etmiyorum ve açıkça söylüyorum. Gidin kendinize başka yerde karı-kocalık bulun, ben uzlaşmam, sonuna kadar savaş işlerine varım. Zaten amansız olarak kendimi adamışım. 'Varız' diyorsanız, o zaman gelin. Kim işin gereklerine karşı? Benim de ayranımın kabarık olduğunu unutmayın. Hiçbirinizin öfkesi benim kadar büyük değil. Hiç-

birinizin başarı tutkusu benim kadar büyük olamaz. Hiçbirinizin hıncı, eylem azmi, kısa süreli tempolu başarma gücü benim kadar olamaz. Ama dikkat edin, siz sadece sonunu getiriyorsunuz. Biz bu büyük temponun, bu amansız tarzın sonucu olarak sizleri ayakta tutuyoruz. Her şey açıkça ortadadır. Birbirimizi kandırmaya, uyutmaya gerek yoktur. Ben mi size, birdenbire tabur komutanı olun dedim. Ben bile kendime doğru-dürüst bir komutanlık yakıştıramıyorum. Siz yakıştırdıysanız, o zaman gereklerini yapın. Ama bir taktiğe doğru-dürüst işlerlik kazandıramayacaksın, bir birimi yarım saatliğine bir dağa çıkarmayı veya bir üstlendirmeyi, hareketlendirmeyi beceremeyeceksin, ondan sonra da 'filan bölgenin komutanıyım' diyeceksin. Emrinde dörtyüz gerilla olan bir komutan, onbin kişilik düşman ordusunu çoktan bitirmiş olmalıdır. Gerçek komutan budur. Dörtyüz kişilik bir gerillayla, bugün Botan'ın altını üstüne getirmek işten bile değildir. Bizim gerillamız da böyledir. Ama işletmeyen kimdir? Beş tane şahadeti göze al ve uygun bir tarzda düşmanın bir garnizonuna, bir şehrine, bir alanına gir, büyük başarılar sağlayabilirsin. Yapamıyorsan bu gücü kullanmasını bilmeyen kim?

Şu çok açıkça ortaya çıkıyor ki, askeri taktik sorunu var bizde. PKK'nin ideolojik-siyasi gelişimi, etkileri büyüktür. Sorun burada değildir. Sorun; silahlı savaşım güçlerinde, bunu çizgiye göre örgütleyip, eyleme geçirip, denetlemededir. Sorun, bunun yapılıp-yapılmamasıdır. Biz bunda ısrarlı olacağız. Yani o keyfiliğiniz, amatörlüğünüz, kurala-kaideye gelmeyen, bütünüyle savaşçı kişiliğe gelmeyen alışkanlıklarınız, ne kadar inatçı olursa olsun, bizim de inatçılığımız var. Ben belki fazla başarılı olmam, belki gücüm fazla bir şeye yetmez ama, sizin bu alışkanlıklarınıza karşı savaşacağım. Benim de kendime verdiğim çok açık sözlerim var. Ben bunu düşmana karşı da, dosta karşı da gösterdim. Devlet sahibi olan da, amansız dost olan da kendini dayattı, ama direndim. Ben size karşı mı dayanamayacağım. Evet, bir taktik var, bir çalışma düzeni, sistemi var. Bunu mu siz bana es geçirteceksiniz.

Ben isterdim ki, başlangıçta hemen anlayasınız. 'Yoldaş, gereklerini mükemmele yakın yerine getiriyoruz' diyesiniz. Böyle yapsay-

dınız, aslında kazanma, şeref sizin olurdu, o çokça arzuladığınız, sözünüzün sahibi kendiniz olurdunuz. Ama köylü kurnazlığı, küçük-burjuva tutkularınızla idare etmeye kalkıştınız. Böyle bönce, aptalca, iyi niyetlice idare edeceğinizi sandınız. Bunun böyle olmayacağı ortadadır. Ben mi böyle kalın diyorum size? Hayır! Açın bakın değerlendirmelere; ilk değerlendirmeden bu son değerlendirmeye kadar tutum bellidir. Sözün en yerindesinden tutalım, adımın en yerindesine kadar, ilk günden bugüne kadar hepsi bellidir. 'Bizim de bir yiğitlik tarzımız var, ona göre yoğurt yeriz'; hatırlıyorum provokatörler de hep böyle söylerler ve bunu tahrik ederlerdi, sizleri tahrik ederlerdi, sonuçları ortadadır. Yine de ayakta tutan, gelişmeyi buraya kadar sürdüren biziz. Herkesin kendine göre yoğurt yiyişi, yiğitliğinizi kanıtlamamıştır. Tam tersine, işi bozan, işi çığırından çıkaran tutumun sahibi olunduğunu ortaya koymuştur. Sorun çok önemlidir.

Sözlerimizden kimse alınmasın. Özellikle sorun tek tek kişilerde değildir. Ama, bu değerlendirmeler geleceğinizi belirliyor. Varsa bir askeri iddianız, bunun nasıl seyretmesi gerektiğini çok açık ortaya çıkarıyor. Özellikle, ordulaşmayı, komutanlaşmayı, savaşçılığı az çok kendisine yakıştıranlar bundan sonuç çıkaracaktır. En başta onlara söyleniyor. 'Dağdayım, kimse beni görmez. Oh! Keyfimce bastırırım götürürüm. Tarzımı da, tempomu da, üslubumu da istediğim gibi kullanırım' diyenlere biz de gösteririz. Gittikçe her günden daha fazla da gösteriyorum. En benim diyeni oturturuz. Ne yapacak ki? Tepkide bulunsun bakalım. 'Bölgeler, komutanlıklar daha zor duruma düşer' denilebilir. Düşsün. Ben kendi emeğime güveniyorum, yaşadıkça daha iyisini de yaparım. Sana muhtaç olacağıma (sözümona senin yeteneklerine) kendi çabamla daha iyisini yaparım. Olumsuzluklarda ısrar ederse, 'otur oturduğun yerde' derim. Biraz bozmaya kalkışırsa yönelirim. Benden daha mı güçlü? İşleri biraz daha karıştırırsa, serseriliğe devam ederse anasından doğduğuna pişman ederiz. Bizden daha güçlüsü var mı? Bizden daha amansızı var mı? Yoktur! Haddini bilmek zorunda. Otursun oturduğu yerde, yesin-içsin. Sigara mı hoşuna gidiyor, keyfi tutumlar mı hoşuna gidiyor, ne yaparsa yapsın. Ben öldürmeyeceğim. Bizim

adımıza silah kaldıranı biz, çok açık ve bilinçli bir suçluluk durumu yoksa öldürmeyiz, yerine oturturuz. Ama karıştırmayacak. Dürüstse dönüşüm imkanını görüyorsa, biz o fırsatı da veririz kendisine.

Gerçekler böyledir. PKK'de işleyişin özü budur. Öyleyse ciddi olun. Bunu her zaman vurguladım. Önderlik istiyorsanız bütün yönleriyle ve ciddiyetiyle temsil edebilecekseniz helal olsun size, bravo! Yapamıyorsanız, haddinizi bilin. Sıradan bir savaşçılık da değerlidir. Ben kendim sıradan bir savaşçıyım. İyidir bu çalışma, her türlü işe koşuyorum, herkese günlük propaganda yapıyorum, bir çocuk gibi çalışıyorum. Yani hizmetinizdeyim, ayıp değildir bu. Gerektiğinde en üst düzeyden de konuşuyorum. Tüm görevler değerlidir derim. Ama en değerli görevler de vardır. Çığır açıcı, çok kahramanca adımlar da vardır. En kahramanca adım, çığır açan adımdır. Önemli bir başarıyı sağlayan adımdır. Bu da herkese açıktır. Kimse zoraki kahramanlık peşinde olamaz. Dediğim gibi, sıradan bir savaşçılık da çok şereflidir.

Ben sıradan savaşçılıktan şimdiye kadar asla yılmadım, ama çok önemli adımları da atmaktan çekinmedim. Eğer çok yaman bir komutan olamıyorsanız, iyi bir lojistikçi olun, iyi bir yemek yapın. İyi yemek yapmak, iyi lojistikçi olmak da, ordu için çok önemlidir. İyi bir komutan, iyi bir sözcü, iyi bir eyalet komutanı olabiliyorsanız, buyrun. En şerefli bir görevdir bu. Böyle oldunuz mu, belki altı ay öyle kalabilirsiniz. O, hayatınızın bütününe denk gelmelidir. Görevlere bazen öykünüyorsunuz, soyunuyorsunuz. Ama gerçekten görevlere tam anlamıyla girdiniz mi? Ben kendi tempomu zaten ilk günden bugüne kadar bırakmış değilim. Görevlerin üzerine gitmesini bilmeyen kendiniz oluyorsunuz. 'PKK'nin olanakları var, hem komutan oluruz, hem de hiç savaşmadan başta kalırız' demek olur mu hiç! Vicdanınız varsa biraz bana bakın. Ben de PKK'nin başındayım, hiç bizim bu komutanlar kadar kendimi rahat hissediyor muyum? Hiç onlar kadar aylarca kendimi işsiz, güçsüz bırakıp 'Ben PKK'nin başıyım' diyebiliyor muyum? Hayır!

Son günlerin, son ayların çabaları en amansız çabalardır. PKK önderliği geliştikçe, ulusal, hatta uluslararası sınırı zorladıkça, buna layık olmam gerekir diye ben kendimi yitirdim adeta. Eğer siz de

önderlik, komutanlık basamaklarını tırmandıysanız, fırtınalaşmanız gerekir. Yeterlilik sınırlarını zorlamanız gerekir ki, kendinize yakıştırdığınız bu adımın sahibi olasınız. Başka türlü ilerleme, kademe kazanma mümkün değildir, doğru da değildir. Bunu anlamalısınız! Ama sizin anladığınız 'ülkede, Botan'da üste çıkmak rahatlamaktır, kafayı yormamaktır, omuzlara dayanarak kendini taşıtmaktır.' Açık ki bu, eski feodal tarzdır, patron tarzıdır. 'Çalıştır işçiyi, çalıştır köylüyü, yaşa' tarzıdır. Şimdi yüzde doksanı bu tarzı uyguluyor. Komutanlıktan anladıkları budur. Ben çalışmıyor muyum? Karşınızda, ortadadır bu. En büyük kademe benim olduğu halde, bu kademe benim içimi bir ateş parçası kadar kavuruyor. Peki sen, nasıl bana dayanarak ağa oluyorsun. Birileri bir zamanlar şunu söylüyordu: 'Parti Önderliği'nden yetki aldın mı kral gibi yaşarsın.' Sen kralın kralına bak! Halbuki ben acaba bir sigara içebiliyor muyum? Bir yemekten tad alıyor muyum? Bir rahat uyku geçiriyor muyum? Yok! Öyleyse, 'Güçlü olmak istiyorsan Parti Önderliği'nden yetki al' tutumu nasıl bir mantıktır. Sen, yetkinin gerçek sahibine bak, kendini hiç senin gibi yaşatabiliyor mu? Peki bu kimin tarzıdır? Bu, sultan soytarısının tarzıdır. Sultanlar ve feodallerin tarzıdır. Onlar böyle birbirlerinden mülk, yetki koparırlar ve üzerine oturup yaşarlar. Burjuvaziden yetki koparırlar, ona dayanıp yaşarlar. Ama bizim tarzımız bu değildir.

Demek ki, kendi tarzımızda ısrarlı olacağız. Sınıf çizgimizde, onun son derece bilinç, sorumluluk isteyen tarzında ısrarlı olacağız. Sorun; askeri sahada bunu uygulamaktır. O konuda da son derece amansız olacağız. Çünkü eksikliğimiz buradadır. Taktiği uygulamada sorun vardır, bozukluk vardır. Dönemin emrettiği düzenlenişi, komutayı gerçekleştirmede sorunlarımız vardır. İliklerimize kadar hissedeceğiz, tartışacağız ve taktik adımları ona göre atacağız. Anlayış, üst yönetim, stratejik; alt düzey taktik olmalıdır. İkisini de uyumlu bir biçime kavuşturacağız. Bunun için ne gerekiyorsa onu yapacağız. Eğitimse eğitim, tartışmaysa tartışma, yeniden düzenlemeyse yeniden düzenleme, yeniden güçlendirme, yeniden harekete geçirme vb. her gün yeni bir arayış içinde olursanız, sonuçta taktik evresi, en ince detayına kadar tartışılır. Gerekirse bunu bütün yapıy-

la yaparız. Bütün kafalar bir, bütün yürekler bir olur. Ki, ordulaşma budur. Sen bu tarzı uygularsan başarı gelir. Zaten bunun dışında da başarı olmaz. Çoğunuz PKK'nin askeri çizgisinde görev almak istiyorsunuz.

Size verilen görevler, rahatlıkla üstesinden gelinebilecek görevlerdir. Ama bu böyledir diye, ne yaşamı kolaya alabilirsiniz, ne de kişiliğinizi çok rahat tutabilirsiniz. Çünkü sınırlı görevden daha da ötelere taşmayı bileceksiniz. Başka türlü gelişme, büyüme yolu yoktur. Başka türlü kurtuluş yolu yoktur. Geri olan her tutum kaybetmenin yoluna götürür. Kaybetmek de herhalde bir yoldaşlık gereği olamaz. Yoldaşlar; kolay kaybetmez, kolay ölmez, kolay yanlışlık yapmaz, ucuz konuşmaz, kendi sözleriyle oynamaz. Militanlar, bu özelliklere sahiptirler. Onlar başarılı olan, onun bütün gereklerine ulaşan, hangi işe el attıysa, hiçbir bahaneye sığınmadan ona bir çözüm gücü olan kişiliklerdir. Demek ki artık her yiğit partili, gerek bazı temel parti özelliklerimizi, gerekse de ordu özelliklerimizi şahsında birleştirmelidir. Hangi sahaya giderse gitsin; ister kızgın bir savaş ortamında, ister çok barışçıl herhangi bir siyasal ortamda, ister cephede, ister merkezde, ister sıradan bir hücre çalışmasında böyle bir militan olmayı bilirse o, parti militanıdır.

Ben, bütün bunları göz önünde bulundurarak tekrar kendinizi toparlamanızı, hangi alanda, hangi görevde olursanız olun, bu temel hususlar doğrultusunda kendinizi gözden geçirerek nasıl gerekiyorsa öyle olmanızı istiyor ve söz kadar pratik, esaslar kadar uygulama gücünde mutlaka başarmalısınız diyorum. Bu temeldeyseniz, biz sizin yönetim gücünüz olmayı kabul ederiz, sizi onaylarız. Aksi halde karşınızdayız ve gerekirse düşmandan daha önce sizinle savaşarak sizi bir tarafa bırakırız, aşarız. Görev ve yetkisi ne olursa olsun, en sıradan savaşçıdan en üst düzeye kadar, yoldaşlığın, özellikle de onun en yoğun ifadesi olarak ordulaşmanın yakıcı pratiği içinde olanlar, çok sınırlı bir zaman süresi içinde de olsa kendilerini, gerekene göre layıkıyla, kesin kolay kaybetmeyen, kolay ölmeyen, en iyi vurabilen tutumun sahibi yapmayı başarmalıdırlar. Bunu, ortaya çıkan bütün iç veya dış engellere karşı durmayı an be an becererek gerçekleştirebilmelidirler. Hiçbir şikayet ve bahane, iç veya dış ge-

rekçe öne sürmeden mutlaka bu tutumun sahibi olabilmelidirler.

Dönemin, partinin temel özelliği budur. Savaş dönemidir. Her şey savaşa göre ayarlıdır. Duygusu da, düşüncesi de, hazırlığı da, uygulaması da buna göredir. Dönemin bu özelliği temelinde bütün bu savaş, taktik gereklerini yerine getirenler ancak, PKK'nin önde gelen bir kadrosu, ordunun iyi bir komutanı, savaşçısı ve halkın iyi bir önderi ve çalışanı olabilirler. Hiç kimse bunun dışında bu sıfatlara layık olamaz.

Ben bu temelde; bir kez daha bütün kadro, komutan ve savaşçı yapımızı; yüksek anlamaya, yüksek sorumluluk duymaya, en önemlisi de, bunu pratik yaşamı, çalışma tarzı, temposu ve üslubuyla bütünleştirmeye, en üstten en alta kadar hepinizin bu konuda sorumluluklarınızı iliklerinize kadar hissetmeye, gereklerini yerine getirmeye ve başarmaya çağırıyorum!

PKK Genel Başkanı Abdullah ÖCALAN

4 Nisan 1995



KOMUTA KİŞİLİĞİNE ULAŞALIM ZAFERİ KESİNLEŞTİRELİM

"Benim en büyük sorunum, halkın biraz savaşa katılımını, yine savaşçının gelişimini sağlamaktı. Bunları sağladık. Diğer araç gereçlerdi, az çok çözümledik. Ama şimdi, bu komutanı çözemiyoruz. Komuta sorunu bir tehlikeyi ifade ediyor. Aşamazsak her şeyi alıp götürebilir. Burada da hiç kimse alınmasın. 'Ya biz bu kadar mıydık?' Hayır. İyi niyetlisiniz, yiğitsiniz. Fedakarlık da yapıyorsunuz, ama komutanlığı, askerlik sanatını hiç anlamamışsınız. Köylü de böyle samimidir, iyi niyetlidir. Allah'ına yalvarır, yakarır, çok hamallık yapar. İyi bir komutan mıdır? Hayır! Ancak sömürgeci orduya askerlik yapar. Tekrar söyleyeyim; hamalca çalışmanıza, cesaretinize, fedakarlığınıza, dürüstlüğünüze, içtenliğinize hiçbir şey demiyorum. Ama ortada bir sanat var. Onun gereklerine göre yaşamak, gücünü göstermek gerekir. Sizde bu yok. Olmadığı için her şeyi kaybetmişsiniz. Bu olursa, belki her şeyi kazanabiliriz." (Başkan APO)

Başkan APO'nun çözümlemeleri, günümüz savaş gerçeğinin en canalıcı sorununu ele almaktadır. "Nedir bu?" denildiğinde, akla ilk gelen ulusal kurtuluş savaşımızda komuta olayıdır.

Şüphesiz tarih boyunca bütün ilerici görüşler, ayetler, değerlendirmeler, emirler, insan düşüncesinden çıkmıştır. Ve tarihin ileriye yönelik çarkını bunlar çevirmişlerdir. Zerdüşt'ün Avesta'sı, Veda'lar, Musa'nın 12 Emri, İncil, Kuran vb. hepsi böyle olmuştur. Açıktır ki tarihin o dönem koşullarında bunları bir Tanrı'ya bağlamak, hiç de onların gücüne şüphe düşürmez. Daha sonraki süreçlerde Komünist Manifesto, Lenin ve Mao'nun serileri, tarihin çarkını çeviren aynı güçlü fikirler ve çözümlemeler olarak, kendilerini hiçbir metafizik güce dayandırma gereğini hissetmeden, topluma değiştirici bir sihir gibi yayılmışlardır. Başkan APO'nun çözümlemeleri ise, böyle bir sihir, mucizevi kuvvet olarak ölü Kürdün ruhunda dolaşıp, onu yavaş yavaş canlandırmıştır. Buna "sihir" denilmesi de "mezardaki bir halk" trajedyası ile bunu ayağa kaldırmak için yapılan müdahale arasındaki ilişkide anlam bulmaktadır. Çünkü ölülere ruh veren, ancak tanrısal güç ya da sihirlerdir. Dolayısıyla düşmanımız "sihir", münafıklar ise "ayet" derken haklıdır. Ankara durağında bekleyen oportünistler ise "çözümlemeleri okumayın" derken haklılar. Çünkü çözümlemeler, halkımızın tek kurtuluş yolu, savaşı ve savaşçıyı ortaya çıkarıyor. Onlar ise buna karşıdır, bunu istemiyorlar.

İşin en kabul edilmez yanı, bu noktadan itibaren başlıyor. Adeta tam da düşmanın ve münafıkların istediği gibi, bizler çözümlemeleri gerektiği gibi okuma ve özümseme tutumu içine girmiyoruz. Aslında mücadele pratiğimizdeki olumsuzluklar, kayıplar ve zararlar da kaynağını buradan alıyor. Çok çarpıcı iki örnek bunu gözler önüne sermektedir.

Bilindiği gibi 1992 kışı bize ülke çapında ağır zararlar verdi. Düşmanın saldırıları karşısında, birçok yerde şahadetler, yaralanmalar ve savaş dışı kalmalar yaşandı. Bu kış, parti tarihinde bir yara izi gibi açılıp gitti. Oysa daha sonbaharda Parti Önderliği'nin çözümlemelerinde buna dikkat çekiliyor ve düşmanın yeni tekniğine karşı sığınak yapma gibi tedbirlerin alınması isteniliyordu. Ancak bu, hiçbir yönetim tarafından ne kavrandı, ne de yerine getirildi.

Yine Güney Savaşı da, parti tarihimizde bizi yenilgiyle, tasfiyeyle yüz yüze getiren bir dönem olarak yaşandı. Oysa bu savaş öncesinde çözümlemelerde ısrarla buna dikkat çekiliyor ve hazırlık ya-

pılması gerektiği belirtiliyor ve gerilla taktiği net olarak vurgulanıyordu. Fakat görüldü ki, aynı sorumsuz, lakayt, gayrı ciddi yaklaşım burada da kendisini gösterdi. Önderlerin hiçbir sözü boşa söylenmez. Tarihe yön veren perspektifler olarak, onların takipçileri bunları harfiyen özümseyip devrimci pratiği geliştirirler. Aslında genelde önder konumunda olanlar, bizim ülke ve devrim gerçekliğimizde olduğu gibi, öylesine genişçe değerlendirme ve sonuçlar tarzında da kendi görüşlerini sunmazlar. Daha çok bunu kısa talimatlar ve değerlendirmeler biçiminde yaparlar. Pratisyenler ise, bunun üzerinde yoğunlaşıp kapsamlı sonuçlar çıkararak uygulamaya geçerler.

Ne var ki, Kürt gerçeğinden dolayı Parti Önderliği, bitmek-tükenmek bilmeyen bir kaynak gibi iğneden ipliğe her konuya genişçe, ciltler dolusu değinerek yolu aydınlatmaya çalışmaktadır. Ancak her şeye rağmen Kürt olayında ortaya çıkan, tek kelimeyle bunları anlamamaktır.

"Siz bazı şeyleri derinliğine anlamamak için sarhoşları oynuyorsunuz. 'Ben sarhoşum, fazla anlamaya gelmem' diyorsunuz. Anlamaya gelmezseniz asker olamazsınız. Nedir bu her gün size ucuz kaybettirenler? Kaybetmek, sarhoşluk tarzından dolayıdır. İyi niyetli arkadaşlar çok. Bunlar gerçekten bir şeyler yapmak istiyorlar. Düzeltmeniz gereken öyle çok ilişki ve kişi var ki, öyle büyük mücadele vermeniz gereken çok konu var ki, bilmezseniz veya anlamazsanız size yazık olur. Ben size acıyorum, çünkü yapmayı bilmiyorsunuz. Aylar, yıllar geçti, yüzde doksanı bile bu çözümlemeleri anlamadı.

Bu tartışmayı bıkmadan, usanmadan sürdürebilirim. Benim sizden istediğim; acaba bu sefer anlayabilecek misiniz? Ama doğru anlamak, hani derler ya, insan gibi anlamak. Hiç de birbirimizi idare etme sözlerine gerek yok. Kesinlikle bize çok gerekli olan kazanmak için anlamaktır. Başarılı olmak için gerekli olduğu kadar anlamaktır. Bu kadar eksikliğiniz ve yanlışınız varsa, onları ortadan kaldırmak için gerektiği kadar anlamak, anlamak, anlamaktır."

Bu çağrı ve talimat herkesedir. Pratikte sergilenen ise buna kulakları kapatmak oluyor.

mama olgusu, iki noktada ortaya çıkmaktadır. Birincisi, çerekçelere sığınarak çözümlemeleri hiç okumamak ya da çok okumaktır. Savaş pratiğinde olanların birçoğu, bunları okubilincinde olmama gibi bir ciddi eksiklik içindedirler. Neredeadece "şerefli bir ölümü" düşünen genç savaşçılarımız, daha köylü kökenli olanlar, tam da bu noktada durmaktadırlar. arti Önderliği'nin sıkça bahsettiği gibi bunlar, bir savaşçı, sah her şeyden daha önceliklidir. Bu gerçekliğe rağmen, savaş de çözümlemeleri okumamaya gerekçe olarak savaş pratiğiğunluğu gösterilmektedir, bu kabul edilebilecek bir durum . Çünkü bu sadece pratikte yaşamı planlayamamanın ve hâlâ emelerin önemini kavrayamamanın bir itirafı olabilir. Ne var nsan savaşabilir mi? Pratiklerde her gün görüldüğü gibi ya kılır, sağ bir pratiğe girer, ya da sağa sola yalpalanır. Her önce savaşçının beynini doyuran çözümlemelerdir.

ul edilmemesi gereken diğer bir tutum da, çözümlemelerin uş olsun diye, "zorunludur, okunacak" mantığı ile okunması şçılara okutulmasıdır. Bu tutum zaman kaybettirmekten başonuç vermemektedir. Oysa bir komutan, öncelikle kendi geçin, çözümlemeleri iyice özümsemeyi her şeyin başında tutgerekirken, aynı zamanda sorumluluğu altındaki savaşçılara nakla sorumludur. Her konudaki değerlendirmeyi ve çözümtek tek ele alıp üzerinde titizlikle durmalıdır. Çözümlemelenmasını sıradan, geçiştirerek değil, savaşçılara özümsetmeyi uğraş olarak ele almalıdır. Yoksa halk savaşımızda yıllardır en mevcut kördöğüşü daha da sürüp gidecektir.

mutan adayı, önderlik sözünü, önderlik gerçeğini müthiş anişidir. Hem de birkaç sayfalık perspektif yeterlidir. Biz burair hareketin tarihinde görülmemiş açıklamaları geliştirmeye oruz. Yapmazsam daha mı iyidir? Yapmazsam, belki de çok tan bitmişti. Belki biraz bu çabalar yaşatıyor. Yoksa bu ya olmazdı. Böyle yapıyorum, bakıyorum olacak iş değil. Düşle artık şunları söylüyor: Bu cahillerle ordu kurulmaz. Bu ata yapanlarla bunlar sonuç alamazlar."

Önderliği'nin de dile getirdiği gibi, bugün düşmanımızın

li generalleri ve diğer devlet yetkilileri, hatta emperyalistler
aşkan APO'dan öğreniyor ve sonuç çıkarıyorlar. Belki de bi-
omuta yapımızdan çok daha titiz bir şekilde çözümlemeler
r, takip ediyor, tartışıyor ve ona göre sonuçlar çıkararak karş
geliştiriyorlar. Başkan APO'dan öğrenenler sadece düşmanı-
değildir. Bugün dünyada çeşitli güçler, kendi çıkar ve hedef-
ğrultusunda Başkan APO'ya başvuruyorlar.
eyse bizim kadro ve komuta yapımızın bu konudaki vurdum-
ızlığı neden? Gerçekten öğrenmeye mi ihtiyaç yoktur? Bunun
olmadığı açıktır. Öyleyse neden?
ti Önderliği; *"Aslında burada, daha önceki çözümlemelerde*
den böylesiniz' sorusuna, biraz işte çocukluğumdan beri ken-
le örnekleyerek açıklık kazandırmak istedim. Sizi biraz daha
ceye ve kesin bir mücadele pratiğine bağlamak için yaptım.
yorum, anlayışınız ve iradeniz ne kadar elveriyor? Kaderimi-
rimle değiştirmek gerekmez mi? Ben bu soruyu soruyorum.
? Militanlarımızın zavallılığı ortada. Bu kişiliğinizi ne yapa-
asıl çözelim? Adam olmazlar damgasını mı vuralım? Bunlar
bir toplumun lanetli bireyleridir deyip, nihai damgayı mı vu-
' Düşman gibi, 'eşek gelmişler, eşek gidecekler' demeyi mi la-
relim? Bunu nasıl kabul edebiliriz? Ama size göre mümkün-
iz böyleyiz, sen istediğin kadar söyle, çabala. Yürüyecek olan
nın kölelik kanunudur. Bütün ısrarınızın siyasi anlamı bu-
lemektedir.
ti Önderliği çözümlemelerde komuta sorununa oldukça derin-
aklaşımlar getirmektedir. Parti Ön-derliği'nin "komuta belası"
nımladığı komuta sorunu yüzünden, nasıl ve nerede kaybetti-
nasıl ve nerede fırsatları kaçırdığımız çok açık bir biçimde
cektir.
eki çözümlemeler, büyük bir zenginliği içermektedir. Parti
liği tarihsel bilinciyle sık sık tarihe başvururken, sorunu top-
kökenleri açısından didik didik etmekte, felsefi ve etik açı-
yapmaktadır. Yine komuta ve estetik ilişkisi özenle ele alınır-
aşkan APO'nun üslubuna her zaman yansıyan edebi motifler
endirmelere daha çok zenginlik katmaktadır.

"En iyi niyetlilerin cehennem yürüyüşü. Komuta yürüyüşünde temel ilkeniz. 'Çok iyi niyetliydiler, ama cehenneme yürüyorlardı' diyecekler. Halbuki bunun tersi doğru olmalıydı. İyi niyet kadar, ilkelilikleriyle, uyanıklıkları ve sorumluluk anlayışları, çalışma tarzlarıyla 'onlar cennetin yürüyüşçüleriydiler' diyebilmeliydik. İslam orduları boşuna 'cennete yürüyoruz' demiyor. Aslında burada Hz. Muhammed şahane bir sistem belirlemiştir. Bütün komuta yürüyüşüne 'cennete yürüyorsunuz' diyor ve doğru söylüyor. Yürüyüş gerçekten cennetin yürüyüşüdür."

Bu şekilde çözümlemeler, yarı romansı bir tarza bürünerek birçok noktadaki vurgular kişiyi savaş sahalarına alıp götüren tarzda heyecan veriyor. Uzun yıllara rağmen bir komuta yürüyüşünü tuttu-ramayanlardan, uzun yıllar savaşın onca kahrını çekmelerine rağmen, Parti Önderliği'nin edebi tanımlamasıyla "azabın yürüyüşçüleri" olmaktan kurtulmayanlara kadar birçok kişilik çözümlemesini değerlendirmelerde görmek mümkündür. Çözümlemelerde kişiliklerin çok yönlü açımlanmasından, bir sistemin, bir sorunun açımlanmasına ulaşılmakta ve bunlar sonuçlar halinde önümüze konulmaktadır. Savaşta uzun yılların tecrübeleriyle dolu devrimci yürüyüşünün sahibi olan komuta kişiliklerin çözümlenmesinin iyi kavranması, bundan sonraki komuta yürüyüşüne iddialı biçimde soyunmak isteyenler için büyük değer ifade etmektedir. Örneğin bazı arkadaşların şahsında uzun yıllara rağmen neden komutan olunamadığı sorusuna cevap aranırken, bazı arkadaşların şahsında ise köylühamalvari komuta tarzının eleştirisi kapsamlı bir şekilde yer almaktadır. Dolayısıyla, komuta çözümlemeleri bu görevi layıkıyla başarmak isteyen her PKK komutanının sürekli başvuracağı birer kaynak durumundadır.

Çünkü, çözümlemelerin kulvarlarında ilerledikçe, komutanın karşı karşıya olduğu sorunlara giderek artan bir şekilde cevap verildiği görülecektir. Ve bu sorunlar değil midir ki, onikinci yılına girmekte olan savaş pratiğimizde bizi defalarca yenilgilerle karşı karşıya getirdi ve bugünkü komuta krizini ortaya çıkardı. Sorunun bu boyuta ulaşmasından ve adeta her şeyde bir tıkayıcı rolü oynamasından dolayıdır ki, bugün komuta sorununa daha kapsamlı ve çö-

zümleyici yaklaşmak zorunluluğu kendini dayatmıştır.

Komuta sorunu artık öyle bir noktaya gelmiştir ki, bu sorun çözülmeden diğer hiçbir sorun neredeyse çözülmeyecektir. Bugün dünya insanlığının ufkunun açılması, önemli ölçüde Kürdistan devrimine bağlıdır. Kürdistan devrimi demek, temel taktiğimizden dolayı savaş demektir. Savaş demek de, komuta demektir. Dolayısıyla sorunlar gelip komuta sorununda düğümlenmektedir. Bütün köhnemiş statükoları paramparça ederek, çığır açıcı bir şekilde çözümü günümüzde artık kader belirleyici hale gelmiştir. Düşmanın ikinci 19 Mayıs ruhuyla kurtuluş savaşımıza yönelik büyük bir tasfiye ve halkımıza yönelik jenosid uygulamasına yönelmeyi amaçladığı bilinmektedir. Bu gerçeği Başkan APO; *"Tekrar vurguluyorum: Bu büyük tehlike, ikinci bir 19 Mayıs senaryosunu geliştiriyor. Nedir bu senaryonun özü? 'Birinci 19 Mayıs'ta batıdan gelen işgalci güçleri Ege, Akdeniz'e döktük'. İkinci 19 Mayıs senaryosuna göre 'doğudan gelen yabancı gücü (buranın en eski halkıyız, tarihin tanıdığından beri en eski yerleşeniyiz), işte bu gücü dağda boğmayı, yok etmeyi amaçlıyor. Korkunç! Bu barbar gücün birinci 19 Mayıs'ının sonuçlarını biliyoruz. Şeyh Said'in mezara konulmasına 'betonladık' diyor. Ağrı Dağı'nda 'burada gömdük, hayali Kürdistan gitti' diyor. Dersim'de de zaten darağacına nasıl çektiğini gördük. Bu birinci sonuç. Ya ikincisi nasıl olacak? Bu sefer halkı toptan götürecek"* diyor.

Bütün değerlendirmeler, bizim amansız bir savaşçı olmamızı, itirazsız, son derece azimli, kararlıca sınırlı bir gelişmeyi, bir olanağı, bir fırsatı amansız değerlendirmemizi emrediyor. Neden savaşın gerekleri yerine getirilmedi denildiğinde, hatayı, eksikliği kolay kolay kabul etmememiz gerektiğini gösteriyor. Tarihin böyle bir aşamasında komutanın rolü hiçbir tartışmaya yer vermeyecek ölçüde ortaya çıkmaktadır.

Savaş demek, komuta demektir. Büyük savaş teorisyeni Clausewitz, komutanın savaş içindeki yerini belirgin bir şekilde çizmektedir. Bir savaşta komutan her şeydir. Savaşı kazandıran da, kaybettiren de komutandır. Çünkü komutan bütün bir ordunun beyni, yüreği ve yeteneklerinin toplamıdır. Clausewitz'in ünlü deyimiyle; komu-



tan, savaşta bütün her şeyin gelip kendisinde birleştiği dikilitaş, anıt gibidir. Öylesine yıkılmaz bir irade şaheseridir. Bütün bir ordu, komutanın gölgesi gibidir. Komutanın duruşu nasılsa "gölgeler ordusunun" duruşu da öylesine heybetli, muzaffer ya da yıkılmış, yenilgili olur. En kahraman, en fedakar ordular eğer komuta rolünü iyi oynamazsa yenilgiye uğrayacakları gibi, çok zayıf görünen ordular da, iyi bir komutayla büyük zaferler elde edebilirler. Bu nedenle, belki de hiçbir olayda olmadığı kadar, savaşta komutanın rolü her şeyden daha çok belirleyicidir. Komutanın dudakları arasından çıkan sadece tek bir sözcük, binlerin hayatına malolacağı gibi, yenilgiye doğru giden muharebe esnasında, komutanın sadece yüz hatlarından cesaret ve kararlılığın fışkırması, durumu tam da tersine çevirebilir.

1992 Güney Savaşı'nda yaşanan yetersizliklerin temelinde komutanın duruşu yatmaktadır. Yine dönemin deyimiyle "Komutanın ruh halindendi." Eğer bu savaşta yapımızın ölümüne direnişi karşılığında PKK onuru kurtarıldıysa, bu da temelde komutanın duruş tarzındandır. Bunlar inkar edilemez gerçeklerdir. Eğer TC'nin, emperyalizmin, adeta tüm dünyanın "PKK şeytanları"nı yakalamak, durdurmak için haçlı seferlerine girişmiş olmasına rağmen ve 11 yıldır her türlü imkansızlıklara rağmen halk savaşımız inanılmaz bir şekilde bugünkü aşamasına ulaşmışsa bu, Kürdistan'dan Türkiye'ye, Avrupa'dan Ortadoğu'ya kadar dünyanın her tarafını bir savaş sahasına çeviren ve en tepede yıkılmaz bir şekilde duran Başkan APO'nun duruşudur.

Bir komutan başlangıç itibariyle hiçbir şey yapmasa bile, sadece sağlam duruşuyla birçok şey yapabilir. Eğer örnek ve otoriter pozisyon tutturursa, sadece duruşuyla da bir ilham kaynağı, bir sevgi-saygı ve güven kaynağı olarak birçok şeyi kurtarabilir. Çünkü askerleri onun sadece samimiyet ve ciddiyetine bile büyük değer vererek, örnek alınması gereken bir kişilik olarak ona büyük bir bağlılıkla savaş pratiğini alıp götürürler. Yani mutlaka komutanın şu veya bu pratik işi kendisinin yapması, oraya buraya koşuşturması ve hatta her türlü şeyi becerebilmesi, bu yönüyle kendisini kanıtlamış olması, otoriter kılması her zaman için gerekmeyebilir. Bu durum

parti-savaş gerçeğimizde çok daha geçerlidir. Parti Önderliği bunu *"komutanlığa başlangıç itibariyle, sadece büyük bir duruşun sahibi olsan bile, büyük başarırsın"* diyerek, komuta gerçeğine parmak basmaktadır.

Ne var ki, yıllardır gerçekleştirilemeyen, sağlam komuta duruşudur. Doğru komuta ölçülerine ulaşılamadığından dolayı, 11 yıllık savaş pratiğimizde aslında olanaklar hayli elverişli olmasına ve Parti Önderliği'nin ısrarlı çabalarıyla anı anına yol göstermesine rağmen, bir zirvesini 1991 Körfez Savaşı sürecinde bulduğu gibi, önemli tarihi fırsatlar kaçırılırken, mücadelemiz en tehlikeli bir boyutunu Güney Savaşı pratiğinde gösterdiği gibi birçok sefer yenilmekle yüz yüze bırakmıştır. Bilindiği gibi sorun hiç de stratejik önderlikten kaynaklanmamaktadır. Her iki süreçte de önderliğin ısrarlı talimatları, sürekli yol göstermesine ve geniş hazırlıklara yönelmesine rağmen, savaş sahasındaki komuta kişiliklerinin rollerini oynamaması bunun nedenini teşkil etmiştir. Parti Önderliği; *"Daha somut olarak bu komuta tarihimizi vurgularsak, sadece 'ah-vah' ediyoruz. Ne kadar kaçırdık, diyorum. Hangi dönemi ele alsak, 1980 öncesini mi, sonrasını mı; 1990 öncesini mi sonrasını mı? Yüzlerce, hatta binlerce grubun, komuta grubunun hazırlanış çabasını mı, yürütülmesini, huduttan öteye taşırılmasını mı? Hangisini dile getirsek... Bana söylenmiş olsaydı, ben yine onlara birtakım şeyler söylerdim. Yaptırabilecek gücümüz vardı. Bunlar gerçekten azabın yürüyüşçüleri oluyor. İnanılmaz bir şey! Bu korkunç çabayla binlerce, onbinlerce insan savaş sahamıza çekildi. İçinden bir elin sayısı kadar güçlü komutan çıkmadı"* demektedir.

Kürdistan'da komutan çıkmamasının veya bu denli bir komuta sorununun nedenleri, tarihsel ve toplumsaldır. Kürdistan'ın tarihine bakıldığında kendi halkı ve ülkesi adına fazla komutan çıkmadığını görürüz. Örneğin bir Selahaddin Eyyubi Araplar için savaşmıştır. Bu durum bir yönüyle doğaldır. Çünkü Kürt halkı tarihte özgürlüğüne ulaşmamış, hep düşürülmüş olduğundan, sürekli başkalarının hizmetinde savaşlarda kullanılmıştır. Bu anlamda, kendi çıkarları için ciddi bir komutanlık belki kimsenin aklına bile gelmemiştir. İşte çözümlemelerde Parti Önderliği, bu soruna da şöyle açıklık getir-

mektedir:

"Hemen tarihe bakıyoruz: Romalılar nasıl böyle büyük komutan oldular? İslamın kılıcı nasıl böyle müthiş sallandı? Onların hiç okur-yazarlığı da yoktu. Ama adamlar müthiş savaştılar, savaştırdılar. Cengiz Han'ın okuma yazması yoktu. Hatta tüm hanedanın da olduğunu sanmıyorum. Oğuz boylarında da öyle fazla okur yazarlığın olmadığını biliyoruz. Ama adamlarda bir iktidar seli olma durumu var. Tabii bir halk düşürülürken, onun bütün komuta yetenekleri de düşürülür. Ben size ucuz suçlama getirmiyorum. Düşürülmüş bir halktan geliyorsunuz. Düşürülmüş bir halkın kişilikleri, sadece soytarı olur. Başkalarına asker olur. Bunu neden inkar edelim? Hep başkaları 'yürü' deyince veya 'ço' deyince yürür veya durur. Düşürülmüş halklar gerçeği budur. Şimdi biz önder parti olarak bunu aşmak istiyoruz ve bunun anlaşılmayacak hiçbir yönü yok."

Ne var ki bir halkın toplumsal gerçekleri böyle de olsa, öncü, tarihsel olarak ortaya çıkıp devrimci atılım geliştikten sonra, toplumsal geriliklerde daha fazla diretmek, bütün bunları kaybetmenin nedenleri haline getirmek kabul edilmez olur. İşte bizde komuta sorunu da, daha çok gerilikleri ve özellikle de sömürgeci düzen altında biçimlendirilen kişilik özellikleri kendisini savaş ortamımıza yansıtarak, başaramamanın, kaybetmenin, biriktirilen o kadar değerin çarçur edilmesinin ya da değerlendirilmemesinin nedenleri olmaktadır. Başkan APO, komuta çözümlemelerinde soruna temelden yaklaşarak, ağırlıklı olarak kişilik yapısına yönelmekte ve kazandıran, başaran komuta kişiliğine ölçülerini vererek genel komutaya ulaşmayı hedeflemektedir:

"Sizin büyük hatanız, toplumsal gerçekliğinizi tersinden karşılayacak, yani toplum ne kadar düşürülmüşse o kadar yücelmiş, ne kadar durağanlaşmışsa o kadar hareketli parti öncülüğüyle telafi etmeniz gerekirken, siz toplumu esas aldınız. Ne de olsa 'ben böyle bir toplumun insanıyım' anlayışı. Evet toplum içinden geliyorsunuz. Ama bu düşürülmüş bir toplumdur ve mutlaka aşılması gerekiyor. Dolayısıyla tersine ölçüleri dayatacaksınız. Bunu yapmadınız. Toplumsal etkilere sığınma, neredeyse temel bir savunma yönteminizdir. Tabii komuta yürüyüşünde bütün bunlar tehlikeli yaklaşımlar

oluyor."

Yıllardır bizde bir komuta yürüyüşü içine girmesi gerekirken giremeyenlerin, başaramamalarının, zorlanmalarının, ya da isyancı-köylü savaş tarzını aşamamalarının esas nedeni, köylü bir toplum olan ve Parti Önderliği'nin deyimiyle "çocuk toplum" özelliklerinden kaynaklanmaktadır. Yine Kürdistan toplum gerçeğinde yaşanan ruh, toplumdaki yaşam felsefesini, alışkanlıklarını aşamama vardır. Adeta buna zincirlenip kalmak söz konusudur. Bu da köleliği aşamamak, birçok örneğinde görüldüğü gibi, katı bir köleliği yaşamak ve özgürleşememektir. Özgürleşme olayı burada önemli bir halkayı meydana getirmektedir. Eskinin zincirlerinden kurtulma olmayınca, yeniyi başarma da imkansız olmaktadır. Başkan APO'nun sürekli başaran bir komuta çizgisini sürdürmesinin esas nedeni, bu noktada ortaya çıkmaktadır. Daha çocukluktan beri topluma karşı bir savaş içerisinde özgürleşmeyi sağlaması, eski köhnemiş ruhun yerine yeni bir ruhu edinmesidir. Buna karşılık halk savaşımızda komuta rolüne soyunanların, onca çabaya, cesaret ve fedakarlığa rağmen doğru bir komuta çizgisini tutturamama talihsizliği de, bu noktada kendisini göstermektedir.

"Aslında korkak değilsiniz. Öyle kendine düşkün olan tipler de değilsiniz. Ama sizin trajediniz veya yanılgınız, anlamadığınız halde anlar gibi görünmek, yapamadığınız halde, yapar gibi olmaktır. Trajediniz budur. Size korkunun askerlerisiniz desem, hayır! Cesaretin askerleri olduğunuz açık. Düşkünlüğün, çapulculuğun askerlerisiniz, bu, dünyada herkes için söylenebilir, ama sizin için söylenemez. Mutlak yüce değerlerin askerleri olarak yürüyorsunuz. Peki bu yürüyüş neden sağlam bir komuta yürüyüşüne benzemiyor? Sorun yine sizler oluyorsunuz. İç-dış engel yok, bilinç işi de değil. Biraz ciddiyet, anladıklarının yüzde onunu yapma dürüstlüğü, komuta şerefini paylaşma düzeyi. Kesinlikle burada hiçbirinizde kasıt yok. Bilinçli bir temelde yapıyorsunuz da demiyorum."

Komuta işi, özgürlük işidir, tutku işidir. Tutku, aşk, istek komutada kaynak noktadır. Aslında bizde komutanlaşmama, en can alıcı ifadesini burada bulmaktadır. Büyük bir istekle bu işe sarılamayan kişiler, en zorlu insan eylemi olan savaş için gerekli gücü kendile-

rinde yaratamazlar. Zorluklar karşısında gerileyebildikleri gibi, beyin, yürek, hiçbiri mutlaka zafere ulaşma hırsıyla çalışmaz. Büyük eylemin militanı olması gereken komutan, sıradan gündelik iş gibi savaşa yaklaşıyorsa kaybeder. Bu işin bir sanat olarak ele alınması gerekirken uzak kalınıyor. Fetheden, düşmanını bir çırpıda vurup geçen bir komutan kesilmek yerine, ölü ve güdük bir kişilik sergilenmektedir. Açık ki komutanlık, kişiden olağanüstü yetenek, savaşta her zaman çıkabilecek olan olağanüstü durumları, olağanüstü karşılamayı ister. Eğer tutku ve aşk yoksa savaş kazanılamaz. Ani durumlar karşısında ani kararlar verme, çıkacak olan her soruna çözüm gücü olma, yine her iradenin dayanamayacağı müthiş kanlı sahneler karşısında soğukkanlı ve dirayetli bir şekilde bu muharebelerin orkestra şefi olma, ancak böyle büyük bir tutku ve aşkla olur.

Başkan APO; *"Her şeyden önce duygularınıza ve tutkularınıza bakıyorum, çok yetersiz. Siz bu kişiliklerle bir çorbayı bile kurtaramazsınız. Düşman nerede, siz nerede? En kötüsü de, gelişmek istemiyorsunuz. Hep zavallıları ve çaresizleri oynuyorsunuz. Devrim, siyaset ve askerlik çok ciddi olaylardır. Bunların kenarından bile geçmiyorsunuz. Tutkunuz yok, aşkınız yok. O kadar küçük şeylerle uğraşıyorsunuz ki, kendinizi o kadar basit yaşam alışkanlıklarıyla meşgul ediyorsunuz ki, ben size altın değerinde kahramanca bir yaşam sunsam bile, bu size sıkıntı veriyor. Sizin ruhunuzu sorgulamak gerekiyor. Belki ruhunuz askerlikle terstir. Hangi duygulara sahipsiniz? İçinizde büyük hissetme yok, büyük duyma, fırsatçılık, başarma tutkusu yok"* demektedir.

Başkan APO'nun da belirttiği gibi kazanma ve büyüme tutkusu olmayınca, savaşta tanrısallaşma denilen olay gerçekleşmez. Oysa bir komutan açısından savaşta tanrısallaşma mutlaka yaratılmalıdır. Bu gerçekleştiği oranda komutan, bir savaş tanrısı gibi büyük bir iradeyle, deyim yerindeyse herkesten güçlü ve koruyucu olarak, tüm savaş olaylarına hükmeder. İnsanın iradesi, insanın tanrısıdır. İradeyi güçlendirip keskin kıldığı oranda komutan, her türlü büyüklüğü karşılayıp tanrısallık düzeyine ulaşabilir. Aksi taktirde savaşta kendi askerine ve hatta düşmanına muhtaç sefilleri oynar ki, bu onu

sonuçta düşmanı önünde diz çökmeye, kaçışlara kadar her türlü olumsuz çıkışa sürükleyebilir.

Başkan APO; *"Savaş, tanrıların sanatıdır. Yani insanı tanrısallaşmaya götürür. Siz ise birer zavallı gibi kalmışsınız. Neden? Güç oluşturma, gücü geliştirip onunla temel toplumsal, ulusal sorunları çözme esastır ve bu çok gelişmiş kişilik ister. 'Güç tanrıdandır, tanrı güçlüdür' denilir ya, o açıdan söylüyorum. Yani askerleşme, tanrısal yola girmektir. Benim anlayabildiğim, sizin güçlenmekle alakanızın olmamasıdır"* demektedir.

Savaşta büyümeme, küçük kalmak Kürt kişiliğiyle yakından bağlantılıdır. Savaş büyüyen ve ağır soruların altına giren kişilikler ister. Ancak Kürt insanı hiçbir zaman ciddi sorunlarla, iktidar sorunuyla karşı karşıya olmadığından dolayı, hep yoksulluğu, basit bir yaşamı sürdürmesi, başkaları tarafından buna zorlanmış olmasından dolayı küçüklüğü adeta bir kader gibi görme saplantısına girmiştir. İnsanlarımıza düşmanları tarafından "senin elinden bir şey gelmez, sen en fazla basit bir yaşamın kralcığısın. Sen sadece bunu yaşarsan yeter ve buna mahkumsun" tarzında bir psikoloji oluşturmuştur. Bundan dolayı da büyüme ve iktidar olma Kürt insanı için hep yabancıların işiymiş gibi değerlendirilmiştir. Büyümenin istek ve bilinç yoksunluğu, Kürdün değişebileceğine olan inançsızlık ve güvensizlik gelişmiştir.

Başkan APO'nun "sigara alışkanlığı" örneğiyle sıkça dile getirdiği basit, sıradan insan yaşamı ve alışkanlıkları terk edilmemekte, bunun yerine büyük işlere gözdikmeme kendisini savaş sahasında ortaya çıkarınca, asıl felaket o zaman başlamaktadır. Bizdeki komuta krizi de, kaynağını buradan almaktadır. Çünkü büyük eylemin sahibi olarak komutanlaşma, insandan büyüme ve yücelmeyi ister. Savaşçı için bu fazla geçerli olmayabilir. Ama komutan için, komutanlığın gelişmesi için bu kesin ve geçerlidir. Yoksa savaşın komutana bağlı olarak gelişkin boyutlara ulaşması söz konusu olamaz.

Başkan APO bu konuda; *"Tarih her bakımdan güçlü bir ordu olmamızı emrediyor. Ama siz, bütün hal ve hareketlerinizle, iyi niyetinizle, adeta 'bu iş bize göre değil' veya 'eski Kürde göre bu kadar olur' dercesine bir dayatma içindesiniz. Bir sıradanlıktır sürüp gidi-*

yor. Daha doğrusu büyümeyi bilmiyorsunuz. Bu cücelik hastalığıdır, raşitizm hastalığı gibi, böyle erkenden yaşlanma hastalığı yapınızda çok etkili. Eskiden savaşta büyüme olanakları sınırlıydı. Biz bu kadar dayatmada bulunmaya kendimizi iddialı görmeyebilirdik. Fakat şimdi zafer birlikleri kurabilecek bir aşamadayız. Buna karşılık kişilikler daha da iradesiz, ufuksuz, çaresiz. Özgürlük savaşı büyümeye şiddetle ihtiyacı olanın bayramıdır. Kendini donatacağı, neşelendireceği, güzel kılacağı eylemin adıdır. Bu savaşta neden kendinizi büyütmediniz, güzelleştiremediniz, zenginleştiremediniz? Ben şimdiye kadar savaştan bunu anladım. 'Kendini yaşadı' veya 'kendini yaşamaya' bayılıyor. Güzel, kendini yaşamak zaten gerekir. Ama hangi kendini yaşayacaksın? Eğer bu cücelikse, eğer bu düşmana hizmetse, yoksulluksa, eğer bu çaresizlikse, eğer bu çirkinlikse, zavallılıksa, ne yapacaksın kendini yaşamayı? Al yerin dibine batır! Benim gibi kendinizi yaşamaya çalışın. Politik yaşayın. Askeri yaşayın, ideolojik yaşayın, örgütsel yaşayın, estetik yaşayın" demektedir.

Bir komutanın kendini büyütmesinin başında savaşın büyüyeceğine ve büyüteceğine olan yüksek inanç ve güven gelir. Savaş tarihimizde ve komutanlaşmanın gelişememesinin en önemli nedenlerinden biri de, bunun yoksunluğudur. Toplumdan edinilen "namus belası" anlayışıyla saflarda kalma ve savaşmak olmuştur. Komuta sorunu da bu temelde ağırlaşmıştır. Yaşanan pratiklerde görülmüştür ki, "namus belası" tutumuyla saflarda olanlar, ya buna uzun süre dayanamamış ve komutan olmasına rağmen çıkışı başka biçimde aramışlardır ya da saflarda komuta konumunu işgal ettiğinden, savaşta tıkayıcı bir rol oynamışlardır. Yine bu ruhsal durumu aşanlar, adeta bir barajın aniden patlaması gibi, büyük gelişmeler de göstermişlerdir. Kendi yeteneklerine kendi elleriyle vurdukları zincirlerden kurtulmuşlardır.

Savaşa ve savaşın herkesi büyüteceğine inanç temelinde doğru bir komutanlaşmayı tutturan ve kurtuluş savaşımıza büyük hizmetler yaptıkları gibi altın harflerle geçen komutan kişiliklerinin sayısı hiç de az değildir. Mahsum Korkmaz, Mustafa Yöndem, Ahmet Güler, Sabri Gözübüyük, Aziz, Abdurrahman Motor, Mervan, Va-

hap Çolak, Delil, Erdal (Cudi) ve daha çok sayıda yoldaş, Kürdistan ulusal kurtuluş savaşı tarihinde daha baştan savaşın gelişebileceğine büyük inanç ve tutkuyla bu işe kendilerini vererek sürükleyici olmuşlardır.

Günümüz savaş koşullarında, kendini en çok dayatan sorun komutada büyümemektir. Savaşın çapı büyümekte, gerillayı aşıp hareketli savaş düzeyine çıkmaktadır. Ancak buna karşılık, komuta kendisini büyütememektedir. Durum böyle olunca, savaşta tıkanma ve zafere ulaşmama tehlikesi ortaya çıkmaktadır. Oysa savaşın büyütülmesi, hareketli savaş için imkanlar, veriler mevcuttur. Gittikçe artan savaşçı güç, maddiyat, silah, çok yönlü hazırlıklar, yine elverişli siyasal durum, Kürdistan odağında ortaya çıkan tarihi fırsatlar hiçbir dönemde olmadığı kadar şimdi vardır. En önemlisi de stratejik önderlik duruma hakimdir, her türlü olanak ve hazırlıkları yapmaktadır. İşler bu noktada gelip savaşı yürütecek olan komuta düzeyinde düğümlenmektedir.

Büyüyen savaşın büyüyen komutanları çıkacak mıdır? Hareketli savaşın zafer komutanları kendi kendilerini yaratacaklar mıdır? Açık ki yaratacaklardır. Yaratmak zorundadırlar. Yoksa gelişmenin doğal sonucu olarak, başta da belirttiğimiz gibi düşman devreye girecektir. Kritik bir süreç yaşanmaktadır, savaş büyümüştür ve zafere doğru ilerlemektedir. Bu durum düşmanı can telaşına sokmaktadır ve en vahşi tedbirlere gitme ihtiyacı duymaktadır. Dolayısıyla biz vurmazsak, zafere ulaşmazsak, düşman her şeyi göze alarak tasfiyeyi ve savaşı geriletmeyi gerçekleştirecektir. Mevcut savaş böyle hassas bir dengede durmaktadır.

Diğer bir sorun da gelip hareketli savaşın ortaya çıkmasına dayanmaktadır. Nitekim geçen yıllarda bunun koşulları olmasına ve hareketli savaşa geçebileceğimize rağmen, komutanın bunu karşılayamaması nedeniyle süreç geriye itildi veya durduruldu. Botan'da 1993'te savaş güçlerimizin gelip Beytüşşebap'a dayanmaları bir dönüm noktasıydı. Fakat hiçbir gerekçeye sığınmadan mevcut komutamızın güç yetirememesi nedeniyle bu dönüm noktası aşılamadı, çakılma meydana geldi.

Her şeyden önce mevcut komutamız, büyük savaşın büyük riski-

ni göze alabilecek güç ve kararlılık düzeyini kendisinde yaratamamıştır.

Komuta olayında risk her şeyin başında gelir. Büyük savaşların yaratıcısı olmak, ancak büyük riskleri göze almakla mümkündür. Büyük riski göze alamayanlar hep küçük komutan olarak kalacakları gibi, kendileriyle birlikte savaşı da küçültürler. Savaşın büyümesi isteniyorsa, ya bunların aşılması gerekir, ya da bunların kendi kendilerini aşmaları gerekir. İşte mevcut komuta gerçekliğimizin savaşımızda tıkayıcı rol oynaması, bir yönüyle burada anlamını bulmaktadır. Botan'da statükoculuğun yıkılamaması, bir de bu yönüyle ifadesini buluyor. Gerillaya göre biçimlenmiş geleneksel tarz, küçük çaplı komuta düzeyi kendisini kurumlaştırmıştır ve bu tarz aşılamıyor ya da aşılmaya izin verilmiyor. Partinin son dönemlerde Botan'a eleştirel yönelmesi, bir de burada anlamını bulmaktadır.

Büyük çaplı komuta veya riski göze alma, cesaret olgusuyla doğrudan bağlı olsa da, ondan önce bilinç ve kararlılık düzeyiyle ilintilidir. Clausewitz'in ifadesinde görüldüğü gibi, ölüme her an hazır, doğal cesarete sahip bir komutan, savaşta en ön sırada yapamıyor ve onun iyi bir komutan olması için ikinci sıraya çekilmesi kendini dayatıyorsa, bu o komutanın bilinç ve kararlılık düzeyinin düşük olduğunu gösterir. Doğuştan gelen cesaret, bir komutanı ancak belirli bir yere kadar götürebilir. Bu noktada eğer büyümek isteniliyorsa, bilinç ve kararlılık düzeyi yaratılmak zorundadır.

Genelde ve Botan komuta gerçekliğinde bunun eksikliği yaşanmaktadır. Bu komuta gerçekliğine baktığımızda her an ölüme ve küçük çaplı savaşları yönetmeye hazır cesaret ve niyet olgusu tartışılmazdır. Fakat Parti Önderliği'nin de dile getirdiği gibi, cesaret ve niyet büyük savaşlarda pek de önemli olmuyor. Kürt insanının "bu kadarı bize yeter, biz daha fazla gelişemeyiz. Günlük olarak karnım doyuyor ya yeter, daha fazlası için kendimi zora sokmaya gerek yok. Zaten yapamam da, günü kurtarmak için ölürsem de öleyim, ne olacak ki" tarzındaki köylü ve küçük-burjuva sınıf felsefesi, bu düzlemde daha iyi aydınlanıyor. Burada bir örnek olarak şunu verebiliriz: Mahsum Korkmaz yoldaş neden hiçbir şeyin olmadığı bir ortamda büyük oynayabildi? Bilinç ve kararlılık düzeyiyle bağlantı-

lı olarak büyük riski göze almayı kendisinde oluşturduğu için. Ama o dönem daha üst yönetici düzeyde olan arkadaşlar bu düzeyi yaratamadıkları için komutada gelişemediler. Yine o dönem "namus belası"na komutanlık yapanlar ise sürüklendiler ve geliştirici olmadılar.

Günümüzde gelişmeyen, büyümeyen, kendisiyle birlikte tıkayıcı rol oynayan, vasat komuta düzeyi, "namus belası" olmasa da, Kürdistan'da yaşanan savaş gerçekliğinden dolayı, adeta komutanlığın artık geleneksel tarzda kitleselleşen sıradan bir insan işi olarak alınmasından kaynaklanıyor. Tarihin militanı, tarihin eyleminin yaratıcısı olmaya göz dikmeden, vasat bir komutanlık döngüsü içerisinde sürünüp gidiliyor. Bu durum kendisini Botan'da bulan vasat komuta düzeyi, Kürdistan toplumundan getirmiş olduğu statükoculuk anlayışıyla korumaya çalışıyor ve savaşın onu aşmasına karşı direniyor.

Bu komuta gerçekliğinin sınıfsal temeli köylülüktür. Köylü ve küçük-burjuva sınıfsal yapı, bu kişilik özellikleri söz konusu komuta gerçekliğinin altyapısını oluşturmaktadır. Bu sınıf yapılanmasına sahip kişiliklerin savaş saflarına doluşması, ciddi bir sorun olarak karşımıza çıkıyor.

Köylü kökenli savaş tarzı, bu sınıfa özgü olarak gerçekleşiyor. Başkan APO'nun komuta çözümlemelerindeki deyimiyle eğri-büğrülüklerin, yanlışların sahibi olan köylülük komuta olayına da bunu yansıtıyor. İncelikten, plan-program ve örgütlenmeden yoksun bir tarzda savaşa kaba bir üslupla ve rastgele girmektedir. Gelişmeyi yaratamadığı gibi, kayıp ve zararlara da meydan veriyor. Hiçbir toplumsal eylemi örgütleyemeyen bu sınıfın, kendisini savaş olayına yansıtması, hiçbir ciddi plan geliştirememe tarzında ortaya çıkıyor. Köylü yaşamının dar dünyası komutada kendisini dar-küçük eylemcilik tarzında gösteriyor. Beyin gücü emeğinden çok kaba emekle uğraşması, komutada onu düşünce tembelliğine ve kaba bir zorla sonuç alma çabasına itiyor. Fakat askeri sanat büyük bir incelik ister. Komutandan, bir dakikanın, arazide birkaç ağacın bile hesaplamasını istiyor. Özellikle kapsamlı savaşta, bu çok daha zorunludur.

Ne var ki bizdeki komuta, haftaları bile hesaplamıyor. Hangi arazinin hangi savaş tarzına, hangi taktiğe ne derece uygun olduğu konusunda hiç de fazla kafa yormuyor. Keyfi tutum ve alışkanlıkların esiri olarak bir de bunun içine feodal gururu katarak yanlış, yersiz hareket tarzı, eylem ve çatışmalarda başarıya ulaşmadığı gibi, yersiz kayıpların da nedeni oluyor. Var olan olanakları değerlendirmediği gibi, binlerce savaşçı gücünü boş kalabalıklar halinde dolaştırıyor; güç yeterli olmasına rağmen, eylemlerde onu başarıya ulaştıramıyor. Halbuki doğru bir planlama yapılsa, hatta düşmandan daha büyük sayıyı yığarak, etkin sızmalar yapılarak, var olan teknik etkin kullanılarak büyük eylemler yapılabileceği gibi, yerleşim yerleri bile düşürülebilir. Ama az çok tekniğe sahip olduğumuz halde, bunları kullanamadığımız gibi, binlerce savaşçı güç de değerlendirilmemektedir. Neredeyse geçmişin az sayıdaki gruplarla yapılan gerilla savaşı etkinliği, şimdi gösterilememektedir.

Bir komutanda en çok olması gereken kurnazlıktır. Yani düşmanı anı anına takip etme, onun taktik yönelim, planlarını kestirebilme ve bu temelde ona karşı etkin saldırılar geliştirebilme, fırsatları iyi değerlendirme, yine savaş hilelerine başvurabilme yeteneğini göstermelidir. Ancak bizim komuta yapımızda düşmanı takip etme, onu tanıma ve gerçeğini ortaya çıkarma fazla olmadığından, birçok durumda aniden avlanan, tuzağa düşen komutanımız olmaktadır. Düşman defalarca birliklerimizin etrafını sarmış, noktayı basmış, ancak o zaman farkına varılmıştır. Birçok zaman düşmanın operasyon yapacağı haber alınmasına rağmen, bu durumda bile komuta tarafından gerekli tedbirler alınmamış ve kabul edilmeyecek acı olaylarla sonuçlanmıştır.

Savaş hilesi, bir komutanı komutan yapan öğedir. Bir yönüyle savaş hile demektir. Ancak bizim komuta yapımızda adeta bundan habersiz olma gibi bir durum yaşanmaktadır.

Kökensel köy-feodal yiğitliğiyle donanmış olan komutan, düşman karşısında bunu olduğu gibi yansıtmaktadır. Parti Önderliği'nin belirttiği gibi "gider vurur geliriz. Geleceği varsa göreceği de var" biçiminde bir ruh haliyle feodal dönemlerdeki karşılıklı savaşları andıracak tarzda cesaretine güvenerek, düşman karşısına kabaca



çıkmaktadır. Düşman mı göründü, hemen emrinin altındaki bir mangaya "koş tepeye" demek, yani yıllardan beri alışılagelmiş bir tarzda tepe savunması yapmak, hat savunmasıyla düşmanla yersiz çatışmalara girmek, komutanımızın yakasını bırakmayan bir tarz olmuştur. Plansız, programsız, nitelik ve nicelik açısından uygun güç düzeyini tutturmadan, "git düşmanı vur, git eylem yap" mantığı, en kolayından en ucuz bir komutanlık olarak kendisini göstermektedir. Yıllardan beri neredeyse savaşımızı karakterize eden bu köylü isyancılığı, intikamcı savaş tarzı, Amed'den Botan'a kadar her yerde kaybettirmiştir.

Başkan APO; *"Aslında üçyüz kişilik bir güçle, üçbin kişi de değil, onbin kişilik düşman gücü yırtıcı bir savaş komutanıyla dağıtılabilir. Ama en değme komutanımız, 'sigara komutanı.' Kendi basit güdülerini savaş gerçekleri yerine koyma komutanı, işin içinden ucuz sıyrılma komutanı, savaşçılarımı nasıl ucuz harcarım komutanı, düşünmeme komutanı, planlamama komutanı, hatta düşüncesiz komutan, plansız komutan, savaşı geliştirmekten sıkılan komutan, iddiası olmayan komutan, tutkusu, azmi olmayan komutan. Gecesini gündüzünü buna göre ayarlayan değil de, sanki böyle bir sorunu yokmuş gibi yaşayan komutan. Köylü kavgacılığı: 'Gelirse göreceği de vardır. O gelir sıkar, ben de sıkarım.' Yani ufuk yok, ezme yok, fetih ruhu, zafer ruhu yok. Sadece köylü kavgacılığı. 'Düşman atarsa ben de atarım.' Bütün mevziler şimdi böyle çalışıyor. Bütün komuta kişilikleri bekliyor, düşman gelsin de, işte bir kurşun sıksın. İnisiyatif altında ezici bir plana hâlâ ulaşılamamıştır."*

Mevcut komutanımızın en çok kaybettiği nokta, taktisyen ve yaratıcı olmamasıdır. Bu konuda müthiş bir düşünce tembelliği, kafa yormama bir tarz haline getirilmiştir. Nasıl olsa başkaları bulur, kendisi de alışılagelmiş şekilde uygular gider. Özellikle Parti Önderliği her şeyi hazırlar, o da hazırı alır uygular. Zaten bu da doğru bir tarzda uygulanmaz. Böylece işlere ortak olmama, yükü Parti Önderliği'ne bırakma bir yaşam tarzı haline gelmiştir.

Bir komutanın anlık taktik yaratıcılık ve değişkenlik içinde olması şarttır. Çünkü bir taktiği düşman ilk darbeden sonra öğreniyor ve ona karşı taktik, tedbir geliştiriyor. Bu durumda bizim aynı tak-

tikte ısrar etmemiz, sadece başarısızlıklara ve kayıp vermeye yol açmaktadır. Yıllardan beri komuta gerçeğimizde hayat bulan tarz bu olmuştur. On yıllık taktikler şimdi komutanımız tarafından sadece eylem güçlerinin sayısı artmış olarak uygulanmaktadır desek, fazla abartmış olmayacağız. Çok açıkça görülmüştür ki, aynı koşullara sahip iki ayrı baskın eyleminde taktik ve komutan değiştiği için birinde başarısız olunmuş, ağır kayıplar verilmiş, diğeri ise kayıp vermeden yüksek bir başarıya ulaşmıştır. İşte bu gerekler yerine getirilmediğinden dolayı, ucuz, yapmacık bir komutanlık şekillenmiştir. Yoğun düşünce emeğiyle değer yaratıp savaşı geliştirmek yerine, partinin hazır olanakları üstüne yatan, bunları korumayan, güçleri eğitmeyen, büyütmeyen, ucuz bir şekilde kayıplara uğratan, elde değer kalmayınca da şaşırıp kalan, ucuz eylemcilikle kendini şişiren, zor savaş anlarında ise buna güç yetiremeyen ve demoralize olan bir komutan tipi. Bu komutan tipi, savaşçıyı kazanma ve ordu yaratma gerçeğinden uzak olduğundan, sorunlu bir kişiyi bile idare edememekte, başkasına havale etmektedir. Her şeyi mükemmel istemekte, bu olmayınca veya var olan olanakları da kendisi eritip bitirince, bu kez adeta tamamen boşta kalmaktadır. Başkan APO bu konuda şöyle demektedir: *"Yapmacık komutanlık şu anda en büyük tehlikeyi ifade ediyor. Komutanlığın gereklerini bilmeyenler, onunla çocuk oyunu bile oynamayan zavallılar, kendileriyle de, altındakilerle de, üstündekilerle de oynuyorlar. Yeterince düşünememe ve davranamama, hainden daha kötü kaybettiriyor. Ajan bir kişinin zararı sınırlıdır. Böyle komuta sahtekarlıkları, sayısız ajandan daha tehlikelidir. Çünkü yüzlerce kişiyi en ahmakça bir biçimde kullanıyor."*

Komutanın ucuzca şahadetlere yol açması, en tehlikeli ve kabul edilmez bir olgudur. Bırakalım yoldaşlığı, neredeyse bir insan olarak bile kişiye yeterince değer vermeden, güçlerin adeta harcanması, affedilmez bir tutumdur. Rastgele ve hovardaca güçleri eyleme sürüklemek, tehlike içine sokmak, yeterince plan, düzenleme ve örgütlemeden yoksun bir şekilde gerekli tedbirleri almadan bu sonuçlara yol açmak, komutan açısından ağır bir suç durumunu teşkil etmektedir. Ucuz bir şekilde "ne yapalım, savaştır. Kaç kişi ölürse de,

ölebilir" mantığıyla güçlerin savaşa sürüklenmesi, ucuz komutanlığın zirvesi olmaktadır. Oysa daha sorumlu, titiz bir yaklaşım ve örgütlenmeyle şahadet sayısı en aza indirilebilir. Pratiğe baktığımızda savaş güçlerimiz savaşmadan şahadete ulaşmaktadırlar. İyi savaşanlar da kendilerine bir şey olmadığı gibi, düşmana ağır kayıplar verdirmektedirler.

Ölüm felsefesi yerine en uzun süre yaşama ve en büyük sayıda düşmanı imha etme, komuta gerçeğimizin en çok üzerinde durması gereken hususlardan biridir. Düşmana karşı yüksek savaş gücü yaratamayanlar son tahlilde intihar tutumu olarak ölüm felsefesini, kolay ölüm ruh halini yaşarlar. Ama bizim en önemli komutanlık ölçülerimizden birisi, düşman karşısında bire karşı birkaç kat, beş kat on kat hesabıyla savaşmaktır. Eğer böyle olmayacaksa, o savaş kabul edilmez.

Yine çözümlemelerde dile getirildiği gibi, komuta gerçeğimizin diğer bir önemli zaafı da yetkiye dayanarak ucuz emir verme ve bu ucuz emrin savaşçı tarafından hiç itirazsız kabul edilmesini beklemektir. Bu savaşçıyı kaçırtmaktan, orduyu dağıtmaktan, tasfiye etmekten, güçlere zarar vermekten ve kolay ölümlere yol açmaktan başka bir şeye yaramamaktadır. Komutanı komutan yapan, doğru emir sistemidir. Ancak bu şekilde büyük eylemlerin yaratıcısı ve otorite olunabilir.

Bizdeki komutan üslubu ise "nasıl olsa yetki elimde" mantığıyla "komutan otoritedir, komutan emir verir" anlayışına sığınarak, savaşçıya karşı her türlü ters yaklaşım sergilenmekte, bastırmacılığı komutanlığın doğal bir tarzı haline getirmektedir. Sanki hiçbir sorumluluğu yokmuş, sanki savaşçılar ona hizmet etmeye mecbur kişilermiş gibi, onlarla ilgilenmemesi ve eğitmemesinin yanısıra, çoğunlukla savaşçıları tanımamaktadır bile. Halbuki savaşçısını tanımayan, onların sorunlarını bilmeyen ve gidermeyen, savaşçısını kazanmayan bir komutan, komutan olamaz ve savaşçıyı savaştıramaz. Bizim komuta gerçeğimizde üslupta bir karışıklık yaşanmakta ve her şey birbirine karıştırılmaktadır. Ya askeri üslup adına sertlik ve bastırmacılık fetişleştirilmektedir, ya da komuta keskinliğinden, askeri üslubundan uzak bir şekilde hep yumuşak üslup, esneklik ve

benzeri tarzda sivil üslup kullanılmaktadır. Bu durumlar ordu, emir komuta düzeninin yerleşmesini engellemekte ve kaçışlara yol açmaktadır.

Yaşanan kaçışlar başta komutanın birlik içindeki tarzından veya üslubundan kaynaklanmaktadır. Savaşçıya eğitim vermeyince; savaşçının sorunlarına çözüm gücü olmama, sert üslup, bastırmacılıktan dolayı kaçışlar meydana gelmektedir.

Bir komutanın görevi savaşçı kaçırtmak değil, ordusunu büyütmektir. Ordusunu büyütmeyen bir savaşçı, komutan olamaz. Belki burjuva ordularında komutanın ordu büyütme gibi bir görevi yoktur. Ama halk savaşlarında, komutanın temel görevlerinden biri de elindeki birliği büyütmektir. Çünkü ordu büyütülmeden, büyük savaşlara da ulaşılamaz. Parti Önderliği *"kesinlikle partiyi büyütmeden, büyüyemeyeceğini bileceksin. Orduyu büyütmeden de komutan olacağına inanmayacaksın"* demektedir.

Bir komutan sürekli savaşçılarla ilgilenerek onları gözünün bebeği gibi korumalı ve yetiştirmelidir. Bunun tersi, komutanın kendi kendisini tasfiyesidir. Çünkü savaşçı olmadan ya da kendi askerleri iyi savaşmadan, o komutanın varlık gerekçesi diye bir şey ortada kalmaz. Komutanın her tavır ve davranışının örnek alınacağı bilinciyle eğitimci olmaya özen gösterilmelidir. Hiçbir insansal faaliyet de komutanın tavır ve davranışlarının savaşçı üzerinde yaptığı kadar etki yapmaz. Savaşçı, komutanın her söz ve davranışını anı anına takip ederek kendisine örnek alır, yerer veya eleştirir. Bu noktada komutanın tüm savaşçılarıyla ilişkilerinin düzenli, iyi ve eşit olması, bu anlamda birliği sürekli yekvücut tutması önemlidir. Bunu sağlayamayan, savaşçılarını sürükleyemeyen bir komutanın herhangi bir savaş eylemini başarılı tarzda gerçekleştirmesi mümkün değildir. Komutan açısından savaşçılar arasında seçmeci olmamak, belli kesimi değil, geneli kucaklamak ve genele hükmetmek, ayakta kalabilmek ve otorite olmak açısından zorunludur.

Yine ahbap-çavuşluk, kafakol ilişkileriyle sıradan arkadaşlıklarla, duygusal yaklaşımlarla çevre oluşturma ve kendini hakim kılmaya, otorite olmaya çalışmak, sadece bir komutanın iktidar sahibi olmadığını gösterir ve tehlikeli sonuçlar doğurur. Bir komutan böyle

sıradan, gayri resmi yaklaşım ve ilişkilerle değil, eylemdeki başarısı, düşmanı vuruş gücü ve savaş üretkenliğiyle otorite ve saygınlığını yaratır. Bunun dışındakiler sahtedir ve kısa sürede yıkılır, komutanı emir gücü yapamaz. Ülke genelinde bu yanlış tarz, adeta bir hastalık halini almıştır. Ahbap-çavuşluk, kafa-kol ilişkileri, adam ayarlama, hediye ve ayrıcalık tanıyarak kişileri kendine bağlama yoluyla çevre oluşturma adeta bir gelenek olmuştur. Eğer bir hizmet grubu yaratılacaksa, bu, ordu resmiyeti dahilinde olmalıdır. Kişileri kendine bağlama konusunda Başkan APO şunları söylemektedir: *"İnsanları bağlamanın en doğru yolu, onları komutanın kişiliğine değil, parti ideoloji ve politikasına bağlamaktır. Bireycilik olmayacaktır. Bireye değil, amaca, örgüte bağlayacaksınız ki, birey ortadan kayboldu mu, o insanlar düşmenin tersine, başarılı bir pratiğin sahibi olsunlar."* Komutana bağlanmaktan dolayı o komutan oradan ayrıldığında veya kaçtığında, ona bağlanmış olan kişiler ya kaçmışlar ya da düşmüşlerdir.

Savaşta komutanın kendi savaşçılarını en iyi şekilde ayakta tutmasının yolu, onları boş bırakmamasıdır. Savaş teorisyenlerinin deyimiyle askere pratikte gücüne göre sürekli iş verilmesi, yani boş bırakılmaması onu yüceltir. Özellikle de askerin başarılı eylem-savaş pratikleri içinde emek üretkenliğine katılması, askeri asker yapan öğedir.

Başarılı eylem pratikleriyle ruhsal olarak doyurulmayan bir savaşçı, bitmeye mahkumdur. Bu durumda ne kadar ilgi geliştirilse de o kişi bir asker olarak varlığını koruyamaz. Çünkü yaşamı anlamsızlaşır. Boş, avare dolaşan gruplarımızda çok sayıda sorunun çıkması ve kaçışların olması bu nedenledir. Aynı şekilde eylem yeteneğini kanıtlamayan bir komutan bitmeye mahkumdur. Cesaret ve soğukkanlılık açısından kendi askerinin güvenini yitirmiş olan bir komutan, ölmüş demektir. Dolayısıyla bir komutan sürekli cesaret ve soğukkanlılığıyla çevresine güven vermeli, bu anlamda herkesin onun yanında kendisini güvenli hissettiği bir cesaret abidesi olmalıdır. Komutan, hep çevresine aşılayacağı cesaretle onları moralli, coşkulu ve heyecanlı kılmalıdır ki, hiçbir engel tanımayan fırtına birlikleri yaratılsın.

Bu anlamda her komutan kendi birliğini ancak kılıç gibi keskin eğitimli, son derece disiplinli, moralli, coşkulu, yoldaşlık ilişkilerinin gelişkin olduğu, her an savaşma ruhuyla dolu ve yekvücut olmuş bir hale getirebilirse, komutanlık sıfatına layık olabilir.

Kendi birliği veya bölgesiyle sınırlı değil, geneli düşünen ve genele karşı sorumluluk duyan bir yaklaşımın sahibi olması, bir komutanda aranan diğer bir özelliktir. Özellikle son yıllarda bu konuda sapmalar içine girilmiştir. Birlikçilik, bölgecilik, eyaletçilik, yaygın ve katı bir şekilde gelişmiştir ki, bu savaş pratiğimize oldukça zarar vermiştir. Komutan böyle bir tutumun sahibi olunca, bunun yansıması olduğu gibi savaşçı yapıya yansımakta, bu da ulusallığın ve ordusal birliğin gelişmesinin önüne geçmektedir.

Eylem, komutanın mihenk taşıdır. Komutanın gerçek ölçüsü, eylemdeki başarısıdır. Bu konuda da köylü ve küçük-burjuva sınıf karakterli komuta gerçekliği yüzünden, daha baştan hatalar içine girilmektedir.

Eylem veya çatışma olsun, savaş pratiğinde ilk ve en önemli aşama karar sürecidir. Pratiklerde daha bu aşamada bir kabul edilmezlik içine girilmektedir. Köylü tarzı ve alışkanlığından dolayı, enine boyuna düşünerek, kafayı yorarak karar verme olayı yaratılmıyor. Aksine, düşünülmeden, gelişigüzel, sonuçları hesaplanmadan, hemen bir çırpıda karar verilip eyleme geçilmekte, güçler harekete sokulmaktadır. Bunun sonuçları da ağır olmaktadır. Savaş değil de sanki sosyal yaşamda sıradan bir olay hakkında evet ya da hayır, şöyle veya böyle yapın denilmektedir. Oysa savaş, üzerinde en fazla düşünülmesi, tartışılması, görüş alınıp verilmesi ve karara ulaşılması gereken bir olaydır. Bu anlamda köylü savaş tarzında adeta karar diye bir şey yok gibidir. Bu tarz karar verme adı altında çoğu zaman "pratik olma" adına yapılmaktadır. Tabii ki bu durum "iyi, doğru karar vermek" adına çok geç ve ağır bir şekilde karar vermeye veya kararsızlığa yol açmaktadır. Özellikle sıcak anlarda komutan hızlı karar vermelidir. Çünkü bu tür anlarda hafif bir gecikme bile, birçok şeyi götürebilir. Özellikle "ani karar verme" yeteneği savaşta bir komutan açısından oldukça önemlidir. Çokça söylendiği gibi, savaş belirsizliklerle dolu olduğundan, ortaya çıkacak

ani durumlar karşısında komutanın ani karar verme yeteneği, savaşta en canalıcı hususlardan biridir. Bu tür durumlarda yanlış karar, kararsızlıktan, kararı gecikmiş bir halde vermekten daha iyidir.

Planlama hususu köylü tarzı komuta gerçeğinde anlamsızlaştırılan bir olgu haline dönüşmüştür. Bu komuta gerçeğinde adeta plan yok gibidir. Kaybetmenin önemli noktalarından biri de budur. Zaten bu komuta tarzını en çok karakterize eden öğelerden birisidir. Bu komuta tarzının en fazla yaptığı planlama, daha çok "sen şurayı tut, sizler de şu hazırlığı yapın, geri çekilme şuradan olacaktır" biçiminde gelişen kaba bir planlamadır. İncelikli, detaylara inen bir planlamadan söz edilemez. Halbuki savaş bir incelik olayıdır. Eyleme girişmeden önce ayrıntılı bir plana ulaşmak, bütün olasılıkları göz önüne getirerek yedek planlar hazırlamak, bütün bunlara göre güç düzenlemesini yapmak, hareketten önce planı savaşçı yapıya özümseterek görüşlerini almak, bir doçkanın nereye yerleştirileceğini, öncülerin nasıl tespit edileceğini, dakikaların nasıl ayarlanacağını, bir evin yanından, bir çeşme başından veya bir sudan geçerken nasıl hareket edileceğini vb. birçok hususu göz önüne getirmek zorunludur. Özellikle komutanın her zaman yapılacak bir eylem veya bir hareket için birkaç planının olması önemlidir.

Eylem veya çatışma anında ise, komutanın savaşa hükmetmemesi, mevcut komuta tarzımızın diğer bir zayıflığıdır. Birçok savaş olayında komutanımız ya kendisini bir savaşçı yerine koymaktadır (düşmanla çatışmakla kendini sınırlamaktadır), ya da eylem-çatışmaya son derece hakimiyetsiz bir biçimde komuta etmekte ve güçleri kendi başına bırakmaktadır. Halbuki komutan, ne fazla uzakta, ne de başka uygun olmayan bir yerde olmayacak bir şekilde, hakim bir yerden savaş olayına komuta etmeli, tüm ipleri toplu ve sağlamca elinde tutmalıdır. Ancak bu şekilde her ana, her birime, her noktaya aynı anda tam hükmedebilir. Başarıya ulaşan saldırı kollarını, düşen mevzileri, tutulmayan cepheleri, boşlukları, düşmanın saldırı sonucu açtığı gedikleri, şahadetleri, yaralıları, eylem-çatışma yerinde ortaya çıkan ani durumları, zayıflayan cepheleri, silahların üstüne gitme durumunu anında öğrenmeli, bilmeli veya görmelidir. Komutanın eylem-çatışma anında mümkün olduğunca atışları görebil-



mesi önemlidir. Çünkü en doğru yönlendirme ancak bu şekilde yapılabilir. Dolayısıyla eylem-çatışmayı koordine yerini mümkün olduğunca ona göre seçmeye özen göstermelidir. Bir örnek olarak 1994 Botan'daki Serxete eylemi gösterilebilir. Bu eylemdeki başarının bir nedeni de buydu. Ama aynı dönemde benzer koşullarda yapılan eylemlerde bir de bu koşul diğeri gibi yeterince yerine getirilmediği için, aynı başarı gösterilemedi.

Bir eylemde komutanın konumlandığı yer çok önemlidir. Ama çokça yapıldığı gibi, elverişsiz, uzak bir yerde eylem-çatışmayı telsizle idare etmek, başarısızlık ve kayıplara yol açtığı gibi, bu gerçek bir komutanlık anlamına da gelmemektedir. Komuta olayını felç eden diğer önemli hususlardan biri de süreklileşememe olayıdır. Başkan APO: *"Süreklileşememe, komutanın ölümü demektir. Biliyorsunuz ki benzini kestin mi, motor durur. Damarda kan durdu mu, hücreler ölür. Yine havayı teneffüs etmedin mi, bir an kestin mi, ölürsün. Şimdi devrimci politikada da, askerlikte de sürekli olamadın mı çalışmayı öldürmüş olursun. Hatta bizzat baktın kendi gücün yetmiyor, devreye kademeleri sokacaksın, sürekliliği sağlayacak kademeleri yerleştireceksin. Ani parlayıp ani sönmek, büyük bir kusurdur. Eğer böyle olacaksa, başımıza son derece ciddi sorunlar çıkabilir ve başarı sağlanamaz. Ani parlama ve sönme, ani tepki ve uzlaşma anlamına da gelir. Hele askerlikte böyle oldu mu, bunun kayıp düzeyi daha da yüksek olabilir"* demektedir.

Ani parlama ve sönme, istikrarsızlığın ve duygusallığın bir ürünüdür ve bu ikisi de komutanlık özellikleriyle zıtlık teşkil eder. Bir savaşçı açısından bu belki de çok fazla zararlı olmayabilir veya birçok durumda ani parlama yarar da getirebilir. Ama bir komutan açısından ani parlayıp sönme felaketler getirebilir. Çünkü savaş duygularla yönetilmez. Bu anlamda komutan duygularını adeta hapsetmiştir. Savaş, hile ve kurnazlıkların, tahriklerin, acımasızlıkların cirit attığı bir sahadır. Hele taraflar ortaya çıkacak hataları hiç kaçırmazlar. Bu anlamda duygusalca yapılan hatalı bir çıkış karşı güç tarafından "ilk hata son hatadır" misali sahibine hayatıyla ödettirilebilir. Kaldı ki, ani parlayıp sönenler, istikrarsız olduklarından, savaşçının güvenini de yitirirler. Yine savaş teorisyenlerinin deyimiy-

le büyük komutanlar, ancak duyguları, heyecanları geç kalkan; fakat bir de kalktı mı istikrarlı bir biçimde mutlaka zafere ulaşmak isteyenler arasından çıkar. Duygu ve heyecanları kolayca parlayıp sönenler ise, daha çok küçük çaplı komutan veya savaşçı olabilirler.

Süreklilik olgusundaki yetersizlik eylem çizgisini geliştirmeme olayında çokça görülüyor. Bazen birkaç taktik bulunuyor, bir-iki başarılı eylem yapılıyor, ama daha sonra bunun arkası getirilmiyor ve bu başarıların üstüne yatılıyor. Bu ise Parti Önderliği'nin yukarıda bahsettiği gibi hayatı durduruyor, savaşı durduruyor.

Bu durum, iki yanlış anlayışın kurumlaşmasına imkan veriyor: Yeterlilik ve uzlaşmacılık. Komutandan kaynaklanan ve çokca görülen yeterlilik anlayışı savaşın gelişmesinin önüne bent çeken bir anlayıştır. Son yıllarda Botan'da belirgin ifadesini bulduğu gibi, komuta yapısı kendine yüklenerek biraz eylemi-savaşı geliştirdikten sonra adeta buna razı olarak, gerisini getirmeye yanaşmıyor. Bu anlayış Başkan APO'nun çözümlemelerde genişçe izahını yaptığı yoksul toplumsal gerçeklikten, halkımızın biraz bir şey elde etti mi onunla yetinmesinin, şükretmesinin komuta düzeyine yansımasından başka bir şey değildir. Bu tutum, komutanın savaştaki iddiasızlığını, kapasite darlığını gösterir. Bu anlayış bir şey yarattı mı "bunun tadını çıkarayım" diyerek, üstüne yatma oluyor. Eldeki tükenince ve savaşı geliştirme sorumluluğu kendisini dayatınca, bu sefer yeniden bir yüklenme oluyor. Tabii bu arada önemli, tarihi fırsatlar kaçırılmış oluyor. Oysa komutan başarıya doymaz. Her başarıyı yeni ve daha büyük başarıların zemini yapar. Yoksa savaşta duraksama eldeki kazanımların kaybedilmesi demektir. Savaş ateştir, oynanmaz. Savaşa ya girişmeyeceksin, ya da girdin mi nihai amacına ulaşıncaya kadar hiç durmayacaksın. Çünkü savaş, fırsatları değerlendirme sanatıdır. Fırsat doğdu mu üst üste vuracaksın, hasmına aman tanımayacaksın. Bu anlamda komutan, fırsatları en iyi şekilde değerlendirendir. Bu konuda Parti Önderliği yine komuta çözümlemelerinde şöyle demektedir: *"Fırsat belirdi, imkan ortaya çıktı mı, komutan, ben buradan azami örgütü, azami yönetimi, azami maddi-manevi her türlü gelişmeyi, morali vb. müthiş bir tempoda alabileceğimin azamisini almalıyım demelidir."*

Komuta gerçekliğimiz savaşı geliştirmek için kendisine güç yetiremiyor. Bunu yapabileceğine kendisini inandırmıyor. Ancak bu anlayış kırılmadan da savaş gelişemez. Bu anlayışı ayakta tutan, besleyen ve kurumlaştıran da, komuta düzeyindeki uzlaşmacılıktır. Uzlaşmacılık, genelde devrimciliğin, özelde ise devrimci savaş içinde komutada radikalizmin düşmanıdır ve savaşı geliştirme tutumuna karşı objektif olarak bir kamp oluşturmak demektir. Komutan açısından ise, düşmanla zımni uzlaşma anlamına gelmektedir.

Özellikle son dönemlerde eyaletçiliğin öne çıkması nedeniyle eyalet ve bölge düzeylerinde komuta kesimlerinin kendi içinde uzlaşması biçiminde ortaya çıkmıştır. Açıktır ki, uzlaşmacılığın olduğu yerde, savaşın yükseltilmesinden bahsetmek mümkün değildir. Uzlaşmak, bir komutanın kendi kendisini öldürmesi demektir. Örneğin zorunlu uzlaşma olayı nasıl gerçekleşiyor? Zorunlu uzlaşma aslında hasımlar, rakipler arasında olur. Devrimci komutanın kendi içinde böyle bir şeyden bahsedemeyiz. Olsa olsa birinin diğerine şu veya bu düzeyde boyun eğmesi tarzında olur. Günümüzde Botan'daki gerilik, geri komuta tarzında görülmektedir.

En zararlısı da, uzlaşmanın komutada tekleşmeyi yaratmasıdır. Tekleşme ise savaşta her türlü keyfiyetçiliğin, hesapçılığın yatağı demektir. Genelde komuta yapımız içinde ortaya çıkan bu durum "komutan inisiyatifi" ile karıştırılmamalıdır. Komutan savaşta inisiyatif kullanır ve özellikle sıcak anlarda tüm güç onun emrine bağlıdır. Ama bu demek değildir ki her türlü kararlar ve yürütme bir tek kişinin istek ve eğilimine göre olur. Aslında komutada tekleşmenin meşru gösterilmek istenmesinin dayanağı, biraz da bu "komutan inisiyatifi" olgusu olmaktadır. Bir bölük komutanı, "ben komutanım, her şey dediğim gibi olur" diyebilmektedir. Oysa PKK'de komuta kolektiftir. Karar, planlama kolektif oluşturulur. Kişiye göre doğrular ve istemler değil, partinin doğruları ve istemleri egemen kılınır. Askeri komutanı, siyasi komutanı, derece derece alt ve üstü ve benzeri vardır. Bunların tümü kolektif savaş yönetimini oluştururlar ve komuta derken de böyle bir bütünlüğü kastediyoruz. Dolayısıyla herkes eşit ve sorumlu bir biçimde görüş sunmak, tartışmak, eleştirmek ve kolektif yönetimi, komutayı uygulamakla yükümlüdür.

Parti Önderliği komuta çözümlemelerinde bir hususa daha açıklık getiriyor. Komutada, kadın-erkek ilişkileri geniş açılımlara ulaştırılmaktadır. Kadın-erkek ilişkisine doğru yaklaşılmadığından dolayı komuta düzeyinde şu ya da bu şekilde düşmeler yaşanmaktadır. Bu sorun komutan üzerinde onun savaş etkinliğini düşüren, sınırlı örneklerde görüldüğü gibi, kaçışlara neden olan sonuçlar yaratmaktadır.

Diğer yandan kadın ordulaşması özgülünde yeni yeni gelişen komutalaşma açısından yanlış yaklaşım ve tutumlar, ucuz komutanlık, kendine güvensiz komutanlık, bastırmacılık tarzları uç vermekte, geleneksele takılmış bir özgürleşme düzeyi tutturulamamaktadır. Yine erkek komutanın geri tarzlarına özenti de, kendisini çeşitli biçimlerde göstermektedir.

Komuta gerçekliğimizde yaşanan sorunları aşmak ve bir bakımdan partinin ölçülerine ulaşmak için partileşme, ideolojik ve politik olarak yetkinlik esastır. En yoksun olduğumuz ve en çok sancısını çektiğimiz nokta da burasıdır.

Yazının bütünlüğü içinde görüldüğü gibi, içinde bulunduğu geriliklerden dolayı fiziki kuvvete yüklendikçe yüklenen komuta yapımız, beyni, düşünceyi, her şeyin belirleyicisi silah olarak kullanamamaktadır. Ve o kadar emeğe, kan ter içinde gösterilen çabaya rağmen, anlamsız bir şekilde kaybettiği yer burası olmaktadır.

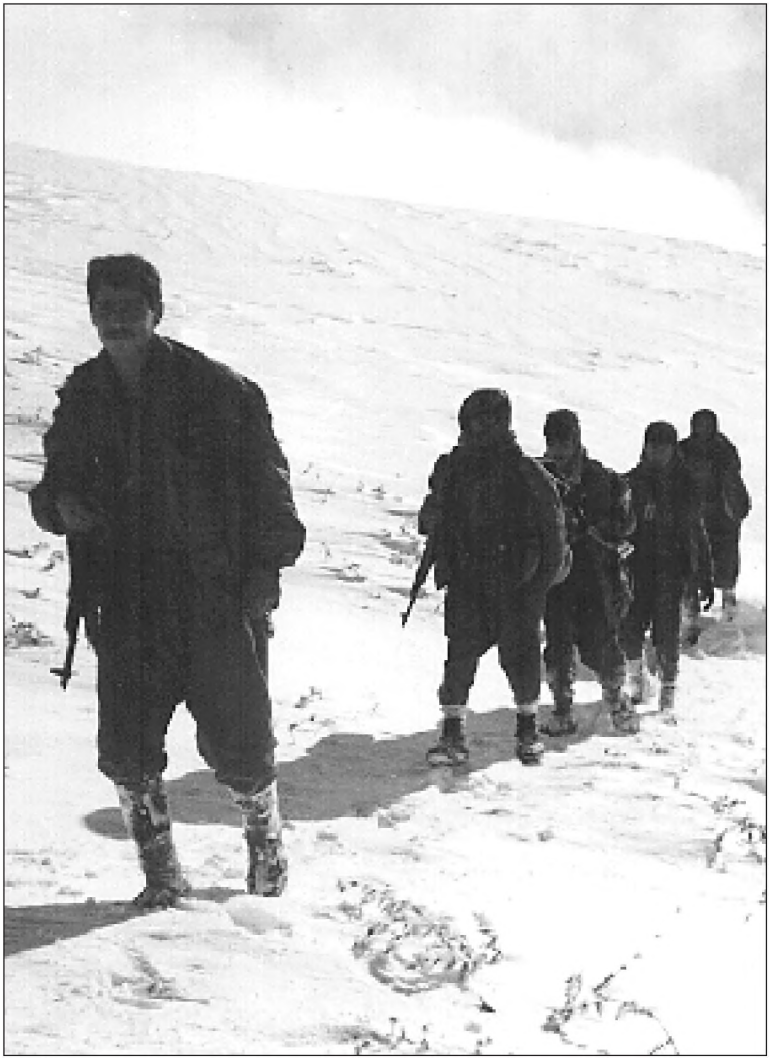
Parti Önderliği bu konuda; "Olmayan şey beyindir. Beyne göre azim ve irade yok. Savaş beyinsel bir olaydır. Beyin ve iradenin en üst düzeyde birleşmesidir. Bizde bu konuda büyük bir çarpıklık var. Büyük bir beyin faaliyeti, planlama olmadan, yine iradeyi plana çok güçlü hakim kılmadan bir savaş geliştirmek istiyoruz. Bu avare-asi çeteler pratiğidir, köylü isyancılığıdır. Bizde bu çok yaygın olan komutan pratiğidir. Örneğin sizi teoriye bağlamak istiyorum. Beyninizi biraz çalıştırabilmek için binlerce soru sordum. Çünkü güçlenmek, düşünceyle bağlantılıdır, hem de hızlı ve müthiş pratik düşüneceksin. Hem doğru, hem hızlı, hem aniden pratikleşen düşünce sahibi olan kaç kişi var?" Askeri sanatı, askeri teoriyi bilmemek, adeta komuta yapımızın bir alınyazısı olmuştur. Ama bu olmadan, savaş diye bir olayın yapılabileceğini iddia etmek ise yanlıştır. Savaş teorisinin, savaş sanatının öğrenilmesi, bir savaş açısından "ol-

mazsa olmaz" koşuldur. Çünkü bütün kötülüklerin, bütün başarısızlık ve tedbirsizliklerin kaynağı, bunu bilmemektendir. Eğer komutada yeni bir doğuş yapmak istiyorsak, işe tamamen buradan başlamak gerekiyor.

İdeolojik-politik donanım, ya da partileşme, parti çizgi ve tarzıyla donanma her şeyin temelidir. Onbir yılı aşkın süredir bize kaybettiren ve tarihimize acı olaylarla, yersiz kayıplarla dolu sayfalar ekleyen bütün komuta hastalıkları ve saplantılarından kurtulmak, bu temelde halkımızı kurtuluşa ulaştıracak olan o zafer anını yakalamak, ancak eskinin köhnemiş, yabancı güçlere, düşmana ait tüm olumsuzluklarını, tahribatlarını barındıran, geleneksel kişiliği mutlaka ama mutlaka dönüştürerek her şeyde koparıcılığı ve kazandırıcılığı tarihi açıdan ispatlanmış olan PKK komuta kişiliğini yakalamakla mümkündür. Eldeki çözümlemelerin esas amaç olarak yaratmak istediği, bu nedenle geniş bir yer ayırdığı sürekli başaran komuta ancak bu şekilde ortaya çıkar. "Bu kadar çabamız var, ama çok ciddi birkaç başarınız yok. Tıpkı halkımız gibi olmuyor mu bu? Uğraşmak gerekiyor. Komutada zorlama yok. Bütün bu eleştirilere rağmen bir komuta diyor ki 'tarihte bütün örnekleriyle isterse arkasına kuzey kutbunu alsın, sıcak denizlere yüklensin, isterse çölü arkasına alsın, yaylalara ormanlara yönelsin, isterse bir dinin inanılmaz Allah hükmünü arkasına alsın, kafirin üzerine yürüsün, ister eşitliğin-özgürlüğün ilkesini alsın, büyük sömürünün, zulmün üzerine yürüsün, ister çok faşist bir imha-inkar politikasını karşısına alsın, insanlığın en vazgeçilmez sözünün eylemini yürütsün, tüm bu esaslar dahilinde yürüyen komutan kişilikler, amansızdır.'

Çünkü dayanağı emredicidir, amaç çok çekicidir. Siz bu ilkeye göre yürümek zorundasınız. Komuta ilkesinin özü budur. Varsa size de böyle arkadan emreden, önden de çeken, arkada Allah emri 'yürü ya cihada' der, karşılığı cennettir. Veya faşizmin karanlığı, yeşerecek hiçbir şey bırakmamıştır. Karşılığında kazanılacak bir vatan ve halk vardır. Ve onun emeğidir, sosyalizmdir, bağımsızlıktır. Bunlar müthiş emredici ve çekicidir. Eğer siz de bunlara böyle anlam vemişseniz, sizin yürüyüşünüzün komuta yürüyüşü olmaması için hiçbir neden yoktur" diyor Başkan APO.







“Gece gündüz düşüneceksiniz.
Fırtına koparacaksınız.
Yepyeni bir savaşçılık
göreviyle karşı karşıyasınız.
Yepyeni birlikler,
yepyeni komutanlıklar geliştireceksiniz.
Hepsine 'fırtına', 'çelik', 'ateş'
gibi adlar takıyoruz.
Böyle fetheden birlikler ve
onların komutanları olarak
güneş ülkesine yöneleceksiniz.”



SAVAŞ VE ORDU KLAVUZU

WEŞANÊN SERXWEBÛN